

கணபதிதுணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

தி ரா வி ட ப் பி ர க ா சி கை.

திருவாவடுதுறை

மாதவச்சிவஞானயோகசுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகள்

அருடாதேசமொழி

அவாதின விதாநிமான்னியாய விளங்காதின்ற

ச பா ப தி ந ர வ ல ர வ ர க ள ர ல்

நி ர ற் றி,

சித்தாந்தவிததியா நபாலனயத்திரசாலையில்

அச்சி - நபாலனயப்பட்டது.

ஞாபகோபம்

சாலவாணசபா - க அ உ க.

விதாநி- (ஸ்) காரதினை-ஸ்

1899

Copyright Registered.

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உ பே சாமிநாதையர்
தூல நிலையம்.
சென்னை - 600090

திராவிடப்பிரகாசிகையின்

இ ய ன் மு னை.

தாயிரம்	க
தமிழ்நாடு வளம் பெருமை : பிபல	கூ
இலக : அமைதியை	கா
இலக : அமைதியை	கா
சாத்திரம் : பிபல	கா
இலக : அமைதியை	கா

விஷய சூழிகை.

[illegible]

எட்டுத்தொகை	கௌ
எழுத்ததிகாரம்	கௌ
ஏ	
ஏகாங்கமவாதவிருபசரிதவய்க்கி	கௌ
பழம் பரவிடுபெருகாணம்	
ஐ	
ஐங்கியவாதவைவசாததிரம்	கௌ
ஐங்குறு நூறு	கௌ
ஒ	
ஒழிவிலோடுககம்	கௌ
க	
கடைச்சங்கம்	கௌ
கடைச்சங்கவிலக்கியம்	கௌ
கந்தபுராணம்	கௌ
கருப்பொருள்	கௌ
கலித்தொகை	கௌ
கல்லாடம்	கௌ
கலவிச்சிறப்பு	உ. 0. 2
கலவியறிவியல்பயன்	உ. 0. 1
களவியல்	ச. 0. 1
கற்குநடைமாணக்கரியபடி	உ. 0. 5
கற்குநடைமுறை	உ. 0. 1
கற்குமுறை	உ. 0. 1
கற்பிக்குநடைசரிநீட்டியபடி	உ. 0. 1
கற்பியல்	கு. 0
கா	
காசிகண்டம்	கௌ
காஞ்சித்தொகை	ச. 0. 1
காஞ்சிப்புராணம்	கௌ
காவியவிலக்கியம்	கௌ
கி	
கிளவியாககம்	கௌ
கி	
குண்டலகேசி	கௌ
குமரகுருபரமுனிவரியற்றிய	கௌ
பிரபந்தங்கள்	கௌ
குறிஞ்சிப்பாட்டு	கௌ
குறந்தொகை	கௌ
குறியியலுக்கரபுணரியல்	கௌ

கை	
கைவல்லியம்	கௌ
கொ	
கொடிக்கவி	உ. 0. 3
கோ	
கோயிறப்புராணம்	கௌ
ச	
சக்தபநிராசரணம்	உ. 0. 4
சமயாசாரியா 99 நின்றுணம்	ச. 0. 1
சமயாசாரியா சொருபசுவசாயுச	ச. 0. 0
சிடப்பெறு	
சமயாசாரியா சொருபநிநுபணம்	ச. 0. 1
சமயாசாரியா நிராகாரதிகை	ச. 0. 2
சி	
சித்தாரத சாததிரம்	ச. 0. 1
சித்தாரதசாததிரநாற்பாததெனவ	ச. 0. 1
சித்தாரதசைவ ஞானசாததிரம்	ச. 0. 1
சிரதாபணி	ச. 0. 1
சிவபத்திரம்	கௌ
சிவஞானசெதி	கௌ
சிவஞானயோகிக் கட்டறிய	
பிரபந்தங்கள்	கௌ
சிவஞானயோகிக் கட்டறிய	கௌ
பிரபந்தங்கள்	கௌ
சிவஞானபாடியம்	ச. 0. 1
சிவஞானபோதி வியாக்கியானம்	ச. 0. 1
சிவஞானபோதம்	ச. 0. 1
சிவநிநுமாத்திரம்	ச. 0. 1
சிவபிரகாசமுனிவரியற்றிய	
பிரபந்தங்கள்	கௌ
சிவபிரகாசம்	உ. 0. 1
சிறுபாணாறுப்படை	ச. 0. 1
கு	
குளாபணி	கௌ
செ	
செநசுமீழ்ச்சொல்	க. 0. 2
செநசுமீழ்நிலம்	ச. 0
செநசுமீழ்வழக்கு	ச. 0
செய்யுளியல்	கு. 0
சை	
சைவசமயநெறி	ச. 0. 0
சொ	
சொல்லதிகாரம்	கௌ
ஞா	
ஞானமீதம்	ச. 0. 0

தண்டியலங்காரம்	௪௪
தமிழினறையமடாட்சி	௬௬
தமிழ்ச்சொன்னுடிபு	௪௪
தமிழ்ப்பொதுவெலை	௪௦
தமிழ்வேதம் திருச்சிறையுடல்	௪௦௫
மெழுவாயிறுவாடாக லோ	
தமுறை தெரிததல்	
தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைக	௪௦௪
ஐ சலிய பரம்பொருள் பரம்	
சிவன்	
தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைக	௪௦௫
எ பாராததொனமாத்த மந	
நீரவோத்தாயதறிவறுத்தல்	
தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைக	௪௦௪
ளோ துதருகிய வத்காரிகள்	
தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறை	௬௬
கள வைதிகசைவவோத்தா	
மாறு விளக்கல்	
தலைச்சங்கம்	௨௬
தி	
திரிபதாரத்தமனத்திந்தியம்	௪௪௫
திருக்களிற்றுப்படி	௪௬௬
திருக்குறள்	௪௨௬
திருக்கோவை	௪௦௬
திருத்தணிகைப்புரணம்	௪௪௫
திருப்பல்லாணம்	௬௬௬
திருப்புதழ்	௪௨௬
திருமந்தரம்	௪௪௨
திருமுருகாற்றுப்படை	௪௪௬
திருமுறைகள் சதாவேதமொக	௬௬
கும் தமிழ்வேதமாதுறெரித்தல்	
திருமுறையிலக்கியம், திருமுறை	
யோத்தன் முறை வைப்பு	௬௨
திருவருட்பாடல்	௨௦௦
திருவள்ளுவமாலை	௪௬௨
திருவாசகம்	௪௦௮
திருவிசைப்பா	௬௬௬
திருவுருதி	௪௬௦
து	
துமபைத்திணை	௪௬
தெ	
தெனமொழிமுடிபு	௬

தேவாரம்	௪௦௬
தொ	
தொகைமரபு	௬௬
தொல்காப்பியப்பாயிரவிருத்தி,	௪௪௬
முதற்குத்திரவிருத்தி	௪௪௬
தொல்காப்பியவுரைகள்	௪௪௬
தொல்காப்பியம்	௪௦௦
ந	
நற்றிணை	௬௬௬
நன்னூல்	௪௪௮
நா	
நாலாயிரப்பிரபந்தம்	௪௨௨
நா	
நானமரபு	௬௨
நெ	
நெஞ்சுவிடுதூது	௨௦௬
நெடுநல்வாடை	௪௬௬
நே	
நேமிநாதம்	௪௪
நை	
நைட்டம்	௬௬௬
ப	
பசுவழகத்தை	௬௮௬
பட்டிபாடலை	௬௬௬
பதிப்புரைகாரர் தொல்காப்பிய	௬௬
வரலாறு பொருந்தானம்	
விளக்கல்	
பதிற்றுப்பத்து	௬௬௮
பதினெண்மீழ்க்கணக்கு	௬௬௬
பதினொருதிருமுறைப்பிரபந	௬௬௬
தற்கள்	௬௬௬
பத்தப்பாட்டு	௬௬௬
பரமகேரணநிறுபணம்	௬௬௮
பராபரசுபிரமணியநிறுபணம்	௬௬௮
பராபரஞானப்பாருபாடு	௬௨
பரிபாடல்	௬௬௮
பரிமேலழகியாருரை ஏகாநம்	௬௬௮
வாதிகட் கட்டவிதாதமா	௬௬௮
மாறு	௬௬௮
பலவகைப்பிரபந்தவிலக்கியம்	௬௬௮
பன்னிருபடமுதலியன	௬௬௮
பா	
பாடாண்டிணை	௬௬
பாடையிலபு	௬

பாத்தம்

பி

பிரபுலிங்கலீலை
பிரபோதசந்திரோதயம்
பிரமகதை
பிரமவிவர்த்தனவாதிராகரணம்
பிரமோத்தரகாண்டம்
பிரயோகவிவேகனுலாரகொண்ட
அகத்தியவரலாறு பிழையா
தல் சாட்டல்
பிரயோகவிவேகனுலாரகொண்ட
தொல்காப்பியவரலாறு பிழை
யாதல் நிருபிததல்
பிரயோகவிவேகம்
பிழப்பியல்

பு

புணரியல்
புராணவிலக்கியம்
புள்ளியங்கியல்
புறத்திணையியல்
புறநானூறு
புறவிருளென்னு மந்தகார
மரீக்லகத்தின பாயமாகாமை

பெ

பெயரியல்
பெரியபுராணம்
பெருமபாணாறு பப்படை

பொ

பொருட்பாறுபப்படை
பொருளதிகாரம்
பொருளியல்

போ

போற்றிப்பல்கொடை

ம

மணிமேகலை
மதரைககாஞ்சி
மரபியல்
மலைபடுகடாம்

மு

முக்குணவசத்தரான தமிழ்ப்
புலவர் பாக்கடிருவருடபா
வம் திருமுறைபுமாகாமை
நிருபித்தல்
முதற்பொருள்

எள

எளஞ்
க.கி.ம
ச.கி.ம
க.க.ம
க.கி.ம

உ

ரு

உ

ரு

ரு

கரு

சுரு

சுரு

சுரு

சுரு

ரு

சுரு

சுரு

சுரு

சுரு

சுரு

சுரு

உ

கரு

சுரு

சுரு

சுரு

சுரு

சுரு

சுரு

சுரு

சுரு

சுரு

சுரு

சுரு

முதறிருக்குறளவிருத்தி

முதமொழிவெண்பா

முததமிழ்ப்பா

முதலிப்பாடி

மு

முல்மல்கிருபணம்

மெ

மெப்பபாடி

மொ

மொழிமரபு

யா

யாபடருங்குலம்

யாபடருங்குலம்

வ

வரு

வினையாபத

வா

வாஸ தீபம்

வாஸ தீபம்

வாஸ தீபம்

வி

விதி

சுரு

விதி

விதி

விதி

வி

வீரோபநித முத்தூண் மாறுபாடு

வீரோபநிதம்

வெ

வெட்டிபுத்தூண்

வெண்பாபாடி

வெண்பாமலை

வே

வேதாமபபிராமாணியம்

வேதாந்தசாத்திரம்

வேதாந்தசூடாமணி

வேதாந்தம் மயங்கியல்

வேதாந்தமியல்

வை

வைதிக சாத்திரம்

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

கரு

உ

கண்டகி தனை.

திருச்சிறுமபலம்.

திராவிடப்பிரகாசிகை.

தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

மன்னுமாழதற்குடவுளைமனத்திடை நிறுவி
யென்னையோர் பொருளாக்கோண்டாங்குரவனையிறைஞ்சி
யின்னமாண்டிராவிடப்பிரகாசிகையென்னுந்
தன்னைநேர்தருந்தமிழ்வரலாறுசாற்றுவனல்.

பாயிரம்.

சூளு ஞாலத்து மனனுயிரத தொகுதியு
ருந்தூரு கவையு நாறமுழு மொளியு
மோசையு மெனனப பேசுமைம புலததொடு
நலலத னலனுந தியதன றிதும
பகுத்துணா காட்சி யகத்துணா வுளப்பட
வாறறி வுமமுடை வீறுசால சிறப்பின
மக்களுயிரத தொகுதி மனவிரு ளிரீஇ
மிககபே ரறிவு விளக்க மேவிய
வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்
முனைவனன நருளிய வெனைவகை மொழியுளு
மறம்பொரு ளினபம வீடெனு நான்குந
திறம்பா மரபிற நெளியவறி வுறுத்தலிற்
கூடவுண்மா மொழியெனப புடவிநன நேத்தச்
சீரியல வரம்புடை யாரிய மொழியு
மமிழதியல வரம்புடைத தமிழ்வள மொழியு
நிகருநீஇச சிறந்து நிலவுவ வாலவை
கலிகெழு திரைவிரீஇக கலன்பல மாய்க்கும
வலிகெழு முவரி வளைஇய மாட்சிக
குறுகுநா மனங்கண் புயக்கல கூடாஅ
ரிறுமபூ துறநனி பொன்மய மியறநுந

திராவிடப்பிரகாசிகை.

தேவலஞ் சான்ற நாவலம் பொழிலக,
தொன்பான் வருடத் தோங்குபா ரதமெனுங்
சூரும பூமி மருவுகண் டங்களு
ளாத் தனருள்ளே தாகம வழுகுரு
சாதி வரம்புக் திரிததமுந தலனு
மேதகத் தாழனி விளங்குந் தெய்வக
குமரி கண்டங் குலவுநீஇ மறாதன
வடாநுந் தென்து மாபுளி மனநாடி
பயிலு மாலைப பனனு பிரண்டுட
டமிற் வரலாறு தலையென வெந்திண
டமைவுறத் கூறுதற் கமாந்தது தன்னை
தமிழின் மெய்பொ பழமை மாபெ
புலகண மமலு மிலைநண பாபே
கலைக்குவை சிவனு மலகநாடி மரபி
யேத்தருளு சிறப்பற் சாத்திர மாபென
நாலவதைய படுகது மேலவா மெழிபும
வரன்முறை நிறுவு யரிநா வரு மாம
புரைதபு தரிநுமுறை நிகழுகற பொருடெ

குதுவுமது.

தமிழின் ஞானை மரபினையும், அகனிலக்கண மரபினையும், இலக்கிய மரபினையும், சாத்திர மரபினையும், நல்லாசிரியா வழிநின்ற தெளிதரற்குரிய மறவ அறிவு மாட்சி யுடையரல்லாதா சிலா, இக்காலத்துத் தாநகா மநிநசவாற்றான முறை பிறழ்க்கொண்டு தமிழ் மொழியினும பிறமொழியினும பலவாறெழுத் வெளியிட்டு வரம்புபித்தலாஹும், அவர் உரையின் பொயமமை தேறமாட்டாத பேதைநீரா, அவரநிலை மெய்யெனக்கொண்டு தமிழ் நல்லாசிரியா தெய்வபுலமை மாட்சியினையும், அவாநூலுரைகளின் ஞாநம்மிய முறையினையும், வரன்முறை போற்றுக புறமபழித்தத தமக்கூம் பிறர்க்குந் கேடுகுழுகலாஹும், தமிழ் உலக மறவறதின் உணமை தேநி யுறதிட பயனெய்ததற்பொருட்டு அத்திறனெல்லாம் விளக்கி, 'திராவிடப்பிரகாசிகை' யெனஹம் பெயரினால் இவ்வசனகிரநதம் இயற்றுவே மாய்னேம.

இனித் தமிழ் நூலுரைகளின் கால முறையெல்லாம் இதனகண் முறவெடுத்த நூடியக் கூற ஒருபட்டிலம். என்னை? தமிழ் நூலுரைகள் பிறநக கால வெலைகளை அந்நூலுரை யாசிரியன்மாருட் சிலரன்றிப், பலா, அவவவறுதுட் டெரியக கூறதொழித லாமென்க. அந்முயினும், பின்னை நூலுரையாசிரியர்கண் முன்னை நூலுரைச் சொற பொருளுகைத் தத்த நூலுரைகளுந் வழிமொழிந்து கொண் டிரைக்குமாறு பற்றி, இவை முந்நென்தி, நடக்கு நூலுரைகள், இவை பிறநேனநி நடக்கு நூலுரைக ளெனபத நிகழியுப்படுதலின், நூலுரைகட்கு முற்பிறபாடு அவ்வாதற்ற கொண்டு, அம்முறை நிகழ்த்தி, நிக்பெறு நூலுரைகளுந்ந் தமிழ்ப்புலமைககுரு சாத்திரப்புலமைககு மீன

நியமம், சீரமைப்புச் சிக்து நூல்களின் விடப்ப பகுதிப் பெற்றி மாத்திரையே இதன்கண் கனகு விளக்கிக் கூறலுமுறும்.

பொலி யிவ் காண விலங்கிப் சாத்திர நூல்களை வரலாறு இன்குட் கூறுதற் றுகைசாதகமாயிற்று, சொன்ன பொருள்வருந் திட்டு, காலாசிரியா வுடிக் தமிழ்க்கல்வி சற்குடபெறும் தமிழ் மாலுக் கருமம் பிறரும், இவை மெய் கிலக்கண விலக்கிய சாத்திர நூல்களாக, இவை பொலி கிலக்கண விலக்கிப் சாத்திர நூல்களென்று செலிய மாட்டாராய் பெறுமென்ப மடல் கொண்டு அவராய் ராசலின், அவர் அவம டாமன மாவதுணை கொண்டு விட கொடுத்தி மயக்குஞ் சிலவற்றின் ஓபா உப கொடுத்தியும், அவை ஸ்தி இவ்வுட்புறி யினைக் கெடுத்ததுக் கூறி யொழி தகல் செய்ய வாயின். இனி, தமிழிலக்கண விலக்கிப் சாத்திரப் புலமை கீர டபுமாறும், அப்புறாணைகளைத் தீர்ப்பு மெய்யு வயதப்பயல்களை முயன்று சாதி துண்டியுமாறும், நூலாழிபாட்டுவண்ணத் துணிந்துபட்ட பற்றுரைத்தாம். இவ்வாற றுள்ள, இவ்வாறு, சாதினென்ப வடமொழியிலும், புலக்கணமரபிலும், இலக்கிய மரபிலும், சாத்திரமரபிலும், அறிவினென்ப மூலக்கணம் உண்டாகும். அறிந்த லீதொக; இலக்கியத்தனமும்பு இலக்கணமரபிலும், இலக்கணமரபிலும் இலக்கணமரபிலின் முறையாக நோக்கிப்பாட்டுவன. — அறிந்த மரபிலும், தமியிலும், துக்கியமொ னை முறையாகத் தோன்றி மரபாகச் செய்யிற் இலக்கண முறையாலிற்று, அது பற்றிய முசுக்கியத்தொகையிற், அறிந்த முறையிற் இலக்கிய விலக்கணங்களை செய திடை, அதுமுன், இலக்கணம் உண்டாகல் முறையாக் கூறிய ஒளியை மாயிற் கொள்க

உதா. 1.

தமிழ் இலக்கணமரபு மரபிலும்.

மரபிலும்.

மலர்நிலை யுலகத்துச் செயல்புறமொகை எழுந்தராகச் செய்வார், இலக்கியோசை பெனவும், இருவகையுடைய இவ்வாறு, எழுந்தராகச் விந்து முற்றகாரணமாக அதனி னினமும் விருத்தியுடைய தோன்றிச் செவிப்புலனாவது இலக்கியோசை ஆகாய முத்தகா ரணமாக அதனுடைய தோன்றிச் செவிப்புலனாவது. வடதுலா எழுத்தோசையை வர் றுதமக் கருவென்று, இலக்கியோசையைத் தோன்றியதும் சத்தமென்று கூறுப, சத்த தனமாதத்தையின் காரியமாகிய வாகாபுமே சத்தத்திற்கெல்லாக் காரணமாகவின, எழுத்தோசைக்கு வேறு காரணமாமா நெனையெனின், — அறனும், ஆகாய மெழுத் தோசைகைய புலப்படுத்துவதாகப் விக்கியோசைக்குக் காரணமாவதன்றி அத்தொ புல ப்படுவதாகப் பெழுத்தோசைக்குக் காரணமாகா தென்க. ஒளியு முருவமும போலப் புலப்படுபதும் புலப்படுவதுமாகிய விக்கியோசைக்கு எழுத்தோசைக்குத் தம்முள் வேறறமை அனுவததின வெளிப்படத் தோன்றுவதும், கடலோசை முதலாயின, பெழுத்தோசையின் வேறுதல் எல்லாக்கு மொப்ப முய்ந்ததாகலானும், அவ்விரண்டின் காரணமும் வேறெனபது துணிப்படு மென்க. இன்னும், அங்காபு முதலிய அத்தொ பு றசியாத புலப்படுவது எழுத்தோசையெனவும், அதனைப் புலப்படுப்பதாய் எடுத்தல் புகித் தன முதலிய புறமுயற்சியாத பிறப்ப இலக்கியோசை யெனவும், தம்முள் வேறுபாடு தெரி துணாநதுகொள்க.

இன்னும், இவ்வயிரதவவோசை பவுதிகவோசைகளி னிலககண வேறுபாடுகளும், எழுத்தோசைக்குக் காரணமான விருது வென்னுஞ் சததமாயையின் துணைமகரூப பிர மாணமும், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபாடியசதப பிராரணவிய ல்ரண டாம்பாதத் திரண்டா மகிகரணத்துத தடைவிடைகளான விநாகக் கூறியருளா ல்லன், ஆண்பிக் காண்க. உகத்யிற சூசுருமமா பெழுந்த நாத ரெஞ்சினகட பைசாதிடாயக கண்டத்தினகண மததிமையாயப பினனாத தன செவிசுருக கேடருஞ் சூகருமனசெரியும பிறர் செவிக்குக் கேடருந் துலவைவசரியுமாயப பலவே நெழுததுக்களாய். இவ்வெழுத துக்கள வடமொழி தெனமொழி முதல்ப பாடாச சொல்லடியவாயச சவ்ஹப யணாசசி நிகழ்தற கேதுவாம்.

இனி ஆசிரியர்கள் சொல்லிலககணம பலவாறு 4 மப. 34சதூரார் 'குடமதி யாதாறுக்கு இது குடமென்றால் இது வென்னுஞ் சுடந் ஸபபருந் குடமெனஹும டொரு ளும் பேதமினறி யபேதமாயச தோனறுதல்ன், 'சொன னிசதயம்' எனமப, 'வ்பு' என றும், 'திரவியம்' எனறுப கூறுவா. சேனுவரையா "மொழிப்பொருட் காரணம் விஷ் ப ம்த் தோனறு" எனனு முறியிபற சூசுதரததுக 1 ம3மே பரதிப "பொருளொடு சொ னியை பிபறகை யாகலான, அவவியறசையாக ல்லையபாற சொர பொரு ளுணாசது மென்ப" என்றவரதது, "ஒருசாரா பிறாரணாசது னு முணாசது மென்ப" எனப பிறா மதங் கூறி யொழிவா. உரையாசிரியரு ஈச்சுஞாசக்னியரும் "ச யாந்நீன யெனம ளார் மக்கட் சுட்டே" எனறுஞ் சூசுதரதது முறியிய "சொல முழுத்நு ளுச்சுபப டுத் தீணையறி வறுககு மோசை" எனறும, "ஒருயன பொருட்டனமைய யத்பதறுச சொற கருவியாய நிறகும்" எனறுப, அவரோடு ப நபபுலாபப இன்ச "சொலஹும பொருளும் பேதா பேதமாம்" எனக கொண்டா சூசுக் ல்ருசுசாரா.

சததப பிரவஞ்சம அாததப பிரவஞ்சமெனச் சா மருவகை பநம். இவை பிரண்டிற் தமமுள வேறுபாடுடையவாயிதம். சுசசமெனறுஞ் சாத ன வேறுபா டின் மையானும், சததப பிரவஞ்சம அாததப பிரவஞ்சமெனப் பறிதினறி ந் லொமையானும், சததமாயை யொனறுதானே சுகதமுமு மாத ஸூபமுமாகய விரைநி தன்மைமருடை ததாய் அவவிரண்டறகு முசுதகாரண மாமெனக் சொனபபநம். இன்ச சொற பொரு ளுணர்த்ததற கணுகூலமாகு ளாபகசததிகளும், டொருந் சாரியப்படுத குபசுரமாகு வ காரகசததிகளும் அவவிரண்டனகணுந் சாரானமிபகதா லுனவாந லரு தாபபதா னையாந் கொள்ளபபநம். அறநேல, எழுத்தாலிபதை பருச ளாதல், பதசுள்ளினிபன மவாயநிலை தகுத் தயன்மைகளான எழுவாய ப விலை முசுல்வாயத தொடர் அ நிற ளும் வாககியங்களாதல் அவவப்பொருள்களை யறிவுறுசுதரு சததிகளானடெனபகருப பிரமாண மிலையாலோவெனின், அறநறு 'கால்'என்புழிக் ககரவாகார லகரவெழுத துக்களையறி அவதிறன வேறுபப பதமெனப தோனறினமையானும், அவவாதே 'கால் கிடநது' என்புழி அபபதங்கனின வேறுப வாககிய மொனறினமையானும், எழு ததின் வேறுபப பதவாக்கியங்கள் பொருளுணாததுவன வல்லவெனபது பெறபபநம். படவே, நையாயிதா மதம்பறதிக் ககரவாகார லகர வெழுததுக்களே அப்பொருளுணாத துமெனக் கோடல்வேண்டும். அங்ஙனங் கொளவறி, அவை யொருவசு கூடிப பொரு ளுணர்த்தமோ? ஒரோவொன்றே பொருளுணர்த்தமோ? எனக கடா பினாகரு, ஓசை யுணர்வு தொழின் மூன்று முக்கணப்பொழுதே நிலைபெறுமெனபது நையாயிகா முத லியோர்க் குடமபாடாகலினை, முறையிற பிறதது நன்று கெடுமெழுததுக்கா ஒருநாறுகூடி

நின்று பொருளுணர்த்துமென்பது கூடாமையின், ஒரோவொன்றே பொருளுணர்த்துமெனலெனவும், 'உ' என்ற மாசுதிசையானே 'கப' 'லம்' என்னும் பொருளுணர்த்தாமை யானும், உணர்த்துமெனியுங் கூற மொழிகூர் வெழுத்துகளை யுச்சரித்தல் பயனிலவாய முடியும்கலாவும், ஒன்றென்றே பொருளுணர்த்து மென்பது பொருத்தாமையின், நூத்குப பதவாச்சிதங்கனின் வேறுபாப்பொருளறிவுறுப்பனவாகிய நூபகச்சதிகளுண்டென்பது கண்டுநோங்கு சத்தியெனினும் பொட்டெனினும் ஆற்றலெனினும் பொருந்தும். இவ்வாற்றாற் சொல்லாற பலப்பட்டுப் பொருளறிவும்கூடுந் நூபகச்சதிகள் சொற்றொறும் வெவ்வேறுண்டெனவே கொடும். தாயும், 'ஆ' 'ஆணம்' என்றும்போலவன வொன்றாய் நின்ற வெவ்வேறு பொருளுணர்த்துக் காண்டலின், ஒருசொற்சத்தியானே ஒருபொருளின் தீர்ப்பலப்பொருளாற்பாட்டுத்து முண்டாகுகொல்லென், — அற்றனம், ஆ ஆணம் என்றும் போலவன வெவ்வேறு பொருளுணர்த்துதலின், ஒருசொல்லென்பபாடா, வெவ்வேறு சொற்களையாமெனக் இனி வெவ்வேறு சொற்றொறியினும், எழுத்தொப்பபுணையானே பலப்பொருளொருசொல்லெனத் துணுதும் வழங்கப்பட்டனவென்பது. இன்னும், ஆவென்பது பெற்றுச்சுதினையு மரவிச்சுத்தினையு முணராது மவழிப் பெயாச்சொல்லெனவும், இரக்கக்குறிப்பினை யுணர்த்துமவழி இடைச்சொல்லெனவும், ஆதற்புட்பெயாச்சுவையு யுணர்த்துமவழி உரிச்சொல்லெனவது கொள்ளப்படின், எழுத்தொப்பபுணையறியே உபசாரத்தான அவ்வாறு வழங்கப்பட்டன வென்பது தெரவென யுணர்த்த இன்னும், இன்னூபக சத்தியதன்மைபாச சிவஞானமாபாடியசாரா சுவஞானமாபாடியத்துப் பிரமானவோத்தி விரண்டாம் பாதத்து காண்காமதக்கரணத்திற் றடா விடைகளான மிக விரித்தரைத்தாரா. பொருடொறும் அவ்வக காரியநிகழ்ச்சிக் கூறுகலமாத்திர காரிச்சத்தக் குணமைக்குப் பிரமானமும் ஆண்டே மிக விரித்தரைத்தாரா. அவ்வாறெல்லாபாணங்க கூறிடப்புகின் வாக்கிய மிக விரியுமென்க.

இனிச் சேனாவைப்பற்றி "கால முலக" மெனனுஞ் குறித்தது, "உலகமென்பது இடத்தையும் அக்குப்பெயரான இடத்து நிச்சயப்பொருளாகிய மக்கடொருதனையு முணர்த்துமாசலான, இருத்தினைக்கண்ணுஞ் சென்றதனெருவெனின், — அற்றனம், வட ஆறுகள உலகமென்பது இருபொருட்குமுரிந்தாக ஓரப்பட்டனமையின், மக்கடொருதனையு யுணர்த்தும் வழியு உரிப்பெய்சிறபாகலின், ஆதற்புட்புணை, அச்சுல ஒருசொல்லிருபொருட்கண்ணுஞ் சென்றதென்பபாது இருபொருட்கு முரிமைபான இரண்டு சொல்லெனவே படுமென்பது. வேறு பொருளுணர்த்துதலின் வேறுசொல்லாதலே தனிவாயினும், பல பொருளொருசொல்லென்பது எழுத்தொப்பபுணையறியே ஒருசொல்லென்றா" எனநிவையியலுபு தொகுத்துணர்த்தியது காண்க

இனி எழுத்துச் சொல்வழுவான பாடை பேசுதற்குரியார முப்பத்திரண்டு அவயவத்தான அளவிற்பட்டு அறிவோடு புணர்த்த ஆகே மகடே வென்னும் பகுப்புடைய மக்களெனப், "மக்க டாமே யாற்றி யுயிரே - பிறவு முளவே பக்கினைப் பிறப்பே" என்றார் ஆசிரியா தொல்காப்பியனாரும். தேவருந் தானொரு முதலாயினார் மக்கட் கிளையென ஆண்டடங்குவ தென்க. தேவா தானவர் மக்கள் னுயாந்தோராயினும், காணப்படு முலக வழக்குக் கூறுகின்றாராகலின், ஆண்டு மக்களைச் சிறந்தெடுத்தோதிக் காணப்படாத தேவா தானவர் முதலாயினரைக் கிளையென அவ்வாறடக்குவாராயிற் றென்றுணர்த்த.

இனி நன்னூலாரும் இலக்கணவியாக்கநூலாரும், "பேய்ப்பூத மந்தி கிளிபூவை பேசுதலா - னுகுமே தன்மை பொது" எனப்பேற்றி ஆசிரியா தொல்காப்பியனாரினை

கூட்டு தன்மைப்பை விரவுத்தினையெனச் சாதித்தாராலெனின, — “பேய் பூசந் தெய்வச் சாதியாதலால், “தெய்வஞ் சுட்டிய பெயாநிலை கிவி” எனபசுனு ளடங் குமாகலா னும், மந்தி பேசுதல் யாண்டு மின்மையின், “ராகுநீர் யெமமை நோசக” என்ற மட்பாற் றவன் பூனைநதரை வகையாற் கூறியதனறி ண்மைபற்றிக் கூறியதனாளுகலானும், கிவி பூவை கூறியவாறு கூறுதலெனது இச்சொல்லு யியவாறு கூறியனருமெனச் சொல் லுண்மை யறிந்து கூறுத லுலகத்தின்மையால், “ஆவையுங் கிவிபுங் கேட்டு” என்றாற் போலவனவும பூனைநதரைவகையாற் கூறியபக்தியாமாகலானும், கன்மை விரவுத்தனை யாகாதென மறுக்க. மரமுதலியன பேசுகண்வாசச் சான்றோ செய்படசன வருசல் ன, அவை பூனைநதரையெனவே பரிமாசலான, இவையு மனை டா மெனக் இனிம து முதலிய உண்மையாற் பேசினவேயாமெனினும், “எறுமபுகள் னுடைறற் பொருவே” தன கேட்டு நகைத்துக் தன்மனவிசுருக் கூறித் தலையிழ்ச்சான்” என்புராணங்கள் கூறுச லின், எறுமபுகள் பேசுகல் பெற்றும், அவை பேசுதல் சூறிப்பா லுண்டதுதான் இந் தி மொழியாற் பேசுதலனறென்ப செல்லாசது மொழிமுக் கூறு, முடியவே, 20 நினைப் பெயாக்கெல்லாம் இவ்வாறென்றற் கொண்டு குறிப்பாறணாசதுமென்பது பெறுபடத் தாகலின், மந்தி முதலிய பேசுகலும் துவியலபிரி யாமென. 21 கூறு மனையர், உயர்க்கினை யுலிணையெனனும் பகுப்பேலாமை யறிச், வசரவழியு நிபாப்பொருக் மொழியாற் பேசுவன் வுளவாயின், உது செய்கதன்மை முடிய வு சா ன்னாநிப பொருட்டன்மையா னன்மையின், உமைகதுச்சொல்வதனது துலிய துண யெனதல் சிறிதும் பொருநதாதெனக் அர்த்தன்னைதே அரிதா னுடையையுபா தினையெனவே கூறியதுமெனக் இது கொள்ளாசாக்கச்ச “சொல்லி மரபினாற் ரெடு கெழீஇச்-செட்டா மரபிற் ரெடு பந்தச் சடக்கியு” என்பாண்ட தடியுள், “கேட்டுப் போலவங் கிளக்குந் போலவு லெனினே” நுகரு மலையு டுடைய” மொ வமுலமைத்தலுப் வேண்டி வெனக்” எனது பிலுச்சண்டிச் சஞ்ஞயபாயி ஆசீரிடா சிலளுனயோகிகள அது பொருட் தன்மை சாட்டியது மொபெச

தமிழிலேயவவாசி

ஆரிய மொழியுந் தமிழ் மொழியும் ஆக்கப்பட்ட பரமசிவனாற் றேற்றவச்சுப பி னடைபெற்றுத் தெய்வ மொழிக்களாம். ஆரியப் பரமசிவனாற் றேற்றவச்சுபபபி டுக் குந் தெய்வ மொழியென்பது வேதாகம முதலிய உரைப ணைகாரானே இனிது பெறு தும், தமிழ் அனனதோர மாட்சி யுடைசெனப்பெ, வாரூர்பெறுதலெனின, — “நப மல ரடியொன மடிப்பவா பரவத் தமிழ்ச்சொல்லு மவுச்சொல்லுத் தாணிழா” செர வமமல ராக் கொன்றையணிந்தவெம் மடிச்செச்சு பாக்கம் காட்சிவென டாந்த” என்றா தமிழ் வேதத்தானும், “மாரியுங் கோடையும் வான்பனி னுவசின் றேரியு நின்றங் கடுகனெற தூலத்தே-யாரியமுந் தமிழு முடனலகிக் காரிகை யாடகங்க் கருணசெய தானே” என னுந் திருமந்திரத் திருமுறையானும் பெறுதுமெனட்டது. இன்னும், செனமொழி யிலக்க ணங் “குடமுனிகு வலியுறுத்தாரா கொலலெறுப பாசா” எனக் காந்ததன் காளிகா கண்டத்துக் காஞ்சிப்புராணத்தும், “திராவிடமெனப் பெயரிய மாபாடைக் கிலக்கணஞ் சிவபிரான் அகத்தியனாகத் அருளிச்செய்தான” எனக் காந்த துபந்தச்சாண்டசதுடி, “திருபுர மெரித்த விரிசடைக்கடவுளுங் குன்றமெறிந் குமரவேளுந் அகத்தியனாடாடு தலைச்சுகமிருந்து தமிழாராயநரா” என இறைபனா கனவியலுறையுள்ளும் பெருதலா னுந், தமிழ் கூடவுண் மாமொழியென்பது தெற்றென வுணாந்துகொள்க.

‘தமிழ்’ சீசோஷ்டிபு

இனி ‘தமிழ்’ என ஒரு சொல் இனிமைப்படுத்துணர்ந்தும். “தேனுவை தமிழாசிரியை கூடலு-மணத்தலினை மதிக்குலமனை இகியும்” என்னும் கல்லாடத் துணை, “தமிழத்திபு சாடலவா தங்குமலாது தூர்-ருமிழகரக மேந்தவா வேனமாந்தது” என இவ்வு சொல்லையினும. “தமிழ்மென சாய வவனோடும” எனும் வாய்வியச்சுங்குசுதமிழ்மென. “வணர் தமிழிபு பாட மிசைக்குந தாமரையே” எனும் இராபாடணசதினும், சென் “தமிழ் தமிழ சாயலவா” என்பதற்கு நச்சினாகுகியிர் “இனிமை - முவிய சாயலையுடையவா” என்று பொருளுரைத்தார். தமிழ் எனும் தரும் சொல் தருமிமே னின்றது, முருகு என்றும் பண்பு முருகெனனும் பணிமே னின்ற வாய்ப்பால் பாணிக் தருமி மொழி மொழியெனினும் பாடையெனினும் ஒக்கும். பிரயோக விலேசு நூலாய் “தமிழ்மெனனும் ஆரியச்சொற் றமிழெனக் திரிந்தது” என்று கொண்டாரெனினு-முதனமைபுடைய இமொழிபைத்தோற்றியசாலத்து இறைவன் சனசொல்லால் இதனை வழங்க இதற்குக் குறியீடு கருசலனதிபு பிற பாடை-சொல்லால் இவ்வுரு னன்னதோர பெயரினைக் திரிந்து நிறுத்தினென்றல் பொருத்தாமையின, அது செல்லாசென நறுக்க. இன்னும், இனிமைப் பொருளுணராதது தமிழெனும் பண்புச் சொற் றனசொல்லாய் இக்கண்ணிலேபெறுவதாகும் அக்கனை விலக்கி அவ்வாய் கோடல் செல்லாமை யணாக. இன்னுனை, “தமிழ் திராவிடமெனனும் வடமொழித் திரிபு” என்று கொண்டார் மற் றுக்கப்பட்டவாய் மறிக. வடமொழிக் கடலுந் தெனமொழிகடலு நிலைபெண்ணாரக் வாசிரியர் சிவஞானிய கிகை “எவவினைபு மோபபுதலிற் திராவிடமென திரிப்பாண” யென்று வடமொழியார் தன்மொழியாற் றெனமொழியை ஆளுக குறியீடு வேறு கூறியுக்கது, “முன்றுமுருக பதிற் றெழுத்தான முருவதுமா யுனக் கினிதாய்க்கோனறிநெடு தமிழ் பாண”யென்று தெனமொழியார் தன்மொழியாற் றென மொழியை ஆளுக குறியீடு யாங் கூறிப்பவாதே பொருடெரிந்து வேறு நிறுத்ததலின், இச்சொன் முடிபே தொல்லாகிரியார் வழக்கார்பப் பயின்றுபோதரும் இயன் முடிபென பது அபெரிபார் - குறு கருத்தாகல் பெற்றும். இன்னும், அகத்தியர் தமிழ்சு சுதந்திர இலக்கண முடிபுணராகவும், அது வடமொழிபு “பாணிய வியாகரணத்தின் வழித் தோன்றியதோ நூலாம்” என்றும், அகத்தியத்தன் வழித் தோன்றியது தொலகாப்பிய இலக்கண நூலாகவும், அது வடமொழி “சுந்திர வியாகரணத்தின் வழித் தோன்றியதோ நூலாம்” என்றும், பிரயோக விலேசு நூலார் முறைதிருமயி யுரைத்தார். அவையெல்லாம் ஆரியாபிமானம் காரணமாக வரன்முறை திறம்பிக் கூறினவையாம். அவை வரன்முறை திறம்பிக் கூறியவாதன் முன்னாக் காட்டுதல்.

இனித் தொல்லோராகிய தமிழ் நல்லாகிரியர் இருவகை வழக்கே பற்றித் தமிழ் இலக்கண விலக்கிய சாதத்தி வரலாற்றின் உண்மைத்தன்மை துணிவு தோன்றச் சொல்லு மிதனகண் அனரலலராகிய இக்காலத்தார் சிலர் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய வரலாற் றெனத் தாம் தாம மனம் போடவாறெல்லாங் குழறுபாடாகக் கூறிய வசனங்களிற் பரிம் பொய்ப்பொருள்களை ஆசங்கிதெடுத்தது மறுத்துப்போதல் வேண்டற்பால தோன் றனரு மாயினும், தமிழின் ரெல்லாவரம்பு சிதையாமே அதனைப் பெரிது வளர்த்து வரும் இக்காலச் சங்கத்து நல்லாகிரியர்களை வழிபட்டு அதுதன்னைக் கசடறக் கற்று உணரப் பெறுதார் மாட்டிப் பொதுவகையால் ஒருவாய் தமிழ் பயிலு மாணுக்கர்களும் ஒனையோரும், அவா பொயத்திற மெய்த்திற மாங்கொல்லென்று கொண்கு புறப்பா

மன் மற்றவற்றை மறுத் தன்மை நிலையிலும் ஒருதலையாக வேண்டிச் செயற்பால தொன்றாய் முந்துறுதலின, அதவும் இதன்கண் ஆண்டாணடிக் கடைப்பிடித்துச் செய்து போதர ஒருப்படுகின்றும். இது பாயிரத்துக் கூறினமேனும், ராணி அனுவதித்து ரூப கஞ் செய்தாம்.

வீரசோழியப் பதிப்புரைகாரர் தமிழ்ச்சொற்கு முடிபு துணிபு தோனறக் கூறு வார் போன்று தொடங்கி, “இகழ், இமிழ், உமிழ், கமழ், கவிழ், குமிழ், சிமிழ் என முகரப் பேறு பெற்ற பதங்களபோலத் தமிழ் என்னுஞ் சொற் றனிமைப்பொருள் குறித்த தமிழ் யென்னும் வினையடியாற் பிறந்து வினைமுதற்பொரு ளுணராதிய விருதி குணறி முகரம் விரிந்த தனக்கிணையிலாப் பாடை யெனனும் பொருள் பயக்கும்” என்று பெரிதும் வருது ப்பட்ட போலி முடிபு சொல்லினார். அவர் அச்சொற்குக் கூறிய அமமுடிபு போலியாதல் சிறிது காட்டுதல்.

● இனிமைப் பொருள் பயக்குந் தமிழ் என்னும் இயற்சொற் றென்மொழியாய், அம் மொழிக்குப் பெயராதற் குரிமையுடைத்தாய் நிறச், அதனை விலக்கித், “தமியெனனும் வினை யடி வினைமுதற்பொருள் விருதி குணறி இகழ் முதலியன போல முகரம் விரிந்து தமிழ் என்றாயது” என்று இடர்ப்பட்டு அவ்வாறு போலி முடிபு கூறுதல் அவர்க்குப் பெரிய தோர் இழுக்காதல் காண்க. இனிமைப் பண்புணராததுந் தமிழ் தென்மொழிக்குப் பெயரா தற் குரிமையுடைத்தாய் நிறச், அதனை விலக்கி அந்நன் முடிபு சொற்றது அவர் சமக்குப் பெரியதோர் இழுக்காமென்பது யாவரும் ஒப்பறடால்தொரு நியாயவுரைபாம். அது கிடக்க, “தமியெனனும் வினையடி வினைமுதற்பொருளுணராதது விருதி குணறி இமிழ் முதலியனபோல முகரம் விரிந்து தமிழ் என்றாயது” என்று அவர் கூறிய சொனமுடிபு போலியாதல் யாங்நனமெனின, — கூறுதல்.

இக் என்பது நீங்கென வினைப்பொருளபடும். இகழ் என்பதோ அவமதியென வேறு வினைப்பொருளபடும். இமியென்பது தமிழிற் பொருள் குறித்ததொரு சொல்லா தல் கண்டிலம். இமிழ் என்பதோ ஒலியென வினைப்பொருண் முற்ற பலப்பொருள் படும். உமி என்பது பெயாப்பொருளபடும். உமிழ் என்பதோ கொப்புளியென வினைப்பொருள் படும். கமம் என்பது கமவென விதீயீரயின நிறையென வினைப்பொருளபடும். கமழ் என்பதோ நாறு என வேறு வினைப்பொருளபடும். கவி என்பது மூடு என்னும் வினைப் பொருண் முதற் பல பொருளபடும். கவிழ் என்பதோ கிழக்கிடு என வினைப்பொருள் படும். கிழக்கிடுதல் மேல் கிழக்கச்செய்தல். குமி என்பது தமிழிற் பொருள்குறித்தவரு வதோர் சொல்லாதல் கண்டிலம். குமிழ் என்பதோ முகை என்னும் வினைப்பொருண் முதற் பலப்பொருளபடும். சிமி என்பது குமியியெனப் பெயாப்பொருளபடும். சிமிழ் என்பதோ பிணியென வினைப்பொருளபடும். இனி இமி குமி யென்பன பொருள் குறித்த வரினும், அவர் கருத்து நிரம்பும் பொருள் குறித்த வரும்நிலை. இவ வாறு பொருள் குறித்தது குரியாதம் வரும் இக் இமி உமி கம கவி குமி சிமி என்னும் ஈரெழுத்து மொழிகள், அந்நனம் பொருள் குறித்தவரும் இகழ் இமிழ் உமிழ் கமழ் கவிழ் குமிழ் சிமிழ் என்னு மூவெழுத்து மொழிகளாய்வென்றல் சிறிது மேலாக, இதனால் அவர் காட்டு உவமைப் போலியேயாம். காட்டு உவமைப்போலி யாகவே, அவைபோலத் தமிழ் முகரம் விரிந்து தமிழ் என நின்றதென அவர் சாத்தித் முடிபு சிறிதும் உணர்வில்லார் உரையேயாய் வெறும் போலியாதல் காண்க. இன்னும், தனிச்

சொல்லித்துக்கண் ஆன மான சோன ரெண்டையலென்ச் சாரியை பொருள் குறித்துவர் திணைபுதுநிற்பசல்லது கொன்னே யெழுந்து விரிந்து நிறைவு வழக்கிரண்டினும் காணுமையானும், அது போலி முடிபோடாமென்று மறுக்க.

“தென்மொழி” முடிபு.

ஆரியம, ‘சமஸ்கிருதம்’ என இருமொழியினை பெயர் பெறுதல் போலத் தமிழ் முந் ‘தென்மொழி’ யென இருமொழியினை பெயர் பெறுப. தென்மொழி அழகுடைய பாடை. ராணி அழகு இயல்வரம்பு. இயலெனினும் இலக்கணமென்னும் பொருந்தும். இனித் தென்மொழி யென்பதற்கு இசையுடைய மொழியென்று பொருள் கூறினும் பொருந்தும். எனது இலக்கையெனறது கரணத்தினை செயற்படுத்திக் காணும் இசையானி இப்பொருட் இலையநது மொழியோடு நோற்று மெல்லோசை இனப்பாடம். இவ்வோசை யின்பம் இத்தற்குப்பால ஏனைப்பாடைசுளுக்கு அதனை வாய்ப்பப் பொருந்தாரை செவிப்புல அறப்பவாசுறது காண்க. இவ்வோசையின்பம் வடமொழிக் கிளரோவெனின், — வடமொழிகுணனும் இவ்வோசையின்ப முணர். ஆயினும், அது உரப்பியு மெடுத்தது கண்களும் கூறும் வல்லோசைகளோடு விரிவித் திரிபெய்ததென, வல்லோசையோடு விரிவாமன மெல்லோசையே பயினை விதறகே அது சிறப்பாமென் றுணர்க தமிழ்நூலாருங் ‘கசுடதபம்’ யென வல்லெழுத்துக்கள் கொளவராலெனின், — அவை ‘நகுணநமன்’ ‘யரலவழன்’ யெனனு மெழுத்தோசையை நோக்க வல்லோசையாக விசைதல் பற்றி யவ்வாறு கொளப்பவாயினும், வடமொழிக்கண் வருக்கப்ஞ் சகத்தினைப்பாட்டு நடக்கும் அவயலெழுத்துக்களை நோக்க அவையு மெல்லெழுத் தெனறே சொல்லப்படு பார்வால், அது கடாவனறென்க. மொழியோடு இயல்பாகப் பொருந்தி யியலும் இயலினனிசை யிதற்குச் சிறத்தலெனநே இறையனா ‘தமிழ்’ எனப் பண்பால் விதறது இதற்கு ஆதிக்கண குறியீடு செய்வாராயினனா உமென்றுணர்க.

இவ்வாறானால், தமிழ் தென்மொழி யென்பன ஒருமொழி கொடாமொழியாய் வேறுபடினும் பொருளால் ஒற்றுமை யுடையனவேயாமென்று கடைப்பிடிக்க.

தென்மொழி யென்பான்கண் தென்னென்பது வடமொழி யென்பதன்கண் வட வென்பது போலத் திசை குறிக்குந் சொல்லையாகவின, அவ்வடைமொழிக்கு அழகு இசையென அங்ஙனம் பொருளுரைத்தல் பொருந்தாதாமறிவெனின், — ஆரியமொழி வடநாட்டினக்கண்ணின்று தென்னாட்டின்கண் வந்து வழங்குதலின், தென்னாட்டாராகிய தமிழ் மாந்த ருனை வடமொழிபென்று அங்ஙனம் திசையடுத்த விசேடித்தல் வழக்கா ரும், தென்னாட்டினா தமிழெல்லாக்குள னிருந்துகொண்டு அதனைத் தென்மொழி யென்று திசையடுத்து அங்ஙனம் விசேடித்தல் வேண்டாமையின் அது வழக்காறுகாது; அதுனா, தென்னென்பது திசைப்பொருள் குறித்துவந்த அடைமொழியன்று; அழகு இலக்கையென்பன குறித்துவந்த அடைமொழியே யாம். இங்ஙனமாகவின, பொருந்தாமை யாண்டைய தென்க. இனித் தென்னாட்டினா தமிழினை அங்ஙனம் விசேடித்தல் செல் லாதேனும், வடநாட்டினா தென்னாடு வழங்குதல்பற்றித் தமிழ்மொழியினை அவ்வாறு திசையடுத்த விசேடித்தல் செல்லுமெனின், — வடநாட்டார் அங்ஙனம் தமிழினைத் தம் மொழியால் அப்பொருளபடக் குறியீடு செய்த வழங்குதல் செல்லுமல்லது, அவர் தமிழினால் அதனைத் தென்மொழியென்று அங்ஙனம் திசையடுத்த விசேடித்து வழங்குவ ரென்றல் செல்லாமையின், அது தடையாகாதென்க. தடை - ஆசங்கக.

இனிப் பாதசண்டத்தினை வடபுலம் தென்புலமென விரண்டிடக்கொண்டு வழங்கு முறைப்பற்றித் தென்னாட்டினர் தந்தாட்டு மொழியாகிய தமிழினைத் தென்மொழி பென்று திசையளித்து அங்கனம் விச்சடித்தல் செல்லுமெனினும், அவ்வழகு அவ்விரு மொழிகளையும் வடமொழி தென்மொழியென ஒன்றொடு மறநொன்றினை யெதிர்த்து கூறும்வழிச் செல்லுதலன்றித், தென்மொழியென்று தனித்தாக் கூறும்வழியுஞ் செல்லுமென்ற விரம்பாது, திராவிடமும், தமிழும் அழகு இசையென்னும் பொருள்கள பற்றித் தென்மொழியென்று அவ்வாறு விச்சடித்தலை அது தங்கும வலியுடைக்காதல் இல்லை. அதனால், 'தென்மொழி' 'தென்சொல்' 'தென்கலை' யெனப் பயின்று தனித்து வழங்குந் தொடர்மொழிநினைசை பட்டியலும் அவ்வாறுவடமொழிக்கு யாவ் கூறிய பொருள் சிறப்புடைப் பொருளாமென்று கடைப்பிடிக்கலாம்.

தமிழ்ப் பொதுவெல்லை

ஆரியமொழி இப்படிவற்ற புண்ணிய பூமியெனச் சொல்லித் தோதப்படுவ குமரிகளூடத்தின் வடபாலைத் தனக்கு முக்கிய நிலைச்சொலாக்கொண்டு பயிலவதாகத், தமிழ்மொழி அதன் தென்பாலைத் தனக்கு முக்கிய நிலைச்சொலாக்கொண்டு பயிலவதாயிற்று. தென்பாணிலத் து மற நிதற்கெல்லை வடக்கண் போங்குடமும், தெற்குட குமரியும், கிழக்கு மேற்குங் கடலுமாம். அது "வடிக் கடந் தென்குமரி-பாயிடைத் - தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து" எனவருந் தொல்காப்பிய வுபொற்காதச் சூத்திரத்தானும், "கெடியான குன்றமூர் தொடியோள பெளவமுந் - தமிழ்வரம் பறுக்கி தண்புன ளுடிக்" என வருந் சிலப்பதிகாரச் செய்யுளானு மறித், "வடக்கை மருங்கின் வடுகுவரம் பாதத் - தென்திசை யுள்ளித் தெஞ்சிய முறையும் - வரைமருள் புணரியொடு பொருந்து கிடந்த - நாட்டியல் வழக்க நாண்மையின் கடைக்கண் - யாப்பின் திலக்கண் மறைகுறைய முறையே" எனச் சிறுகாக்கைப்பாடினியார் தெற்குங் கடல் எல்லை கூறிப்பது குமரியாற் கடல்கொண்ட பிறகாலத்துச் செய்ததென தெரித். தமிழ் வரம்பு இரங்குந் கிழைத்து வேறுபட்டிச் சுருங்கியதுபோல அகன்று விரிந்தது முண்க் தமிழ் அவ்வாறு வளர்ந்து அகன்று விரிந்தன ஈழநாடு முத்தலியவாம்.

இனித் தென்னாடு 'தமிழ்நாடு' எனப் தழிப்பாட்டு வரும் வழக்காசலானும், மற்றதனகட் தமிழ்மொழிக்கு முற்பாட்டு வழங்கி விழங்குதோர் மொழியை டென்பதற்குப் பிரமாண மின்மையானும், தமிழ்மொழி தென்னாடு தோண்டுகதால்க் துண்டேருன்றி அதனகண் வாழு நனமக்கள் பயிலு மொழியாய்ந்தென்பது தீற்றமாய்.

செந்தமிழ்நிலம்.

இனிச் செந்தமிழ் நிலம் இப்பொதுவெல்லையுள் வைத்து வரைநட்கொள்ளப் படும். தொல்காப்பிய வுரையாசிரியர்கள் செந்தமிழ் நிலம் "வைக்கையாற்றின் வடக்கு மருதயாற்றின் தெற்குங் கருவூரின் கிழக்கு மருவூரின் மேற்குமாம்" என்பார் இத் துறச்செந்தமிழ்நிலஞ் சோனாடாயிற்று. திராவிடமாபாடியமுனிவர் "காசிய் னினதும் போந்துக் கம்பர்தா மருளப் பெற்று - மாசிலாக் கசசிமுதூர் மன்னியீற நிருந்து பூமீ-லாசிலாந்த் தமிழ்ப் ரபி யருந்தமிழ்க் குரவு பூண்ட-தேசினுள் மலையு வெற்பிற குறுமுனி திருத்தாள் போற்றி" எனக் காஞ்சிப்புராணமுக்கத்து அகத்தியனரை வாழ்த்து முக்கத்தானை செந்தமிழ்நிலம் தொண்டைநாட்டுக்குக் காஞ்சிநகர் வரைப்பென அணுகுதவாம்.

நன்னூல் விருத்தியுரைகாரர் செந்தமிழிலும் “சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனியுஞ்
சென்றார பாண்டிய னெனநதமிழ் நாடனுஞ் - சங்கப் புலவருந் தழைத்தினி தோங்கு-
மங்கலப் பாண்டி வளநா டெனப்” வெனதுரைப்பா. சேர சோழ பாண்டிய மன்னா
தனைத் “தமிழ்நாட்டி முல்வர” ரென யாணநிம் வழங்குதலானும், கடைச்சங்கப்பெயர்
“தலைச்சாத்தனா திரு- குற ஓர்பொகாத்தானா, “முமலையு முநநாடு முந்தியு முப்
பதியு - முமமுர” முந்தியு மு”பொதியு - முமமாவுத், தாமுடைய மன்னா தடமுடி
மேற ருரன்தோ - பா மகாயிண லா ள்மாமுப் பா” என முகச்சிதைவும் அமரவர்க்
மும உடைமையாள் செந்தமிழ் உத்தரவேதத்தினை அவத “முடிமேறரா” எனப்
பொதுவாக் கோதுவா னும், பத்து பாட்டி எட்டுச்சொல்லுமுதலிய சங்கவிலக்கியங்க
ளுட் சில அமுதவா பெலவாகியும் சில ஓலகொருவா மேலவாகியும் வருதலானும்,
ஆருடைமையினையா முடிய சம்பாசாரிபர் நால்வரும், சேரமான்பெருமான முதலிய
மறைநயுண் றாநாடனமாறும், ஆந் செய்யாக் தருநெறிச் செந்தமிழ்வேதமுதலிப் திரு
கருட் பாடல்கொடை திருத்தமிழ் டமிநாட்டுள் ஒன்றன்பால் தாதலினறி, மூநாட்
டகூறு முன்னமையாயும், பிறவாறுநானும், செந்தமிழிலு டமிது முந்நாட்டகததம்
ஒப்பக் கொள்ளப் பிழைச்சு அப் தல, திருநெறிச் செந்தமிழ் வேதத் திருப்பாடல்
கொண்ட திருக்களிகா உட்குட் டிருத்தமிழ்ப்பு நிகரா முற லிலவும், தென்கீழ்த்
திருச்சுட டிரு த்காணமாமலை தரு ஸ்ச்சுர மெனக் கிலவு நாளன்னவனதே, அவ
வாறும் அண்பெலவாகு செந்தமிழ் நிலமாகவா னெனவுபிறவெனின, - வடவேங்
கூடற் கொழும்பி டாவினா - டிசுடறு லிலவுந் தின்கண்ணை இவவாராய்ச்சி யாக
லின், அது கடா வுமென தெறிந். மறு வெவ்விடையின மாகுக், ஒருநிலத்தின்கண்
முந்ததுலப்பறி வுந் தரு செந்தமிழ்நாகிய செ தமிநாராயவது நனமகக் குளராங்
கால், அதுதனைச் செந்தமிழ் நிலமென மிலக்கல் கூடாது. எனனை? இலக்கண
முரவழி இலக்கியரால் முந்நிலையின்கொண்ட மறுதல் தமிழ் செவ்வனாராய
நனமகக் குளராங் பற்றிச் செந்தமிழ் நிலமென வழங்கப்பட்டது. பிறசொத்து அவ
வாராட்சி மீது பற்றிந் ஒரு டமிநாட் கிடளுதவால், அதுதான், முற்பொழுதா
னன்றி அபரித்பொழுதான செந்தமிழ் நிலமென வ செல்லாது. எனனை? இலக்க
ணஞ் சிலதமிழ் இலக்கிய நிலமெனவல் கூடா பயி னெனபது.

இனி, “உணர்வாழ்நிழல் பாண்டிபுறங்கே” எனச் செந்தமிழ் வேதத்
தம், “உயாமதற் கூடல் ருமபுறவொண் செந்தமிழின் - மறைவாய் துழைந்தனை
மோ” என வெட்டாத்திருமுறையான தருக்கோவையுள்ளு, “சென்றனைநது மது
வையினிற் திருநிப்பது” சங்கத்து - என்நிருந்து தமிழாராயத் தருளியவங் கணா
சோயில்” “தேவபொழியு செந்தமிழ்நாட் டுனிலெங்குஞ் சென்றிதைஞ்சு” “செய
வார சமுதிந் துரிமுநாட்டித் திருமா மதரை முடலான” “பாண்டியந் மறிமு நாடு”
“நனநியி நெநியி லமுதல்கிப் பாடு நதமிழ் வேதத்து முபந்த” என்ற ரெட்குத்
தாற பன்னிரண்டாம் திருமுறையான திருக்கொண்டர் புராணத்துள்ளும், “தமிழ்நிலை
பெற்ற தாகங்கு மரபின் - மழிமுனை மறுகின் மதுரையும்” “தேனுறை தமிழாக் திரு
வுறை கூடலு - மண்தலின் மகிக்குல மன்ன ளாகியும்” “வண்டிறை வாரபொழில்
சூழ்நறை டாபதுமன தோடைவங்கல் - கொண்கிறை நீகிய தென்னவன் கூடற்
கொழுத்தமிதின் - ஒண்கிறை மேலுள்ள மோடியதோ” “ஆமா நறிபவர் யாரே விதிய
யக் தீந்தமிழா - கோமான” என்றரெட்குத்தாற திற்புணுறுபபட்ட கலாட

முதலிய சங்கச்செய்யுளுள்ளும், இறையனார் களவியலுரையுள்ளும், பெரும்பான்மையான் வருதலின், பாண்டிவளநாடு ஏனைச் சேர சோழ வளநாடுகளிலும், செந்தமிழ் ஆராய்ச்சிக்குச் சிறப்புடைத்தாயிற்றென்பது கடைப்பிடித் துணரப்படு மெனக்.

செந்தமிழ்ச்சொல்.

இனிச் செந்தமிழ்ச்சொல் 'இயற்சொல்' லெனதுந் 'திரிசொல்' லெனதும் இரு வகைப்படும். இயற்சொல்லாவன: "அவதூறுள், இயற்சொற்றோமே - செந்தமிழ் நிலத்து வழங்கொடு சிவணித் - தம்பொருள் வழாமை யிசைக்குரு சொல்லே" எனனு மெச்ச வியற் சூத்திரத்தானுணாக. அவை நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி, உயிர், உடம்பு எனனும் தொடக்கத்தன. திரிசொல்லாவன "ஒருபொருள் குறித்த வேறுசொல்லாகியும் - வேறு பொருள் குறித்த வொருசொல் லாகிய - மிருபாற் றென்ப திரிசொற் கிளவி" எனனு மெச்சவியற் சூத்திரத்தா னறிக. வடநூலார் ஒருபொருள் புதிதாவதும் வேறு சொல்லிச் 'சமாநாத்தகபதம்' எனதும், வேறு பொருள் குறித்துவரு மொருசொல்லை 'நாநாத்தகபதம்' எனதும் கூறுவர். 'கெற்பு' 'வினை' 'வினங்கல்' என்பன ஒரு பொருள் குறித்த வேறு பெயர்க்கிளவி. 'எதின' மென்பது அனைமூன்று கவிரிமாவும புனிமாவு நாயு முணாத்தலானும், 'ஆ' வென்பது பெற்றமூன்று மரவிசேடமும் இரக கக்குறிப்பும், ஆதற்புடையொச்சியு முணாத்தலானும், 'உற்தி' யென்பது யாழ்ப்பத்த லுறப்பங் கொப்புழூர் தோத்தட்டுங் கானையாறு முணாத்தலானும், இவை வேறுபொருள் குறித்த வொருசொல். இவை பெயாத்திரிசொல். 'டாடித்தை' 'செய்யுண்' 'நாங்கு வந்தீத்தாய்' 'புகழ்ந்திசுமலலரோ' 'பெறவருநகரத்த' இவை வினைத்திரிசொல். இடையு முரியுந் திரிசொல்லாய் வருமெனு முணாக.

இனித் திசைச்சொற்களும் வடசொற்களானு செந்தமிழ்ச் சொற்களோடு தலைப பெய்து வழங்கப்படும். திசைச்சொற்களாவன "செந்தமிழ் சோந்த பன்னிரு நிலத் தந் - தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி" எனனு மெச்சவியற்கூத்திரத்தா னறிக. பன்னிருநிலமாவன பொங்காநாடு, ஒளிநாடு, தென்பாண்டி நாடு, குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றிநாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு, புழிநாடு, மலைநாடு, அருவாநாடு, அருவாகுட்டலை எதை தென்கீழ்ப்பான முதலாக வடகீழ்ப்பாலீராக எண்ணிக்கொள்க.

இனி இப்பன்னிரண்டையும் புறநு சூழ்ந்து வேறு பன்னிருநிலமு முள. அவை சிங்களமும், பழந்தீவும, கொல்லமும், கூடமும், கொங்கணமும், அருவும், குட்டமும், கருடமும், குட்டமும், வடுகும், வெலுவதும், கலிங்கமுமாமென்பா நச்சினாகக்கினியா. இனி வடசொல்லாவன "வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரிஇ - யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா குமமே" எனனு மெச்சவியற் சூத்திரத்தா னறிக. வடவெழுத் தொரிஇ யெழுத்தொடு புணர்ந்தவெனவே, பொதுவெழுத்தானியன்ற வடசொற்கள செந்தமிழற் பயின்ற வருமென்பது தானே பெறப்படும். அவை 'யாரி, மேரு, குங்குமம், மணி' என்னுந் தொடக்கத்தன. வடசொற்கேயுரிய சிறப்பெழுத்தின்க்கி இருசாயொழிக்கும் பொதுவாகிய வெழுத்தானியன்ற சொற்கள் 'வித், உறபலம், தற்பலம், அற்புதம்' என்னுந் தொடக்கத்தன. இன்னும், தொல்காப்பியனார் "சினதந்தன வரிது மியைந் தன வரையார்" என்றோதுதலின், பொதுவெழுத்தா னியன்றனவே யன்றி வடவெழுத் தானியன்ற வடசொற் சிதைந்து வரினும் பொருத்தமுடையன கொள்ளப்படும். அவை

“அரமிய வியலகத தியம்பும்” “தசநானகெயதய பணைமரு ணேனறள்” “கடுந்தே நிராம ணு டனபுனா சேதைய” “பேதை யலலை மேதையம் குறுமன” எனனுத தொட்கத்தன.

இனிப் பிரயோகவிசேகநூலா “உரிச்சொல்லென்பது பதினென்கேசிகச்சொல் டுடசொல்லெனச் சொகையாற பததொனபதாம்” என்றும், “தமிழுந் திசைச்சொல்லே யாம்” என்று கூறினாரல்லவெனின, — தமிழ்ச்சொற்கள் பெயர் வினை யெனச் சிற ப்புப்பற்றி இரண்டாமாறும, இடையரி பெனனு மிரண்டும் அவற்றுவழி மருங்கிற றேன்றி யவற்றொடு தலைப்பெயப்பட்டு ானகாபாறும், தொல்லாசிரியர் துணி பாம அவா அவ்வாறன்றி எல்லாச்சொல்லும் உரிச்சொல்லெனெனது தொல்லாசிரியர் வழக்கு மாறக்கோளாம, அதுகிடக்க. ஆரியமொழிக்குந் தமிழ்மொழிக்கு முதற்குர வா சிவபிரானென்பது மேற்கூறியவாறா னன்று பெறப்படுதலானும், அவை யிர ண்டாறு மிலாசனம் அவலிதாவா செவியறிவுறுத்தக் கொண்டு முறையே பாணினி யா அகத்தியனாரெனது முனிவேந்த நிருவராணம் வழிப்படுத்தச் செய்யப்பட்டமை யானும், இரண்டு மான்குறாற தமுட்பபடுதலானும், ஆரியம் பிராகிருதமுதலிய பாண்ட, களுக்கு மூலமாப டுடசுசைக்கண் நிறுத்த தமிழ் ஆந்திரமுடலிய பாண்டகளுக்கு மூல மாயத் தென்கிசைக்கண் நிறுத்தலானும், இரண்டும் வடமொழி நெனமொழியென ஒன தற்கொன்று எதிர்த்தது வழங்கப்படும் பெருமை யுடைமையானும், பிறவாறானும், தமமுட் சமத்தவமுடைய பெயய முந்நமொழிகளென்பது இனித்தியப்படுவதாம். இச்சாமியமுடைய இடாவிரண்டான, ஒன்றைத் தெயவ முந்நமொழியென்று கொண்டு, மறொன்றனைப் பதினாறுநிலகது மொழிகளோ டொப்பதொரு திசைமொழி யெனநல, நலிவுநிலை யுருவயாகாமயின், அவருந் உருவயளவையொடும் ஆனாரேர் வழ ககொடு மாறுபாடுறு மயக்கவுறுட்பயாமென்று மறுக்க. இனி இன்னேரென மயக குரைகளபற்றித் தமிழுலக மயக்கமுறுத செந்தமிழின் தனிமுதற் நெயவடெயமமைத தனமை தேறி யுறுதி கூறித்தரனன்ற, திராவிடமாபாடியமுனிவர், “வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்குநையாக - டொடாபுடைய தெனமொழியை யுலகமெ லாந் தொழுத்ததும் - டுடமுனிக்கு வலியுறுத்தா கொல்லேற்றுப் பாகரென்றி - கடல் வரைபதி வந்தபெருமை யாவிரே கட்டுரைப்பா” என்றும், “இருமொழிக்குங் கண்ணு தலா முத்தகுறவ நிலவாய்ப்ப - விருமொழியும் வழிப்படுத்தா முனிவேந்த ரிசைபர ப்பு - மிருமொழியு மாணவகே தலீயின ரெனருவிய - விருமொழியு நிகரென்னு மிதற் கைய முனதேயோ” என்றும், அந்தசனம்பெல்லாங் காளுகிப்புராணத்துக் கிளநெடுதித் தோதித் தமிழின் நெயவத்தனிமுதனமை நிறுத்துவாராயினது உமெனதுணாக. இன் னும், இக்கருத்துப்பற்றியனன்ற, கடைச்சங்கப்பலவா வண்ணக்களுசாத்தனா, “ஆரிய முந் தமிழு மாறாயந் தீதனினிது - டீரியதென ரெனறைச் செப்பநிலை - ஆரியம், வேத முடைத்துத் தமிழ்திரு வளருவன - ரோது குறடபா வுடைத்து” எனத் திருக்குற ளுபோறகாத்தது எவ்வாறு சமனசெயது எடுத்தோதியது உமெனக்.

இனி நன்னூலாரும் இலக்கணவிளக்கநூலாருந் “செந்தமிழ் நிலஞ்சீர் பன்னிரு நிலத்தினு - மொன்பதிற நிரண்டினிற் மமிமொழி நிலத்தினும் - தங்குறிப் பின்வே திசைச்சொல் லென்ப” எனதுரைத்தாராலெனின, — சிவஞானயோகிகள், “ஆசிரியர் தொல்காப்பியனா அவ்வாறு கொள்ளாமையானும், உரையாசிரியர் சேனாவரையர் கூறு மையானும், வடசொற்போல வேளை நிலத்துச் சொற்கள சான்ரோர் வழக்கினுள்ளுந்

செய்யுளுள்ளும் வாராயையானும், சிலசொற்றாள் இக்காலத்து வரினும் இலக்கணமுறையனமையானும். அவை தமிழ்ச்சூரிய திசைச்சொற்களாகாவென மறுக்க” என்று ஆணை தருதலின், அவவுரை சொல்லாமென்பது.

செந்தமிழ்வழிக்.

செந்தமிழ்வழிக்கு உலகிடை வழி துற பன்னெறிவழிசுருமென விரண்டுகைப்படும. உலகியலகழகசெனிதப, உராயெனினு, உரைவெனினு, ஈடைடெனினு மொகசும். புலனெறிவழிசெனினு, செய்யுளினி ரம். ஈடைடெனினு, யாபடெனினு தாசெனினு மொசு உர ஆசிரியர் மொட்டிடலுர “வழி கெனப் படுவது யாதோ மோற்றி நிச்சயசெய்யுடையான” என்ற மரபிடலுட கூறச்செய்த வழிசெனப்பது இரண்டறமுமாம். ஆயினும், உலக மோதலாகச் செய்யுளென வேறு பிரித்து அவ்வாறு வழங்குவ ராசிரியரென முண்ட

இனி உலகியலகழக துணைமாறுதலுடைய பொருள் சொற்றசூரிய ஆனெரு நுறுதிக்கடையையும் விடா பொருள் தீராத சா மொளையுமென விரண்டாம். இவற்றை, ஆனெரு நுறுதிக்கடைய செய்யுளோடொசுல்ல, உரைச்செய்யுளெனவும் படுப சிலஞ்ஞனம்பாடிபசாரருர, ‘உரையென’ ‘பாசெய்யுள்’ என நகருஞ் சிலஞ்ஞனம்பாடியசுது உரைசாரி உடனாலா இன்னேரான வுலகியலகழககினை லொகிப்பிரசுக்கிரிப்ப யெனப்ப. இனி உடமெழி ிசையுட பாட்டி மெனனு மிரண்டும் லெளகிசுடிரசுசிரிபையென்பா மிழிமொழிபா உரைமாதிகையே உலகியலகழககென்பா. இது சபமுரையு உறமயொறுணச இன்ப புலனெறி வழிக்கு உணமைநாயனமா திருமுருசு செய்யுளாஞ் சங்க துர சாணி ரா செய்யுள் மறை யானெரு செய்யுளுமென பூரரும். இவற்றுட டிருமுறைச்செய்யுள், முறைய முதனமையான ஐந்தவித மனாதுயராய முகமுணங்குந முரையுது, துரிய முழுமுதல்வனான பரமசிவன திருவருண் ஞானமொர் வணமைநாயனமா மந்திர மறை மொழியாய நிறநின், மிழிவ பெனவும், திருமுறைபெனவும், அங்குளம் வேறுக்க கொண்டு அதியுயன் லொசுசாரி பெரியோராய் டேரப்பட்டன வென்பது இம்முறை உத்தரவேதமான திருசுருதநகல் மொசுரமுது நீதிநூலாசலபநித திருமுலகினினை வேறுவைத்துப் பொறுபட்டா ின்றெனது.

இனி இக்காலக் தமிழ்ச் காவியப்பல்லவா திருமுறைச்செய்யுள் பத்தர பாகங்களாய அததியுடனவோத்துக்களாயினும், சங்க தமிழ் மறைக்க காவியதமிழ்போலச் சவையுடையவாகாவெனது உறங்குடற்பலாலென்க, — ஆர பருப்பொருட் காவியப்பவிற்பியினும, மறைமொழியான திருமுறைச்செய்யுட்களின் சொற்பொருளுடைய ஆசிரை கேறது மியலிசை மீதிதுடபம் வாயுடைய பெருமைபாறும், இக்காலத்து அவ்வாறு பிறநிலும், சலவசிரியா வழிபெற்ற சலவியநிலையுடைய, பரமசிநிலுன வினவனும், ஆசிரியர் அகத்திடலா உயமன்னியனா முதலிய கவுடபெற்றிபாளரும், நமபிடாண்டாரம்மி முதலிய உயாரசோரும், சங்கராசாரியர் முழலிப் பெரிடோரும், முறையே சிவரகசியத்தானும், பத்தலிலாசங்குளானும், பதனொராதிருமுனையானும், சொந்தரியலகரி முதலிய பிரபந்தங்களானும், புத்தருதுபோற்றும் பெருமையுடைய சுருதமொழிபான திருமுறைச்செய்யுட்களின் மகிமை தேற்றவல்லராகலின், அவா பழிச்சுரை அவா

வெள்ளநீலின் திறமாமென நவநுந நலையாடி விநிப்பரென நெறுதிக “என்று மழியவ நூர்தத கிருப்பன விவடிவகோர என்ன மன கொடு தூவித துதிப்பன நலசகங்கத தொனநும புலவர்கள் பாடித் துரியன் கொள்கல்லைப் - பொனநுந கவுணியன் சைவ சிதாமணி கொள்ளடியே” என்ற மயிபாண்டாநம்பி பதினொராவது நூற்றையின் எரிந்துகூத நலன், திருமுறை யிவகநிவ செடயுட்கா சுககபடபுவா நெருதமிழ யாப்பிற சயிரப்பொருநாமெனநு ஈடைபிடிசு துணாங்குகொள்க. ஆண்டு “நலசகங்கத கொளநும புலவகா டா பு” என்றது — அகச்சித் தொல்காப்பிபு களவியன் முசலிபனபும பிறவுமாம். இவ் துபாங்கணமாசலிசை, ஏன்த திருமுறைக்குறு கொள்கப்படும

அதற்கெஞ்சகநனநா அச தியா கொள்கா பிபு கரவிடன முசலிய சூத்திர நூலகர மருதசு செயயுளென நிரண்டை மாசனடார்படுவொலெனின், — அவ்வழங்கியவனு செ யுராயு சமசுடபெருநிறு வின, நூண்டனு ளொனநடைல தாமெனநா சேலாப்பின் நலவர பொள அவருநின் நெருமகொண்டு போறநப படுமெனபந நசசநு நகின் நும “பாடபுடவவசசு நுநி பி நூறும்” எனினுரு செயயுநி நூசூதிர ந, “சு தரம் பாட்டுனப பாடவொலெனின், — பாட, பாடம உரைபும நூலும் வெருதனாமபின்” என்றசினு இனிசு சூ தரம் டாட்டகா வேணும், ‘உரைச்செய்யுள்’ என்றநிப ச ‘சுசூதிரசெய்யுள்’ என்றவவாறு வழங்கப்படுமெனநா சுகுறாககனிடநும பொருளதகாரபுச ‘சூதிரசெய்யுள்’ என்று அங்நனம் வழங்கினா. இனி ஆசிரியர் அசுசுது ளொலவா பிடபா முதலாயினு தவதசான மனநதுபராய முசுசுணங்கு புப சடாந இந்நபனநுா டெருதுடைபராகலின், அவருநிசசெபச அசுசுதந ரொச பிப முலாயின் இறைபடுா சளவியலோ டொசுருத நெய வெருதுககனாமென துணாங்குகொள்க “அதுகனைபபட்ட பாபவனப பசசும” எனநும புந சணியிற சூ திரநது, “இனிசு சூதிர இந்நபனநும அகத்தியனரு மாா கண்டயுளநும வனநீநுருந சவசுநுருந டோலவாா செயதன நலையிடவ சகா, இடசசங்கசா செடதன் வினையாய வேர்க்கும், சைசசங்கசதார செடதன் சயரபுடவ துமெனக கொள்க” எனருாரச்சிறு க்கினியா.

இனி நூருந முசுநூலும் வநிநூலிடன விரண்டாம் அத “மரபுநிலை திரியாமாட்சிபவாகி வரைபந்நாரு நுளா வயில முசுலும் வதியுமென நூசலிய நெறியின்” என்றமரபிப நுசுசாசுநா நி: ளை தலசுசணம் “வினையிவ்விசு விளவகிய வநிப ந முசுசுண ஈடைது முசுசுராதும்” “வதியுமென படுவ ததவவழித தாதும்” எனநு மரபிபந சூசுசாநகா வநிப நு விரணநிமனைநிச சாபுநூலென வேறெனநு சுருவதெனனைடெனந, — ஆகாநவழியாசச செயவனகெலலாம் வழியேயாயிதும் அகை முசுசுனூா நூலின் முடிபொருநு கொசுசுலந த்நிபு வேறுடைததா தலுமென இரு வேறு வனசுபப நிகழ்கினநமையின், அதுதநிச சாபுநூலென வேறு கோடது மமைடமென விக்ந அங்நவனத த்நிபு வேறுடையதுஉம பொருநா நுருநு கொத்தலின், மரபுநிலை த்நியாநமையின், வழிநூலெனந கெருபுடைததாது மநிக

இனி வடமொழியாய சூத்திரநு செயயுளெனநு மிரண்டானு மனநி உரையானு நூலியநதுப, அவை காதபயரியச கசுமுமாரசநித்திரம் போலவன, தமிழ்மொழியா சூத்திரநு செயயுளெனநு மிரண்டாநருநே நூலியநதுப, உரையானியநத நெரல்

காசிரியர் தமிழ்நூல் அறிதென றுணாக. சூத்திர மோத்துப் படலமென நிவறறுட் சூத்திர முதலியவற்றாலே உண்ணினறகன்ற வரையொடு பொருநதி நடப்பது நூலென்ப வாயினும், மறறைப் பாக்களானு முரையானு நடப்பனவற்றையு மொப்புமையான நூலென நவ்வா றுளரோ வழங்குவ ரென்பது. இன்னும், வடநூலா பத்தியத்தானிய ன்ற விலக்கியநூலை 'காவிய' மெனறும், பத்தியங் கத்தியமெனனு மிரண்டானு மியன் ற விலக்கியநூலை 'சமபு' வெனறும், பத்தியங்கத்தியம் பிராகிருதமெனனு மூனறும் மியன் ற விலக்கியநூலை 'நாடக' மெனறும் கொள்வா சமீபநூலாரும் உரைவிராய செய்யுளானும் பழைமையவாகிய சதைபொருளாக நூல செய்யப்படுமென்பா. அது "தொனமைதானே— உரைபொடு புணர்நத பழைம மெறறே" யெனனுரு செய்யு னியறசூத்திரத்தினு னுணாக. அவைசரம் யாதையெனின்,— பெருநடேவரூரம் செய யப்பட்ட பாரதமுந தகடோ யாததிரையும் போலவன வெனறுணாக.

இனி நூலுரை காண்டுகையுரையம் அகலவுரையமென விரண்டாம். இனிக் காண்டுகையுரைதான— "பழிப்பில் சூதிரம் பட்ட பண்பிற் சரப்பினி முடிவ" னாஊம, "விடக்கல வினி விரிவொடு பெருநகிச - சுடடிய சூத்திர முடிததற பொரு ட்டா - வேத நடையினு மெடுத்தக காடடினு மேவாங் கமைநக மெயநநெறித்" தாவ னாஊமென விரண்டாம். இவறறுண, முன்னது பிண்டப்பொழிப்பெனவும், பின்னது வார்த்தகப்பொழிப்பெனவும் வழங்கப்படுமெனறுணாக. இனி அகலவுரைதான— சூத் திரத் துட்பொரு ளன்றியு மாண்டைக் கிணி பமையா திரையபவ யெல்லா - மொன்ற வுரைத்த" லும், "மறுதலைக் கடாஅ மாறா மு முண்டராயச - தன்னு லானு முடிநக நூ லானு - மையமு மருடையுரு செய்வித் தீர்கிச - தெறென வொருபொரு ளொற றுமை கொளித்த - துணிவொடு கிறற்" லுமெனனு மிலச்சணத்தாம். அகலவுரை யெனி னும், விருத்தியுரையெனினு மொசகுமென றுணாக ஆசிரியா தொல்காடபியனா அகல வுரை யிலக்கணம் இவருணம் இருசூத்திரமாக வோதியது, சூத்திரத்துப் பொருளநி யும் ஒருதலையாக அதற்கு இன்றியமையாத பொருதுவனவெல்லாம் அத்லெடு கூட டிச் சொல்வதாஊம, அவளவெனெழியாது பூவபகசம் டறநி நிபமு மாசங்கையும் அதன் பரிசாரவிடையு முடைத்தாடத் தன்னுறசூதிரசாறு முடிநகாற சூத்திரத்தா னும் போலியும் பொய்யுரு செய்பொருளினு னீக்கிக் கேட்போன மெய்யணாது தெளிய ஓறறுமை கொளுத்தித் துணி வொருப் படுப்பதாஊமாய் விருத்தியுரை வேறுபாடநி வறுத்தற்கென றுணாக. எனவே, காண்டுகையுரைபோல் விருத்தியுரையும் அகருணம் இருவகைத்தா மெனறவா றுயிறறு. இனி இதுனுட பின்னது பாடியமெனறும் விருத்தி யுரையாமென றுணாக. இவ்விலக்கணம் பெற்ற அகலவுரை வடமொழியிற் பதஞ்சலி யார மாபாடியமும, தெனமொழியிற் சிவஞானியோகிகள் மாபாடியமும போலவன. கடா - ஆசங்கை. மறுதலையெனிணும் பூவபகசமெனிணு மொக்கும். மாற்றமெனிணும் விடைபெனிணு மொக்கும். தன்னுலெனறுது— தான உரையியறறு நூலின். முடிநத் தூலெனறுது— அதன் முதலுலின். இனி வினியி னீங்கி விளங்கிய வறிவின முனைவ னால் அருளிச்செய்யப்பட்ட முதலுல இவ்விலக்கணம் வேண்டாதென்பது கூறுமே விளங்கும்.

தமிழின்றெய்வப்பழமைமரபியன்

முற்றிறறு.

இலக்கணமரபியல்.

அகத்தியம்.

தமிழ்மொழி இலக்கணம் இலக்கணமென இருதிறப்பட்டு நடக்கும். இவ்விரண்டினும் இலக்கிய முறையற்றது மற்ற இலக்கண முறையற்றது வென்று ஆராய்ச்சி செய்ய வலுவாய்வு, இலக்கணம் இலக்கியநகரணம் அன்றாடம் உபயோகம் கூறப்படுவது தொனறது லால் இலக்கியம் முறப்பட்டு வந்திருக்கிறது, இலக்கணம் அமைதியாய் நிலைபெறுவது இலக்கியமாசலில் இலக்கணம் முறப்பட்டுவது மறநெருக்காரா. இவ்விரண்டாரா உரைகளும பொருட்பெறுவது உவரம். அது உம், இலக்கணமாவது இலக்கியத்தன் மையை உரைத்துக்கொள்வதுகொண்டு நித மாய் ஒப்ப நிற்பதொரு பண்பாதலால், அவை தமனாவே உபயோகம் முறப்பட்டு வந்திருப்பது என்று பெரிதும் பேசப்பட அங் னுன் முறப்பிறப்பி கொள்ளல் உபயோகம். இது அணங்கு முறையுமே பொருளமா யினுங் குணத்திற் குத குணமுதல்பொருள் பற்றுகொடும், குணமுதல்பொருளுக் குத் குணம் பற்றுகொடும். அஃதும், இலக்கியமடற்றி நியமமாய் ஒப்பநிற்பது இலக் கணமென்று முடிபு கூறுவேல் நியாயம். இனிப் பொருட்குப் பொருட்குணம் வியாபிடமாமென்று முறப்பற்றி இலக்கியத்தின் உண்பாயுள்ள இலக்கணம் அதற்கு வியாபிடமாய் அது பற்றுகொடும் நிலைபெறுவது உண்பது தானே சித்திக்கும். “வட வேங்கடந் தென்குமரி மாயினென் னிடகூறு நல்லுல கத்து வழக்குஞ் செய்யுஞ் மாயிரு முசல்-னெழுத்துஞ் சொல்லல் பொரு ளாய்” என்றும் பண்பாறனா கூறும் இஃனை வலியுறுத்து மென்க. “வடநாடு லெல்லாஞ் சைவசித்தாரத் தூலாருஞ் சிவத்தின் குணமான சிவசுக் திவசத்தர வ்யாபிடமாமென்று, அது சிவபரம்பொருள் பற்றித் தாதானியமாய் விரகம்முதல்பொரு பண்பாமெனும், கூறும்பது காண்க.

அகத்தியம் சொசுமழிவ் கணமுதலால் பரமசிவனைக்குறித் தருந்தவ யிரு நது அவருள் வய் தண்டப்பிடி து திருநிலா. இது வடநா றென்னால் கள ஆண்டாண்டொ டு முறையிடம் பிர ம் வுந்ரயாம். அக்கத்திலா வடகாசி நீத தகன்று காஞ்சிமார்க்குயிறு திருவேங்கடமுதல் சிவபிரானை வழிப்பட்டு அக்கடவுளரு ளினுற நயிழிலகணஞ் செய்தும சாந்ரமக் சாஸிகாகண்டத்துக் காஞ்சிப்புராணத்து வ்ளங்க டுதப்பட்டு அது “அடியுன்ன வடகாசி நீததகன்று நினக்கினிய - கடிம்கில் குழ கொடியுடை காஞ்சியினைத் தலைப்பட்டுப்-பொடியணிரத் திருமேனிப் புண்ணியமே யிமபவரைப் - பிடிமணநத் மருகினே பெருமேபு பெறுயநதே” “இததருபே துடையேற்கு மறினது மொருக்குது - மெய்ததபெரு வேடகையினு லொழியாது மேனமேலுஞ் - சித்தியிசை மூண்டெழுமா லதுநிரம்பச் சிறியேனபால் - வைத்தபெருங் கருணையினுல் வழங்குவா யென்போற்றி” “எவ்வினையு மோபபுதலிற் திராவிடமென் நியல்பாடை - பெவவமறப் புதிதாக யானவகுப்ப லலகியது - வெவவருணத் துள்ளா க்கு மெளிதாக்கப் புத்தேளி - ரெவவெவாக்குஞ் சுவையமிழ்தி னினிதாக்க செய்தருளாய்” “மூன்றுமுதற் பற்றெழுத்தான முழுவதுமா யுனக்கினியாய் - தோன்றிமெத் தமிழ்ப் புடைத் துதிக்கொண்டு மகிழ்நதருளி - யானவர மெல்லாக்கு மிவ்வரைப்பி னுத்தித் தருளா-யேனறெடுத்த மொழிக்கல்யெவறநினுக்கு மிறையோனே” “மன்னியவித் தமிழ்க் கிளவி மந்திரங்கள் கணித்தடியேன - செந்நெறியின வழலாதித் திருக்காஞ்சி நகர்வரை

இசைத்தமிழா, மாபூத முதலியவற்றை புறக்கலமாப் இசைக் காதாரமாமாறும், அவ்வா
காரர் தொடங்கி யெழுஞ் சூக்குமநாதஞ் சரிசுமபதநி யென்னும் எழுத்திசை ஏழா
யப் பிறக்குமாறும், அவ்வெழுத்திசைகளை மாதிரைப்படுத்தித் தொழில் செய்த
லாற் சட்சம், இடபம், காரநாரம், மச்சிமம், பஞ்சமம்; தைவதம், டிட்ப்தென்னு
மேழிசைகள் பிறக்குமாறும், இவற்றுள்ளே பண் பிறக்குமாறும், அப்பண்கள் நூற்று
மூன்று பேதமாமாறும், அவற்றினை யின்பமபட மிடற்றகருவியானே நரப்புகருவி
முதலியபற்றிப் பாடுமாறும், நரப்புக்கருவி முதலியன செய்யுமாறும், பிறவுந் கூறப்
படும். நாடகதகமிழா, கூடக விகற்பமும், அலினய விகற்பமும், தோரியம்களிர்
முதலிய கூடகிய நிலக்கணமும், தலைக்கோலியலபும், ஆடலாகிரிய நிலக்கணமும், சூழ
லோன யாதோன இறச்சயோன கவிஞனெனபா நிலக்கணமும், ஆடரங்கிலக்கணமும்,
ஆட்டிலக்கணமும், பிறவுந் கூறப்படும். இன்னுமிக்கூடகநூற் பொருடான, சாதிக்
கூடக விநோதககூடக என நிருசிறத்தார பலவாகப்படடி, அறுவகை நிகழும், ஐவ்
கைபபதமும், பதினாறுங்க கிரியையும், நான்கு வருதகையும, மூப்பான் நிருத்தக்கையு
முடைதநாயப் பொருள், யோனி, விருத்தி, சந்தி, சுவை, சாதி, குறிப்பு, சத்துவம், அவி
ன்யம், சொல், சொல்வகை, வண்ணம், வரி, சேதமெனனும் பதினான்கு விலக்குறுப்போ
டும் புணர்வுறு நடப்பதாம்.

இனி என்னிக் கூறிய விலக்கண மரபிற்கு மாறாக நெசிலா ஆண்டாண் மெரைத
தா. அவை தமிழ் வரணமுறை மரபிற் போலியாத நெரிக்கு முகக்கானே மேலது வலி
புறுத்தும். வீரசாழியப்பயிற்சாலைரா, “செஞ்ஞானமுனிவரர் அகத்தியாரை நமிழ்
பூமியில் உறபத்தியாயினதெனக் கொணர், அகத்தியர் “பச்செந் தமிழ்நிலத்த மொழி
யோடு முறபட்டித் தோனது னா” எனவு, “பெய்தமிழ்நிலத்த மொழிதோன்றும்
காலத் துடனேறெனிய தூ” எனவு மயங்குவாராயினா. “முந்ததூல” “முந்த
தூல” எனபன முன்னுறகுப் பெயர்களாகவும், இரப்பூரணநாச்சினாச்சினியரும் அவ்
வாறே பொருள் கூறி நிலத்தொடு எனபதற்குச் செம்பழிநிலத்த வழுக்கொடு எனப்
பொருளுரைத்திருப்ப தண்டாராச்சுவம், நிலத்தின் முத்துநில கண்டு எனபதற்கு
என்னுபபொருள் நிலத்தை அழைந் நிபந்தனையுள்ள இயற்றமிழ் வழக்கையும்
முதலுமையுடைய அண்ட எழுச்சுபாசமாப் பொருள் வெட்டவெளி பாலக் கிடப்பதாக
வும், இவா உணர் முச்சுப்பாட்டுப் பொருத்த முந்த எனபதை வினையதொகையாக்
அறுகமபுலவீற் தருக்கிய யானே பால; நியவாறு இடாபட்டது காலத்தியோ? அன்
றேல், பிற ஆசிரியர் மதங்களை மறுபுலும், ஆசிரியருத் தமது துணை மதத்தை நாட்டு
தலுற் சமக்கு எனும் இயலடாமியலம முடிபா “அறிவேம்” என்று சிறிதும் உணர்
வினறிப் போலியுரை பலவாறு பிழைசை. அவா அங்கனம் பிறறுதற்குக் காரணம்
தெய்வபுலவராகிய செஞ்ஞானயோனன் பொய்யாவுரை கூட்பம் அறிதரற்கேற்கு மதி
துடபம் வாய்ப்பப் பொருந்நாமை யாரும், செஞ்ஞானயோகிகள் கருகது அறுவன
றெனபதூஉம், அவா அமுனிவா உரைதுடபம் அறிதரற்கேற்கு மதிதுடபம் வாய்ப்பப்
பொருந்நாக் குமறியினல் அங்கனம் மெல்லாம் பிதற்றியு ரெனபதூஉம், தெரிப்பாம்.

“இருமொழிக்கு முற்ற தரவா கண்ணுதலா ரியல்வாய்ப்ப - விருமொழியும்வழி
பபித்தா முனிவர்தா” எனக் கருதுக்புராணத்துட் கூறு முறையினல் வடமொழி
தெனமொழி யிரண்டும் ஆதிகண்ணே பரமசாரியனாகிய கண்ணுதற்பிரான் ரேற்ற

நூறு நிஷபெறுத தொனமொழிகளென்பன உம, பாணினிமுனிவரும் அகத்தியமுனி வரும் பிற்காலத்த அருந்தவமிருந்து அவவிற்றைவன உபதேச வருளபெற்று அவவிறு மொழிக்கு முறையே பாணினியம் அகத்தியமென்னும் இலக்கணநூல்கள் செய்தருளிய ஷ்ரீசிரீயர்க ளென்பதா உம, மாதவச சிவஞானயோகிகளுக்குக் கருத்தாக நெளிந்த புஷ்பமும். இனிச சிவபிரான “நெனமலைக்கட போய உறை” வென்று தற்கருளிய ஆணை தலைக்கொண்டு அகத்தியமுனிவா ஆண்டுப் போதற கொருப்பட்டனராயின “எம பெருமானே அடியனென சென்றுறைய நிறகுந் சேயந் சமீழநாடாம், ஆண்டினளா தமிழ் நனகாராயந்து வலலராய வாழுவா, அவரெல்லாந் சமீழ இயலப்புறறி நிகழ்தும ஆசுவகைகள் போககி அவாக்குத் துணிபொருப்படுத்தல வேண்டினென, தமிழ் இலக்க ண்கு செவியறிவுறுத்தி யருளுவாய” என்று வரமிரத்திட, இவ்வகை அவ் சகுத தமிழ் இலக்கண்கு செவியறிவுறுத்தியருளினனம் கடும் ஆலவாரம் மைய உறையும், அகத்தி யனா தமிழிறுது இயலவரம்பு சண்டு திறகய ஆசிரியரெனும் து ஞானசிமானிய உறையோ டொன்றுபட்டிச சில ஞானயோகிகள் கருதுவ பொருள் பதி ண நிறுத்து மெனக். அஃதே, “வடமொழியைப் பண்ணித் துருநிய ரகணைபாதுத் தொப்புடைய தெனமொழியை யுலகமெல்லாந் மூல துருமுனிகுது வலியுறு ததார கொல்லெறதுப் பாரொன்ற கட்டுவாரைத் துருபெரும யாவ் சட்டுரைப் பா” என்று அவா முறபடக் கூறிய செய்யுளொரு உமாறுபட்டு டோ பெனின,— அறியாது கடாயியுய, அதனோடு இது மாறுபட்டுமா ல் அச்செய்யுள் நெனமொழி யெனந்து இலக்கணத்தினையே, அன்றி, இலக்ண அமைத்து உடல் இலக் கிடமென்னும் பாடையை யனது. அது “வடமொழியைப் பண்ணித் துருநிய ரகணையாக— தொப்புடைய தெனமொழியை யுலகமெல்லாந் மூல துருமுனிகுது வலியுறு ததார” என்று சிவபிரான பாணினிமுனிவாக்கு வடமொழி யிலக்கணம் வருத்தருளிய தொடாப்புறறிக் கூறியதனாறானே இனிப் புலப்படுமெனச் சிவபிரான பாணினிமுனி வாகு ஆரிய இலக்கியமென்னும் பாடையை வருத்தருளிளுனென அறகுப் பொருள் கூறலாகிதோமெனின்,— வேலாகமமுன்னும் அந் பாடையுடையச் “சுருட்டி யாரம்பந் தொடு நிஷபெறு” மென்று யாண்டி, “ஆறமொழி கு முசுறகுரவா சண ணுதலா ரியலவாய்ப்ப விருமொழியும் வழிப்படு சா முனிவர” ரென்று ண்டும், “சிவபிரான சுருட்டியாரம்பத்தில் அம்பிசெய்கு ஆரியமுந் சந்ய ளுருந் நலகி அறி வுறுத்தருளிண” எனப் பிறுண்பும், ஆறுதவுருரப்பாய் மெ பெறு கரும் தேவழக கொடு முழு மாறுகோளுதல்கள், அவ்வனம் அச்சுருபு டெரு ள் ஆசா உண்க.

இன்னும், “எவ்வினையு மோப்புதலித் திராவிடமென நியம்பாடை எவ்வழைப் புதிதாக யானவகுப்ப லகியது வெவ்வுருணைத் துள்ளாக்கு மெளிராகப் புத்தேசளி ரெவ்வெவாக்குஞ் சுவையமிழிதி விரிதாரச் செய்யுளுளாய்” என்றும், “மூன்றுமூலத் புதிதெழுத்தான முழுவதுமா யுனக்கினியாத் கோனநிமிதத் தமிழ்ப்பாடைத் துதி கொண்டு மகிழ்ந்தருளி - யானதவர மெல்லார்க்கு மிலவரைப்பி னனித்தருளா யேன நெறித்த மொழிகலவி யெவற்றினுக்கு மிறையோன” என்றும், “கூம்பியகைத் தலமு டைய குறுமுனிகுதுப் பிறுளுகா- தாமடநிந்து தமிழ்வொக்கு மாசிரியத் தலைமையொடு மோப்படுதென நிகைக்கிறைமை நலகிவெட் டனபிறவு - மாம்பரிசி னனித்தருளி யவலி கித்தத் தியைக்கரந்தார” என்றும், அதன முறபடக் கூறிய செய்யுட்களும் இதனை வலி யுறுத்தும். யாவ்வனமெனின்,— ஸ்ராவானுபவம் உள்ளிட்டு எவ்வினையு மோப்புதலிற்

திராவிடமென் நியல்பாடை” “மூனறுழந்த பதிற்றெழுத்தான முழுவதுமாய” என
றும், தொன்று கலந்த எவ்வற இன்று இலக்கண வரம்பினு புதிதபடுமாறு யான
உரைக்கவருளெனனும் பொருள் உள்கிட்டு, “எவ்வறப் புத்தாக யான வகுப்ப நல்கி”
யென்றும், ஒததலாஹும், பின் இதனகண் ஐயநீங்கித் துணிபெய்த எல்லா மெய்யிக்கு
சீல்லாச் சமயவிததைக்குஞ் சிவபிரானே முசலவென்னனும் பொருள் உள்கிட்டு
எனறெடுத்த மொழிகலவி யெவற்றினுக்கு மிறையோனே” எனறும், தமிழ்மொழி தன்
கட கலந்த வழுவின்ங்கிச் செம்மைபுறுமாறு இலக்கணவிளக்கஞ் செய்யும் ஆசிரிய முத
னமையே சிவபிரான அகத்தியனாக்ரு அன்னுழி வழங்கினுன்னெனும் பொருள் உள்கிட்டு
கூட “சுமயியதைத் தலமுடைய சூதுமுடிக் குப்பிஞ்சுஞா தாமபிந்த தமிழ்வினக்கு
மாசிரியத் தலைமைபொடு - மேம்படுன நினைக்கிறமை நல்கி” எனறும், ஒததலாஹு
மெனக.

அறற்கு, அருந்தந்ருட பட்ட புத்தமிழ்தா நென்பான, வீரசோழியப் பாயிரத்
தில், “ஆயுந்ருண் கவ ஸ்லாதின பங்க ஸாசுதயன் கேட - டீடபுர புவனிக கியமபிய
சண்டமி முங்குதராய” என்று கூறி ரணகிராய் ஸ்லாதினேடு மாறுகேற்றற
தென்னெனின், “புத்தமிழ்க்கொடு மாறுட்ட வரைதகலே தேறுபொருளாகக் கொள்வர்
புறப்புறச்சமணா. அவா பொய்யுறப்பி ரணிய வர்க்கடவதோ ரிழுக்கின்ற. ஆதலின்,
அதுவோ தடைபென்று கொண்டு பரிசுரித்தல் வேண்டாமென்க.

ரணிக் கூறியவாற்றால், கொண்டு விதிசூட சிவபிரான அருளிச்செய்யப்
பட்டு நடைபெறுக தொன்மொழியென்பதும், அகத்தியனா அருந்தவமிருந்த சிவ
பிரான உபதேசித்தருளியவாறு கடைபிடித்து அற்றகு இலக்கணந் தெளிவுற வகுத்த
வாசிரிய ரென்பதாலும், சிவஞானயோகிகளுடைய கருத்தாமாறு வச்சிரலேபமாக நாட்
டப்பட்டது. இவ்வுள்ளே, “சிவஞானமுன்வரா அகத்தியராற தமிழ் பூமியிலே உறபத்தி
யாயினதெனக் கொண்டா” என்று பிரசோழியப் பதிப்புரைகாரா கூறியது அறிவு
புறம்போய் பிதறறுரைய்யாநல சிறுமகார்க்கும் இனிது விளங்குமென்க.

இனிச் சிவஞானயோகியன், அகத்தியன் “செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முற
பட்டுத் தோன்றுது” லெனவுஞ் “செந் தமிழிலத்து மொழி தோன்றுகாலத் துடன
ரேனறிய நூல் எனவு மயங்குவாராயினா” என்று, அம்மயக்கவதிவுடையா அஞ்சா
துரைத்தவைய வெறுப் பிதறறுத் தெரிந்தமம்.

மேற் கூறியவாற்றானே தமிழ்மொழி அகாக்கியனாக்ரு முதற்பட்டுத் தோன்றி
நடைபெறுக தொன்மொழியென்பது சிவஞானயோகிகளுக் குடம்பாடாதல் இனிது
துணிய நிறறலின், தோலா நாவிலையுடைய மேலோராகிய அம்முனிவா தொல்காப்பியப்
பாயிரவிருத்தியில், “செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முறபட்டுத் தோன்று நூலினை
நோக்கி” “செந்தமிழ் நிலத்து மொழி தோன்றுகாலத் துடனரேனறிய நூல் அகத்
திய மொன்றே” எனனும் வாகக்கியகொடாக்கை அகத்தியனாராற தமிழ் முதற்கட்
பூமியில் உறபத்தியாயின தென்னுங் கருத்துட கொண்டு நிறுத்திறுரைப்பது சிறிது
மேலாகு. ஆதலின், அவ்வாகக்கியத்தொடாக்ருக்கு அது பொருளன்று, மெய்ப்பெய்கு
வேறுண்டென்றே தேறுக. இனி அவா சிறிதும் விசாரமின்றி, அவ்வாகக்கியத்தொடா
கருக்கு, அகத்தியனாராற தமிழ் பூமியில் உறபத்தியாயினதென்பதே, முனிவர் குறித்த

பொருளென்று கிபீர்தம்பட விரையக்கொண்டு, அப்பெரியாககு மயக்க மேறதிப பழிப பட்டது அறிவன் நென்க.

அவர் அப்பெரிடாககு அறியாமை யேறதிப பழிப்படுதலைப் பட்டனக் வேண்டினு ரல்லா ; செந்தமிழ் இலக்கண முன்னுலகிய அச்சுதிபம், சிவஞானமுனிவர் கூறியவாறு செந்தமிழ்நிலத்தா மொழியோடு முறப்படிகத் தோன்றுவதாயின் அதனோடு சாததப்பட்ட தமிழ்மொழி சொன்று தொடங்கி நிலவரையில் நிலைபெறுவ தோன்றனது, அவ்வகத்தி யந் தோன்றும்பொழுதே தோன்றிப் பயிவெற்று வருவ னொன்றும் என்று பொருள்படும். இனி அது பொருளாயின், தொழிபு அகர்த்தியனாககு முறப்படுதல் கொண்டுதொட னகி நிலவரைப்பில் நன்று நடைபெறு மொழியென்று பேதாவியா பொற்றும் வேதவழ க்கு யாதாரும்கொல்' இனி வேதவழக்க எக்காலத்தும் ஏழுமுறது மெய்யாகி நிலை பெற்று வருவ தொன்றாகலின், அப்பெற்றித்தாம் வேதவழக்கொடு மாறுபடுதலின், அவ வாக்கிரத்தொடாகன ஏதமுடையனொம் ஆதலின், "வை கொள்ளுந்நிலவாந் தெளி வுதையாகி, நன்னதபாலவாய் வருவாரையே யாம் என்று அவா புத்தியற்கொண்டு அங் கன் முறைதொரெனின், - அகா அச்செய்தி விழுமிய கலவி துழைபுல முடையா ஏ ஏ இவ்வோ இவா அறிவின் பெற்றியென நெளவித் கழிப்பெரு நகையாடிகே யெதுவாம்' யாதினாலெனின், - ஒதநீர்வலி யுலகினகண்ணே வேதவழக்கொடு மாறுபடுவாரா மதந் களை மறுத்த இருவகைத் தமிழவழக்கையு நிறுத்தி டோம்பு ல்விருநனயோகிகள ஓழுங் ளாரும், அப்பெற்றியுடைய முனிவர் வேதவழக்கொடு மாறுபடச் கூறமாட்டாரா, அத னால் அவவாகியதொடாகளுக்கு அது பொருளென்று மெய்ப்பொருள் வேறுதாதல லேவன்மும், அது தன்னை அறிவுடை யார்பால் உசாவித் தெளிதவன் என்றுதொண்டு மதித்துப் னாலோடுடையாராகப் பெற்றுச் சிறக்கு நல்லாசிரியரை யடுத்து உசாவி, அவற்றினுண்மை காணடலை அவா விரும்பாது, சரிதியில் வேதவழக்கொடு மாறுபட முனிவர் அங்ஙனம் கூறினாரென்று திரியக்கொண்டு, அருசாது அவாகத்தியாமை யேறதி வழி வழி நிறகும பழிப்பெரிதுமாகிப் "மெய்ப்பி மொன்றே புண்ப்புணங் கைய நியாப- பேதை வினைமேற கொளின்" என்றும் பொய்யாமொழிப் பொருட்குத்தாம் பெரிதும் இல க்கியமாகலி னென்க. அவா பெற்றி அங்ஙனங் கிடக்க. அயாககியத்தொடாகளின் மெய்ப்பொருளையாது? அறியல வேண்டினெனின், - கூற்தம் "கூடவேங்கடந் தென்குமரி - யாயிடைத் தமிழகூறு நல்லுலகத்தி-வழசு துஞ் செடியுஞ் மாயிருமுதலி னெழுத்தஞ் சொல்லும் பொருளு நாடிச் செநரம் துடிநகை சிவனிய நிலத்தொடு முந்தாறுல கண்டு முறைப்பட வெண்ணப் புலந் தொகுத் தோன்" எனநெழுந்த தொல காப்பியப் பாயிரச் சூத்திராயாப்பிதகு ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள கண்ட மெய்ப்பொ ருள். கடக்கண் வேறாடமுத் தெற்கட குமரியும் எல்லையாகவுடைய அவவிடமாகிய தமிழ்மொழியைக் கூறு நல்ல வுலகத்தினகண் வழங்கும் வழக்கினையுஞ் செய்யுளினையும் ஆராய்ந்த பெரிய காரணத்தானே, அவற்றினகண்ணவாகிய எழுத்திலகணமுஞ் சொல லிலகணமும பொருளிலகணமும ஆராய்ந்து செந்தமிழி னுண்மையைப் பொருந்கி யுணரும் பொருட்டு, அச்செந்தமிழ்நிலத்தா மொழியோடு முறப்படிகத் தோன்று னாலின் தோக்கி, அந்நூலிற் கிடந்த இலக்கணம் பிறகாலத்தாரா உணரு முறைமைப்படக்கருதி னுணர்த்தொருத்துச் செயதான்" என்பதனறே' அப்பாயிரச் சூத்திராப்பிதகு மாரபாடிய

காரா இங்ஙனம் விரித்தபொருள் இளம்பூரணர் நச்சினுர்க்கினியர் உரைத்தபொருள்கள் போல் இடாபாபு மலைவு மினறி நெறிப்பட்டித் தெளிவு பெரிது—ததாம்

இனி ஆசிரியர் பணம்பாரனார் “வடவேங்கடர் தென்குமரி - யாயினுட - தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து” என்று முன்னாப பொதுவெல்லு கூறித் தமிழ்நாட்டினை வரைசெய்துணர்த்திச், “செந்தமிழியற்கை சிவனாய் நிலத்தோடு” என்று பின்னா விநரதோதுதலின், ஆணிரைத்த நிலஞ் செந்தமிழ் நிலமேயாதலு இனிது பெறப்படும, இனி வடக்கண் வேங்கடமுந் தெற்குட குமரிபு மேல் பூழ்பாலவென்றி கடலும் பேரெலையாகவுடைய தமிழ்நாட்டுள் வைத்து ஒரு நிலத்தினை இது செந்தமிழ்நிலமென ஆசிரியர் வழங்குதற்கு ஏது அந்நிலம் தன்குட டமிழ் செம்மையுற்று நடைபெறப்படுதலல்லது பிரிதன்றாம். இனித் தமிழ் செந்தமிழென ஆசிரியரால் அங்ஙனம் பிரித்தினியபு நீச்சு விசேடிக்கப்படுதற்குக் காரணநாண் யாது என்று ஒருங்கி ஆராயலுநின், அக்காரணம் அது வழுவின்ன்கி இயல்வரம்புற்று ஒருநூற் கீரையுடைக்காதலே என்று தெளிவாம், இனித் தமிழ்தான் வழுவின்ன்கி இயல்வரம்புற்றுச் செந்தமிழ் என அவ்வாறு சிறப்பிக்கப்பட்டு நடைபெறுதலுடைத்தாயதுதான் யாதுபற்றி யென்றாராயலுநின், அருந்தவக்கொள்கை அகத்தியமுனிவா பெருந்தவ மிருந்து சிவபிரான் உபதேசித்துருளிப்பவாறுபற்றி இயற்றிய முததமிழிலக்கணமாய் அகத்திய முதனூல் பற்றியே டென்று புலமும். ஆகலின், அச்செந்தமிழும், அதுதன்கு வரயபாகிய அவ்வகத்தியமெனனு மிலக்கண முன்னுலம் வடவேங்கடர் தென்குமரி எல்லையாகவுடைய அத்தமிழ் நாட்டச்சதுட்படும் ஒருநிலத்து ஒருங்கு நிலவியனவோம். மாபாடியகாரா இக்கருத்தபற்றியே “அகத்திடைச் செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டித் தோன்று தூல்” என்றும், “செந்தமிழ் நிலத்து மொழி தோன்றுதலால் துடன் றேன்றிய தூல்” என்றும், பாயிர விருத்தியில் அங்ஙனம் உரைத்தனா; ஆகலின், அவ்வாகியத்தொடர்களின் மெய்ப்பொருள் அதுமொழியொன்று காட்டபிடிச்சு. இத்தானே, அகத்தியனார் முதற்குட் டெனமொழி யிலக்கண முதனூல் வகுத்துச் செந்தமிழ் வழிப்படுதியபேராகியிரைனனும் பொருளைப் பொரு மன்றி “அசத்தியராத் தமிழ் பூமியிலுறபத்தியாயினது” “அகத்தியாக்குமுந் தமிழ் நிலவரபிலிருத்தலு” என்னும் பொருள்கள் போதருமா நிலை. இவ்வையாகவே, “தமிழ்மொழி அகத்தியமுனியாகு முன் சிருட்டி முதலிற் சிவபிரானார் றேற்றமுற்று நிலைபெற்று நாடகஞ் சொனமொழி” யென்று கூறும் வேதவழக்கோடு அவ்வாறுகியத் தொடரன் ஒ தொடர்க் காண்கின்ற மன்றி மாறுபட்டு ஏசமுந் காண்கின்றிலம். அவர் இங்ஙனம் நூறுகிப் புனப்பட வொற்றி ஆராய்ந்து இம்மெய்ப்பொருள் காணமாட்டாது அப்பிரதிவாளர் பதித்து உய்தியில் குறமுற்றன ரெனக். இவ்வாற்றாது “புன்னொழிற் சயவா தமத்தி யாமை புலமையாயப் பரிணமித் ததுவே” என்னு முறுரையை அவா புதக்குமா றுணர்க.

அற்றே லக்கிங்ஙனமாக. வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய செந்தமிழிலக்கிய முன்னுள்ளதாம். அகத்தியம் அவ்வின்க்கியப் பண்பாய் இலக்கணதூலாய்ப் பிறறேன்றிற்றும், ஆகலின், அகத்தியம் ஒருநிலத்திடைச் செந்தமிழ் மொழியோடு முற்பட்டொருங்கு தோன்று மென்றல் அமையாதாலோவெனின், — அபிரியது வினாயினும், செந்தமிழ் முன்னுள்ளதே யென்பது எமக்கும் உடம்பாடாயசே, அதுபற்றி னாண்டு ஆசன்கை யெழுமாறிலை. அத்தமிழின் செம்மை அம்முற்பொழுதில் வருவிரவி இழுக்கமுற்றது. அகத்தியமெனும் இலக்கணதூல் அக்கை வழுவின்ன்கிச் செம்மையுறுதது அறிப்புகித்தி

உபநிஷதோத்தரம். அதனால் அது “செந்தமிழ்நிலத்து மொழியோடு முறப்பட்டுத் தோன்றுதல்” என்று அங்ஙனம் ஒதப்பட்டது. இங்ஙனம் நெறியுறுதலினை, அஃதெனவெனத் தேயாம், மறு அமையாமை யாண்டைய செனக் இனி யாமெனத் தோதிய இப் பொருளை அவ்வாக்கியத் தொடகஞ்சு குரிய மெய்ப்பொருளா மெனப்பது, “காசியின்னும் போந்த கம்பாதா மருளப் பெறு - மாசிவாக் கச்சிமுதா மனனிவீற நிருபா பூமே - ஸாசிலாத் தமிழ்ப் ரபி யருந்தமிழா குரவு பூண்ட - தேசினுள் பசைய வெற பிற் குறுமுனி திருத்தாள போற்றி” என அமமுனிவா திருவாக்காக விளங்குங் காஞ்சிப்புராணச்செய்யுள் சரிப்போசு மாற்றமும் இனிது செளக. ஆசிலாந்தமிழ் - செந்தமிழ் மெனக். எனவே, கம்பாதா மருளப் பெறு அகத்தியனாராற் பரப்பப்படுதற்குமுன் அது ஆளவிரவி யளதாய்தென்பதும், அஃது குற்றநிங்கிச் செம்மையுறந்து அகத்தியம் பற்றியே யென்பதும், இங்ஙனம் ஒருதகாதல் காணக் இனி “அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொல்” “அகத்தியன் தமிழ்” என்றறொட்டத்து ஆனரோ வழக்குகளும் இக்கருத்துப்பற்றி டெமுதான்வ யாம் அவர் அகருத்தியாது “அவ்வுழக்குக்கள் உபசாரமா” மென்று பிரசோதிப்ப திப்புறையி லுரைத்துப் புரையுறரா. அதுமட்டோ, “முத்துநூல்” எனத்து “முற்றப்பெட்” ரென்றும், “உடனிகழ்ச்சிப் பொருளொண்டு அஃனை வினைத்தொகையாக்கியது இடாப்பாடா” மென்றுஞ் சொற்றா உடனிகழ்ச்சிப்பொருள் ஆனகிச் சிறப்புடைத்தாதல் மேற சிசால்லியவாறு பற்றி இனிது துண்டப்படும இனித் சமங்குடம்பட்டாகிய முதனூலெனும் பொருடான அத்தொகை வினைத்தொகையாய் நின்று பயக்கும பொருளே யென்பது தெரியமாட்டாமையின், “முத்துநூல்” என்பதை “வினைத்தொகையாகுதல் இடாப்பாடா” மென்று அவர் பிசுற்றினா. இனி முத்து என்பது முன்னிலை மாதசிரையாய் நின்ற தொழிற்பெயரென்றும், அது ஆகுபெயரால் இறந்த காலச்சினை யுணர்த்து மென்றும் கொண்டு, முறாலாத் திராவிட நூலென்று ஏறாம்பெற நமக்கத் தொகைப்பொருள் அதற்கு அவர் கொள்கிறெனின், அவர் இடாப்பட்டு அங்ஙனமொன்றும் அவ்வேறதுமாத் தொகைப்பொருளும், இடாப்பாடினறி முனிவா கூறும் வினைத்தொகைப்பொருளும், முதனூலென்றே முடிசிறி, அவர் அக்கூறச் சுற்றிப்பொயுஞ் சுங்கத்துறைசோந்த நியாயத்துக்கு இலக்கியமாய்ப் பழிகப்படுமென ரெழுக

இன்னும், சிலஞானியோகிசனைப் “பிற ஆசிரியா மதங்களை மறுத்து நூதனமாத் நாட்டுக் குணமுடையா” என்று அவர் அஞ்சாது பழித்தனா அஃனற்றியுழ வசக நூற்ற மமமத் மறுத்துப் பரமதத் தமுவி பழிப்பூண்ட தம் வரலாறு வாய்சோர்த்து புலம்பி, “யானு மறியே னவனும் பொய் சொல்லாள” என்பதை விளக்கி யிடனரென முணர்க.

இனிப் பிரயோக விவக்துலா அகத்தியத்திற்கு வடமொழிப் பாணினிய் வியாசரான் முதனூலானெனது பொருநதாமை தெரிப்பாம். “ஏழியன் முறைய தெதிமுக் கெத்துளம் - வேறென விளம்பான பெயரது விகாரமென - ரேதிய புலவனு முளனெரு வகையா - னிரதிர னெட்டாம் வேறதுமை யெனறன்ன” என அகத்தியத்தின்கண் வருதுவின், “அகத்தியனா தந்நாற்கு முதலாகக்கொண்டதால் பாணினிய்மென்று பிரயோகவிவக்து நூலா சொற்றா. அச்சுத்திரத்திற்கு மெய்ப்பொரு ளுரைக்குமுகத் தானே அஃதிகையானம் தேறவாவாம். (இ-ள.) பெயா, ஐ, ஒரி, கு, இன், அது, கண் னுள்ளம், சமுவேறதுமையும் இயனெறிப்பட்டனவா மெனுகொண்டு, எதிமுககென

னும் விளிவேற்றுமை எட்டாவதென நின்று வேறொரு வேற்றுமையாமென் றுடம்படா னாய் அஃது பெயாவேற்றுமை யென்னு முதலாவதன விகாரமென்று உரைத்த பாணினி யென்னும் அறிஞனும் உளனாம். அது நிகழ், இரத்திரனென்பான் ஐந்திரத்தான் விளியும் ஓர் வேற்றுமையாதலான அடினைப் பெயருள அடக்காது எட்டாம் வேற்றுமை யென்று நோந்தான, மற்திது தன்னையே நாம் இரத்திரனு ணந்துண்பாகக்கொண்டு கூறுகின்றும் எனறவாறு. பிரிநிலைக்குந் தேற்றத்திற்கும் பொதுவாகும் ஏழே எனனும் ஏகாரமும், முறையுமையும், விகாரத்தாற் றொருகன். ஏழியன் முறையதென்பது ஒருமைப்பனமை மயக்கம், விளம்பாண எச்சமுறும். விளியும் என்பதும் அடினை யென்பதும் அவாய்நிலை யான வரதன். ஆதல் சொல்லெச்சம். எனற்கொண்டென்பதுஉம், அதுநிற்க வென்ப துஉம், பெயருள அடக்காது என்பதுஉம், இசையெச்சம். மற்திது தன்னையே நாம் இரத்திரனுள் நந்துண்பாகக்கொண்டு கூறுகின்றொமென்பது குறிப்பெச்சம். எதிராமுகவேற் றுமை யெனினும் விளிவேற்றுமையெனினும் ஒக்கும். ஓவகையாதல் அது பெயர்வேற் றுமையுடனங்காது விளிப்பொருட்டாய் வேறுபட நிறைவு. வகைநாணி வேற்றுமை யென்னும் துணையாய் நின்றது. “பாணினியமுதலிய வியாகரணங்களுமுளவாக ஐந் திரநிறைந்த தொல்காப்பிய னென்றோ, “பெயரது விகாரமென றேதிபு புலவனு முள்ள” எனப் பிறாமதங்கூறி, “இரத்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றன” என இரத்திர னேதி யத்தனைத் தந்தணிபாகக் கொண்ட அகத்தியனாக்கு, ஐந்திரமே உடம்பாடென்பது பெற் ப்படுதலின், அதுவே தொல்காப்பியனாக்கு முடம்பாடென்பது பற்றிப் போலுமெனக்” என்று பாயிரவருத்தியுள் ஒத்ததலின், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் அச்சுத்திரத்திற் குக் கொண்ட பொருளும் இதுவே யாதலதிக. இனிச் சேனாவரையா வேற்றுமை யோத்தன “அதனினியமல்” என்றுஞ் சூகத்திரவுரையில் இச்சூத்திரத்தை யெடுத்த துரை தது “ஐந்திரதூலார விளிவேற்றுமையை எட்டாம்வேற்றுமையாக நோந்தார்” என றும், “ஆசிரியர் அவா மதம்பற்றிக் கூறினா” என்றும், “இக்கருத்து விளங்கியவனறே பாயிரத்தன ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன் எனக் கூறிற்று” என்றும், கரிப்போக்கி னாக்கலின், அவா தமக்கும் இதுவே உடம்பாடாயிற் றெனக். இவ்வாறான அச்சுத்திரத் திற்கு இதுவே மெய்ப்பொருளாதல் இனிது பெறப்படுதலின், அகத்தியனாக்கு அப் பாணினியார் மதம் உடம்பாடென்பது தெள்ளிதற் பெறப்பட்டது. படவே, பிர யோகவிலேகதூலார அகத்தியனா பிறா மதமாகக்கொண்ட அது தன்னை உடம்பட்டன் ரென்று திரியக்கொண்டு அவாக்கு முதலால் பாணினியமென்று சாதித்தது, வெறும் போலியுரையாய் பொருந்தாமை காண்க. அறற்கு, அகத்தியனா ஐந்திர தூனமுடி பைத் தந்தணிபாகக் கோடலின், அகத்தியத்திற்கு ஐந்திர முதனாலெனற் றமுடிப்படும போலுமெனின்,— அறமன்று, அவ்வைந்திர முடிபு தந்தணிபெனற் ற மாத்திரையானே அகத்தியத்திற்கு ஐந்திர முதனாலாதல் செல்லுமாயிலலை. இது ‘மறுதலை சிதைத்ததத் தன்னுணிப்புரைத்தல்’ என்னும் உத்திரெறி யாகலினெனக். அனறியும், அதுவேபற்றி அத் தற்கு ஐந்திர முதனாலாமெனின், அகத்தியனா ‘வேற்றுமைப் பொருள்கொண் முறையில் அப்பாணினியார் மதம் உடம்பாடென்று, அவ்வைந்திர மதமே நந்துண்பாம்’ என்று கூறி யாவ்கு, மறை இயன்முறைக்கண்ணும் ஏனை இசை நாடக முறைகளின்கண்ணும் அகத்தி யத்தன் அங்ஙன மறுதலை சிதைத்தது தந்தணிபு கூறற்பாலராவாரனறே; இனி அவை பற்றி அவ்வகைகளும் அகத்தியத்தியத்திற்கு முதனாலாவான் செல்லும். செல்லவே, முதனாலுட்கி வரையறை பெருதாமெனக். அல்லதுஉம், தமிழ்மொழி ஆரியமொழி

பொலத் தெய்வமொழியாய் நிலவரைப்பில் ஆதிக்கட் டோன்றி நடைபெற்றுத் தொன் மொழி பெண்பது மேலே நிறுத்திப்போரதா மாதலின், அதற்குரிய விலக்கணம் ஒவ் வோர் துறையில் வடமொழியோடொத்து ஒழுக்கினூர் தன்மொழிக்கட் பரிஞ் செய்கை களுந் குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு வ்னைதொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்க ளும், உயர்திணை அஃறிணை முதலிய சொற்பாடுபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப்பாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பா முதலிய செய் யுளிலக்கணமும் இன்றோரன்ன பிறவும், வேறு தன்னிபல்களாகக் கொண்டே ஒழுகு நீரமைத்தாகலானும், இவையெல்லாம் பாணினியத்தாளும் ஐந்திரத்தாளும் பிற வடநூலுள்ளும் பெறப் பட்ட வாக்களானும், அது பொருந்தாமை ஒருதலையாக வுணாக. இவ்வனமாசலின், தாவ ருஞ் சித்தியினு மேவரு ஞானத்தினூர் தேவரினு முனிவா யாவரினு மேம்பட்டு உலகமெ லார் தொழுதேத்த நிறகுந் செய்வப் பெற்றியாளராகிய வகச்சயனா இறைவனா கருணை கூர்ந்தருளியவாறு பற்றியே தமிழிலக்கண முதலான நனி யியற்றி நடாத்தின ிரன்று, தெற்றென வுணாக. வேதவழக்கும் இதுவேபா மெனக். கிராவிட மாபாடிய காரர் கருத்தும் இதுவேயாதல் பாயிரவிருத்தியுட் காணக். அகத்தியனா ஞானசித்திக ளிற் தேவரினு முனிவா யாவரினு மேம்பட்டவாறு, நிலைபிறழ் மாநிலஞ் சமமுறக் காண் டல் குடங்கையி னெடுங்கடனீர் முழுது மடக்கிக்கோடன முதலிய பிறா செயற்கரிய அவர் தெய்வச் செயதிகன்பற்றி இனித்திக. இஃதுணாத்துதற்கனறே பாயிரவிருத்தியுள் “முனிவர் வரதார அகத்தியனும் வரதான எனபுதிப்போல” ஸேனமும், காஞ்சிப்புராண த்தின் “உலகமெலார் தொழுதேத்துவ குடமுனி” யெனமும், சிவஞானயோகிகள அவர் தலைமை விதந்தெடுத்த அவ்வாறு ஒதுவாராயினது உமெனக். இனிப் பிரயோகவிவேக ளாலர் அக்கூறது மேற்கூறியவாறு உத்தியோடு மாறுபடுதனமெனும் வேதவழக்கொடு மானற்றோர் வழக்கொடு மாறுபடுதலு முடைத்தென நறி.

இன்னும், அகத்தியர் தமிழ் வழக்கிற்கு முதலாலாய எழுந்ததொன்றாகலின், அது முத்தமிழ் வழக்கிலக்கணம் அமமுறைப்பற்றியே எழுதிச்சாதுவதாம். அன்றி வடமொழிக் கணுள்ள அச்சத்ததூல கீததூல ஈரடகதூற பொருங்களை மொழிபெயராத தெடுத்திக் கூறுவ தனநென துணாக. இனி அகத்தியத்தட கூறும் முததமிழ் மரபுகள் சில வட மொழிக்கும் பிற பாடைக்கும் பொதுவாய் நோவன உளவாயினும், அவையுந் தமிழ் வழக்கு நோக்கியே அதன்கண இலக்கணஞ் செய்யப்பட்டனவாகு மெனறறிக. இத் னானே முத்தமிழ் வழக்கு முதலாலாகிய அகத்தியத்தன மொழிபெயராததுக் கூறிய இல க்கணம் யாது மினநென துணாக. இனி “எதிர்முக வேறுறுமை வேறென விளம்பான பெயரது விகரமென றேதிய புலவனு முனன, இரதிரனெட்டாம் வேறுறுமை யெனற ணன்” என்பனவாக அகத்தியனா அகத்தியத்தன் ஒத்தியனவும் பிறவும், ‘மறுதலை சிதை க்துத் தன்றுணி புரைததல்’ ‘பிறனுட்பட்டது தானுடம்படுதல்’ ‘பிறனகோட்கூறல்’ முதலிய உத்திவகையாகத் துக்கி யுணரப்படு மெனக். இனி அப்பாணினியார் மத மறுத்தலையாய் சிதைக்கப்படுவதாயின, அது வடமொழி மெயநிலை வழக்குநூலன்றும் பிறவெனின், அற்றன்று. ஆண்டு அது மறுத்தலையாய் சிதைக்கப்படுமெனற கருத்து, அகத்தியனா தற்குண்பிரகக்கொண்ட வேறுறுமை பெயுட்டெனனும் அக்கொள்கைக்கு மாறும் அவர்த்தம்மான் வேண்டப்படுவ தன்றாயது என்பதே யாகலின், அதுகொண்டு அகத்திய மெய்தலை வழக்குநு ண்நென்பது பெறப்படுமாறு இல்லை யெனக்.

இனி வீரசோழியப் பதிப்புரைகாரர் “அகத்தினர் தமிழ்த் தனி யிலக்கணமுத னான் முறை பொருந்த இயற்றமாட்டா ராயின்” ரென்று ஒதியினறிப் பேசியது பித்த றுரையாதல் அறிவுறுப்பாம்.

அவர் அகத்தியனுக்கு அறிபாமை யேற்றிய பித்தறுரை வருமாறு:— “அகத்தி யா மகாரிஷ்டீசுரா. அன்னோ அவற்றைக் கற்பித்தல் எளிதனதேயெனின்,— ஐந்திர பாணியீய வியாகரணங்களை நன்குணர்ந்தும் அவற்றள்ள அதிகாரமுறை ஒத்துமுறை சூத்திரமுறைகளின் நெய்பினைச் சீரீகற்கண்டும் யாதொரு கிரமமு முனப்பின் சம்பந்த சார்பு மின்றித் தமிழ் இயல் இசை நாடகவிதிகளும் இயற்றமிழுளளும் எழுத்துச் சொற் பொருள் யாப்பு அணி விதிநூற் றொறி முறை பிறழக் கண்டபடி விரவத் தமது இலக்கண நூலியற்றியமையானே அஃது எத்துணை வல்லராயினும் ஒருவாக் கரியதென் றுணாக” எனபதாம். என்கு அகத்தியத்துள் முத்தமிழிலக்கணங்களும் அவற்றின் பகுதிகளும் முறைபிறழ வியுற்றபட்டன வென்று அவர் அகத்தியம் பெரிதாராயந்து உண்மை கண்டு கூறுவார்போல அபிப்பிராய உரையாடினார். எனனை? முதற்கு மிலக் கண முதனூலாகிய அகத்தியது கூடைச்சங்கம் ஒடுங்கிய பிறறைஞானதே நிலவரைப்பில் வழங்கற்பாடினறி இழந்தபட்டதென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த பட்டாங்காதலி னெனக். பட்டாங்கு - உண்மை, இனி அகத்தியம் அக்காலத்து இறந்துபட்டதென்ப துண்மையே, அவர் அதுகண்டு கூறினாலல்ல, தொல்காப்பிய உபோதகாதத்துள் “முந்த தூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி” எனமும், “மயங்காமரபின் எழுத்து முறைகாட்டி” எனமும், போந்த வாக்கியக் கூறுசுக்கு, இளம்பூரணர் நச்சினூர்க்கினியா சிவஞானமுனி வா அகத்தியம் அப்பெற்றித்தாக் இயுற்றபட்டதென்று உரைத்த உரைகள் கொண்டு அங்கனங் கூறப்பெற்றதெனின், அவ்வாங்கியக் கூறுகட்கு அகத்தியம் அப்பெற்றித்தாய தென்பதுபட அவ்வுரையாசுரியாசுள் யானே நிறைந்தனா? இளம்பூரணர் “முந்ததூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி” எனபதற்கு “முதனூல்களறி சொன்னவற்றினைக் கண்டு அவ்விலக்கணங்கா முறைப்பட ஆராய்ந்து” என்று உரைத்தனார். நச்சினூர்க்கினி யா “முனை யிலக்கணங்க ளியையாப் படிப்பை முறைக்கண்டு அவ்விலக்கணங்களெல்லாஞ் சில வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிறுநிலிவினோர்க்கு, அறிபலாகாமையின் யான இதுகளை வரை யறுத்துணர்த்துவலென்று அந்நூலிற் கிடந்தவாறறி அதிகார வகையான் முறைப் படச் செயதலை யெண்ணி” என்று உரைத்தனார். சிவஞானமுனிவா “முறப்படுத்தேனறு தூலினை நோக்கி அந்நூலிற் கிடந்த இலக்கணம் பிறகாலத்தார் உணரு முறை மைப்படக் கருதி” என்று உரைத்தனார் இனி “மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை காட்டி” எனபதற்கு இளம்பூரணர் “முனை தூல்போல எழுத்திலக்கணஞ் சொல்லுட் சென்று மயங்காத முறையானே எழுத்திலக்கணத்தினை வேறு தெரிவித்து” என்று உரைத்தனார். நச்சினூர்க்கினியா “அபமாவகை யிலக்கணமு மயங்கா முறைமை யாற் செய்கின்றமையின் எழுத்திலக்கணத்தினை முன்னாக் காட்டி” என்று உரைத் தனார். சிவஞானமுனிவா “இயற்றமிழும் இசைகத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் முன்னாலுட் போல விரவாத் தன்மையானே இயற்றமிழை வேறு பிரித்து உலகிற் கறிவித்து” என்று உரைத்தனார். இன்னுஞ் சிவஞானமுனிவா “முறைப்பட வெண்ணிப் புலந்தொரு த்தலாவது, முதனூல் பரந்த கிடத்தலின் இக்காலத்துச் சில வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற் றிவினோர்க் கறிபலாகாமையின் அவர் அறிவு முறைமைப்பட வெண்ணி அதற்கேற்பத் தெக்குத்துச் செய்தல்” எனமும், “அகத்தியத்துள் முத்தமிழும் விசுவிக் கூறுபட்டன”

சுந்தம், “இயற்றமிழுள்ளும் எழுத்துச் சொற் பொருள் மூன்றையும் முன்னாலுட் போல விரவிக் கூறுத முன்னர் எழுத்தணர்த்திப் பின்னர்ச் சொல்லுணர்த்தி அதன் பின்னர்ப் பொருளுணர்த்தினு னென்பா ‘காட்டி’ யென்றெழியாது ‘முறைகாட்டி’ என்னார்” என்றும், அவற்றின் பொரு ணுட்பம் ஆண்டு இனிது விரித்தனர். அகத்திய னார் பிணிதபு நோன்பும் பெருகுது யாழ்நாளு முழுதுணா வலியுமுடைய முறகாலத் தார் அறியு முறைமைப்பட முததமிழ் இலக்கண முழுதும் விரவிய னெறிமிலுல அகத் தியத்துட் கூறினரென்பது உம, தொல்காப்பியனா தம் ஆசிரியர் அந்நன்ம அகத்தியத் துட் கூறிய முததமிழ் இலக்கணப்பரப்புள் இயற்றமிழ் ஒன்றையும் வேறு பிரித்துச் சிலவாழ்நாளும் பல்பிணியுஞ் சிறுபிறவுமுடைய பிறகாலத்தாா உணருமுறைமைப்படத தொகுத்தல் யாப்பான முறைகாட்டித் தொல்காப்பியத்துள் ஒதினரென்பது உம, இவ வுரைகளாற் போதரும் பொருள்களாம். மறு அகத்திய “முததமிழ் இலக்கண நெறிமுறைபிறழ்க கண்டபடிவிரவ உரைக்குங் குற்றமுடையதூலாம், தொல்காப்பியம் அவ்வாறன்றி இயற்றமிழ் இலக்கண முறைமைப்பட உரைக்குங் குற்றமி னூலாம்” என்று அவர் குறித்த பொருள் அவற்றாற் போதருமாறிலையாம். ஆகவே, அவர் அவ வுபொறகாத வாகக்கிய கூறுகளின் உரைகள் கொண்டு அவ்நன்ம கூறப்பெற்ற ரென நல் சூழ்ச்சையாதலன்றி வழக்காதல் இல்லையென. உபொறகாதம் - சிறப்புப்பாயிரம்.

இனி “அகத்தியத்துள் முததமிழிலக்கணங்கள் விரவிக் கூறப்பட்டன” என்றது கொண்டு அதனுள் அவ்வின்கணங்களை முறையின்றி ஒதுப்பட்டமை தானே பெறப்படும் என்று அவர் அங்நன்ம கொண்டு கூறினாரென, — அறியாது கூறினாய். என்ன? ஆண்டு இலக்கணம் விரவுதலென்றது ஒருபொருட் கிலக்கணங் கூறுமவழி அதன்றிறன் புலப்படுத்தற்குபகார முடையனபிற ஆண்டு இடைபெய்து சொல்லுதல். அது திராவிட மாபாடியகாரர் சூத்திரவிரூபதியுள் இடைச்சொற்கு இல கணம் விளங்கத் தெரிக்கலு மறுழி அதன் இடலபு உளங்கொளற பொருட்புப் பாகு தனை யெனது நடுவுநிலை தினை யிலக்கணமும் அதனே டியையுடைய ஏனைப் பொருளிலக்கணங்களும் ஆண்டு இயையுபற்றி இடையிட்டு எடுத்த விரித்துக் கூறியது போலவனவும் பிறவுமாம். ஆசிரி யர் தொல்காப்பியனார் இந்நூற்புணரப்பினைப் ‘பொருள் இடையிடுத’ லெனனுமோ தந்திரவுகி யென்பர். இனி அகத்தியத்துள்ள இயற்றமிழை வேறு பிரித்துத் தொகுத் தணர்த்த வெழுந்த தொல்காப்பியத்துள்ளும் இவ் விரவியபிரயோகம் அருகிவந்தன ஆண்டாண்டுச் சிலவுள்ளன. சேனாவரைபா முதலியோர் “இவ்வு இவ்வேதத்துட் கூறுதற் கியையிலலது” என்று தடையாக்கியும், “மற்றிவவுபகார இயையுநோக்கி இவ்வேதத்துள் மற்றிது கூறுதற்கு இயையுடைத்தாயிற்று” என்று விடைபோக்கியும், ஆண்டாண்டுக் கூறுமாறுபற்றி, அது கடைப்பிடிச்சு, இன்னும், இவ்விரவியபிரயோகம் தூல்கடோறும் அருகியும் பெருகியம் பலவாறு வருவனவேயாம். அவையெல்லாம் ஈண்டிக் காட்டப்புகின மிக விரியுமென.

இனி வடமொழி இலக்கணதூலாகிய பாணினியமும் பிணிதபுநோன்பும் பெரு குற்றமாயுருமுடைய அக்காலத்துப் பேரறிவுடையார் அறியு முறைமைப்பட இவ்விரவிய னெறியால் இயற்றப்பட்ட தொன்றென்றும், சத்தகௌத்துபதூலா முதலியோர் பிற் காலத்தார் உணருமுறைப்பட அதன் சூத்திரங்களைப்பிரித்து முறைகாட்டிச் சித்தாந்த கொழுதி முதலியன விளங்கச் செய்தனரென்று முணர்க. இனி இறைவனுல்களா

சீய வேதாகம வோத்தக்களும் இவ் விரவியனெறி மருவியனவேயாதல் அவை வல் லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

அல்லது உம, பாயிரஞ்செய்த பனம்பாரணாக்குத் தொல்காப்பிய முந்து னூலெ ன் னெறித்தோதிய அகத்தியம் விழுமிய முன்னுலென்பதே கருத்தாதலன்றி முறைபிறழ்ந்து கிடக்கும் ஓர் விழுப்பயினாலாமென்றல் கருத்தாதலிலலை. அது பிறழ்ச்சியுடைய விழு பயினாலென்றல் அவாகுதக் கருத்தாயின, “வழியெனப்படுவ ததனவழித்தாகும்” என் பதுபற்றித் தொல்காப்பியத்திற்கு வழியாசக் காட்டற கெடுத்தோதிய முதனூலாகிய அவ்வகத்தியம் வருவதுபென்றாய் அதனவழிவந்த தொல்காப்பியமும் இயல்வழிக்கு னூலாதற் சிறப்புடைத் தன்னைப்பட்டுப் பாயிரப்பொருள் புரையுற ரெழியு மெனக். இதனால் உரைகாராகளும் அகத்தியத்தின் மகிமை புலப்படுத்தல் கருதியே பாயிரவுரையுள் அது முதலிழைக்கிக் கூறப்பட்டதென்று அங்கனம் ஒதவாரா யினொன்று துணிக. இனி இவ்வாறு செம்பொருள் பயக்கும் விரவியறவிரயோகத் தனை அவா முறைபிறழ்வாகத் திரியக்கொண்ட நன்றறவ வேந்தாக்குத் குற்றம் பெரி சேறிய திருக்குமாசுகி, “ஆனை பெருந் ம பொலிய” வென்புழிப் ‘பொலிய’ வென் பதற்குப் பொருளறியாத தமக்குக் தெரிந்த பொருளைப் பற்றிப் ‘பாடம் பிழை’ யெனத் தள்ளி வேறு வேறு பாடங்கொண்டார் முறைமையோ டொப்பதென நங்குன நகையாடி விடுக்கற்பாலதென்பது சுற்றணுவுடையாக் கினிது புலப்படுமெனக். இப் பெரியாரப் பிழைப்புக் கருவாயிலபெருங் குற்றமாம். கருவாய் - பிராயச்சித்தம். அஃது அப்பெற்றித்தாத் னோக்கியன்றே, “எரியாற் சுடப்படினு முயவுண்டா முய்யாரா” பெரியாரப் பிழைத்தொழுகு வார்” என்று அருளிச்செய்தார் தெய்வப்புலமைத் திரு வள்ளுவநாயனருமென றுணாக. இனி இன்னொருனன் பெரியாரப் பிழைப்பினை வைதிக நெறிவருஞ் சீரியா செய்யார, அவா அனையல்லராதலின், அவ்வாறு குற்றம் கூறிச் சிறுமைக் கிலக்காயினொன்று ரெழுகி.

தலைச்சங்கம்.

தமிழ்மொழி தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கமென்னு மூன்று சங் கங்களினு நன்று ஆராயப்பட்டது. இச்சங்க முன்றினையும் இரீஇயினா பாண்டியர்கள்.

இனித் தலைச்சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராயநதார் அகத்தியனருத் திரிபுரமெறித்த விரிசடைக்கடவுளுந் குறைமெறிந்த முருகவேரு முரிஞ்சிவா முடிநாகராயரு நிதியின் கிழங்குமென இத்தொடக்கத்தார் ஐந்தாறு நூற்பதொன்பதின்மா. அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நூற்பதொன்பதின்மா பாடினார். அவர்களாற் பாடப்பட்டன வேதத்துணையோ பரிபாடலு முதநூற்றாய் முதற்குறும் களியாவிரையுமென இத் தொடக்கத்தன். அவா நாலாயிரத்து நானூற்று நூற்பதறியாணடி சங்கமிருந்தார். அவாளைச் சங்கமிரீயினா காயசினவழுதி முடலாகக் கடுங்கோன்றாக என்பத் தொன பதின்மா. அவருட் கலியரங்கேறினர் எழுவா பாண்டியர். அவர் சங்கமிருந்து தமிழ் நூராயநத்து கடல்கொள்ளப்பட்ட மதுரை. அவர்கு னூல அகத்தியம்.

ஆசிரியர் அகத்தியனா தாம் இயற்றிய முததமிழ் முதனூலாகிய அகத்தியந் தனைத் தொல்காப்பியனா முதலிய பன்னிருமாணக்கர்களுக்கும் கற்பித்தருளினார். இன் னும், அகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் முதலாயினார்க்கு ஐந்திரமுதலிய வடநாள் பலவுஞ்

இதையறிவுறுத்தினான். தொல்காப்பியனார் திரணுமாக்கினியென்றும் வழங்கப்படுவர். தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவராவா தொல்காப்பியனார், அதங்கோட்டர் சிறியர், தராலிநகர், செம்பூட்சேடார், வையாபிகர், வாயப்பியாடி பனம்பாரனார், சமர் சம்பர், அவினயர், காக்கைபாடியினார், நற்றத்தர், வாமனா எனபவரென்க.

இப்பன்னிருவரும் அகத்தியனாற்பால் அவரியற்றிய முதத்தமிழ் முழுமுதனாலா இய அகத்தியமு மறை ஐந்திரமுதலிய வடநூல்கள் பலவு நனகு கற்று வல்லராயின ரேனும், அவர் தமரும் தொல்காப்பியனார் தென்கலை வடகலை நனகு முழுதுணர் அறிவின மதுகையினும் அருந்தவ ஒழுக்கத்தினுங் கறைவளா மிடற்றவ விறைவன ருட் பேற்றினு மிக்காராய அவாருத் தலைவராயினு ரென்க. இவ்வரலாறு பன்னிரு படலப் பாபிரச் சூத்திர முதலிய பற்றித் தெனிக.

இனித் தொல்காப்பியனார் முதலாயினார் அகத்தியத்தினைனுள்ள இயற்றமிழை வேறுபிரித்த வழிப்படுத்தார். பெருநாரை பெருங்குருகுமுதலிய நூலுடையார் இசை த்தமிழை வேறுபிரித்த வழிப்படுத்தார், முவ்வை சமராதங் குணநூல் செயிற்றிய முத லிய நூலுடையார் நாடகத்தமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தாரென வுணர்ச. தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவரும் அகத்தியத்தினைவழித் தனித்தனி இலாகை நூல்கள் பல செய்ததாஉமனறிப புறப்பொருட் பன்னிருபடல மென ஒருநூல் ஒருங்குகடி இயற்றினர்.

இனி அப்பன்னிருவரும் அகத்தியத்தினைவழி இயற்றமிழ்நூல்கள் பலசெய்த னரேனும், தொல்காப்பியனார் இயற்றிய இயற்றமிழ் நூலாகிய தொல்காப்பியம் ஏனை யோர் இயற்றியநூல்களினு மாட்சி மிகவுடைத்தாய அவவசத்தியத்திற்குச் சிறந்த தோர் இயற்றமிழ் வழிநூலாயிற்று.

இடைச்சங்கம்.

இனி இடைச்சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராயநதார் அகத்தியனாரும், தொல்காப் பியனாரும், இருந்தைபுலக் கருங்கோழியும், மோடியும், வெள்ளுரக் காப்பியனும், சிறு பாண்டரங்கனும், திரையனமாறனும், துவரைக்கோமானும், கீரந்தையுமென இத தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மர். அவருள்ளிட்டு மூவாயிரத்து எழுநூற்றாவர் பாடினார். அவர்களாற பாடப்பட்டன கலியும், குருவும், வெண்டாளியும், வியாழ மாலையகவலுமென இத்தொடக்கத்தன. அவாருகு நூல் அகத்தியமும், தொல்காப்பிய மும், மாபுராணமும், இசைத்துணக்கமும், புகழராணமுமென இவை. அவர் மூவா யிரத்தெழுநூற்றாயிண்டு சங்கமிருந்தார். அவரைச் சங்கம் இரீஇயினார் வெண்டா ள்செழியன் முதலாக முடித்தருமாறனீராக ஐம்பத்தொன்பதின்மர். அவருட் கவி யாரங்கேறினார் ஐவர் பாண்டியர். அவர் சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராயந்து கபாடபுர த்த. அக்காலத்துபோலும் பாண்டியனுட்டை கடல கொண்டது.

தொல்காப்பியம்.

இது தொல்காப்பியமுனிவரால் வியற்றப்பட்டமையின, அப்பெயரத்தாயிற்று. “தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கத்துச் சான்றோர்க்குங் கடைச்சங்கத்துச் சான்றோர்க்கும் இயற்றமிழாராய்ச்சிக்கு நூலாய” தென்று கணக்காயனார் மகனார் நகரீரர் களவிய னாரமுத்திச் சினைதெழித் தோதினார். இனனும், இத்தொல்காப்பியம் இடைச்சங்க த்தமிழ்த் தனிநூலும் இயற்றமிழாராய்ச்சிக்குச் சிறந்த வாரிட இலக்கணநூலாய நில்

வுவ தாயிறு. மறநீருநல், எழுத்தகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரமென மூன்றதிகாரங்க றுடைத்தது. இனி நூறான ஒருபொரு ணுதலிய சூத்திரமும், இன் மொழிகளநத வோததும், பொதுமொழிகளநத படலமு மென மூன்றுபடபடக்கிய பிண்டமாம. அவற்றுட டொலகாப்பியம் ஒருபொருணுதலிய சூத்திரங்களும், இன் மொழிகளநத வோததுகளும், பொதுமொழிகளநத படலங்கள மென மூன்று பபுந தனகண்டகக்கொண்டு நிறகு மோர் பிண்டதூலாம். இனி அகத்தியம் இயற் றமிழ இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழென மூன்றுபபிணையு மடக்கி நிறநலின், அஃது பிண்டத்தினை மடக்கிய வேறோர் பிண்டமெனநூர் நச்சினாகவினியர். பொதுமொழிகள நத படலமாதல்— ஒருநெறிப்பொருட்டாய மொழியபபிதலனநித தனனுள விரவிய பொருட்லெலாம் பொதுவாய மொழியபபிதல. இவவுபபுககள் இன்னேரன்ன தூறிகேயுரிப வுநபபுககளென்று தேற்றமாட்டாத நன்னுல் விருத்திகாரர் “பாட்டுடைத் தலைவன் சரிசுக்கே யனநி மலை சட னுநி முதலிய பலபொருட் டிறங்கனும் விரவி வருத லும பலபொருளுணர்த்தும் பொருச்சொற்க னொரோவழி யனநித தொடர்ந்தவருந லும படல்” மெனத் தமக்கு வேண்டியவாறு ஒதினார். பாட்டுடைத்தலைவன் சரிசை யொநி மலை கடனாடு முதலிய பலபொருட்டிறங்கன விரவியரும் படலங் காவிய வுறுப் பாகவின, நண்டாராயச்சி யிலையெனப் பூணாக.

இததொலகாப்பியவிலகரணதூன முததமிழ் முகனூலான அகத்தியத்தின் வழிப் பிறந்தனலகளுள் இயற்றமிழப்பெற்றிபெல்லாம் இனிது விளங்க வெடுத்தணர்த்து மாட் சியிற றுனே தனக்கு நிகராய ஏனோ இயற்றமிழ் தூலகட்கெல்லாம் பெரிய வாணை வர மபாய நிலைபெறுவதாகவின, முறமாலுத்தாரும் பிறகாலத்தாரும் இதனிலககண நெறி கடைப்பிடித்தே எழுத்துச் சொல்லிலககணதூலகரும் யாப்பிலககணதூலகரும் பொரு ளிலககணதூலகளுந் தனித்தனி ரொகுத்தும் விரிகுதும் பல வியற்றினார். இஃதகத்தியத் திறகு வழிதூலாயினுந் தனவழிந் தோன்றிய பலகாட்டியமுதலிய வியற்றமிழ் தூல்களு க்கு முதலுமாமெனக்.

இதன் எழுத்ததிகார தூலமரபு, மொழிமரபு, பிறப்பியல், புணரியல், தொகை மரபு, உருபியல், உயிர்மயங்கியல், புள்ளிமயங்கியல், குற்றியலுகரப்புணரியல் என ஒன்பத்தோத்துக்களுடைத்தது. ஒத்தென்றும் இயலென்றும் ஒக்கும். சொல்லதிகாரங் கிளவியாகம, வேற்றுமைப்பியல், வேற்றுமைமயங்கியல், விளிமரபு, பெயரியல், வினை யியல், இடைப்பியல், உரியியல், எச்சவியலென வொன்பத்தோத்துக்களுடைத்தது. பொரு ளதிகாரம் அகத்தினையியல், புறத்தினையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப் பாட்டியல், உவமவியல், செய்புனியல், மரபியலென ஒன்பத்தோத்துக்களுடைத்தது. இனி எழுத்ததிகார நூறாற்றெனப்பதுமூன்று சூத்திரங்களும், சொல்லதிகார நூறா றற்றுபதுமூன்று சூத்திரங்களும், பொருளதிகாரம் அறுநூற்றதுபத்தாறு சூத்திரங்களு முடையனவாம்.

எழுத்ததிகாரம்.

எழுத்ததிகாரமென்பது எழுத்தினததிகாரத்தையுடையதென அன்மொழித்தொ கையாய்ப் படலத்திற்குக் காரணக் குறியாயிறு. எழுத்தெனத்த— அகரமுத ளகர விறுவாய்க் கிடந்த முதலெழுத்த முப்பதும் குற்றியலுகரம் குற்றியலுகர மாய்த் தமென் னுஞ் சார்பெழுத்த மூன்றுமாம். அவற்றிற் கெழுத்தெனனுக்குறி மூன்வர் “எழுத் தெனப்பிய” என்னுஞ் சூத்திரத்தா லோதுபவாகவின நண்டெதிரது போற்றியாழை

முட்டை. அதிகாரம்—அதிகரிதல். அதிகாரமெனினும் படலமெனினு மொக்கும். அஃது யதோத்தேசபக்கம் காரியகாலபக்கமென விருவகைப்பபிம். அவற்றுள், ஈன் டதிகாரமென்றது முன்னையது. அதனை யுடையதெனவே எழுத்தை துதலி வரும் படைவோத்தினது தொகுதி எழுத்ததிகார மெனவாயுயிறறு. எழுத்தினது அதிகாரத்தை யுடையதென்புழி ஆளுவது வினைமுதற் பொருண்மையின்கண் வந்த காரகம். வட்டநூலார் வினைமுதற்பொருளின்கண் வரு மாருவதனைக் காத்திருசட்டி யெனவுங் கிரியாசட்டியெனவுங் கூறுவர். இப்படலத்துள் விதக்கப்படுவனவெல்லாங் கருவியுஞ் செய்கையுமென விருவகைப்பபிம். அவற்றுட் கருவி நூன்மரபு முதலிய நான்கோக தானும், செய்கை தொகைமரபு முதலிய வைநதோத்தானுங் கூறப்பபிம். கருவி பொதுவுஞ் சிறப்புமென விருவகைத்து. புணரியலுட் கூறப்படுவன செய்கை பொன்றறகே யுரிய கருவியாகலிற் சிறப்புக்கருவி. ஏனை மூன்றேத்தினுங் கூறப்படுவன பொதுக்கருவி.

நூன்மரபாவது— நூலினது மரபுபற்றிய பெயர் கூறுதல். எனவே, இஃது கிவ்வோத்தட்டி கூறுகு சூத்திரங்களுக்கெல்லா மதிகாரமெனபது பெறப்பட்டது. மலை தட்டல் யாறு குள மென்றறறொடக்கத் துலகமரபுபற்றிய பெயர் போலாது, ஈனநிக் கூறப்பபிம் எழுத்து, குறில், நெடில், உயிர், மெய் யென்றறறொடக்கத்துப் பெயராக ஈனநிக் கூறத்தற்பொருட்டி முதலானாகியிருவற செயதுகொள்ளப் பட்டமையின, இவை நூன்மரபு பற்றிய பெயராயினவென வறிச்சு. ஏனையோத்துக்களின் விதிகப்பபிம் பெயர் களு நூன்மரபு பற்றி வரும் பெயராத் துபத்துணர்த்து சோடறகு இது முற்றகண் வைக்கப்பட்டது. “எழுத்தென்ப படுப-வகரமுத-னகர விறுவாய முப்பல் டென்ப-சார்ந்துவரன மரபின் மூன்றலங் கடையே.” இதன்பொருள்: நெடிலகணக்கிலுள்ள அகரமுதனகரமீறக்க் கிடந்த முப்பதும் எழுத்தெனது சொல்லாபடுவனவெனது கூறுவர் நூலோர்; தனித்தானுங் ககரமுதலியனபோல அகரமொடு வெண்பாறு மியங்கு மியல்பின்னி ஒருமொழியைச் சாராதுவருதலே தமக்கிசைகணமாக வுடைய மூன்றலாத விடத்தென்றவாறு. அகரமுதனகரவிறுவாய முப்பல்தாவன ஃ, ஐ, இ, ஈ, உ, ஊ, ஏ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஒளவெனனும் பன்னிரண்டும், க, ங், ச, ஞ, ட், ண, டீ, ர, ப, ம, ய, ர், ல், வ், ழ், ள், ந, ன எனனும் பதினெட்டிமாம். மொழியைச் சாராது வருதலே தமக்கிசைகணமாகவுடைய மூன்றலவன்: குறியிலகரங் குறியிலுக்கர மாயு மென்பன். நாகியாது— குறியிலகரம், வீதி—குறியிலுக்கரம், எஃகு—ஆபதம் இவை மொழியைச்சாராது தோன்றினமை காண்க. இம்மூன்றுமேபனநி உயிர்மெய் முடிலிய. நறையுஞ் சார்பெழுத்தென்பாரு முளராலோவெனின்,— ஆசிரியர் “சாராதுவரன மரபின் மூன்றலங் கடையே” யென்றூணைநருதலின, அது மரபுகிலே திரிபாமெனக் கூற்தவவாருதல் சூத்திர விருத்தியுட் காண்க. இவ்வியலுள் எழுத்துக்களது மரபுபற்றிய பெயரும் அவற்றி னொழியளவும், உயிர்மெய்ப் புணர்ச்சியும், தனிமெய் தனமெய்யோடு பிறமெய்யோடு மயங்கு மயக்கமும், உயிர்மெய் உயிர்மெய்யோடு தனிமெய்யோடு மயங்கு மயக்கமும், உயிர்மூன் உயிர்மெய் மயங்கு மயக்கமும், உயிர்மூன் தனிமெய் மயங்கு மயக்கமும், பிழவுங் கூறப்பபிம். மயக்கமெனினுஞ் சையுத்தமெனினுஞ் சையோகமெனினு மொக்கும். இச்சையோகம் ஒருமொழியினும் புணர்மொழியினுங் கொள்ளச் சூத்திரகு செயதாராசிரியர். வட்டநூலாரும் அவ்வாறு கொளப. அக்கருத்தறியாத நச்சிளாக்கினியர் சையோகம் ஒருமொழி யிச்சொன்னி, இருமொழியிற் கொள்ளாது, உதாரணம் இறந்தவெனறார்.

மொழிமாபாவது— எழுத்தான மூவகை மொழியது மரபு கூறுதல். மூவகை மொழியாவன— ஒரெழுத்தொருமொழி ஈரெழுத்தொருமொழி தொடர்மொழி பெயர்மொழி.

பிறப்பியலாவது— எழுத்துக்களினது பிறப்பிலக்கண முணர்த்துதல். சரீரீரே ழேற்றத்தது எழுத்தாக தனிமொழி மொழிக்கணனது புணர்த்தலாகாமையின், அவை புலப்படு மொழியை மரபியல் னுணர்த்திப் பிறப்புணர்த்தவேண்டுதலின், இதனை நான்மரபின் பின்வையாது மொழிமரபின் பின்னர் வைத்தார்.

புணரியலாவது— மூவகைமொழி ஒரு செய்கை யோத்துக்களுட் புணர்த்து குரிய கருவியியலபு கூறுதல். அக்கருவியாவன— மூன்று திரிபும், ஓரியல்பும், வேற்றுமை அல்லவழியும், எழுத்துரு, சாரியையுமென நித்திர்த்தன. மூன்று திரிபாவன— நிறுத்தசொல்லாக குறித்துவரு விளவியுந் சுமபிற புணர்புழி, ஆணறி இல்லாதவெழுத்துத் தோன்றுதலும் உள்ளவெழுத்து மறறொன்றாக மாறுதலும் கெடுதலுமாம். வடநூலார் இம்முனைமனைபு முறையே ஆசமம், ஆதேசம், லோபமென வழங்குப. வடநூலார் நின்றவெழுத்து நீங்க அதனிலைக்களத்து மறறொன்று வந்தியைத் லாதேசமென்று கொள்வார்.

தொகைமாபாவது— மேல் அகத்தோத்தினுள் இருபத்துநான்கு கிறிணும் விரித்துப் புணர்த்து முடிபபனவற்றை யெல்லாம் தொகுத்துப் புணர்க்குமுடிபு கூறுதல்.

உருபியலாவது— உருபுக்களோடு பெயர்புணரும் இயலபு கூறுதல்.

உயிரியங்கியலாவது— உயிரீறுநின்று பெரும்பான்மை வன்கணத்தோடுஞ் சிறுபான்மை மென்கணம் இடைக்கணம் உயிரீக்கணங்களோடு மயங்கிப் புணருமாறு கூறுதல். வடநூலார் இப்புணர்ச்சியை அச்ச சந்தியென்பார். மயங்கிப்புணர்தல்— ஒன்றுபட்டுக் கூடுதல்.

புள்ளியங்கியலாவது— புள்ளியீறு பெரும்பான்மையும் வன்கணத்தோடுஞ் சிறுபான்மை பிறகணத்தோடும் புணருமாறு கூறுதல். வடநூலார் இப்புணர்ச்சியை அல் சந்தி யென்பார். அச்ச அல்லென்பன பிரத்தியாகாரஞ் செயற்பெயர். வடநூலார் உள்ளது தொகுத்து முகலுமீறுங் கூடிக் கூறுதலைப் பிரத்தியாகாரமெனும், இல்லது வருவித்துரைத்தலை அததியாகாரமெனும் கூறுவார்.

குற்றியலு உப்புணரியலாவது— குற்றியலுக்கரவீறு வருமொழியோடு புணருமியலபு கூறுதல்.

சொல்லத்காரம்.

சொல்லத்கார மெனபது சொல்லின் ததிகாரத்தை யுடையதென அன்மொழித் தொகையாயப் படலத்திற்குக் காரணப்பெயராயிற்று. னடைதிகாரமென்றது— சொல்லுத்துலிவரும் பல்வோத்தினது தொகுதியை, சொற்றான மனிமொழியுந் தொடர்மொழியுமென இரண்டுவகைப்படும். தனிமொழியாவது— சமயவாற்றலாற் பொருள்விளக்குவது. அது பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லு மிடைச்சொல்லு முரிச்சொல்லுமென நான்கு வகைப்படும். அவற்றிற் குதாரணம்— மரம், உண்டான, மற்று, நனிபெயன் முறையே காண்க. தொடர்மொழியாவது— பயனிலை வகையானுந் தொகைநிலை வகையானு மெண்ணுநிலை வகையானு மியைந்து பொருள் விளக்குந் தனிமொழி யிடையுமாம்.

தொடர்மொழி இருமொழித்தொடரும், பனமொழித்தொடருமென, இருவகைப்படும். சாததன் வந்தான்—இது பயனிலைத்தொடர். யானைக்கோடு—இது தொகைநிலைத்தொடர். நில் தீர்— இஃ தென்னுநிலைத்தொடர். இவை யிருமொழித்தொடர். அறம வேண்டி யரச னுலகம் புரந்தான்— இது பனமொழித்தொடர். இனி உடனாலா கூறிய வாறே அவாயநிலையானும், தகுதியானும், அண்மையானுந் தொடரு மென்றலுமாம். அவாயநிலை— ஒருபதந் தன்னை முடிபப் தொருபதம் இல்லாதவழி முடிபு பெருது நிற தல். 'வந்தான்' என்பது, 'சாததன்' எனனு முடிக்குஞ்சொல்லை அவாய ந்ன்றலலது முடியாய்மையின, அவாயநிலைத்தொடராம். 'ஆ குதிரை ஆண் மகன் யானை' என்பது அவாயநிலை யின்மையான மொழித்தொடராகாது. தகுதி— பொருட்கு வாசையின்மை. அது 'நீரா னனை' 'தீயாற் சுடு' வென்பன போலவன, 'நீராற் சுடு' 'தீயா னனை' பென்பன தகுதியின்மையான மொழித்தொடராகா. அண்மை— பதங்களை ஒரு தொடராக விரை யாக் கூறுதல். அது "அறம வேண்டி யரச னுலகம் புரந் தான்" என்ப பதங்களை விரை யாக் கூறிக் குறித்த பொருள் புலப்படச்செய்தல் இவ்வாறன்றி, 'அறம —' 'வண்டி'— 'அரதன்'—'உலகம்'—'புரந்தான்' என யாமதத்துக்கு ஒன்றொருக்குகுந் தின, அண்மை யின்றியாக் குறித்த பொருள் புலப்படாமையான, மொழி தொடராகாது. மொழித் தொடரெனினும் வாக்கியமெனினும் பொருத்தம்.

கிளவியாக்கம்— வழக்களிறது சொர்க்கை யாகக்கொண்டமையால் இவ் வேதத்து கிளவியாக்கமெனனும் பெயர்த்தாயிற்று. ஆக்கம்—அறமத்துக்கோடல். அது நொய்யுநொறுங்குங் களிறது அரிசிபமைத்தானை அரிசி யாக்கிஞ்ஞென்னும் வழக்கானு மறிக. பொதுவன்கயாற் 'கிளவி' பென்றமையாற் தனிமொழியுந் தொடர்மொழியுந் கொள்ளப்படும். கிளவி, சொல், மொழி எனனூர் தொடக்கத்துன் ஒருபொருட்கிளவி. இனிச் சொற்கள் பொருள்கண் மேலாமா லுணர்த்தினமையாற் 'கிளவியாக்க' மாயிற் தெனினு மமையும், ஒருவன்மேலாமாறிது, ஒருத்திமேலாமாறிது, பலாமேலாமாறிது, ஒன்றன்மேலாமாறிது, பலவற்றின்மேலாமாறிது, வழுவாமாறிது, வழுவமையுமாறிது எனப் பொருள்கண்மேலாமா றுணர்த்தினமையின. "உயர்தனை பெனமனூர் மக்கட் சுட்டி— யன்றினை பெனமனூர் ரவரல பிறவே யாயிரு திணையி னிசைச்சுமன சொ லலை." மக்களாகிய நன்குமதிக்கப்படும் பொருளை உயர்திணையென்றும், அம்மக்களல லாத பிறபொருளை அன்றிணையென்று மாசிரியா கூறுவா அவலிருத்திணைப் பொரு ளையுஞ் சொற்க ளுணர்த்தும். எனவே, இருத்திணையும் பற்றிவரு மெந்தபாறும், எழு வகை வழுவும், எட்டுவேறுமையும், ஆறெட்டு மூன்றிட்டு மூன்றுகாலமும் வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய இரண்டிட்டுமெனனும் பொருட்பகுதிகளையு மினனோனெனவற்றினை யுஞ் சொல்லுணர்த்து மென்றவாறாயிற்று.

வேற்றுமையியல்— இவ்வேதத்துச் செயப்படுபொருண் முதலாயினவாகப் பெயர்ப்பொருளை வேறுபடுத்தி துணர்த்தலின், வேறுமையியலெனக் காரணகருதி பெற தது. கிளவியாக்கத்து நான்கு சொற்கும் பொதுவிலக்கண் முணர்த்திய வதிகரத்தானே பொதுவிலக்கண்மாத் லொப்புமையானும், உருபேற்றல் பெயர்க்கிலக்கண்மாகலின் வேறு மையும் முணர்த்திய பெயருணர்த்தன முறையாகலானும், கிளவிடாக்கத்திற்கும் பெயரிய தகுமிடை வேற்றுமை யிலக்கண் முணர்த்திய வெடுத்திக் கொண்டா. வேறுமையி னாவது பெயரு மோரிடைச்சொல்லு மாகலின், அவற்றிலக்கண்மும் பொதுவிலக்கண்

மேயாம். வேற்றுமை யிலக்கண மொன்றாயினும், சிறப்புடைய எழுவகை வேற்றுமையும் அவற்றது மயக்கமும் விளிவேற்றுமையுந் தனித்தனி யுணர்த்தத்தகும் வேறுபாடு யாபபுடைமையான, மூன்றோத்தர ணுணர்த்தப்பட்டது. “வேற்றுமை தாமே யேழென மொழிப.” “விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே.” வேற்றுமைதாம் பெயா, ஐ, ஓ, இ, ஐ, இன, அது, கண்ணென ஏழாமென்பா ; விளிகொள்வதன கண்ணதாகிய விளியோடு தலைப்பெயர் வேற்றுமை பெட்டாம். செயப்படுபொருண் முதலாயினவற்றின் வேறுபடுத்திப் பொருணமாதிரி முணர்த்தலின் எழுவாயும், செயப்படுபொருண் முதலியவாகப் பெயாபொருளை வேறுபடுத்தினர்த்தலின் ஐ, ஓ, இ, ஐ, இன, அது, கண்ணென்பனவும், விளிப்பொருட்டாயத் திரிந்து மியலபாய நிறலின் விளியும், வேற்றுமையாயினே.

“அவற்றுள்— எழுவாய் வேற்றுமை பெயாதோன்று நிலையே.” எனவே, உருபும் விளியு மெலாது பிறிதொன்றோடு சொகாது விளைமுதலாய் நின்று பயனிலைகோடல் எழுவாய்க்கிலக்கண மெனவாறுயிற்று. ஆ வுண்டு எனப் பொருணமை சுட்டியும், ஆ செலக் என வியங்கொண்டும், ஆ கிடாது என விளைநிலையுரைத்தும், ஆ யாது? என வினாவிறுத்தும், ஆ கரிது எனப் பண்புறுத்தித்தும், ஆ பல என்ப பெயா கொண்டும், எழுவாய் விளைமுதலாய் நின்று பயனிலை கொள்ளுமாறு காண்க. இனி வடநூலார் எழுவாய்க்கு ரூபபேதங் காட்டும் வேற்றுமைபுருபு கொள்வா. வடநூலார் எழுவாய்வேற்றுமையினைக் காத்திருக்காமென்பா.

“இரண்டாகுவதே— ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - யெவவழி வரி’ னும் விளையே விளைக்குறிப் - பவவிரு முதலிற றேன்று மதுவே.” குடத்தை வளைந் தான், குழையையடையன் என, இரண்டாவது தெரிநிலைவிளைக்குறிப்புவினை யென்னு மவ் விரண்டு முதற்கண்ணுந் தோன்றுமாறு காண்க. அவ்விருமுதலென்றது— அவ்விரண்டன செயப்படுபொருளை. கருத்தாவையனறிச் செயப்படுபொருண் முதலாயினவற் தொழிற்காரக மாமென்பது, “விளையே செயவது செயப்படு பொருளே - நிலனை காலந் கருவி யென்ற - வினைத்தற் கிதுபய னாக வென்னு - மனை மரபி னிரண்டொடுந் தொகைது - யாயெட டென்ப தொழினமுத லிலையே” யென வேற்றுமை மயங்கிய லுட் கூறுமாற்றா னுணர்க. இது அரிசி தானே யட்டது எனக் கரும்கருத்தாயும் வரும். எனவே, தன்னையேற்ற பெயாபொருளைச் செயப்பொருளாக வேற்றுமை செய்தல் ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவிக் கிலக்கண மெனவா றுயிற்று. வடநூலார் ஐயெனப்பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவியைக் கரும்காரகமென்பார்.

“முன்றாகுவதே— ஓடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - விளைமுதல் கருவி’ யனைமுதற் மதுவே.” ‘சிறப்புடைய பொருளைத் தானினிது கிளத்தல்’ என்பதனால் ஓடு’ வென்றோரேனும், ஆறுருபுத் தழுவப்படும். விளைமுதல் கருவிக்கண் ஆறுருபு பெருவர விறறும். ஓடுபுருபு இக்காலத்து அருகியல்லது வாராது. கொடியொடு துவக்குண்டான்; அகத்தியனாற் றமிழரைக்கப்பட்டது; ஊசியொடு குயின்ற துசும் பட்டும்; வேலா னெறிந்தான் என, மூன்றாவது முறையே விளைமுதலுந் கருவியுமாகிய அவ்விருமுதலிற் றேனறியவாறு காண்க. விளைமுதல் கருவியென்றோரேனும், உடனிகழ்வந் கொள்ளும்படும். உடனிகழ்வின்வரு மூன்றாவதனை வடநூலார் சகார்த்தத் திருதியை யென்பார். மாண வகனோ டாசிரியன் வந்தான் ; ஈண்டு ஓடு உடனிகழ்ச்சிப் பொருட்டாயிற்று. விளைமுதலாவது— கருவி முதலாய் சுரணங்களைத் தொழிற்படுத்துவது. கருவியாவது—

வினைமுதற்சொழிற் பயனைச் செயப்படுபொருட்க ணுயப்பது. வடநூலார் ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவிடைக் கரணகாரகமென்பா.

“நானகாகுவதே— குவவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - பெப்பொரு ள்ளவிறுங் கொள்ளு மதுவே.” அந்நணாக காவைக் கொடுத்தான எனக் குவவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி கொளற்பொருட்டாவாறு காண்க. வடநூலார் குவவெ னப்பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியைச் சமயிரதான காரகமென்பா.

“ஐந்தாகுவதே— இன்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - யிதனி நிறிதிது வெனது மதுவே.” ஐந்தாவது பொருவும் ஏதுவும் எல்லையு நீக்கமுமென நான்கு பொரு ளுண்டதது. இனிப் பொருஉ உறழ்பொருவு மொப்புட பொருவு மென விருவகைப்படும். நீக்கக்கூற ளரிது களம்பழம், உறழ்பொரு, வேயின் மென்றோள், உவம்பப்பொரு. நூபகவேது காரகவேதுவென ஏதுவு மிருவகைப்படும் முயற்சிபிறிற்சதலின் ஒலி கிளையிடுது, நூபகவேது. வாணிகத்தினுபினை, காரகவேது கருவுரின கிழக்கு, எல்லைப் பொருள். ஊரிற் றீராதான, காமத்திற் பறறுவிட்டான, நீக்கப்பொருள். வடநூலார் இன்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியை அபாசான காரகமென்பா இனி ஐந்தா வது எல்லைப்பொருட்டாகுகால காரகவேற்றுமை யாகாதென னுணர்க

“ஆளுகுவதே— அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - தன்னினும் பிறி தினு மிதன திதுவெனு மன்ன கிளவிக் கிழமைத் ததுவே” சிாப்புப்பற்றி அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியெனருரேனும், அகரவுருபுந் கொள் ளப்படும் சன்னென மது— தன்னே டொற்றுமையுடைய பொருளை, பிறிதென்றது— தன்னின் வேறுகிய பொருளை. எனவே, ஆளுவது கிழமைப்பொருட்டெனவும், அக்கிழமை தன்னுள் வந்த தற்கிழமையும் பிறிதான வந்த பிறிதன்கிழமையுமென விருவகைப்படு மெனவும், கூறிய வாரூயிறறு. இததற்கிழமை எள்ளது குபை என வொன்று பலசுழீஇய தற்கிழமை யும், பட்டையது குழாம் என வேறு பலசுழீஇப் தற்கிழமையும், சாத்தன் திறுநகையென வொன்றியற்கிழமையும், புலிய துகிா என வுறுப்பின்கிழமையும், அரகனது முதுமை சாத்தனது தொழில் என மெய்திரந்தாய தற்கிழமையுமென, ஐவகைப்படும் பொரு ளின்கிழமையு நிலத்தின்கிழமையுங் காலத்தின்கிழமையுமெனப் பிறிதின் கிழமை மூவ கைப்படும். சாத்தன் துடைமை, சம்பந்தன் தமிழ், சபிலாது பாட்டு, பரணரது பாட்டு, இவை பொருட்பிறிதன்கிழமை. இவற்றுட் பின்னைய மூன்றாகு செய்யுட் பொருட்கிழ மையாம், செரிந்த மொழியாற் செயப்படுதலின். முருகனது குறிஞ்சி, யானையது காரீ, நிலப்பிறிதன்கிழமை. வெளியியதாட்சி, காலப்பிறிதன்கிழமை. வடநூலார் அது வெனப்பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவியைச் சம்பந்தச்சட்டியெனப் இவ்வாறுவது காரக வேற்றுமையாகாது; வினைகொண்டு முடிவதனறாகலன். மற்ற ஆளுவது கடவுள னுருந்தி அமிதவுணுடியென முறையே வினைமுதற்பொருளினுஞ் செயப்படுபொருளி னுந் வருங்கால், காரகவேற்றுமையுமாம். வடநூலார் வினைமுதற்பொருளிலவரு மாற வதைக் கர்த்திருச்சட்டியெனவுஞ் செயப்படுபொருளிலவரு மாறவதைக் காமணிச்சட்டி யெனவுங் கூறுப.

“ஐந்தாகுவதே— கன்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - வினைசெய் யிட திவிதத்திற் காவதனி - னனைவகைக் குறிப்பிற் றோன்று மதுவே.” தட்டுப்புடைக்கண்

வந்தான் என வினைசெய்யிடத்தும், மாடத்தின்க ணிருந்தான் என நிலத்தின்கண்ணும் கூதிர்க்கண் வந்தான் எனக் காலத்தின்கண்ணும் ஏழாவது வந்தவாறு காண்க. எனவே ஏழாவது இடப்பொருண்மைத் தென்றவாறாயிற்று. வடதுவார் கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியை அதிகரண காரகமென்பர்.

வேற்றுமைமயங்கியல்— இது தனபொருளிற்றீராது பிறிதொன்றன் பொருட் கட்செல்லும் பொருண்மயக்கமும், தனபொருளிற் நீர்ந்தசெல்லு முருபுமயக்கமு மென்னு மிருவகை மயக்கமுமாகிய வேற்றுமைமயக்க முணர்த்துதலின், அப்பெயர்த் தாயிற்று. “யாதனுருபிற் கூறிற் ருயினும் - பொருள்சென மருங்கின வேற்றுமை சாரும்” என்பதனானே உருபுமயக்கமும் அல்லனவற்றுன்னெல்லாம் பொருண்மயக்கமு முணர்த்தப்பட்டன.

விளிமரபு— இது விளிவேற்றுமையினதிலக்கண முணர்த்துதலின், விளிமர பெண்னும் பெயராதாயிற்று. “விளியெனப் படுப கொள ளும பெயரோடு - தேனியத் தோன்று மியற்கைய வென்ப.” விளிவேற்றுமை எதிராமுக்கக்குதற் பொருட்டாம். ஈறு திரிதலும், ஈற்றயனீடலும், பிறிதுவந்தடைதலும், இயல்பாதலுமென விளி வேறுபாடு பலவாம்.

பெயரியல்— இனிப் பெயர், வினை, இடை, யுரியெனனு நான்குசொற்குஞ் சிற பபிலக்கண முணர்த்துவா னெடுத்துக்கொண்டு முதற்கண்ணதாகிய பெயரிலக்கண முண ர்த்துதலின், இது பெயரியலென்னும் பெயராதாயிற்று. “எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித் தனவே.” பெயர், வினை, யிடை, யுரியெனனு நாலவகைச்சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே, பொருள் குறியாது நிலலா, முயற்கோடு யானை மயிரக கம்பலமென்பன பொருளுணர்த்தாவாலெனின், — அவை, முயல், கோடு, யானை, மயிர், கம்பலம், எனத் தனிமொழியாயநின்றவழிப் பொரு ளுண்மையும், அந்நான் தொடர்மொழி யாயநின்றவழிப் பொருளின்மையும் குறித்தலின், அவையும் பொருளுணர்த்துவன வேயாமென்பது. பெயர் பொருளென்பன வொருபொருட் கிளவியாகலின், பொருளை யுணர்த்துஞ்சொற் பெயாச்சொல்லென்பபடும். பொருட்குப் பண்பு உரிமை பூண்டு நிறறலின், அதனை யுணர்த்துஞ்சொல் லுரிச்சொல்லென்பபடும். விளையென்பது பல பொருளொருசொல்லாயத் தொழிற்பண்பினையும் அதன் காரியமாகிய வினைநிகழ்ச்சியை யும் உணர்த்தும். அவற்றுட் தொழிற்பண்பை யுணர்த்துஞ்சொல் லுரிச்சொல்லென வட நிகுண்மையின், ஏனைக்காரியமாகிய புடைபெயாச்சி விளையை யுணர்த்துஞ்சொல் வினைச் சொல்லென்பபடும். பொருளையும் பொருளது புடைபெயாச்சியையும் தம்மானன்றித் தத்தந் குறிப்பானுணர்த்துஞ் சொற்கள் பெயாச்சொல் வினைச்சொற்களுமாகாது அவற் றின் வேறுமாகாது இடைநிகரணவாய் நிறறலின், இடைச்சொல்லென்பபடும். பொருட் புடைபெயாச்சியாவது பொருட்பண்பின் புடைபெயாச்சியெனவே கொள்க. புடை பெயாச்சியெனினும் வினைநிகழ்ச்சியெனினு மொக்கும். “பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொ ண்மை தெரிதலுஞ்சொல்லி னொரு மெனமொர் புலவா.” தன்னினவேருகிய பொருண்மை தெரிதலுந் தன்னைமை தானேதெரிதலுமென நிரண்டுஞ் சொல்லாறும். சாத்தன் வந் தான், பணிகாடுமன், உறுகால், என்பனவற்றுனே பொருளுணரப்பட்டவாறும், ‘நீயென்கிளவி’ ‘செய்தெனச்சம்’ ‘தஞ்சக்கிளவி’ ‘ஈழென்கிளவி’ என்பனவற்றுந் பொருளுணரப்பட்டாது அச்சொற் ருமே யுணரப்பட்டவாறும் கண்டுகொள்க. இனி

திராவிடப்பிரகாசிகை.

“செய்யவேறு நிலையதும் குறிப்பிற் றேன்மலு-மிருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே.” பொருண்மைதெரிதல்—சொன்மாத்நீரத்தான் விளங்கி வேறுகிற்றதும், சொன்மாத்நீரத்தாற் றேனாது சொல்லொடுகடிய குறிப்பாற் றேனாதுமென இரண்டுபகுதித்தாம். அவன், இவன், உவன், வந்தான், சென்றான், இவை பொருடெரிபு வேறுநின்றன. ஒருவர் வந்தார் என்றப்போல்வனவும், ஆகுபெயராய் வருவனவும், இன்னேரன்னபிவமீ, குறிப்பிற்றேன்லாம்.

வினையியல்—வினைச்சொல்லிலக்கண முணர்த்துதலின், இவ்வோத்து வினையியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. “வினையெனப் படுவது வேறுதலை கொளாது - நினையும் கூறிக் காலமொடு தோன்றும்.” வினையென்று சொல்லப்படுவது உருபேலாது காலத்தொடு புலப்படும். வேறுதலைகொள்ளாது எனனாது, காலமொடு தோன்றுமெனின், தொழினிலையொட்டினகண்ணுந் தொழிற்பெயராகண்ணு மதவியாத்தியாய் இலகவழுவாம். காலமொடு தோன்றும எனனாது, வேறுதலை கொள்ளாதெனின்—இடைச்சொற்கண்ணு முரிச்சொற்கண்ணு மதவியாதத்யாய் இலகவழுவாம். தொழினிலையொட்டெனினுந் தொழிற்பெயரெனினு மொக்கும். வினைப்பெயரெனினும் வினைபொருளையும் பெயரெனினு மொக்கும். “காலந் தானே மூன்றென மொழிப.” இனித் தொழிலுது கழிவுணர்த்து மிறப்புந் தொழிறெடங்கப்பட்டு முறறுப்பெறாது நிலைமையுணர்த்து கிழம்புந் தொழில் பிறவாமை யுணர்த்து மெதிரவுமெனக் காலமுனறும். “குறிப்பினும் வினையினு நெறிப்படத தோன்றிக் - காலமொடு வருமெ வினைச்சொல்லெல்லா - முயர்தினைக் குரிமையு மஃறினைக் குரிமையு - மாயிரு நினைக்குமோ ரன்ன வுரிமையு - மம்மூ வுருபின தோன்ற லாதே.” வினைச்சொற்கள வெளிப்படையாத காலங்காட்டுவனவும் குறிப்பாற் காலங்காட்டுவனவுமென இரண்டாய், உயர்தினைக் குரியனவும் அஃறினைக்குரியனவும் இரண்டுதினைக்கு மொப்ப வுரியனவுமென மூன்று கூற்றனவாம். உண்டான, உண்ணுகின்றான், உண்பான் என்பன முறையே இறந்தகால முதலிய மூன்றும் வெளிப்பட்நின்ற வினைச்சொற்கள். கரியன செய்யன என்பன காலம் குறிப்பிற்கொள்ளநின்ற வினைச்சொற்கள். வினையும், வினைமுதலும், செயப்படு பொருளும், நிலமும், காலமும், கருவியும், நிமித்தமும், பயனும் எனத் தொழிற் காரகங்கொட்டாம். காரகமெனினுந் காரணமெனினு மொக்கும். ‘வனைந் தான’ என்றவழி வனைதற்றொழிலும், வனைநத்கருந்தாவும், வனையப்பட்ட குடமும், வனைதற்கிடமாகிய நிலமும், அததொழினிகழுங்காலமும், அதற்குக் கருவியாகிய துகரி முதலாயினவும், வனையப்பட்ட குடத்தைக் கொள்வானும், வனைந்ததனாலுய் பயனுமாகிய வெட்டும்பற்றி அததொழி னிகழ்ந்தவாறு கண்டுகொள்க. அஃதேல், தொழிலின் வேறாயது காரகமாகலின், வனைதற்றொழிலுக்கு அததொழிறுந் காரகமாகமா நெனையெனின்,—வனைந் தான் என்பது வனைதலைச் செய்தானெனனும் பொருட்டாகலின், செய்ததற்கு வனைதல் செய்யப்படுபொரு ணீர்மைத்தாய்க் காரகமாகமென்பது.

இடையியல்—இடைச்சொல்லிலக்கண முணர்த்துதலின், இவ்வோத்து இடையியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. “இடையெனப் படுபு பெயரொடும் வினையொடுநொடி பெற் றியலுந் தமக்கியல் நிலவே.” இடைச்சொற்க டமக்கென வேறோர் பொருளுணர்த்த மம் இடைச்சொறுடையனவல்ல; பெயரொடும் வினையொடும் வழக்குப்பெற் றியல்வனவாம். “அததொழிந் தாமரோயே” என்புழிக், கொல்லென்னும் இடைச்சொற் பெயர்

'ரோடு வழக்குப் பெற்றியன்றது. "வருகதில் லமமவெஞ் சேரி சேர" என்புழித், இல் அமமவென்னு மிடைச்சொற்கள் வினையொடு வழக்குப்பெற்றியன்றன.

உரியியல்— உரிச்சொல்லிலக்கண முணர்த்துதலின், இவ்வோத் துரியியல்புள் மூம் பெயாததாயிற்று. "உரிச்சொற கிளவி விரிக்குங் காலை - யிசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினுற தோன்றிப் - பெயரினும் வினையினு மெய்தடு மாறி - பொருசொற பலபொருட் குரிமை தோன்றினும் - பலசொல் லொருபொருட் குரிமை தோன்றினும் - பயிலா தவற் றைப் பயின்றவை சாரத்தித் - தத்த மரபிற் சென்றுநிலை மருங்கி - னெச்சொல் லாயினும் பொருளவேறு கிளத்தல்." தமக்கியலில்லாத விடைச்சொறபோலாது இசை குறிப்புப் பண்பென்னும்பொருட்குத் தாமே யுரியவாதலின், உரிச்சொல்லாயிற்று. பெரும்பான் மையுஞ் செய்யுட்குரியவாய்வருதலின், உரிச்சொல்லாயிற்றென்பாருமுளர். இசைகுறிப்புப் பண்பென்னும் பொருளவாயப் பெயாவினையோனதும் அவற்றிற்கு முதனிலையாயுந் தடுமாறி, ஒருசொற பலபொருட்கும் பலசொல் லொருபொருட்கும் உரியவாயவருவன உரிச்சொல்லெனதும், அவை பெயரும் வினையும்போல நறுபற்றிப் பொருளுணர்ந்தது" லாகாமையின், வெளிப்படாதவற்றை வெளிப்பட்டவற்றோடுசார்த்தித் தம்மையெடுத் தோதியே அப்பொருளுணர்த்துமெனதும், உணர்த்துகொள்க. குறிப்பு - மனததாற குறித் துணரப்படுவது. பண்பு - பொறியானறியப்படுவகுணம். கறுப்பு - பெயர்ப்போலி. தவ - வினைப்போலி. துவைத்தல் - பெயாகரு முதனிலை. தாவாத - வினைக்குறிப்பு முத னிலை. பலவுமோதினும், இசைகுறிப்புப் பண்பென்னு மூவகைப்பொருளும் பற்றிவரு தலே உரிச்சொறகிலக்கணமாகும்.

எச்சுவிதல்— கிளவியாக்கமுதல உரியியலீருக்கிடந்த ஒத்துக்களுள் உணர்த் துத்த்கிடமினமையான உணர்த்தப்படாது எஞ்சினின்ற சொல்லிலக்கணமெல்லாந் தொகு ததுணர்த்துதலின், இவ்வோத்தது எச்சுவிதலெனனும் பெயாததாயிற்று. செய்யுட்குரிய சொல்லும், அவற்றதிலக்கணமும், அவற்றற செய்யுள் செய்வுழிப்படும விகாரமும், செய்யுட்பொருளாகோளும், அதுவகைத்தொகைச் சொல்லுமுதலாயின இவ்வியலாற கூற பபடுவனவாம். வடநூலாரா தொகைச்சொல்லைச் சமாச்சமெனப்.

பொருளதிகாரம்.

பொருளதிகாரமென்பது பொருளினத்திகாரத்தை யுடையதென வன்மொழித் 'தொகையாயப் படலத்திற்குக் காரணகுறியாயிற்று. ஈண்டதிகார மென்றது பொருளை னுதலிலரும் பல்வோத்தினது தொகுதியை. இஃது நாணயீனப்பெயர் நாளிற்குப் பெயராயினாபோலவதோ ராகுபெயர். இவ்வதிகாரத்து எழுத்துச்சொற கருவியாகவுணரப்படும பொருளிலக்கண முணர்த்தப்படும். பொருளாவன அறம் பொரு ளினபம் வீடென நான்காம். அறம் பொரு ளினபம் வீடென்பனவற்றை வடநூலார முறையே தரும் மருத்தங் காம் மோக்கமென்பர். பொருளெனப் பொதுப்படக் கூறுத் தலின், காட்சியனுமான முனையென்னுமளவை மூன்றனு மளத்தியப்படும பொருளெல் லாம் இந்நான்குபொருளி னடக்கிக்கொள்ளப்படும். எழுத்துஞ்சொல்லு மாராய்வதெல் லாம் பொருட்பெற்றிதேறி யுறுதிப்பயன்நிலைக்கூடுதற்காகலின், எழுத்துஞ்சொல்லுமாரா ய்நதார் அவ்வுணர்ச்சி கருவியாகக்கொண்டு பொருளிலக்கண மொருதலையான் 'ஆராய்ந் துறுதி தலைக்கூடக் கடவராவரென்க. "எண்ணெனப் வேளை யெழுத்தென்ப வில்விரண்

இது தண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு” எனத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரேயுள்ளியருளியதும் இது நோக்கியென்று தெளிக. நன்னெண்—தருக்கம் ; எழுத்து—இயற்றியும். எனவே, முகத்துக்கண்ணுடையராயினர் அது கருவியாக உருவப்பொருளுட்க் காண்டலைப் பயனாகக் கொள்ளுதல்போல என்னு மெழுத்தமென்னு மறிவுக் கண்ணுடையராயினர் அவ்வுணர்ச்சி கருவியாகப் பொருளிலக்கணமாராய்ந்து கண் றியது தலைக்கடுகலைப் பயனாகக் கொள்ளவேண்டு மென்பதாயிற்று. இனி அவ்வாறு முயல்வது அக்கருவிநூலுணர்ச்சி மாத்திரையேயமையுமென்றிருப்பேல், அக்கலவி அவ ருக்கு விழுமப்பாவதல்லது பயப்பாடுடைததா மாநின்றென்பார, “சுத்தமுஞ் சோதி டமு மென்றாக் கவைபுகற்றும் - பித்தநிற பேதையா ரில்” என்றார் நீதிநூலோரென்க. எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமென்னு மியற்றமிழாராய்ந்தார முத்தனாற்பொருளுணர் ற்து வீடுபேறு ஒருதலையார் நலைக்கடுவரென்பது, “எழுததநியத் திரு மிழிதகைமை தீர்த்தான் - மொழித்திறத்தின முட்டறுபபா னுஞ் - மொழித்திறத்தின் - முட்டறுதத னல்லோன்”முத்தனார் பொருளுணர்ந்து கட்டறுதது வீடுபெறும்” எனபதனுணர்.

இனி எழுத்துஞ் சொல்லு மாராய்ந்து வல்லராக முயல்வார் இக்காலத்துப் பல ருளர். அவ்வாராய்ச்சி கருவியாகப் பொருளாராய்ந்து துறுதி தலைக்கட முயல்வார அரி யர். இங்ஙனம் பொருளதிகார மாராய்ந்து வல்லராக முயல்வார ரியராய்ந்து இந் நிகழ்காலத்து மாத்திரமன்று, அச்செல்காலத்து முண்டெபது. அது “அரசன இனி நாடு நாடாயிற்று ; தூலவல்லாரைக் கொணாகவென்று எல்லாபககமும் போக்க, எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் யாபபதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைபட்டுக் கொண் ற்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரைத் தலைபட்டிலேமென்று வந்தார் ; வர, அரசனும் புடைபடக் கவன்று, என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் யாபபு மாராயவது பொருளதிகார த்தின் பொருட்டன்றே ! பொருளதிகாரம் பெறேமேயெனின்,— இவை பெறும் பெற றிலேம்” என்று சொல்லிக் கவனநிட்டான்” என நக்கீரனார் இறையனார் களவிய லுரை முகத் துரைக்குமாற்ற னறிக.

எழுத்துஞ் சொல்லு மாராய்ந்தார அவ்வுணர்ச்சி கருவியாகப் பொருளாராய்ந்து வீடுபேற் றுறுதிப்பயன் நலைக்கடறபாலரெனப் தொக்குமன ! அவ்விழுப்பமுடைய பொரு ணாரும், இறைவனருளிச்செய்த முத்தனால்களும் அவைபோலவனவா மெய்நூல களுமேயாம், அவற்றினகண்ணறே தத்தவ மாராயுமாறும், பொய்ப்பொருள்களின் வேறாக மெய்ப்பொருள காணுமாறும், வீடு தலைக்கடுமாறும், வீடுபேற்றிலக்கணமும், கூறப்பட்டன ; தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் உலகியல் வழக்குரைப்ப தொன்றாக லின், அத்தனாய்ச்சியானே வீடுபேற் றுறுதிப்பயன் நலைக்கடுமா றியாவனவமெனின்,— நன்று வினாயினாய் ! வீடுபேறடைவிக்கும் விழுப்பொருணால் இறைமுத்தறகடவு ளருளிச் செய்த முத்தனால்களும் அவ்விதம்புடைய மெய்நூல்களுமெனபது நன்மகக் கெல்லார் க்கு மொப்ப முடிந்ததேயாம். அற்றியினும், அவ்விறைவன அனனதோர் முத்தனா மிழிபின் கட்ட செய்தில் குகலின், அவ்விறைவ னியல்புள்ளவா றுணர்ந்த வருந்தவக்கொளகை யக த்தியினும் அவர் மாணுக்கரான தொல்காப்பியனார் முதலியோரும் அவ்விறைவ ன்ரு னார் நமியுலக முணர்ந் துறுதி தலைக்கடறபொருட்டித் தாமியற்றியருளிய தமிழியல் வழக்கு னுணர்ந் துறுதி அம்புமுத்தனால்கள் கூறு நுண்பொரு ளியல்வகைத் தூலவருந்ததி னியாய முறைப்பறி, அகப்பொருள் புறப்பொருளென் றிருத்திறத்தாற் பதினாற்றினைப்

பகுதியவாய்ச் செய்யுளாற் புணைந்து பாடுதற்குரிய இன்பமுதலிய வுலகியல் வழக்கின் மேலவைத்து இயற்றி மொழிபாகக்கொண்டு அங்ஙன மோதியுள்ள ராகலின், அவ ரியற்றிய வகத்தியற் தொல்காப்பிய முதலியன தமிழியல் வழக்கு தூலாதலே யன்றி, அவ்விழைவ னருளிய முதலா னுண்பொரு ளுணர்த்தகா மறிவின் மதுகையை பொரு தலையாகப் பயக்கும் விருப்பொரு ணாலுமாமென னுணர்த்துகொள்க. இம்முறை யிறை யனாற் களவியலுக்கு மொக்கும். இறைமுதற்கடவுள், உயிர்கள் சோபான முறையானே அங்ஙனம் பொருள்களின் மெய்மை தேறி கீடுபேற றுறுதிப்பயன் றலைக்கூடுதற்கன்றே வேதாகமமென முத் தூலகன் முறையே சூத்திரமும் பாடியமும்போலப் பொதுவுஞ்சிற பபுமாக அவ்வா றிருவேறு வகைப்பட அருளிச்செய்தது உமென வறிக. வாதலூரடிகள், திருக்கோவை திருவாசகமென உணமைச் செந்தமிழ்த் திருமுறைகள் முறையே உலகி யலும் வீட்டியலு றதலி அவ்வாறிருவகையாற் திருவாய்மலாநதருளியதூஉம், இக்கரு தது நோக்கியேயென்று தணிக. அற்றே லுத்தகனமாக, சொல்காப்பியப் பொருள்கி காரம் அகத்தினை, புறத்தினை, களவு, கற்பென நின்றோரென வியல்களானே இல்லற மும் பொருளு மின்பமு முணர்த்துத்தலின், அமுதத்திறத் துறுதிப்பொரு ணாலீவதல் லது, நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்வு, அவாவறுத்த லென்றெழுடக்கத்து வீட்டிய மெரிக்கு மோகத்துக்கருடைத்தாக்காமையின், கீடுபேற றுறுதிப்பொருணாலுமா மென்றல சாலாதெனின்,— அஃதலகியல் வழக்குதூலாதலின், பெரும்பான்மையா னுலவகை வரு ணத்தார்க்கு முரிய இல்லறம் பொருளினப் முணர்த்துவதாயிற்று. ஆயினும், அகத்தினை யியலுட் பிரித்தளித்தது கூறுதலானும், புறத்தினையியலுள் வெட்சி முதலாக வாகை யீறாக அறனும் பொருளும் பயக்கும் அரசியலகறி, அவற்றது நிலையாமை காஞ்சியுட் கூறுதலானும் “அறுவகைப் பட்ட பாப்பனப் பக்கமும” எனனும் புறத்தினையியற் சூத் திரத்துங் “காமஞ் சான்ற” எனனும் கற்பியற் சூத்திரத்தூற் துறவு மெய்யுணர்வு மவா வறுத்தலுங் கூறுதலானும், வீட்டியலுறுதிப் பெரும்பயனாக் கூறிற்றேயாம். ஆகலின், சாலாமை யாண்டையதென்க.

அநத்தினையியல்— ஒத்தவன்பான ஒருவனு மொருத்தியுங் கூடுகின்ற காலத் திற பிறந்த வின்பம் அக்கூட்டத்தின் பின்னா ஒருவாக்கொருவா இவ்வாறிருந்ததென்ப புலப்படக் கூறப்படாந்தாய் யானை முள்ளத்தனாச்சி துகாவதாவதோர் பொருளாக லின், அது அகமென்பப்டிம எனவே, அகத்தே நிகழ்கின்ற வின்பத்திற க்கமெனறது ஓராகுபெயராம். இஃதொழிந்தன ஒத்தவன்புடையா தாமேயன்றி எல்லாரானா றுயர்நுணர்பபிதலானும், இவை யிவ்வாறிருந்தவென்ப பிறாக்குக் கூறப்படுதலா னும், புறமென்பப்டிம. இன்பமேயன்றித் துன்பமு மகத்து நிகழாமலெனின்,— அது புறத்தார்க்குப் புலனாத மறைக்கப்படாமையிற் புறத்திணைப்பால்தாம். மற்றுக் காம நிலையினமையான வருந் துன்பம் யாண்டுகுமெனின்,— அதுவுந் தாபநிலை தபு தாரநிலையென வேறாய் புறத்திணைக்கடடானே யடங்குமென்பது. தினை—ஒழுக்கம். இயல்—இலக்கணம். எனவே, அகத்தினையிலென்றது—இன்பமாகிய பொழுக்கத்தி னது இலக்கண மெனவாறாயிற்று. இனி ஒழுக்கநிகழ்ந்த கிடனாகலின், குறிஞ்சி முத லியவுந் தினையென்பப்டிம.

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்தினை யிறுவாய் - முறப்படக் கிளந்த வெழுத்தினை யென்ப.” எனவகை மணனு மெகிர்சென்று கூறப்படுதலானும், காமஞ்சாலா விளம்பு

பருவ மதன்கண்ணதாகலானும், கைக்கிணையை முனைவதோர் காமஞ் சால்வழி நிழுமனபுடைக் காமவொழுக்கமாகலின், ஐந்தணைய அதனபின் வைதரார. பொருடாக காமவொழுக்கமாகலின், பெருந்தணையை இறுக்கணை வைதரார இவ்வனவொழுக்கம், கைக்கிணைத்தணை, முலைத்தணை, குறிஞ்சித்தணை, மருகத்தணை, நெய்தற்றிணை, நடுவூர்த்தணை, பெருந்தணைமென எழுபெற்றித்தராம சதபொடு பொருத்தகணவன் சொம்பிசையாது இல்லிருந் தறஞ்செய்தன் மக்ளிரக்கு மரபாசலாநும், அவிலலறம புணாச்சிபற்றியலலது நிதழாமையானும், டணாச்சிபயின ஆராகமபற்றி பூட்டனிசுழலானும், ஊட்டருட் பிரித்திருவது லுணமைமையானும், அப்பிரிவு ஒலபக தூதென நின்வ சாரணமாகப் பலவாய் நீட்டிக்கு நிசுழக லுணமைமையானும், முலை குறிஞ்சி மருத நெய்தல பாலையென்று அவ்வாறு கோத்திட்டாரென மண்பா

கைக்கிணை - ஒரு மருங்கு பற்றிய கேணமை, முலை சதபு, குறிஞ்சி புணர்ச்சி, மருதம் - ஊடியுங் கூடியும் போசுநுகாதென நெய் உதிரங்குலெனனாசலி னாகக்கிணையா. பிறா முலை முசலிய பூக்காரேன உதறநிற்குடனென்ப சாங்கு புகை முசலிய நான்கும் அவ்வாறு மழவசப்பட்டன வெனா எவ்வாறறினும் பெரிசிய திணையாதலின், பெருந்தணையாயிற்று. எனனை? கைக்கிணைமுலைத்தணையு மணமெனது, தூதெனது நான்கு மணமெனது ஈட்டத்தென்க

நடுவூர்த்தணை, “நடுவூர்த்தணைய நண்டலெனினொடு முடிவூர்த்தணை மருங்கின் முனைய நொழிதே” எனருத்தலென, அது நடுவூர்த்தணை சாறணசார பெற்ற பெயர். ஏனை நாற்றிணை முறைபாடுதாறி, இறுதிச்சுண ஒருவான். இவ்வாறின் வேறென்பது விளங்குசலானும், எழுதினனது பாலையாகலானும், பாப்பொருள் கூறுவதால், “வாண தூதென பாலையு புரினே” என நடுவூர்த்தணை கூறநாளை ததிர பாலையெனக் குறியிட்டாரெனலானும், பாலைத்தே நடுவூர்த்தணை மெனபன் ஒரு பொருட் கிளவி. அஃதெவ்வாறின நொழிதற்புதன் தவாவுகாலை, “சாவணைத்தணை நடுவண தொழியப் படுதிசை வையம் பாசுதய டணயப்” என மெய்குத்தொதுவதால், நடுவணத்தெனக் குறிவிட்டாராகலின், அவ்வனம் பஞ்ச பபி ‘கைக்கிணையு உதற நின் வேறுமாகாது தனக்குரிய நில நடுநிகாத்தரய நிறறபெற்றி அவ்வாறு குறிவிட்டானபட்டது” என்றா குத்திரவீருத்தகாரா அவ்வனமாதல், “முலையு குறிஞ்சியு முறைமையிற் திரிந்து - நல்லியல் பழிந்து நடுவூர்த்தணை நுறுசுப பாலே பனைபட்டா பழவந் கொளரும” எனனுஞ் சிலப்பதிகாரத்தாறு முணாக. இவ்வுணமை யுணரத்தார பாலேசானந் சர நானிலத்து எட்டவகாென வேறுவையெனனை ஆசிரியா தெரையப் பியனாரோடு மாறுகொண்டி நிலமைநெனது தமக்கு வேண்டியவாறு கூறுப

இனி நடுவண்ணைத்தணை முதல் சரு வுரியென முணரும் இவை பகத்திணைகளை திற்புறத்திணைக்கு முரியவாம். இனி முதல்த சருவுமச்சுவி லுரியஞ் சிறந்து வரும இம்முனதம் பாடலுட பயின்று வரும. வழக்கனுள வேறு வேறு வருவதனறி ஒருங்கு நிதழா. இன்னும், இவை புலனெறிவழக்கிற பயிற்றவாற்றான் வரையறுத்துக் கூறப் படுவதனறி வழக்கு நோக்கி இலக்கணம் கூறப்படா.

முதற்பொருள் - நிலமுதல் காலமுமென முதலிருவகப்படமே மேற்படுத்த முலை முதலாய் நான்கு நிலமுதற் பொருளாம். அந்நான்கு முளையான கோளையுல

கூட, மைவரையுலகம், தீமபுனலுலகம், பெருமணலுலகமென்றவற்று வழங்கப்படும். சார, கூடா, முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனிலென்னும் பெரும்பொழுதானும், காலே, நண்பகல், மாலை, வைகறையாமம், விடியலென்னுஞ் சிறுபொழுதையும, கால முத்தர்பொருளாம். விடியலெனினு மெற்பாடெனினு ஞாயிறு தினையுமெனினு மொகரும். பதிலம்—உண்டாதலென்னும் பொருடும். இப்பொருள் காணுதார் ஏற்பாடு பின்பகலென்றும், வைகுறுவிடியலென்றும் விளைத்தொகையை வைகுறுவும் விடியலுமென வுமமைத்தொகையாகி, வைகறையை வைகுறுவெனவு நாள்வெயிறகாலையே விடியலெனவுங் கொண்டு, பெரும்பொழுது போலச் சிறுபொழுது மறுவகைப்படுமென்பா. அது பொருந்நாமை நூற்றாவீருத்தயுட்காண்க.

முலலைக்குக் காடுங் சாட்சாரங்க லிடமு நிலம், பொழுது காடு மாலையும், குறிஞ்சிக்கு மலையு மலைசாரங்க லிடமு நிலம், பொழுது காடுரும யாமமு முன்பனியும். மருத்ததற்குப் பழனமும் பழனஞ்சாரங்க லிடமு நிலம், பொழுது வைகறையாமம். நெய்தற்குக் கடலுங் கடலசாரங்க லிடமு நிலம், பொழுது ஏற்பாடு. பாலைக்கு நிலென்று, பொழுது நண்பகலும் வேனிலும் பின்பனியும.

உரிப்பொருள்—புணர்தலும் புணர்ச்சியிற்றும், பிரித்தலும் பிரிதனிமித்தமும், இருக்கலும் இருத்தனிமித்தமும், இரங்கலும் இரங்கலிமித்தமும், ஊடலும் ஊடனிமித்தமும் மென்பன வரிப்பொருளாம் இவை முறையானே குறிஞ்சி, பாலை, முலலை, நெய்தன், மருத மென்பனவற்றிற் குரியபொருளாம் அரிப்பொருளாவது புணர்ச்சியாகலானும் அஃதிருவர்க்கு மொப்ப நிகழ்தலானும் முன்புப புணர்ச்சியும், புணர்ச்சியுல்லது பிரிவினமையானும் அது தலைவர்க்குணையாகி சிறப்பானும் அன்பினரைப் பிரிவும், பிரிந்துழிக் கறபாற தலைவி யாற்றியிருந்தன முறையாகலின் அன்பினரை இருக்கலும், அங்குள் மாற்றியிருந்து பிரிவு நீட்டித்தழிவ் சாமங் கடியிக்கு அருங்குல இயல்பாகலின் அதன்பின்னா இரங்கலும், பிரிவின திறஞ்சிய பதனாதையிற் பிரிந்துழித் தலைவன் தவறு நோக்கித் தலைவியைத்த வியல்பாலானவது சாமத்திற்குச் சிறப்பானும் அன்பினரை ஊடலும், வைகைப்பட்டனவென வுணர்க.

கருப்பொருள்—செயலும், உணர்வு, விலங்கு மரம், புன் பன்றி, செயதி, யாமென பனவும் பிறவும் ஐ தனைக் குப்பொருள்களாம்.

முலலைக்குத் செயலும் பாடெனும். உணர்வு வரகுஞ் சான்றையும். மா - முயலுஞ் சிறுமானும். மரம் - கொன்றையிங் குஞ்சு தும் புன் - காண்கொழியு மயிலுஞ் சிவலும். பன்றி ஏறுசோடபறையு முரத்தம் செய்தி வரகுந்நீட்டலும் வையறுத்தலுங் கூடா விடுதலு நிரைமேயத்தலும் பண்-முலலை தலைவன் - மறுமடொற்றாநான். தலைமகள் - கிழத்தி, மனைவி. பு - முலலைக்குத் தானியும் பிடவுங் தனையும். நீர் - காலையாறு. ஊட - பாடியுஞ் சேரியும் மக்கள் - இடையா, இடைச்சியா, ஆயா, ஆச்சியா.

குறிஞ்சிக்குத் செயலும் - முருசுவேளா. உணர்வு - ஐவனநெல்லுந் தினையு மூங்கிலிசியும். மா - புதியும் பன்றியும் யானையும். மரம் - அங்கு மாறமுந் திமிசுந் தேக்கும் வேங்கையும். புன் - கிளியு மயிலும். பன்றி - வெறிபாட்டிப் பறையுந் தொண்டகப்பறையுங் குரவைப்பறையுட. செயதி - தோழிக்குலுங் கிழங்குமுதலுந் தினைவிளைத்தலுந்

திணைக்களிகடிதலும். யாழ் - குறிஞ்சியாழ். தலைமகன் - சிலம்பன், வெறபன், பொருப பன். தலைமகள் - கொடிச்சி, குறத்தி. நீர் - அருவிநீருஞ் சனைநீரும். ஊர் - சிறுகுடியுந் குறிச்சியும். பூ - குறிஞ்சியும் வேங்கையுஞ் சனைக்குவையுந் காந்தளும். மக்கள் - குற வர், இறவுளர், குறையர்.

மருதத்திற்குத் தெய்வம் - இந்திரன். உண - செந்நெல்லும் வெண்ணெல்லும் மா - எருமையு நீராயும். மரம் - வஞ்சியுந் காஞ்சியு மருதம். புள் - நீர்க்கோழியும் தாராவும். பறை - மண்முழவு நெல்லரிக்கினையும். செயதி - நெண்ணெய்தலுந் தலைகட்ட லும் அரிதலுந் சுடாவிடுதலும் யாழ் - மருதயாழ். தலைமகன் - ஊரன், மகிணன் தலைமகள் - கிழத்தி, மனைவி. பூ தாமரைப்பூவுஞ் செங்கழுநீர்ப்பூவும் நீர் மனைக்கண் றும் பொப்பையும். மக்கள் - கடையர், கடைசியர், உழவர், உழத்தியர். ஊர் பேரூர்.

நெய்தற்குத் தெய்வம் வருணன். உண மீன்விலையு முப்புவினையும். மா சுருஷு முதலையும். முதலையுஞ் சுருஷு மீனாதலின் மாவெனநன் மரபன்நெனறும், உமண பகடுபோலவன் ஆணடு மாவெனப்படுமெனறும் கூறினார் சச்சிநாக்கினியார். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் விதந்து சுட்டாது, “மாவு மாக்களு மையறி வினவே” என பொது பபட வோதுதலானும், ‘இடங்காமா’ வெணனுமிலக்கிய வழக்குணமையானும், நக கிரனார் நெய்தற் கருப்பொரு டெரிப்புழி, ‘மா சுருஷு முதலையு’ மெனறாக்கலானும், பகடு ஏனைநிலக் கருப்பொருளாகலின், “எரில மருங்கிற பூவுடி புளளு - மநநிலப் பொழுதொடு வாரா வாயினும் - வந்த நிலத்தின் பயத்த வாசும்” எனறு மக்க தினையிற குத்திரத்தொனநென முடித்தலானே நெய்தற்கணவந் தநிலக் கருப் பொருனெனப்பட் டவவாறு வழங்கப்பட்டதலது நெய்தற்குரிய கருப்பொரு ளாகாமையானும், அவவுரை கொள்ளற்க. மரம் புனைபு ரூழிலுந் கண்டலும் புள் - அன்னமு மன்றிலு மகன்றிலும். பறை - மீன்கோடபறைய நாவாய்ப்பறையம் செயதி - மீன்படுத்தலு முப்புவினையு மவை விறறலும் யாழ் விளரியாழ் தலை மகள் - கொண்கன், சோப்பன், தறைவன் தலைமகள் - துளைச்சி, பரத்தி. நீர் மணற்கணற் முவாக்குழியும். பூ - வெள்ளிதழ்க்கைகையு ரெய்தலும். ஊர் படபுனமும் பாக்கமும் மக்கள் - பரதர், பரத்தியர், துளையர், துளைச்சியர்.

தொல்காப்பியனார் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிறதிலா, வேண்டாமையிற நெய்வ மும் வேண்டிறதிலா, பிறா பகவத்யையு மாத்திதனையு தெய்வமென்று வேண்டியா உண - ஆறலைத்தனவு மூரெறிந்தனவும். மா - வலியழிந்த யானையும் புலியுஞ் செந்நாயும் மரம் - இருபடையு மோமையும். புள் - கழுஞ்சு பருந்தும் புறவும் பறை - பூசுபறையு மூரெறிபறையு கிரைகோடபறையும். செயதி குறையாடலுஞ் சுரத்தெறிதலும் யாழ் - பாடையாழ். தலைமகன் - மீன், காளை, விடலை. தலைமகள் எயிறறி, பேதை. பூ - மராவுந் குராவும் பாதிரியும். நீர் - அறுநீர்க்கவலு மறுநீர்ச்சனையும். மக்கள் எயி னர், எயிறறியர், மறவர், மறத்தியர். ஊர் - பறந்தலை, கொல்குமடி.

இக்கூறப்பட்டகரு மயங்கியும் வரடபெறும், என்னே? “எந்நில மருங்கிற பூவும் புளளு - மநநிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும் - வந்த நிலத்தின் பயத்த வாசும்” என்றாசிரிய ரோதுதலின்.

புறத்தீணையியல்— அகத்திணைக்கண் மாலை, யாமம், வைகறை, காலை, நண்பக லென்னுங் கால முத்தம்பொரு னேர்துமபற்றி, முலலை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை பென மங்குன முறைதெரித தோதிய வாசிரியா, தமக்கென நிலமுடைய குறிஞ்சி முலலை மருத நெய்த லென்னு நான்குமபெற்ற விலக்கணங்களோடு ஒருபுடை யொப்புமையாற் சார்புடைய வாத்தலும், நிலமில்லாத பாலை பெருந்திணை ஸைக்கினை யெனப்பன பெற்ற விலக் கணங்களோடு ஒருபுடை யொப்புமையாற் சார்புடைய வாத்தலும்பற்றி, முறையே வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, துமபை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டினை யெனப்பனவற்றை அவற் றிற்குப் புறனாகிறுத்தி அவற்றதிலக்கணங் கூறுதலின், இது புறத்திணை யியலென்னும் பெயராதாயிற்று. அகத்திணைப் பொருளான இல்லறத்திற்கு முலலை சிறத்தலின் ஆண்டு அதனை முதலாகவைத் தெண்ணினா, புறத்திணையான அரசியற்குப் பொருள இனநி யமையாமையின் அப்பொருண் முடித்தற்குக் கனவொழுக்கமுங் கங்குதகாலமுங் காவலா கடுகினூற் தான சருகிய பொருளை இரவின்கண் முடித்து மீடலும்போலு மிலக் கணங்களுடைய குறிஞ்சி சிறத்தலின், ஈண்டு அதனை முதலாகவைத்து எண்ணினா ராசிரியரென்றுணாக.

வெட்சித்திணை— “அகத்திணை மருங்கி னறிநப் வுணர்நதோரா - புறத்திணை யிலக் கணந் திறப்படக் கிளப்பின் - வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறநீன - யுட்குவரத் தோ னறு மீரேறு துறைததே.” கனவொழுக்கமுங் கங்குதகாலமுங் காவலா கடுகினூற் தான சருகியபொருளை இரவின்கண் முடித்து மீடலும் போலவன் ஒத்தலின், வெட்சித் திணை குறிஞ்சிக்குப் புறனாயிற்று வெட்சி - திணையாவது - ஈளவின்கண் நிரைகொள்ளு மொழுக்கம். இதற்கு அப்புச்சூழிதலு முரிப்பது இவ்வேதினைத் திணைக்கண்ணும் பொரு ந்துவன் கொள்க. “வேறுவிழி முனைஞா வேறுறுப்புலக் களவி - னூதந் தோம்பன மேவற றாகும்.” களவு நிகழ்கின்ற குறிஞ்சிப் பொருளாகிய கங்குதகாலமனம் வேடிவித் தானே இல்லறமாயினும்போல இருப்பெருவேந்தா பொருவது கருதயக்கால ஒருவா ஒரு வா நாடெவாழும் அந்தணரும் ஆவுமுதலியன தீங்குசெய்யாத தகாத சாதிக்கினை ஆண்டு நின்று மகற்றல் வேண்டிப் “போதற்கு” வெணப் புகறலும், அங்கனம் போதருதற்கு அநி வில்லாத ஆவினைக் களவினூற் றுமே கொண்டு வந்து பாதுகாத்தலும், தீதெனப்படாது அறமேயாயிற்று. ஆ கோடல் - அடித்துக்கோடலு மீட்டுக்கோடலுமென விரண்டாம். இவ்விரண்டும் வெட்சித்திணையெனவே கொண்டாராசிரியர். இவ்வெட்சித்திணை பரட யிப்பங்கரவழுத்தலிய பதினான்கு துறைகளையுடைத்து. இத்துறைகள் கொளவோர்க்கு மீட்போர்க்கு முரிபவாகலின், அவ்வாற்ற னிருப்பதெட்டுத் துறைகளாம். வேத்தியல்வன் வந்தித் தன்னுறுதொழிலாயவரு மித்திணைவழு வெறியறிசிறப்பின் வெவ்வாய வேலன், வெறியாட்டயாநச் கார்த்தனமுத லிருப்பதொன்றாம்.

வஞ்சித்திணை— “வஞ்சி தானே முலலையது புறநீன.” முதலெனப்பட்ட காடுறை யுலகமு மநிலத்திற்கேற்ற கருப்பொருளும் பாசறைக்கட டலையையப் பிரிந்திருத்தலுந் தலைவி தலைவற் பிரிந்து மனைவியினிருத்தலுமாகிய வுரிப்பொருளு மொப்பச் சேறலின், வஞ்சி முலலைக்குப் புறனாயிற்று. “எஞ்சா மண்ணைச் வேந்தனை வேந்த - னஞ்சுத் தத் தலைச்சென றடல்குறித் தனறே.” வஞ்சித்திணையாவது - ஒருவேந்தன் மண்ணைச் சார்பு மறறொரு வேந்தனைக் கொற்றங்கோடல் குறித்து மேறசேறலாம். ஒருவன் மண் ணையான மேறசென்றால் அங்குள்ள மேறசெல்லப்படுவானும் அம்மண்ணுழியாமற் காத்த

தற்கு எதிரே வருதலின், மேற்சேறல இருவர்க்கும் பொதுவாம். இனி ஒருவன் அங்
கன மேற்சென்றுழி, ஏனோ எதிர்செல்லாது தனமதிறபுறத்து வருதலையு மிருப்பின்,
அஃதுழிஞாயி னடங்குமெனக். இவ்வாற்றோனே இருவரும் வஞ்சிவேந்தராதலும், ரண்
நீக் கூறுந் துறையெல்லாம் இருவர்க்கும் பொதுவாதலும் கொள்க. இவ்வஞ்சித்திணைத்
துறை இயங்குபடையரவமுதற் பதினமூன்றாம்.

உழிஞைத்திணை— “உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே.” இருபெருவேந்தர்
தம்முண் மாறுகொண்டவழி எதிர்செலற காற்றாது போய மதிலகத்திருந்த வேந்தன
மதில பெரும்பான்மையு மருதத்திடத்ததாசலானும், அம்மதிலே முறையுமோனும், அந்நில
த்திருத்தலானும், ஒருவன் வாயிலவேண்டத் திறவாது அடைத்திருந்த வொப்புமையா
னும், உள்ளிருந்தோனும் புறப்பட விரும்புதலானும், மருதம்போல விதற்கும் பெரும்பொ
ழுது வரைவினமையானும், புலரிக்காலமே போரசெய்த தொடங்குங் காலமாகலானும்,
உழிஞைத்திணை மருதத்திற்குப் புறனாயிற்று “முழுமுத லரண் முறையுங் கோடலு -
மணியேறி மரபிற ருக்கு மெனப்” உழிஞையாவது— போரமேறசென்ற வேந்தன் வேறு
வேந்தன் அரண்களை முறையுதலும், இருநகவேந்தன் கைக்கொண்டு காத்தலுமாகிய மர
பிற்கும். இது மதினமுறையி புறத்தோனாகுந் நான்கு மதில காத்திருந்த வகத்தோன
கூறு நான்குமென வெட்டுவகையினை யுடைத்து. அவைதாப் கொள்ளா டேளங் குறித்த
கொற்றங்குறன் முதலியவும், அகத்தோன செல்வங் கூறுதன முதலியவுமாப இனி
இவ்விருவாக்கும் ஒன்றாய்ச் சேற்றகுரியவாகுந் துறை நாட்கோடென முத்த பன்னிரண்
டாம்.

தும்பைத்திணை— “தும்பை தானே நெய்தலது புறனே.” தும்பையென்பது
குடும்புவிற்றபெற்ற பெயர். நெய்தற்குரிய பெருமணலுலகம் பொருளளமாகவேண்டி
தலானும், பெரும்பொழுது வரைவினமையானும், தலைவாப்பிரிந்தா டிராசகாலமுழுதந்
துயிலவத்தையாற் சழிய உணவுகூடி எழுந்தநகருகாசல முதயமாத்தலானும், பிற
காரணங்களானும், தும்பைத்திணை நெய்தற்குப் புறனாயிற்று. “மைநது பொருளாக்
வந்த வேந்தனைச் - சென்றுதலை யுழிசுருகு சிறப்பிற் றெனப்.” தும்பைத்திணையாவது—
ஒருவேந்தன் நனவலியினை யுலகமீக்கூறல வேண்டி மேறசென்றானே, அவ்வன் மேற
செல்லப்பட்ட வேந்தனும் அவன் கருதியமைந்தே தானபெறும் பொருளாகவேண்டி
எதிர்சென்று அவன் றலைமை தீர்க்குரு சிறப்பிற்று நெய்தற்புறஞான இத்தும்பைத்
திணை வெட்சிப்புறத்துத் தும்பை, வஞ்சிப்புறத்துத் தும்பை, உழிஞைப்புறத்துத் து
ம்பைகளு மாம். இத்தும்பைத்திணைத் துறை, தானே, யானே, குதிரையென, நோலு
ருடகு மூவகக் கிலைமுத்த பன்னிரண்டாம்

வாழைத்திணை— “வாழை தானே பாலைபுது புறனே.” பாலைக்குப் புணர்ச்சியி
னீங்கி இல்லற நிகழ்ச்சிப் புழமுயதுதற்குப் பிரியுமாறுபோலச் சுற்றத்தொடாச்சியி
னீங்கி அற்ப்போசெய்து துறக்கம் பெறும் சருத்தினு சேறலானும், பாலை தனக்கென
யோர் நிலினிற் றாலவகை நிலனுப்பற்றி நிகழுமாறுபோல முறகூறிய புறத்திணை
நார்க்கும்பற்றி நிகழ்தலானும், வாழைத்திணை பாலைக்குப் புறனாயிற்று. “தாவில் கொள
கைத் தத்தம் கூறறைப்-பாறபட மிகுதிப் படுத்தலெனப்.” வாழைத்திணையாவது—இயல்
பாங்கிய ஒழுக்கத்தானே நான்கு வருணத்தோரும் அறிவருந் தாபுந் முதலியோருந் தம்
முடைய கூறுபாடுகளை இருவகைப்பட மிகுதப்படுத்தி துறைச்சலாம், இருவகையாவன

தானே தன்னை நிகுதிப்படுத்தலும், பிறா மீக்கூறுபடுத்தலுமாம். இனி உலகமுழுது மறியு முயாச்சியுடைமையும் வாகைத்தனையாம். எனவே, வலிபாறும் வருத்தத்தானும் கூறுவிததக்கோடல வாகையனறும். இவ்வாகைத்தனை அறுவகைப் பாடப்பியன் முதலாக எழுவகையாற நெகைநிலைபெற்ற துறைகளையுடைத்த. இன்னும், இதன் துறைகள் மறத்திற்கு ஒன்பதும், அறத்திற்கு ஒன்பதும், பதினெட்டாம்.

காஞ்சித்தனை— “காஞ்சி தானே பெருந்தனைப் புறனே.” எண்வகை மணத்தினு நான்குமணம் பெற்ற பெருந்தனைபோல அமுதுலாகிய முழுமுதற்பொருளும் அவற்றது நிலையினமையுமாகிய வாழ்வுள்ளு நிலையினமை மூன்றற்கு முரிதாகிய எல்லாத்தனைகளு சகு மொத்த மாரிற்றுகலானும், “பின்னா நான்கும் பெருந்தனை பெறுமே” என்ற நான்குரு சான்கு ரிதமுதார்போல அறுமுதலியவற்றது நிலையினமை யுணர்ந்து அவ துறை உயரிமுதலானும், “ஏறிய மடற்றி” முதலிய நான்கும், தீய சாம மாயினவாறு போல நிலையாமை முலகிபடுகை நற்பொருளன்றாகலானும், உரிப்பொருளிட மய நகி வருதலன்றித் தனக்கு நிலையிலலாக பெருந்தனைபோல அறம் பொரு ளினப்பிறற்றி யன்றி வேறு வேறு நிலையாமை பெண்பதோர பொருளின்றாகலானும், காஞ்சி பெருந்தி னைக்குப் புறமுறிற்று. பின்னா நான்குதனை பிறமட, பிராசாபத்தியம், ஆரிடந், தெய்வ மெனப்பன. இவ்விடம்பற்றியபின் ஏறிய மடற்றி முதலிய நான்காவன— “ஏறிய மடற்றி மிளமை திராவிட - தேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுதி - மிக்க காமத்து மிட” லெனப்பன. “பாவசுருகு சிறப்பி” பலலாற ருறு - நிலை வுலகம் புல்லிய தெறித்தே.” காஞ்சித்தனையாவது— கிந்திப்பறிப்ப மெதுவாக யாக்நக இளமை செவ்வமுதலிய உலகநிலையாமை கூறுவதாம். இது கூற்றம் வருமென்றன முறலாகப் பலதுறைகளே யுடைத்தாம். இத்துன்றனை ஆண்பாறுதன்றையும் பெண்பாறுதன்றையுமாய் இருவகைப் பாடு நடக்குமே.

பாடாண்டினை— “பாடாண்டினை பகுதி கைக்களைப் புறனே - நாநில காலே நாலிரண் னெட்டத்தே” ஒருநிலைவன பாவலும் புழுகியும் வேண்ட ஒருபுலவன வீடுபெறு முத லிய பரிசில் வேண்டலின், அவை புமமின வேருகிய வொருநிலை காமமாகிய கைக்களை யோடொத்தலின், பாடாண்டினை கைக்களைப் புறமுறிற்று. பாடாண எனப்பது— பாடு தல வினைபையும் பாடுமாணமகனையு நோக்காது, அஃகன பொழுதலாகிய தினையுணாத தினமையின் வினேத்தொகை நிலைக்காத்துப் பிறந்த வனமொழித்தொகை. இதனதுறை நாலிரண்டாம். நாலிரண்டாவன— இப்பாடாண்டினைக்குக் கூறுகின்ற பொருட்பகுதி பலவுங் கூட்டி ஒன்றும், இருவகை வெடகியும், பொதுவியலும், வருகியும், உழிஞர்புர, துமைபையும், வாகையுங், காஞ்சியுமாகிய பொருளக் கேழுமாம். இவ்வேழும் பாடாண் டினைப் பொருளாகலால், எல்லாமொத்தவேனும், அவை பெருமபானமை சிறுபானமை யாய் வருதலும், இரண்டும் பலவுமாய் ஒருங்கு வருதலும், பாடாண்டினைக்குக் கூறும் பொருள்கள் விராப்பருத்தலு முளவென துணாக். இப்பாடாண்டினைக்கே யுரிய பகுதி கள், தேவாபகுதியு மக்கட்பகுதியுமென விரண்டாம். தேவாபகுதி—அறுமுறை வாழத் தாகியும் அவாபால உபாவில்லாத பொருள வேண்டிற் குறிப்பாகியும் வரும். மறறை மக்கட்பகுதி— ஒரு நிலைவன தன்னைப் பிறா பாவலும் புகழ்தலும் சுருதிய பகுதி முத லிய வாம். இவற்றுள், மக்கட்பகுதி கொடுப்போரேத்திக் கொடாஅப்பழித்தன முதலாகப் பத்தாயும், குற்றேத்திய துவினெடை நிலைமுற்ற பலவாயும் வரும்.

இவ்விடிலிற கூறப்படுங் சந்ருவமாவது— சந்தருவகுமாரருங் கன்னிடருந்
மமுனொதாபபடிக் கண்ணி இயையசஸ்போலச சலைனூந் தலையு மெதாபபடபு புண
வது ‘முனனைய மூன்று கைக்கிளைச் சரிபட்ட பிணனா நான்கும் பெருக்தனை
பெறுமே’ எனதலின், இடைந்ந சாசருவச்சனபாறபடு மிகுசுவொழுச்சு, முலகை,
குறிஞ்சி, பகலை, மருத, நெய்தலென்னு மைத்தினைப் பாலசா மன்புடைக் காமமென்பது
தெளிப்பபிடம். அது “முசுவொடு புணாந்து யாழ்மார மேன தவலருநு சிறப்பினை
நிலம் பெறுமே” என்னு மிவ்வியறுத்துத்தரத்தா னறிக. இச்சிறப்பித்தாமென்பது
விளக்கிடவன்றே, “திருவளா தாமரை சீவளா சாவிக்க ளீசாநிலைச் சூருவளா பூச்ச
மீது கோங்குபைநா காந்தளசொண டோநாகுதெயல் மருவாந் மாலையொ வல்லா
னெலகி யனநடைவாயந் தருவளா காமனறன் வென்றிக் கொடிபோன ருெளிகு
றத்தே” எனகத்தமிழ்ச் சிருக்கோவை அவவாறு உச்சினைத்தெயுட்பற்றி வாழ்வுரடிகள்
முதற்கண் எடுத்தகொண்கி அருளிச்செய்தனென் றுணாச.

இக்கனவு பொதுவாகலின் நான்குவருணத்தாக்ககு முரித்த 'ஒன்றே வேற்ற யெனநிறு பாலவயி - னெனநிறு யுயாநக பால தாணையி - னெத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காணப் மிக்கோ னாயினுங் கழுவரை யின்றே" ஒத்தகிழவனுங் கிழத்தியுங் உமமைக் காலத்தப் பிறப்பினைச்சினு மொருவரை யொருவ ரின்றியமையாராய்ச் செய்த நல்லினை காரணமாக அன்பான ஒருபொழிவையிற் றமியராயக் கூடுங் கூட்டம், ஈனனிக் களவெ னப்படும. ஆலின், இது பிறாகசூரிய பொருளை மறையிற் கொள்ளுங் களவன்றாய் உறப்பதோ ரறையிற்று. கிழவோற்ற மிகுதி குலங் கலவி பிராயமுதலியவற்றை கொ ளக் கொள்ளவே, அந்நணா ஆரா முதலிய வருணத்தப் பெண்கோடறக் ணுடாக

ஆம், அரசர் முதலியோரு மமமுறையே புயர்தலும் தழுவப்படும். படவே, அனுலோம ருதுவாக்கும் இவ்வொழுக்கம் உரித்தெனராயிற்று. கிழவனுங் கிழத்தியுமென்றார், பலபிறப்பினும் ஒருவர்க்கொருவ ருரிமைமெய்த்ச செல்கின்றாரென்ப தறிவித்தற்கு. ஒத்தல்—பிறப்பு முதலிய பத்தானு மொப்புடையராதல். பிறப்பு முதலிய பத்தாவன: “பிறப்பே குடிமை யாண்மை யாண்டோ - ஒருவு நிறுகத காமவாயி - னீறையே யருளே புணாவொரி திருவென - முறையுறக் கிளரத வொப்பினது வகையே” என்னு மெய்ப் பாட்டியற சூத்திரத்தா னுணாக். சுணசிப பிறப்பு—உயா குடித் தோற்றம். குடிமை— குடிப்பிறப்பிற்கேற்ற வொழுக்கம். குடிமையொடு பிறப்பிடைவற்றுமை யென்னை யெனின், — பிறப்பெனபது—குடிப்பிறத்தல், அரதகுத சக்கவொழுக்கங் குடிமை. குடிப்பிறத்தாரது தன்மை குடிமையெனப்படும. இஃனை ஆரணமையெனவுஞ் சொல் லுப. இவை சம்முள வேற்றுமையெனக். ஆண்மை—ஆளுதன்மை. அஃதிருபாற் கு மாம, “ஆயிடை யிருபெய ராண்மை செயத் பூசல” எ-ம, “ஊராண்மைக் கொத்தபடி துடைசது” எ-ம, “வேளாண்மை செய்து விருந்தோம்பி” எ-ம, இருபாறகு மொப்பக் கூறுகலின். இனி ஆர்வினைப்பெனப்படு மாண்மை புருடாக்காம, அஃதனறிது. இனி, ஜண்மை - சட்டபுலனாகு மாளவினைத்தன்மை, பெண்மை - கடபுலனாகு மமைதித்தன்மை பெனபா நச்சினாக்கலியா. ஆண்டொப்பு - தலைவிக்குப் பன்னீராண்டி தலைவருக்குப் பதினாண்டிநாமம், அப்பருவத்திறுனை பெண்மையு மாண்மையும் பிறக்குமெனபது வேகுமுடபாகலின், அதுவு மொப்பெனவேபடும. உருவு - ஆண்மைக்கும் டெண்மைக் கும் வேறு வேறாக் வோதிய விலக்கணமெல்லா நிரம்பிய வனப்பு மாட்சியான மனத் தினகட பிறப்பத்தோ சருகது “பெருமையு முரனு மானீ உமேன” “அச்சமு நாணு மடனுமுந் துறுத்த - நிச்சமும பெண்பாற முரிய வெனப” என வாகிரியா கூறுதலான அதுவகாம் அவிருபாறது மிலக்கணமென துணாக். பெருமையாவது - அறிவு மாற்றலும் புகழுங் சொடையு மாராபச்சியுப் பண்பு மண்பும பழிபாவ மருகத்து முதலியவாய் மேம்பட்டு கிகழூர் தலைமையுணை உரன் - இப்பெருமை காரணமாகப் பிறக்கு மறிவுத் திடபம். அது “உரனென்னுந் தோட்டியா டோரைரதுங் காப்பான்” எனபத னுறு மறிசு. அச்சம் - அன்புக்காரணமாகத் தோன்று முட்து நண்ண - காமக்குறிப்பு நிகழ்வுழிப் படுவதோ ருளாவொடுக்கம். மடம் - செவ்வப்பர் கொளுத்தக் கொண்டது விடாமம். “முத்துறுத்த” வென்றதனுனை கண்டறியாத கண்புழி மனங்கொள்ளாத பயிப்பகு செய்க்குவதறியாத பேண்தமையுங் கொள்ளப்படும். காமவாயில் - புணாச் சித்த வாயிலாகப் இப்பறையெனபு. நிறை - மறை பிறறறியாம னெஞ்சினை நிறுத்தல். அருளா - தோடாபு பற்றது இப்பலபாக எல்லா வுயர்களுமேலுஞ் செல்வதாகிய கருணை. அதுவுங் காமத்திற் கிளறியமையாததோ குறிப்பாம். உணர்வு - அறிவுடைமை: அஃ தாவது - உலகியலாற செயத்தக்க தறிதல். திருவெனபது - பொருளுந் தயப்புமனறி எஞ்ஞானமரு செல்வத் தகவிறறயதோ ருள்ளகிறவு.

இக்களவெனனுங் கைகோட் பாகுபாடு. “காமப் புணாச்சியு மிடந்தலைப் பட லும் - பாங்கொடு தழாலுந் தோழியிற் புணர்வுமென - ருக்கநால் வகையினு மடைநத சார்பொடு-மறையென மொழிதன் மறையோ ராதே” என்னுஞ் செய்யுளியற சூத்திரத்தா னுணாக்.

இங்ஙனங் கந்தருவப்பாறப்பட்டு நால்வகைத்தாய களவொழுக்கினைய தலை மகன், சளவு வெளிப்படுவதன் முனனுதல் களவு வெளிப்பட்ட பின்னுதல் வரைந்து

கற்பமேற்கொண்டு இல்லறஞ்செய் தின்பந் துய்ப்பானும். வரைவு இவ்வா றிருவகைத் தாமாது—“வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதலென - ரூயிரண் டெனப் வரைத லாதே” என்கு மிவ்வியற்கு சூத்திரத்தானும், “களவு வெளிப்படா முன்னு வரைதல் - களவு வெளிப்பட்ட பின்பை வரைதலென்-ரூயிரண் டெனப் வரைதலாதே” என்கு மிறையனா களவியற் சூத்திரத்தானு மறிக்க. இவ்வாறு களவாற காந்தையத்தாரே கற்பொழுக்கத்தினுக் குரியவராவரென்பது—“முறப் டபுண ராதசொல் லினமையிற - கற்பென்ப படுவது களவின வழிதே” என்கு மிறையனா களவியற் சூத்திரத்தினு னுணர்க.

கற்பியல்— இவ்வொத்துக் கற்பென்னுந் கைகோ ஞ்ணாத்தலின் அடபெயர்ச் தாயிற்று. “கற்பென்ப படுவது கரணமொடு புணரக-கொளறுகிரி மரபிற் கிழவன கிழத் தினையக்-கொடைக்குரி மரபினா கொடுபக் கொளவதுவே,” சற்பொழுக்கமாவது கொண் டானிற் சிறந்த செயல் மின்னெனவும் அவனை இன்னவாறே வழிபடுகுவெனவும் இரு முதுகுரவரும், அந்தணா திறத்தனா சான்றோ டேயுதது மையா பாங்கினு மமரற் சட டியு மின்னவாறு ஒழுதுகுவெனத் தலைமகனுந் கற்பி த்படி, தலைமகன் இல்லறம் போற்று முறையாம். வதுவைச் சடயகு நிகழவுழி இவனை இன்னவாறு பாதுகாக்கவெனத் தலை மகற்கும், இவற்கின்னவாறு குற்றவல் செய்தொழுதுகுவெனத் தலைமகற்கும், அங்கியந் கடவு ளறிஞறியாக மந்திரவகையாற் பெரிபா சற்பிச்சப்படுத்தின, அது கற்பென்பப் டது. கற்புக் கல்வியென்பன வொருபொருட் கிளவி.

கற்பென்னுந் கைக்காடபாகுபாடு “மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறு தலு - மிவ்வுமுத லாகிய வியனெறி திரிபாது - மலிவும் புலவியு மூடலு முணர்வும-பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பென்ப படுமே” என்குந் செய்யுளியற் சூத்திரத்தா னுணர்க. மலிதல் - இல்லொழுக்கமும் புணர்ச்சியு முதலாயவற்றான மகிழ்தல் புலவியென்பது - புணர்ச்சியாற் பிறந்த மகிழ்ச்சி குறைபடாமற் சாலங் கருதிக் கொண் டுபபொருள் நிகழ்ச்சி. ஊடலென்பது - உள்ளத்து நிகழ்ச்சினைக் குறிப்பா னனதிக் கூற்றாலுரைப் பது. உணர்வென்பது - அந்நான் நிகழ்ந்த ஐந்திர திறனாகத் தெருட்டிற் புலவிக் காமின் உணராததல் வேண்டா, அது குளிப்பக் கூடலுந் தளிப்ப முயலுந் முதலாய வற்று நீங்குதலின்.

இவ்வாறறற் கற்பொழுக்க மேற்கொண்டு வில்லறவின்பந் துயக்காநின்ற தலைவனுந் தலைவியும் பின்னர்த் தறவற் நிகழ்த்தி வீழ்பெறு கூடுபவராவரென்பது, “காமஞ் சான்ற கடைக்கோட காலே-யேமஞ் சான்ற மர-ளொடு துவனறி - யுறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுந் கிழத்தியுஞ் - சிறந்தது பயிற்ற விறந்ததன் பயனே” என்கு மிவ வியற் சூத்திரத்தா னுணர்க. துக்காச்சியெல்லா முடிந்தமை தோன்றக் காமஞ்சான்ற வென்றார். அநாதியாய அவிச்சையானே யகங்காரமுளதாம், அதனுனே என்குந் வேண்டுமென்னு மவாவுளதாம், அதனுனே அப்பொருட்கட் செல்லும் விருப்புளதாம், அவ்விருப்புக் கைகூடாதவழிக் கோபமுளதாம், “காம வெகுளி மயக்க மிவை மூன்ற-மூமன் கெடக் கெடு நோய” என்றிவ்வாறு அறிதார கூறக்கேட்டதுணையானே, தலைவாயினார் அதன்கண்ணிற் நீங்குவா, இடையாயினா பெண்ணென்பது எறபுச்சட் டகம்; அருந்துயர்க் குரம்பை; பைம்மரியா நோக்கப் பருந்தார்க்குந் தகைமைத் தென்றித்திறத்தா னதன்நன்மை தெருட்டக் கேட்டு நீங்குவார். கையாயினா எத்திறத்

சாவது நீங்காராகலின், அவா நிறகுநிலை யிதுவென் றுணர்ந்துவார் காமஞ்சான்ற கடைகோட் காலெனறார். ஏமஞ்சான்ற வென்றன வானப்பிரத்தமுஞ் சன்னியாசமும. இல்லறத்தின் பின்னா இவற்றினகணின்று வீடுபெறு கூடுபவென்பார் ஏமஞ்சான் தீ வென்றிவ்வாறு கூறினா, இல்லறத்திற்கு முக்கியப்பயன் வீடுபெற்றென்ப துணர்ந்துவார் கிறந்தது பயிற்ற லிறந்ததன் பயனே என்றா. எல்லாப்பொருளினும் வீடுபெறு கிறந்த தென்பா கிறந்தது பயிற்றலென்றார்.

பொருளியல்— இவ்வாத்துப் பொருளிலக்கண முணர்ந்தினைமையிற் பொருளியலெனும் பெயர்த்தாயிற்று. “இசைதிரிந் திசைப்பினு மியையுமன பொருளே யசைதிரிந் திபலா வெனமனா புலவா.” எனேபோததுகள்ளும் பொருளின் திலக்கண மன்றே யுணர்த்தியது, இதற்குது பெயராயவாறெனனைபெனின்,— நன்று வினாபினும் சொல்லுந் திறந்த கூறிய இலக்கணமுடைய சொற்களை மரபியலில், “நிலந்தி நீாவளி விசுட்போ டைந்தது - கலந்த மயக்க முலக மாதலி - னிருக்கினை யைமமா வியனெறி வழாஅமைத - திரிபில் சொல்லொதி தழாஅல் வேணும்” எனப்பராதலின், அவ்வதாம், ராணந்த தம்பொருளை வேறுபட்டிசைப்பினும் பொருளாமெனவும், இப்பொருள்தகார தது முன்னாக கூறிய பொருளாகன்ற பிறழ்த்திசைப்பனவும் பொருளாமெனவும், அமை தது, சொல்லுணர்த்தும் பொருளுந் தொடர்மொழி யுணர்த்தும் பொருளும் ஒருங்கு பொருட்படுத்தித் கூறுதலின், பொருளிய லெனப்படத்தென றுணர்க. எனவே, சொற் பொருளியல் ஓய்வார காரண மெலித்குத் திறம்பி வரிதும், பொருளுடையனவையா மென்ப பொருள் வழுவமைததல் இவ்வியற் பயனாமென்பது. “நோயு மின்பமும” என்பதனான, “இருபெயா மூன்று முரிப்பவாக” என்பதனான நினைமயங்கு மெனறும், “உண்டற குரிய வல்லாப பொருளை - யுண்டல் போலக் கூறலு மரபே” என்றும், சொல் வேறுபட்டப் பொருளுணர்த்துதலும், இறைச்சிப் பொருள் முத்தலியன் நாடகவழக்கின் வழிஇயவாறும், “த்தரும் யானையும்” “அறக்கழி வுடையன்” “தாயத்தி னடையா” என னுஞ் சூத்ரமுதலியன் உலகியல் வழக்கின் வழிஇயவாறும் கூறி, சொற்பொருள் வழுவமைக்கின்றவாறு மேலே காண்க. இறைச்சியாவது - உள்ளபொருள் ஒன்றனுள்ளே கொள்ளக் கூடக்குங் கருப்பொரு ணோச்சி. அது “இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே” எனது மிவ்வியற் சூத்திரத்தா னுணர்க. ராணதிக் கூறும் வழுவமைத்யெல்லாம் அகப்பொருட்கே யுரியவென்ப துணர்க.

மெய்ப்பாட்டியல்— இவ்வோதது மெய்ப்பாட்டென்பன சில பொருளுணர்ந்தினைமயின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. மெய்ப்பாட்டென்பது - பொருட்பாடு. அஃதாவது உலகத்தா ளுள்ளதிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோறாற றுன வெளிப்படுத்தல். மேலையாததுககருட் கூறப்படும் பொருள்கட்கும் பொருளோத் துள “ஒப்பு முருவும் வெறுப்பு மெனற - கறப்பு மேரு மெழிது மெனற - சாயது நாணு மடனு மெனற - நோயும் வேட்கையுந் தகாவு மெனறும் - காவியன் வருஉந் கிளவி யெல்லா - நாட்டிய மரபி னெஞ்சுகொளரி னல்லது - காட்ட லாகாப் பொருள் வென்ப” எனக் கூறியவற்றிற்கு மேலல்லாம் பொதுவாகிய மனக்குறிப்பு இவையாலான, இவை தம்மை வேறுகொண்டு ஓரினமாகக் மெய்ப்பாட்டியலென வைத்தமையால், எல்லாவற்றி னேனும் இவ்விய லியைப்புடைத்தென்ப தறிக.

இம்மெய்ப்பாடு நாடகநூலாகிரிபுக்கு விரியான் முப்பானிரண்டாயும், வசத
யாம் பதினாறாயும், தொகையா. செட்டாயும், நடக்கும். ஒன்பது சுவையுடைய உருத்திர
மொழிந்த வீரம், அச்சம், விபப்பு, இழிபு, காமம், அவலம், நகை, நடுவுநிலையெனனு
மெய்ப்பாட்டையுஞ் சுவைக்கப்படும் பொருளும், அதனை அபாத்தமருவியாகிய பொறியுள்
வும், அது மனத்துட்பட்டவழி ஆண்டு நிகழும் குறிப்பும், குறிப்புப் பிறத்தற்கிடனுண்
வுள்ளத்தின் வேறுபாடாகிய கண்ணீருட்புதன மெய்யமயிரிவித்ததன் முதலாக
ஷடம்பின்னக் பரிஞ் சத்துவங்களுமென நான்காக்கி, அவ்வெட்டே நிறம் மெய்ப்பாடு
முப்பத்திரண்டாம். சத்துவமெனினும் விதவெனினும் மொக்கும். மேம்பு முதலிய
சுவைக்கப்படும் பொருளு நாமுதலாயின பொறியும் வேறுவேறு நின்றவழிச் சுவை
பிறவாமையானும், இவ்விரண்டும் கூடியவழிச் சுவை பிறத்தலானும் அவை பதினாறாம்
அவ்வொருமைப்பாட்டானே யெட்டெனப்படும். இனிக்குறிப்புஞ் சத்துவமு முறையே
யுள்ளநிகழ்ச்சியு முடம்பின் வேறுபாடுமெனப் படுமாகலானும், உள்ளநிகழ்ச்சி சத்துவத்
தானன்றி வெளிப்பாடாமையானும், அவ்வொருமைப்பாட்டானே அவை பதினாறு பெட்
டெனப்படும். ஆகலின், அவை ஈரெட்டிப் பதினாறு மெனபது. ஆகிரியா, இவை நாடக
மகளி ராடலும் பாடலும் கண்டுநு கேட்டுந் காமதூகரும் இன்பநிலையாடிகூறுபடு
வனவாகலான, இவ்வழக்கு நூலில் ஆராயப்படுவெனப் பிறன்கோண முறகறி,
“நாடையே யழுக்க யினிவரன மருக்கை - யச்சம் பெருமிதம் வெகுளி யுலகையென
ற்பா லெட்டே மெய்ப்பா டென்ப” வேனத் தம்மதம் பிறகறினா. நகை - சிரிப்பு. அது
முறவலித்த நகுதலும், அளவாற சிரித்தலும், பெருகச் சிரித்தலுமென மூன்றாம்.
அழுக்கை - அவலம். தானே யவலித்தலும் பிறரவலங்களை டவலித்தலுமென ஆகிரிண
டாம். இவற்றுள் ஒன்று கருணையெனவும், ஒன்று அவலமெனவுட்பட்டு, சுவை
யொன்பதாசனும் முடைய. இனிவரல - இழிப்பு. மருக்கை - விபப்பு அழப்பு மெனின
மனமாயும். அச்சம் - பயம். பெருமிதம் - வீரம். வெகுளி - உருத்திரம். உலகை - மகிழ்ச்சி.
இவை சுவையெனவும் வழங்கப்படும். இவ்வெட்டும் என்ன பிள்ளை முதலிய முப்பா
னிரண்டாயும், உடைமை யின்புறமுதலாக வேறு முப்பத்திரண்டாயும் யரும் இவை
யெல்லாம் அகத்தினைக்குப் பொதுவாகு மெய்ப்பாடுகளாம் இனிப் புதுமுடிபுரிதல்
பொறித்தல் விபர்த்தன் முதலிய மெய்ப்பாடுகள் பலவுள், அவையெல்லாங் களவியற்
குச் சிறப்பாய் நிகழ்வனவாம். இம்மெய்ப்பாட்டுப் பொருள் கோளராய்ச்சி யுணர்வுட
யோர்க்கலது ஏனோர்க்குக் கூடாதென்பா, “கண்ணினுரு செவியினுந் திண்ணித்
திறியு - முனரவுடை மாந்தர்க் கலது தெரிய - னெனையப் பொருள்கோ ளெண்ணுருந்
குரைத்தே” என்றோதினா. மறுது மனத்த நிகழ்ந்த மெய்ப்பாட்டினைக் கண்ணுருந்
செவியானு முனரவேண்டிவ தெறிந்கெனின், — மனநிகழ்ச்சி பற்றி மெய்ப்பாடு பிற
ந்தவழி, அதுபற்றி முகம் வேறுபடுதலு முறை வேறுபடுதலு முடைமையின், அவற்றி
னைக் கண்ணுரு செவியானு முனரநதுகோடலே அவைத் துறைபொயினாக் காற்றலாக
லின், அவ்வுணர் கூறின கருத்தென றுணரக்.

உவமவியல்— உவமமுணர்த்ததலின், இவ்வோத் துவமவியலென்னும் பெயர்த்
தாயிற்று. உவமமென்பது— ஒருபொருளே டொருபொருளை யொப்பித்துரைத்தல்.
மற்று அகம் புறமென்பவற்றுள் இஃது யாதாகுங்கொலெனின், — அஃவிரண்டுமாம்;
மெய்ப்பாடுபோல. என்னை? “உவமப் பொருளி னுற்ற துணருந் - தெளிமருந் குளதே
திறத்திய லான” என்றாகலின். இன் ஆண்பொருளில் உந்தது. எனமது - உவ

மத்தினுனை உவமிக்கப்படும் பொருட் குற்றசெல்லாம் அறிந்த தெளியும் பகுதியுள் ; அத்துணிபப்படும் பொருட்டிறம் புவனகை யிலக்கணமுடைய வாழலா னென்ற வாறு. அப்பகுதிசுடாம் - உவமான வடைக்கு உவமையவடை குறைந்த வருவன வும், யாத மடையினறி வருவனவுமாம். அங்கனம் வருங்கால், அவற்றிற்கும் உவமைப் பொருளை தெளிமருங்காமெனவும், வாழாதே யுவமஞ்செய் துறத்தணர்த்தாத வழியும் அதனே தெளிமருங்காமெனவும், இன்னோரன கொள்க. உதாரணம்— “களவுடம் படுநிற கவிழ்த்த நிலங் கினையா” என்றவழிக் கண்டோர்க்கெல்லாம் பெரு நன்மையாகக் களவுசெய்தாரிற கவிழ்த்த நிலங் கினையாவென உறத்தணரக் கூற்றிலினு யினும், கையொடுபட்ட களவுடையார்போல நின்றான் எனனு முவமைப்பொருளானே எனளுந்த பொருடோனறி நகை புலப்படுவதாயிற்று. ஈண்டகப்பொருள் உவமம்பற் றித் தெளிமருங் குளாயிறென்பது. “சாறுதலைக் கொண்டெபை - பெண்ணீர் றற் றென” வெனனும் புறப்பாட்டினுள், உவமைப் பொருளாகிய போழ்தான் டிகெகுப் பல வடை கூறி அத்தே மிவமிக்கப்படும் போட. தொழிலின யாதமோ ரடையின்றி வாளா கூறினாயினும், உவமைப்பொருளானே போதத்தொழிற குறத்தும் உணரக் கூறின னும். எனனை உண்டாடிகு கொடையு முரனெடு நோக்கி மறுத்தது முசலிய வுள் ளக் கருத்தினுனை ஒருகணத்தினுள்ளே பல்வேகதரை யொருங்கு வேறாகு விரைகன றது போதத்தொழிலென்பது தெளிமருங்குளதா மாதலினெனக். ஈண்டு புறப்பொ ருள் உவமம்பற்றித் தெளிமருங் குளாயிறென்பது. இதிற னோக்கியே நியாய நூலார, அளவை காண்டல் கருத் துரை அபாவம் பொருள் ஒப்பாறென நங்கன முவ மையு மளவையு ளடக்கி ஒதுவாராயிறென றுணாக. பொருள் - அருத்தாப்பத்தி. உம மம் உவமானம் உவமை ஒப்பென்பன வொருபொருட் கினவி. இவ்வாறு புலனெறி வழக்குப்பற்றியனறி மறதிவ விருத்தே பபொருளும் உவமம்பற்றி வழக்கினுள் அறிதப் பரிதலானும் உவமம் பற்றியும் பொருள் கூறுகின்ற ராசிரியரெனக் கொள்க. இங்ங னம் உவமத்தானும் புலப்பாடே கூறுதலின, மேற பொருள் புலப்பாடு கூறிய மெய்ப் பாட்டியலின் பின்னா இது வைக்கப்பட்டது. உவமத்தாற பொருள் புலப்பட அறித லாவது “ஆபோலும் ஆமா” என்றக்கால், ஆமா கண்டறியாதான காட்டுட் போவுழி எதாப்பட்டது கண்டுழி, “ஆபோலும் ஆமா” எனனு முவமைப்பறி இது ஆமாவென றுணாதலாம்.

“வினைபயன் மெய்யுரு வென்ற நான்கே - வகைபெற வந்த வுலமத் தோற தம்.” இவ்வுலமம் வினையுலமம் பயனுலமம் மெய்யுலமம் உருவுலமமென நாலவகை பபடும். மெய் - பிறப்பு. உரு - நிறம் புலியன்னமறவ னென்பது வினையுலமம், அது பாயுமாறே பாயுமெனனூற தொழிலப்பற்றி யொப்பித்தமையின். மாரியனன் வண்கை பென்பது பயனுலமம், மாரியான விளைக்கும் பொருளும் வண்கையாற் பெறும் பொருளு மொத்தலின். துடியிடை யென்பது மெய்யுலமம், அலகுலு மாக மு மகனதுகாட்ட வல்கித்தோன்று மருங்கு துடியோ டொத்தலின். பொன்மேனி யென்பதுருவுலமம், பொன்னினகட் கிடந்த மஞ்சளிறத்தோடு மேனியினகட் கிட ந்த நிறமொத்தலின். இவை நான்கும் இங்ஙன மொரோ வொன்றே யன்றி விரவியும் வரும். இந்நான்குஞ் சிறப்பு நலன் காத்தல் வலியென்னு நான்கு நிலைக்களமாக வும், கிழக்கறி பொருணிலைக் களமாகவும் பிறக்கும். கிழக்கறி பொருளென்பது - கீழ் பபடுக்கப்படும் பொருள். இங்ஙன முவமஞ்செய்யுங்கால், முதலொடு முசலுஞ் சினை

யொடு சினை யு மு லொடு சினை யு வினையெடு முதலு முவமஞ்செய்யப்படும் இவை கிரியுவமமுற் றொணையு வமுமாம். பவளம்போற் செந்தவா உட இதுசுட்டிக்கூற வின விரியுவமமாம். பவளவாட. இது சுட்டிக் கூறாமையிற் றொணையு வமமாம். இன்னு மிதினத்தினை பலவாம்

உவமத்திணையும் உவமிக்கப்படும் பொருளையும் ஒப்பிக்குங்கால் இடைவரு முவ மவுருபு பலவாம். “அவைநாம், அன்ன வேப்பப் புறம் வெட்டப் - வென்ன மான யென்றாவ யெனது - வென்ற வெநிநக வெட்ட வாங்க வென்ற வியப்ப வென தவை யெனது - வெள்ள விழைப் விடுப நிகர்ப கள்ளக் கடுப்ப வாங்கவை யெனது அக் - காய்பப் மதிப் தகைய மருள் - மாற்ற மறுப்ப வாங்கவை யெனது புலப்ப பொருவ பொற்ப போல் வெல்ல வீழ் ளோசனைப் பெனது - ராட நளிய நடுங்க நந்த - லோடப் புறைய வென்றவை யெனது காற நவையு மன்ன பிறவு - கூறுங் கலைப் பலதிறப் பின்வே” எனது மிவிறப் சூததரகதா னவையறிக. பிறவு மென உபதனூண், நேர, நோக, திண்பப், மலைய, ஆர, அமர், அனைய, ஏர, ஏற்ப, செந்த, அற்று, செழுவ வென்றறொட்கதச்ச ளொளக் இன்னும், “கொளுறொ செய வம்” என்றறொட்கதச்சான் ஆண்டாண்டு உவமவுருபின் பொருள்பட உருவன வெல்லாங் கொள்க

இவவுவமம் உருளுவயுவமமுட னுமது மருமென விரண்டாம் அது “உள னுறை யுவம் மேன யுவம் மெனத் தாள் திணையுணர் வசை” எனது மகத்திணையிற் குச்சுரகா னுணர். உருளுற யமமாவது “உள்ளுறத் தரு டொத்துப்பொருள் முடிசென வளவு, உரு டுறப் தளருறை யுவம்” எனது மகத்திணையிற் குச்சுரததா னுணர் இன்ன புலவன ருள் கருகிடத் தெளிப் படக் கூறுதவழியுப் கேட்டோர் இவை சருச்சுப்பொரு ளீசென ருராய்து கோடற் றக் கருவியாகிய சிவ சொற்குட்படச் செட்டா டெ லவ்வெடுமென்பது கருத்தா யிறம். அது “விபுநீர் வீழ்நீலம் பசாபயர் வட்டகொடை - ஞாங்கா மலாசூழ தந் தாபுருக் கரிவண் டோங்குய ரெழிலயாளைக் கனைகடாங் கமுதாரத் தாங்க வை விருந்தாற்றப் பல்லகிக் கங்குலான வீங்குற வடுக்கொள வீழ்நாப் புணர் பவா - தேங்கமழ் சுதப்பிப் எருப்பவழி நறமுலை பாபத்துசிப் பட்டாநீர்து பண டிதா மரீஇய - பூம்பொயனக் கமரத்தள்ளப் புனலணி நல்லூர்” எனது மருதக்கூலி யுள், வீங்குநீர் பரததையா சேரியாகவும், அதன்கண் வீழ்நீர் நீலப்பூக் காமச்செவவி நீர்மும் பரததையாகவும், பசாபவா பரததையரைத் தேரேற்றிக்கொண்டிருந் தாணா முதலிய வாயில்களாகவும், அமலரைச் சூழ்ந்த வண்டு தலைவனாவும், யானைக்கடா த்தினை ஆண்டிறைந்த வண்டிகள வந்தவணங்கு விரந்தாற்றத்துல் பதற்பொழுது புண ர்கின்ற சேரியபரததையா தரலத்தினைத் தலைவனை நுகாவித்தலாகவும், கங்குலின் வண்டு முலைப்பை பூத்துல் பரததையருட் வீரவு துயிலுதலாகவும், பணி மரு விய பொய்கையை மறத்த நிலையிய மறத்தலாகவும், பொருடருது இப்புலப்படக் கூறிய கருப்பொருள்கள் புலப்படக்கூறத் மருத்தினைப் பொருட்கு உவமமாய்க் கெட்டோலுள்ளததே விளங்கி நின்றவாறு காண்க. இனிப் பவளவாய முதலியவாக னுண்ணிக் கூறுவனவெல்லாவ ஏனை யுவமமாம். அகத்தினைப் பொருளுணர்ச்சிக் குப னுணர் நோக்கி யகத்தினை யியலுள் இவை யிரண்டும் வாக்கிக் கூறப்பட்டன. ஆய் னும், இவ்விழற்பொருளாகவே கொண்கிரைக்கபடுமென நுணர்க.

செய்யுளியல்— செய்யுளிலகண முணாத்திணையால், இது அப்பெயர்த்தா யிற்ற. செய்யுள் - செயு. உள் - தொழிற்பெயர் விஞ்சி. கடவுள் வீக்குள்ளென் புழிப்போல. மறநிற அவில்லகணதிற்குத் தொழிலாகுபெயராயிற்று. வழக்குஞ் செய்கை பெறமெனினும் அசையுஞ் சீரும் அடியமுடைய செய்கை விகற்பத்தாலு அணி பெறப் பொருட்கிடனாக இயற்றப்படுதற் கிறப்புநாக்கிச் செய்யுளெனப்பட்டது. எழு தத்திசாரத்தஞ் சொல்லத்திசாரத்தம் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும வேண்டின விராயக் கூறியு, பொருள்தகாரத்தன்னும் இச்சுணையும் பெருமபாணமையும் வழக்கிற்குஞ் சிறு பாணமை செய்யுட்கும வேண்டின கூறியநக வாசியார், அப்பகுதிச் செய்யுளிலக்கண மெல்லாம் இவ்வோத்தினகட டொகுத்துச் சுறுகின்றார். ஆகலின், மேற்கூறிப்பேரூந்த் வோத்தகூர்வோடு இத்தகையபுறநாபாறு தெளிச

“மாதந்திர பெருநாதிப லைசுவரை யெனாது - யாதத தீரே யடியாப் பெனாது - மரபே துசீக தொடைவை யெனாது - மரபே யளவிய லெனாது - தீனியை எச்சேரன் கூற வலகை யெனாது - தோட்டார கள்ளை காலய நக யெனாது - பயனே மெய்ப்பா டெச்சலாகை யெனாது - முணைம் பொருளை துடைவகை யெனாது - மாட்டே வண்ணமோ டாமாடபியல் வகையீ - குறுதலை யிட்ட வறநா லேந்து - மமமை யழகு தொனமை தோலே - விருக்க யிழைப்புலனை யிறப்பெனாது - பொருதக கூறிய வெட்டொந் தொடை - கலவிதாப் பையா செய்யு ளுறுப்பென - வல்லிதற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே.” செய்ப்புடைய - மாதந்திரமும், எழுத்தியல்வகையும், அசை வகையும், யாதத்திரும், அடியுடைய அடியும், மரபும், துசீகம், தொடையும், நோக்கும், பாவும், அளவும், தீனியும், எச்சேரல்பும், கூறுவகையும், செட்டோரும், சளனும், காலவகையும், பபுறம், மெய்ப்பாபும், எச்சவகையும், முணைமும், பொருளும், துறை வகையும், மாட்டும், வண்ணம் மெய்யு மிருபத்தா றுறுப்புச்சுளும், மறநு அம்மை, அழகு, சொனமை, தோலு, விருத்தி, இயைப்பு, புலன், இழைப்பெனனு மெனவகை வன ப்புறுப்பும், உடைத்தரப் பட்டபத்தாம்.

மாதந்திரயென்பது— எழுத்திற் கொதிய மாதந்திரங்களை விராயச் செய்யுள் செய்யு மளவு அது “மாதந்திர யெனும்” என மேற்கூறிக் கொதுமாறுபற்றி யுணரப்படும். எழுத்தியல்வகையென: து — மேற்கூறிய வெழுத்துக்களைச் செய்யுட்குறப் பட்டபற்றிக் கொள் றுந் கூறுபாதி. அசைவகையென்பது— அவ்வெழுத்தியல்வகையர் லியற்றப்படும் அசைக்கூறுபாதி. அகவை இயல்வகையு முரியல்வகையென விரண்டாம். இயற்கையார் லியற் றின இயல்வகையெனவும். அவை செய்யுந் தொழில் செய்புறமுரியவாகலான உரியசை யெனவும், சாரணப்பெயராயின. யாதத்திரெனும்— டொருள் டலபடத் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சீரெனவாறு. எனவே, அசை பலதொடர்ந்து பாரங்கால் அவ்வகையுந் தத் தம் வகையாற் பொருள்பெற்று நிறநலும் அவ்வாறன்றிச் சீரமுழுது மொருசொல் லாங்கா லசை பொருள்பெற்று நிறநலு மடங்கின். தே மாவெனது அசை வேறுபொ ருள் பெற்றன. சாத்தனென்று பொருள் வேறுபடாது நின்ற வகையாற் சீர யாதது நின்றது. அடியென்பது— அச்சீரிரண்டும் பலவந் தொடர்ந்தாவதோ ருறுப்பு. யாப் பென்பது— அவ்வடித்தொறும் பொருள்பெறச் செய்வதோ செய்கை. மரபென்பது— காலமு மிடனும்பற்றி வழக்குத் தீர்ந்தகாலுந் தீர்ந்தவற்றிற் சேரப் வழப்பட்டானம்ச் செய்வதோ முறைமை. மறநுச் சொல்லோத்தினுட் கூறிய மரபிற்கு மரபியலு

ஞாரப்பனவற்றிற்கு மிதற்கும் வேற்றுமை யென்னெனின்,— இது செய்யுட்கே யுரி
தது; அவை வழக்கிற்குச் செய்யுட்கும் பொதுவென்பது. துக்கென்பது— பாக்க
ளைத் துணித்து நிறுத்தல். தொடைவகையென்பது— தொடைப்பகுதி பலவுமென்ற
வாறு. அவை வரையறையுடையனவும் வரையறையிலலனவுமென விருவகைய. இப்
பகுதியெல்லா மடியாற கோடலின், அடிக்கு மீல்தொக்கும். நோக்கென்பது— மாசு
திரை முதலாகிய வறுப்புக்களைக் கேட்போர்க்கு நோக்குப்படச் செய்தல். பாவென
பது— சேட்புலத்திருந்தக்காலு மொருவ னெழுத்துஞ் சொல்லுந் தெரியாமற் பாட
மோதாந்நால் அவன் சொல்கின்ற செய்யுளை விகற்பித் தினனசெய்யுளென் றுணாதற்
கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செலவதோ ரோசை. அளவியலென்பது— அப்பா வரை
யறை. தீர்ணயென்பது— அகமபுறமென றறியச்செய்தல். கைகோளென்பது— அவ
வத்தீணையொழுக விகற்ப மறியச்செய்தல். அது களவுந் கற்புமென நிரண்டாம்.
கூற்றுலகையென்பது— அச்செய்யுள் கேட்காரை இது சொல்கின்ற ரினனாரென
வுணர்வித்தல். கேட்போரெனது— இனனாகுச் சொல்கின்ற திதவெனத் தெரித்
தல். தீர்ணென்பது— முல்லை குறிஞ்சி முதலாயினவும் இரவுக்குறி பகற்குறி முதலா
யினவு முணர்ச்செய்தல். மறுத்துத் தன்மை முன்னிலை படைக்கையுமாம். காலவகை
யென்பது— பெரும்பொழுது சிறுபொழுதெனனு காலப்பகுதி முதலாயின. பயனெ
ன்பது— சொல்லிய பொருளாற் பிறிதொன்று பயப்பச்செய்தல். மெய்ப்பாடுஎன
பது— சொற் கேட்டோர்க்குப் பொருள் கண்கூடாதல். எச்சவகையென்பது— சொல
ல்ப்பா மொழிகளைக் குறித்துக்கொள்ளச் செய்தல். அது கூற்றினுந் குறிப்பினும் ஒரு
தலின், வகையென்றா. முன்னமென்பது— உயாநதோரு மிழிந்தோரு மொத்தோருந்
தத்தம் வகையா னொப்பச் சொல்லுதற்குக் கருத்தபாடச் செய்தல். பொருளென
பது— புலவன் றான நேரறிகொண்டு செய்வதோ டெ ருண்பை. துறையலகையென
பது— முதலுந் கருவு முறைபிறற் றவதாலு மிஃதிதன்பாற்படுமென்று ஒருதலைப்
படுத்தித் கேதுவாகியதோ கருவி யச்செய்யுட் குளதாகச் செய்தல். அவையுப் பலவா
தலின் வகையென்றா. மாடென்பது— பல்வேறு பரப்பிறையினு மன்றையினு கின்
றத்தொடு வரத்தனை யொரு தொடர்கொளிஇ முடித்துக்கொள்ளச் செய்தல். வண்ண
மென்பது— ஒருபாவிகை ணிகமும் ஓசை விகற்பம். இவை யாப்பிற் கின்றியமையாத்
விலக்கணப் பகுதிகளாகலான வேறு விதந்தோன்றா.

அம்மையென்பது— குணப்பெயர், அமைதிப்பட்டு நிறநலி மைமையென்றாயி
ற்று. அழகு— திரிசொற் பயிலாது செய்யுளிற பயின்றுவரு மொழிகளாற் சேரறுத்துப்
பொலிவுபட யாகும் பொருள் வனப்பு. அவையாவன,— நெடுந்தொகை முதலா
கிய தொகை யெட்டுமெனவாறு. தொனமை யிலக்கணந் தமிழின் நெய்வப்பழமை
மரபியது ஞாரததாம்; கடைப்பிடிக்க. தோல்— இழுமெனமொழியா னறம் பொரு
ளின்பம் விடென்னும் விழுமிய பொருள் பயப்பச் செய்யுளு செய்யுளும் ஆசிரியப்பா
ட்டா னொருக்கைமேற் றொடுக்கப்படுஞ் செய்யுளுமாம். அவை செய்தகாலத்துள்ளன
காணப்பட்டில. பிற்காலத் தவ்வாறு வந்தன கிந்தாமணி முதலியன. விருந்து— புதி
தாகத் தொடுக்கப்படுந் தொடர்நிலைச் செய்யுள். இயைபு— ஞ்ணநமனயரலவழங் வென்
னும் பதினொரு புள்வியீற்றினு ளொன்றனை யிறுதியாகக்கொண்டு பொருட்டொடராக
வுஞ் சொற்றொடராகவுஞ் செய்யுஞ் செய்யுள். அவை சேததலைச்சாததனாராற் செய்யப்
பட்ட மணிமேகலையுந் கொங்கவேளாராற் செய்யப்பட்ட சிலப்பதிகாரமும் போல்வன.

அவை என்காரவீற்றான் இம்மன. புலன் - சேரிமொழியாற் செவ்விதாகக் கூறி யாராய்ந்து காணமைப் பொருடொடரானே தொடுத்தச் செய்யுஞ் செய்யுள். அவை விளக்கத் தார் கூததமுதலாகிய நாடகச்செய்யுளாகிய வெணடுறைச் செய்யுள் போல்வன். இழைபு - வல்லெழுத்தப் பயிலாது இருசீரடிமுதலாக வெழுசீரடியுளவும் வந்த வடிவையு மொபித்து நெட்டெழுத்து மநெட்டெழுத்துப்போ லோசையெழு மெல் லெழுத்தும் லகார ளகாரந்நுமுதைய சொல்லானே சேரிமொழியாற் செவ்விதிற கிள நது தோதல வேண்டாது பொருளபட்டுச் செல்லச் செய்யுளு செய்யுள். அவையா வன்— சலிபும் பரிபாடலும் போலும் இசைப்பாடாகிய செநதுறை மார்க்கத்தன் வென்பது.

மரபியல்— “மாறறநுஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளபிற - பார்ப்பும் பறழ்ந் குட்டியுங் குருளையுங் - கன்றும் பிள்ளையு மகவு மறியுமென - ரென்பதன் குழவியோ டிளமைப் பெயரே.” மரபென்ற பொருணமை பெண்ணையெனின், — கிளவியாகக்கது மரபென்று வரையறுத் தோதப்பட்டனவுஞ் செய்யுளியலுண் மரபென்று வரையறுத் தோதப்பட்டனவு மன்றி, இருத்தினைப் பொருட்குணனாகிய இளமையு மாணமையும் பெ ண்மையும் பற்றிய வரலாற்று முறைமையும், உயாதினை நான்குசாதியும் பற்றிய மரபும், ஆல்தினைப் புல்லு மானும் பற்றிய மரபும், அவை பற்றிவரும் உலகியனமரபும், தூன மரபுமென இவையெல்லா மரபெனப் பத்மென்பது. மற்றுப் பொருள்களின் இளமை பற்றிவரு மரபுகூறினா முப்புப்புற்றிவரு மரபு கூறுசீராவெனின், — அது வரையறை யின்மைபிற கூறாநென்பது. மற்று மேலையாதினேரி இவையோதறிடை இவையெ னையெனின், — முன்னா வழக்கிலகண்கூறி ஆவியின் செய்யுளிலகண்குஞ் செய்யுளி யலுட கூறினா. அவ்விரண்டறகும் பொதுவாகிய மரபு கூறாநிக கூறினமையின் இது செய்யுளியலோடு இயைபுடைசதாயிற்று. மற்று வழக்கிலகண்குஞ் செய்யுட்கும் பொது வாசலின், இவ்வன் பிரண்டறகும் பொதுவாகிய பரபிளையுஞ் செய்யுளியலின் முனவை கசவெனின், — அவ்வாறு வழக்குஞ் செய்யுளுமெனும் இரண்டிமல்லாத நூலிதும் ஈண்டு மரபு கூறினமையின், இது செய்யுளியலின்பின் வைக்கப்பட்டது. இவற்றை யெல்லா மேல் வரையறுத்து இன்னபொருட்கு இன்னபெயா உரித்தென்பது சொல்லு வா. மாறறநுஞ் சிறப்பி னென்றதனானே இவை ஒருதலையாகத் தத்தமரபிற் பிறழாமற் செய்யுள் செய்யப்படுமென்பதும, ஈண்டுக் கூறுதனவாயின் வழக்கொடுபட்ட மரபு பிறழினுஞ் செய்யு ளின்பம் படின அவ்வாறு செய்கவென்பதும, கூறிவவாறுயிற்று.

பன்னிருபடல முதலியன.

பன்னிருபடலம் அருந்தவகொள்கை அகத்தியமுனிவர் மாணக்கரான தொல் காப்பியமுனிவர் முதலிய பன்னிருவரானு மியற்றப்பட்டதொரு புறப்பொரு ளிலக் கண்தூல. இந்நூல் புறப்பொரு ளிலக்கணத்தினை வெட்சிபடல முதலிய பன்னிருபட லங்களாகப் பகுத்தோதுதலின், அப்பெயராதாயிற்று. இந்நூல் அகத்தியந் தொல்காப்பி யங்களில் அகம் புறமெனப் பகுத்த பொருளிலக்கணங்களைத் தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி, அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புறமென நான்காகப் பகுத்தப புறப்பொருளினினை மிக விரித்தோதும். இயற்கைநிலமான குறிஞ்சி முல்லை மருத ரெய்தலும், செயற்கைநில மான பாலைமுனெனு மைநது மகமாம். கைக்கிளை பெருந்திணையென்னு மிரண்டு மவ றறின் புறமாயியைந்து நிசுழதலி எனகப்புறமாம். “மக்க ணுதலிய வகனைத் திணையுஞ்

அப்படி யொருவர்ப் பெயர்கொள்ப பெருஅர்” என் றகத்தினையியலு ளோதுதலின், அவ் வுறு பாகுபாடு செய்தல் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுக்கு முடம்பாடெய்யிறு. என்னை? ஐந்தினையினையு மகமெனவே யொழிந்த கைக்கிளையும் பெருநதினையு மவற் றின் புறமா யகப்புறமாமென்பது தானே போதருதலினென்ச. இனி அகத்திணைக்கண் மூதல் கரு வுரிப்பொருள் கூறிய குறிஞ்சி மூல்லை மருத நெய்த லென்பனவற்றிறகு வெட்சி வஞ்சி யுழிஞை தம்பையென்பன அவ்விலக்கணங்களோ டொருபுடை யொப்பு மைபற்றிச் சார்புடையனவாய்ப் புறமாய் நிகழ்தலிற் புறமாம். இனித தமககென நில னுடையவாகிய குறிஞ்சி மூல்லை மருத நெய்தல்களைச் சார்ந்து நிகழு நிலனிலலாப் பரலை பெருந்திணை கைக்கிளை யென்பனவற்றிற்கு வாகையுங் காஞ்சியும் பாடாண்டிணை யும் பெற்ற விலக்கணத்தோ டொருபுடை யொப்புமைபற்றிச் சார்புடையவாய் நிகழ்த லின், புறப்புறமாம். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், சித்ததாந்தசைவாசாரியர் “அகச்சமயம் புறச்சமய” மென விரண்டாகப் பகுத்தனவற்றைத் தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி, “அகச் சமயம், அகப்புறச்சமயம், புறச்சமயம், புறப்புறச்சமய” மென நான்காகப் பகுத்து, அவ்வாறு பகுத்தன் மரபாதற்குப் பன்னிருபடலத்திற் பொருளியலபினை, அகம், அகப் புறம், புறம், புறப்புறமென் றிங்கன நான்காகப் பகுத்தோதியவாற்றினையே தமக்கு அடிப்பாடாகக் காட்டியருளினார்.

இனி நச்சினார்க்கினியர் “கைக்கிளை முதலாப் பெருநதினை யிறுவாய் - முற படக் கிளந்த வெழுதினை யெனப்” எனனு மகத்தினையியற் சூத்திரத்து “முறபடக் கிளந்த” வென வெடுத்தலோசையாற் கூறவே பிறபடக் கிளந்த வெழுதினை யுள வாயின்: அவை வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தம்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டிணை யென வரும். ஒழிந்தோர் பன்னிரண் டெனறூராதலின் புறத்தினை யேழெனற் தென னையெனின்,— அகங்கை யிரண்டிடையாக்குப் புறங்கை நான்காகாது இரண்டாய வாமுபோல அகத்தினை யேழற்குப் புறத்தினை யேழெனறலே பொருத்த முடைத்தா யிற்று. எனவே, அகத்தினைக்குப் புறத்தினை அவ்வநிலத்து மக்கள வகையாற் பிற ந்த செய்கை வேறுமையாதலின், ஒன்று ஒன்றற்கு இன்றியமையாதவா ருயிறது. கரந்தை அவ்வேழற்கும பொதுவாகிய திணைவழுவாதலின் வேறு திணையாகாது” எ-ம், “வேறவிடு முனைஞா வேறுபடபுலக களவி - ஐதந் தோமபன மேவற ருகும்” என்னும் புறத்தினையியற் சூத்திரத்து “அடித்துக்கோடலு மீட்டுக்கோடலும் வெட்சி யாயின்; மீட்டல் கரந்தையென்பராலெனின்,— அதுனையும் இச்சூத்திரத்தானும் வரு கின்ற சூத்திரத்தானும் வெட்சியென்றே ஆசிரியன் கொணடான; மீட்டலை வெட்சிக் கரந்தையெனபாரு முளர், மீட்டலைக் கரந்தையெனபார்க்கு அது திணையாயிற் குறிஞ் சிக்குப் புறனாகாமை யுணர்க” எ-ம், “காஞ்சி தானே பெருநதினைப் புறனே” என னும் புறத்தினையியற் சூத்திரத்துக் “கைக்கிளை முதற் பெருநதினை யிறுவா யேழ் னையு மகமென்றலின், அவ்வகத்திற்கு இது புறனாவதனிப் புறப்புறமெனற் லாகாமை யுணர்க” எ-ம், கூறுமுத்தானே, அந்நனம் பகுத்தோதுதன் மரபுநிலை திரிபா மென்பர். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் “அகம் புறமெனப் பகுத்தனவற்றைத் தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புறமென நான்காகப் பகு த்தலும், வெட்சித்தினை உழிஞைத்தினைகளின் மறுதலை வினையை வீற்றுவினையாதலும் வேறுபாட்டிற் சூதிதலுமாகிய வேறுபாடுபற்றி வேறு திணையாக வைத்தெண்ணுதலும், இன்னோர் பிறவும் பொருள்முடிபு வேறுபாடாமையின் மரபுநிலை திரியாவாயின்”

என்றும், இஃதறியார் “தொல்காப்பியமும் பன்னிருபடலமும் தம்முண் முரணுவனவாகக் கருதி அவற்று னொருநூலையேபற்றி மற்றொன்றனை யிகழ்வா” என்றும், பாயிர விருத்தியினுஞ் சிவஞானமாபடியத்தும் யாபபுறுத்தேததினார்.

இனிப் பல்காப்பியம் பல்காயம் காக்கைபாடினியமென்பன பல்காப்பியனார் முதலியோரார் செய்யப்பட்ட யாப்பிலக்கண நூல்கள். அறநேல், தொல்காப்பியங் கிடப்ப பல்காப்பியனா முதலியோர் நூல் செய்த தெற்றுக்கெனின, அவரும் அவர் செய்த வெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு மெல்லாஞ் செய்தலா, செய்யுளிலக்கண மகத்தியத்துப் பரந்துகிடந்ததினை தொல்காப்பியனா சுருங்கச் செய்தலின், அறிதற் கருமைநோக்கிப் பகுத்துக் கூறினாரெனக்.

இனிப் பெருநாளை பெருங்குருகு இசைதுணுக்க முதலிய இசைத்தமிழிலக் கண நூல்களும், முயுவல் சயநதவ குணநூல் செயிறிய முதலிய நாடகத்தமிழிலக்கண நூல்களும், மாபுராணம் பூபுராண மென்பனவு மேலை இயற்றமிழ் நூலக் டோன்றிய காலத்துத் தோன்றியன. இவற்றுட் பல இக்காலத்து வழங்கக் காணாமையி னிறநதன போலும். இனிப் பஞ்சபாரதியம், இந்திரகாளியம், பஞ்சமரபு முதலிய விசைத்தமிழ் நூல்களும், கூத்துநூல், பரதம், தாளவகையோக்து, பரதசேனாபதியம், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ்நூல் முதலிய நாடகத்தமிழ்நூல்களும் கடைச்சங்கத்தின் பிறறை ஞான்று தோன்றியன வென்றறிச்சு.

பிரபோகவிவசுநூலா ‘ஐந்திரநிறைந்த தொல்காப்பியன்’ எனத் தொல்காப் பியப் பாயிரத்தின்கண் வருகலின், தொல்காப்பியத்திற்கு ஐந்திர வியாகரண முதனூ லாம்’ என்றார். இன்னும், அவர் ‘அகத்திய நின்றந்த தொல்காப்பியன்’ என்னுமையா னும், “கடிநிலையிநே ஆசிரியற்க” எனப் பொதுப்பட வோகியதலலது பெயரெடுத்தோதாமையாலும், அதற்கு அதுவே பொருளெனக்” எனவங் கூறினார். ஆசிரியர் சிவஞானையோகிகள பாயிரவிருத்தியுள் “நூலென்ப பொதுப்படக் கூறுது நிலத்தொடு முறையுநூலென விசேடித்தலின், செந்தமிழ் தோனறுங்காலத் துடனேருன்றியநூல் அகத்திய மொன்றையாகலானும், ஏனை நூல்களெல்லாம் அகத்தியத்தினவழித் தோன்றி னவையா மாஃலானும், ஐந்திர நோக்கித் தொகுத்தாரெனின், தமிழ்மொழிப் புணர்ச்சிக் கட்டிஞ் செய்கைகளும், குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு, வினைத்தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்நீனை அஃறினை முதலிய சொற்பாக்குபாடுகளும், அகம் புறமெனனும் பொருட்பாக்குபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப்பாக்குபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பாமுதலிய செய்யுளிலக்கணமும், இனையோனன பிறவும், வடமொழியிற் பெறப்படாமையானும், இவையெல்லாந் தாமே படைத்துக் கொண்டு செய்தாரெனின், முத்துநூல் கண்டெனப்பதனோடு முரணுதலானும், முற்காலத்து முதலான அகத்தியமென்பதனும் அதனவழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்பதனும் துணியப்படும” என்று நிறுத்தியும், “தொல்காப்பியனார் அகத்தியனாரோடு மாறுகோடலின் அகத்தியத்தொடு பிறழவும் பிறகாலத்து வீழ்ந்தன சில முத்துநூல்கண்டு அவற்றின்வழி நூல் செய்தாரெனக் கொள்ளாமோவெனின்” என்று ஆசங்கித்து, “அஃது ஆன்றோ வழக்கொடு மாறுகொளவார இக்காலத்துச் சொல்லினும் அடிப்பட்ட சான்றோ சொல்லாராகலிற் கொள்ளாம்” எனவும், “அல்லதுஉங்

கடைச்சங்கத்தாருட் களவியற பொருளகண்ட கணக்காயனார் மசனார் நக்கிரா இடைச் சங்கத்தார்க்குங் கடைச்சங்கத்தார்க்கு நூலாயிறுத தொல்காப்பியமென றுரைசெய தாராசலின் இடைச்சங்கமாண்முதல இனதுகூறும் வழங்குவருதலானும், அருந்தவக் கொங்கை அகத்தியனாரோடு மாறுகொண்டு நூலசெய்தாராயின இவ்வாறு நிலைபெற்று வழங்காதாலானும், “கூறிய குன்றினு முற்றால் கூட்டித்-தோமின னுணாத ரெலகாப பியன்ற - இணை யினமறி முறிந்தோர்க்குக் கடனே” எனவும், “விங்குகட வுடுக்க விய ன்கண் ஞாலததுத - தாவா நலிசைத் தமிழ்கு விளங்காசென - வாடுனோ ரேததம் வாயமொழிப் பல்புக - ழாணப் புலமை யசுத்தய னெனனு - மருந்தவ முனிவ னுக்கிய மூதனூல் - பொருத்தக் கற்றுப் புரைசப் புணர்தோர - நலிசை நிறுத்த சொலகாபியன்” எனவும், “மன்னிய சிறப்பின வாடுனோ வேண்டக - தெனடலை யிருந்த சோசான முனிவரன் - மனபாற மெனமழ தாவின் னுணாநச - துன்னரு ருத்த சொலகாப பியன்முதற - பன்னிரு புலவரும்” எனவும், எல்லாவாசியரும் அகாதியனாகு முதன மாணாக ராயினுரென்பதபற்றிய சொலகாப்பியனார்புப் பெருமைகூறி அசுத்தியமே தொல்காப்பியசுத்திரகு முசனாலெனக் கூறினாராவதும், அகாதியனாரோடு முரண்சிச் சபித்தராயின, அதுபற்றிய பெருமை கூறாதும் அவ்வா ரோராயிருங் கருமையானும், அது வேதவழக்கொடு மானறோவழக்கொடு மாறுசொள்ளா கூற்றையாம்” என்றும், “அற்றைல் அகாதிய நிறைத் சொலகாப்பியனெனது ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியனெனற தென்னையெனின்” என்று அசுத்திய நிறைந்தமை எல்லாறாவது தெனியப்பட்டமையின் வடமொழியிலும் வலையினு னென்பது விளக்கிய அங்ஙனங் கூறினா” என்றும், “இவ்வாறறி ஐந்திர நிறைவழித் தோன்றிய நூலென்பது விளக்கிய ‘ஐந்திர நிறைத் சொலகாப்பியன்’ என்ற ரென பாறை ஐந்திர நிறைத் தொல்காப்பியன்” என்றும், “மறுபுப் போந்தார். அசுதனூல், பிரமோகவிவோநூலார அசுதனூல் கெடும் போலியாயமென்பது துணிக. நச்சினாக்கினிடாசும இதுவே துணிபா ன மரபிலில் “வினை பி னீங்கி விளங்கிய வறிவின் - முனைவன் ணெனது முசனூ லாகும்” என்ற ஒரு சூ திரத்திற்கு இங்ஙனங் கடைவிடைகளான அவா விளங்க விரித்துரைக்குமாறுபற்றி யுணாக.

அற்றைல், நச்சினூர்க்கினியர் சொல்காப்பியப் பாயிரவுரையில சொல்காப பியனார் தம்மாசிரியர் அசுத்தியனாரோடு மாறுகொண்டு அவாபுமையச் சபித்தாரெ னது கூறியதென்னையெனின், அவா, சொலகாப்பியனார், தம்மாசிரியராகிய அசுத்திய னார்பான முதலாய வன்புலமுழிபாட்டிற் றலைநின்று சிலைந ரிரம்பக் கற்றுப் பன்னிரு வருட் டலைவராயினுரெனதும், தம்மாசிரியர் செய்த தமிழ் முசனூலாகிய அசுத்தியத் தின்வழித்தாசத் தொல்காப்பியமெனலும் இலக்கணநூல் செய்தாரெனதும், பின்னா மரபியலகத்து உரைவகுத்தாராகலின், பிறர்மதங்காட்டிக் களைதல் வேண்டி அங்ஙனங் கூறினாரென்று கொள்க.

இனி அது வேதவழக்கொடும் ஆன்றோர்வழக்கொடு மாறுசொனறச் சிலர் அங்ங னங்கட்டி நடத்திய போலியுரையென்று சிலஞானயோகிகள் நியாயவலியுரையாற களை ந்த ஒத்தினராகவும், பதிப்புரைகாரர் அப்பொய்யுரை தம்பதிப்புரைசகுப் பொருந டுதிப்புரையென்று போலும் அதுகொண்டுத்துப் போற்றி அதுகொண்டு அசுத்தியத்

திற்குச் சிறுமையுந் தொல்காப்பியத்திற்குப் பெருமையும் பேசிப் புரையாட்டயாந் தாரா. அவா அபபதிப்புரை, அகத்தியம் எல்லாநலமும் ஒருங்கெய்திச் சிறக்கும் இறை நூலொருகு முடிவியிழ முந்நூலெனவும், தொல்காப்பியம் அதன் வழித்தாகத்தோன்றி நடைபெறும் வழிநூலெனவும், அது வேதவழக்கொடும் ஆனரோவழக்கொடும் பீபாநு நீதி இயலும் பட்டாநு குரலாநெனவும், மேலே நிறுத்திப்போந்த வலியுரைகளின் முன்னர் ஒருசிறுவரை யேனு நிறைவாற்றாது தூர ஒதுங்கி மாயுமென்பது கறறுரெல் லார தொழென வுணரவா. அதகிடக்க. அவா “தொல்காப்பியா இட்டசாபத்தின் வலியினால் அகத்தியம் இறந்துபட்டது” என்று புதுவதாகவும் ஒன்று கற்பித்துப் புரையாட்டயாந் தாரா. அது புதுவதாகதல் ஏதனாலென, தொல்காப்பியனா அசுத்தியை ரைச் “சுவாக்ஷம் புகாப்பி” என எஞ்ஞா சபித்தனரென வேதவழக்கொடு மாறுகொளு துவாரா ஆணைக் கூற்றாராச், அவா அசுனை ஒன்றித்துத் தொல்காப்பியா அகத்தியம் இறந்துபடக் கோபிச்சுஞ் சாபமொன நிடைநெனவு ஒன்று கட்டியுரைத்தார்; அத னாலெனக். அவா தாம் அங்குமை புதுவதாகக் கட்டிக் கூறிய பதிப்புரைக்கட் குற்றம் வருசலகன்றி அது பரிபரிச்செனணி, “ஆசாரியா வழிபாட்டிற் குறைவில்லாத தீரண தாமாக்கினி அவாவது சபித்தபாலரோ” என்று விளக்கித்ததி, “அதுவனறே அவர் ஆசிரியரைச் சபித்தாது அவாசெய்த நூலைச் சபித்தெனக்” என்றும், “செவ்வரது சாபத்தினை ஆசாரியா தடுக்கும் வன்மையில்லரோ” என்று தடை நிகழ்த்திக், “கடவுளர் இருபுள்ள சாபத்தினைத் தடுக்கும் வன்மையில்லரெனின்,—இது கடாவனறென்று மறு க” என்றும், சில பேராலியாக்கவிதிகளுச் சாலவுச் சம புல்லறிவு நிலையிட்டனர். ஆசிரியா வழிபாட்டிற் தலைநிறை தொல்காப்பியனா குரவாப்பேணமை நன்றிகோறலென் னார உய்தியில் குற்றங்க டங்கொண்ட மென்குருதி அகத்தியனரைச் சபிக்கல் செய்யா ராயினாரென்று அறிவிக்காணி அறங்கரைநடாரா, பின்னாது துரபிமானமீதுநாந்து அறி வுகொன்று “அதுவனறே அவா ஆசிரியரைச் சபித்தாது அவாசெய்த நூலைச் சபித் தனா” என்று மறுங்கரைநடாது, சிறுமையொரு நகையினை நிறுத்துமெனக். இது தானே மிததுக்கொண்ட மேற்கோலைச் சாதிக்கமாட்டாமல் அகற்றுக கேடுவரப்பேசுதலெ னை நிக்கிரகத்தானெனக். இனி அசுத்தியத்தினைச் சபித்தலும் அகத்தியனரைச் சபித்தலொப்பத் தொல்காப்பியனாவுக்கு குரவாப்பேணமையு நன்றிகோறலுமாம். எனனை? “ரகரவாக்கியமாகிய வேடுகிவாசம் நிறைநாசாநிறை யொப்பதோ ரதி பாத்தகமாகும்” என்றும், “அரசனீதி நீதநூலினைத் அரசனினதை யொப்பதோர் குற்ற மாம்” என்றும், உணமைநூல்க ளோதுதலினைப்பது.

அவர் மாணுக்கராகிய தொல்காப்பியனார் இட்ட சாபத்தினை ஆசிரியராகிய அகத்தியனா தடுக்கும் ஆற்றலாளராகாத தென்கொலோவென்று கடாநிசுழ்த்தி, இருடிகள் சாபத்தினைக் கடவுளா தடுக்கு மாற்றலுடையராகாமை கேட்டலின், அது கடாவனறெனாரா. அது மேற்கொண்டதனைச் சாதிக்கும் வியாததிபுடைத்தாகாமையின் ஏதப்போலியாம், இருடிகள் சாபத்தினைக் கடவுளா தடுக்கும் ஆற்றலுடைய ரல்லரா தல் யாண்டும் பிறழாது ஒருதலையாதல் செல்லாமையினைக். அவர் அறவரு மாணு ககருமாகிய தொல்காப்பியனார் அறவர்க்கு இறைவரும் ஆசிரியருமாகிய வகத்தியனா ரைச் சபிக்கவஞ்சி அவா நூலைச் சபித்தாரென்று மேற்கொண்டார்; அதனைச் சாதிக்க அவராசிரிய வழிபாடாகும் அறஞ்சிதைத்ததற் கஞ்சுதலை ஏதுவாகினார்; ஆசிரியர் நூலை

சபித்தலும் ஆசிரியர் சபித்தலொப்ப அவருக்குக் கேடுபயப்போர் மரமோமென்று அவ்வேதுவுக்குக் குற்றமவந்துழி, அதனைவிட்டு, ஆசிரியர் மாணக்கர் சாபத்தினைக் கடக்கமாட்டாராயினமை பொருந்துமென்று முன்னதற்கு மாறற்பின்னொரு மேற்கோளை கூறினர். அதுனைச் சாதிக்க விருடிகள் சாபத்தினைக் கடவுள் கடக்கு மாற்ற துண்டியராகாமையென்று பிழையில் பிறிதோ ரேதுகூறினர். அவை மேற்கோளுக்கு மறுதலைப்படப்பேசுதல், மேற்கோளை விட்டுவிடுதல், பிறிதொரு மேற்கோளைக் கூறுதல், தான் கூறிய வேதுவுக்குக் குற்றமவந்துழி வேறொருமறான் ஏதுக்கூறுதலென்றுத் தோல்வித்தான்களாதுலறிக. இனி அகத்தியனா முனிவருந் தேவரும் வணங்கியேத்தந்த தெய்வவாறறல் பெரிதுடையராய் அவர்க்கெல்லாந் தலைவராய் விளங்கும் பெருமையுடையராகலின், அவர் அருளியும் வெகுணடுங் கூறு மறைமொழிகள் இறைவன் அங்ஙனம் கூறும் அருட்சாப மறைமொழிக் ளொப்பத் தேவர் அசுரா முனிவா முதலாயினோர்க்கெல்லாம் ஆக்கக்கேடுகளைத் தப்பாது பயக்கு மாறலுடையனவாம். தேவர் முனிவர் முதலியோர் அவாதமமை வெகுணடு கூறுஞ் சாபவுரைகள் காமனைக்கனை கண்ணுதலிறைவனெதிர் வெந்து பொடியாய் அழிந்தமைபோல அவரெதிரா சத்திகெட்டழியும். அதனேயுமன்றிக் காமன அவ்வவிராசடைக்கவுள் அழல்விழிக்கெக் காய் வெந்து பொடியாயினதுபோல அவரும் அத்ததியனா சாபமறைமொழிக் கிலக்காய் ஆற்றல் சிதைநது உபதிபெறாது கெடுவரென்றுந் துணிக. இவையெல்லாம் ஆபநது துணிநதனறே சிவஞானயோகிகள் “அது வேதவழக்கோடும் ஆனரோவழக்கோடும் மாறுகொள்வார் கூற்றையாமென்று மறுக்க” என்று பாயிரவிருத்தியில் அங்ஙனம் ஆணைகூறுவராயினதுமென்று கடைப்பிடிக்க. மகாமுசுநபொருடான கறைமீடற நிறைவன நிறுத்திய வைதிகசைவ மெயநெறிவந்த செயவப்பெற்றியாளர் தாரதம மிய வரலாறு நல்லாசிரியரை வழிபட்டு நனதுணரப்பெறாமையால் அவர் இவ்வாறெல்லாம் படைத்துக்கொண்டு கூறிப் பழிமலைநாடுநெறொழிக.

இனித் தொல்காப்பியனார் இபறமமிழ் வழக்குநூல்போல அவரோடு ஒருசாலை மாணக்கர்களாகிய மறைப பதினொருவா நூல்கள் இடைச்சங்கத்தாரா தமிழாராய்ச்சிக்கு நூல்களாகாவா நெனையெனின்,—அவை இடைச்சங்கத்தாரா தமிழாராய்ச்சிக்கு நூலாகாவாயினவல்ல, நூலாயினவே. அஃதே, அவவரலாறு நகரீரார் களவியலுரையுட் சொல்லாததெனையெனின்,— தொல்காப்பியனார் சொல்லவே அவையுங் கொள்ளப்படுமென்பதுபற்றி அவர் ஆண்டு அவை கிளந்தோதாராயிரெனக். மறைவதம்முளொன்றான இசைதனுக்கம் ஆண்டிக் கிளந்தோதியதுநங் காண்க. தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கத்தாருக்கு நூலாயினமை சொல்லப்படுதலால், அதுவும் அது போல வழிநூலாயின பிறவும், அக்காலத்தாக அதற்குச் சிந்தி முனைகுத தோன்றி நடைபெறுவவாயினவென்றே துணிக. மறுபுப் பதிப்புரைகாரர் தொல்காப்பியமுதலியன தலைச்சங்கத்தார் காலத்துக்கு முற்பட்டுத் தோன்றித் தலைச்சங்கவரங்கேறிப் பின்னர் இடைச்சங்கத்தாருக்கு நூலாயினவென்றும், தலைச்சங்கத்தில் தொல்காப்பியம் விளங்காமெக்குக் காரணம் அகத்தியனார் மாறுகொள்ளென்றும், மொழிநதார், தொல்காப்பிய முதலியன தலைச்சங்கமேறி நிலவின்வேல், நகரீர அவவரலாறு கிளந்து கூறுவநூலர்; அவர் அவ்வாறு கூறாதொழிந்தமையானும், முக்குணங்கடநது மிக்க செயல்புப் பெற்றியுடையராகிய வகத்தியனார் மாறுகொண்டாரென்று அவருக்கு விருப்பு வெறுப்புச் சேகுணங் கூறுதல் குற்றமாய் முடிதலானும், அது பொருந்தாமை யுணர்க.

இன்னும், அவர் கூற்றுப் பொருளாயின், அகத்தியனார் மாறுகொண்டு தொல்காப்பியத்தினைத் தலைச்சங்கத்தில் விளங்கவொட்டாது விலக்குதற் குடம்பட்டிருந்தாரென்று அவர் சடைக்கடவுண் முருகவேள என்பார்க்குப் பெரியதோ ரிழுக்குமாமென்க. இன்னும், அவர் கூற்றுப் பொருளாங்கால், தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கத்திலும் விளங்குமாநின்றி ஒதுங்கிற்றென்று மாம. என்னை? இடைச்சங்கத்திலும் அகத்தியனார் வீற்றிருந்தாராகலின், ஆண்டும் அது அவர் மாறுகொளுந்து விளக்கம் பெறுதாதல் வேண்டிதலென்க. இவ்வாற்றால் அவர் கூற்று வேதவழக்கோடும் ஆணரோவழக்கோடு மாறுபடும் பழியுரையேயாமனறி நியாயவுரையாகாமை தெற்றெனவுணர்க.

அறநெல்தொகை, செந்நமிழ்மொழி தோன்றுங்காலத் துடன்றோன்றிற்றாய் அதற்குப் பேராசாரமாய முச்சங்கத்து நிலவிய முதனூலாகிய அகத்தியன் கடைச்சங்க மொடுங்கிய பிறறைஞானது வழங்கற்பாடினறி மறைகற்றுகுக் காரணந்தான யாதெனின்,— கூறுதும். அகத்தியம் பல்வாழ்நாளுஞ் சிலபிணியும் பேரறிவு முடைய அக்காலத்தார் கற்றுப் பிறருடன பயின்று அறிவு நிரப்புகற்பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட தொரு பெருநூலாதலின், சினனாளும, அவற்றுள்ளும் பல்பிணியும், சிறந்தறிவும் உடைய ராகிய இக்காலத்தார், தாம் அச்சுை கற்றலும் பலருடன பயிற்றுஞ்செய்து கல்வி நிரப்புகுதல் முடியாதென்று கைவிட்டு அன்னவழிச் சுருங்கி தோன்றிய தொல்காப்பியமுதலிய விலக்கண நூல்களையே கைக்கொண்டு போற்றிப் பயிலவாராயினமையின், அது எடுத்தெழுதிப் படித்துப் பயில்வாரினறி வைவநிவடிவிறநீர்ந்து மத்திமைவடிவுநேர்ந்து பைசந்திவடிவிறகுதிப் பரமயோகித்தே புலனாற்றுகரிய சுதத்குக்குமநாதமா யொடுங்கிறதென்க. அவ்வாறு பாதுகாத்துப் பயிலவார கைவிட்டமையால், வடமொழியின் மாமறையாகமச் சுருதிக்குளானும் அவற்றின் வழிநூல்களுள்ளும் காலந்தோறு மொடுங்கின பல. இன்னும், அவ்வாறு பாதுகாத்துப் பயிலவார கைவிடுதலாற் றென்மொழியிற நேவாரச்சுருதிக்குள்ளான தெய்வச் சங்கமரீதிய நூல்களுள்ளும் காலந்தோறு மொடுங்கின பல. இவையெல்லாரு சாபநூலழிந்து மறைந்தனவல்ல. இச்செந்நெறி தோறுதொள்ளமாட்டாது அகத்தியந் தொல்காப்பியனா சாபத்தினால் அழிவுபட்டதென்று படைந்து மொழிநகாரை அவையெல்லா மழிவுபடுதற் கேதுவாய்நின்ற சாபநதாம் யாவையென்று கடாயினாரு, விடை யாதோவென்க. இன்னும், அவர் தம்பதிப்புறையில் அகத்தியந் தொல்காப்பியத்தின்முன் விளங்கமாட்டாது தாழ்வுற்றதென்று சமூககொன்றதார. அம்முதனாலும் வழிநூலு முறையே அரனும் அரன மகனும்பேரல வரமுறுவனவேயாமனறி முரணுறுவனவல்ல. இனி முதனூலான வகத்தியம் வழிநூலாகிய தொல்காப்பியத்தின்முன்னர் விளங்கமாட்டாது தாழ்வுற்றதென்றல் அரனமகன்முன் அரன விளங்கமாட்டாது தாழ்வுற்றதென நெனப்பதெனொத்திச் சிறுமகார்க்கு நகையினை நிகழ்த்துவதோ சமூககுரையே யாமனறி வழக்குரையாகாதென்க.

கடைச்சங்கம்.

இனிக் கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராயநதார் சிறுமேதாவியரும், செந்தம்பூதனாரும், அறிவுடையானாரும், பெருங்குணனுாக்கிழாரும், இளந்திருமாறனும், மதுரை யாசிரியர் நல்லந்துவனாரும், மருதனிளநாகனாரும், கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரருமென வித்தொடக்கத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மர். அவருள்ளிட்டு நானூற்று நார்பத்தொன்பதின்மர் பாடினார். அவர்களாற பாடப்பட்டன நெடுந்தொகை நானூறும், குறும்

இதற்கு நானும், நற்றிணை நானும், ஐங்குறுநூறும், பதிற்றுப்பத்தம், நூற்றைம்பதிகளையும், எழுபது பரிபாடலும், கூத்தம், வரியும், பேரிசையும், சிறுநீசையுமென்று இத்தொடக்கத்தன. அவர்களுள் அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும். அவர் சங்கமிருந்த தமிழாராய்ந்தது ஆயிரத் தெண்ணூற்றைம்பத்தறியாண்டு. அவர்களைச் சங்கம் இரீதியினர் கடல்கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த முடத்திருமாறன் முதலாக உட்கிரப்பெருவழுதி யீராக நம்புத்தொன்பதின்மா. அவர் சங்கமிருந்த தமிழாராய்ந்தது உத்தமதுரை. அவருட் கவியரங்கேறினா மூவா பாண்டியர்.

அற்றே லஃதங்ஙனமாக; இடைச்சங்கத்தார் தமிழாராய்ச்சிக்கு நூல்களாகி நிலவிய தொல்காப்பிய மாபுராணம் பூதபுராணம் இசைநுணுக்க மென்பனவற்றுட் தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கமுத லின்றுகாறு முளதாய நிலைபெற, மாபுராணம் பூதபுராணம் இசைநுணுக்க மென்பன மறைதற்குக் காரணமெனையெனினு, — அவையும பார்த்துபட்ட பொருண்மையவாய்ச் சிலவாழ்நாட் பலிணிச் சிறுநீரின் மக்கட் குபகாரப்பயாமையின் அவர் தமமாற கைவிடப்பட்டு மறைந்தன வென்க.

இனி “எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப” எனவும், “சூழமுஞ் சோதிடமும்” எனவும், இயற்றமிழ்மொழி சிறுநீர்தெடுத்தெண்ணப்படுஞ் சோதிடமுதலிய பிறகலைகளு முளவாக முமமைச் சங்கத் தமிழாசிரியர்களும் பிறரும் இயலிசைநாடகமென்னு மீமமூன்றையுமே விதந்த ஆராய்ந்துகொண்ட தென்னையோவெனினு, — சோதிட முதலிய பிறகலைகளெல்லாம் ஆரியத்தினர் தமிழி லும ஏனைமொழிகளினும் வேறுபாடினறி ஒப்பரிக்கத்தலின் அவற்றை வேறு விதிக்கவேண்டாமையானும், இயலிசைநாடக மென்னு மூன்றும் தமிழ்நிலத்தச் சில வேறுபாடுடைமையின் அவற்றை வேறு விதிக்கவேண்டித் தலானும், அது பற்றி அகத்தியனாமுதலிய முடிதமிழ்சங்கவாசிரியர்களும் பிறரும் இம்மூன்றமே விதந்தெடுத்தாராயவாராயினா. அந்நூல் அஃது ஒக்கு முறைமைத் தென்றுணாக.

அற்றேலஃதாக; தலைச்சங்க மிடைச்சங்கங் கடைச்சங்கமென்னு முச்சங்கத் தாரு முறையே நாலாயிரத்த நானூறு நூற்பத்தறியாண்டுமே, மூவாயிரத் பெழுநூற்றியாண்டும், ஆயிரத் தெண்ணூற்றியாண்டு சங்கமிருந்த தமிழாராய்நா எனறும், அகத்தியம் அம்முச்சங்கத்தாககு நாலாயிரதென்றும், தமிழாசிரியர் கூறுமுறைகொ மலைவுடைத்தாம். என்னை? பாணினிய மாபாரத்ததுட்போந்த உத்தமதுரை மீன அருச்சுனன் வாசுதேவன் முதலிய பெயர்கட்கு இயன்முடிபு கூறி அம்மாபாரத்ததின் பின்னதாத லறியப்படுதலின், “வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யுத்தகணையாத் - தொடர்புடைய தெனமொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்ததுவ - குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லைற்றுப் பாக” ரென்க காஞ்சிப்புராணத்துட் கூறுமுறையானே அகத்தியம் அப்பாணினியத்தன்பிற ரேன்றிய தென்பது இனிது பெறப்படுதலின், எனின், — சிவபிரான் ஆதிக்கட் டம்பாற் ரோற்றமுறறு நடைபெறுந் தெய்வத் தொன் மொழியான தமிழிலக்கணம் ஆசிரியர் அகத்தியனாககுச் செவியறிவுறுத்தருளிய வர லான கார்த்தபுராணத் துபதேசகாண்டத்தினும், கார்த்தபுராணத்துக் காளிகாண்டத் துக் காஞ்சிமான்மியத்தினும், கார்த்தபுராணத் தகத்தியகாண்டமென்னும் ஆலவாய்மான் மியத்தினும், வேறு வேறு ஒதப்படுதலானும், சிவபிரானையனறி அறுமுகக்கடவுளும் அகத்தியனாக்குத் தமிழிலக்கணஞ் செவியறிவுறுத்தருளினாரென்று ஆண்டாண்டிக் கேட்

கப்பலும், அவைகள் ஓர் காலத்தன வாதலன்றிப் பலகாலத்தனவாத் மெள்ளித் துணி யப்பலும். படவே, அகத்தியத்தோற்றம் பாணினியத்தின் முற்பட்டதாமம்; மற்றதன் பிற்பட்டதாமம். இஃ தென்சொல்லியவாறே வெனின்,— பலவாறாகப் போதரு மக ததியத் தோற்றவரலாற்றுள், “வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கீண் யாத - தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்துங் - குடமுனிக்கு வலியுறுத்தா கொல்லேறுப் பாகா” என்று காஞ்சிமானியத் தோதப்பட்ட அகத்திய வரலாறு இறுதிக்கண்ணதாகலின், அதுபற்றி அகத்தியமுதலால் அக்காலத்திற்குநே யுதித்ததென்று கொண்டு அவ்வகத்திய முதத்தமிழ் முதலுலின் ரெனமை வரலாறு பிர மாணமாதல யாங்கனமென்றெடுத்த தாசங்கித்தல பொருந்தாதென்றவாறு மென்க.

அற்றே லஃதங்ஙனமாக, சிவபிரான் அறுமுகக்கடவுள் முற்றறிவுடைய வொரு தனி முல்வா. அகத்தியனாரோ தவத்தான மனந் தயராய் முக்குணங்களையும் கட ரதல் விற்றவாருள பெற்றுடைய மாமுனிவா. அப்பெற்றியுடைய விற்றவா இப்பெ றறியுடைய அகத்தியனாருக்குத் தமிழிலக்கணம் ஓகாலத் தொருமுறையானன்றிப் பல காலத்துப் பன்முறையாற் செவியறிவுறுத்த அமாந்தவா நெனையெனின்,— தமிழ் வழக்குக் காலந்தோறும் வேறுபடுதலின், முறகாலத்த வழங்கி வீழ்ந்த தமிழ் வழக்கைக் களைந்து, பிறகாலத்து வேறுபடப் பிறந்த தமிழ்மொழிச்சைத் தழுவி வழக்கு நெறிப்படுத்தல் வேண்டி, அவ்விற்றவா அகத்தியனாருக்குத் தமிழியல் அங்ஙனங் கால வேறுபாட்டாற் பலமுறை செவியறிவுறுத்தியருள வமாந்தா ராகலின், அது குற்றமாகா தென்க. ஆசிரியரெல்லாம் “இறந்தது விலக்க லெதிரது போற்ற” லெனனும் உத்தியும், “பழையன கழிதலும் புதியன புக்குதலும் வழுவுல கால வகையி னுனே” என்னு னூறுபுறனடையும, நூன்மரபாகக் கொண்டு ஒதுமாறும் இதற் குறு சான்றாத் லறிக. இனி நந்திபெரு மான முதலிய கணாக்களும், அயன முதலிய தேவாக்களும், சனநகுமாரன் முதலிய முனிவாக்களும், சிவபிரானபாற் றத்துவபோதம் ஒருமுறையா னன்றிப் பன்முறை யானுரு செவியறிவுறுத்தப்பட்டு ஐயநீங்கி மெய்யுணர்நதாரென்று புராணங்களில் ஆண்டாண்டிக் கேட்கப்படுதலின், கால வேறுபாடுபற்றி வீழ்ந்தும் பிறந்தும் வருந் தமிழ் வழக்குக்களை, ஆயநது களைந்து தழுவி வழக்குவழிப்படுத்தல வேண்டி, அவ்விற்றவர் பால அகத்தியனா தமிழிலக்கண மவவாறு பன்முறைகொண்டிட நககவாறேயாமென் பது.

இதனை மறரோராற்றினு நெறிப்படுத்த னுரைத்தும். பல்வாழ்நாளும் பினிதபு ரோனபும அறிவுவலியுமுடைய முறகாலத்தா ரீகருந்த ஆராய்ந்த தமிழ் வழக்குத் தேறி யறுதிக்கூடுதற்பொருட்டு, அகத்தியனா அருந்தவயிருந்து, இறைபுருளிய ஆறு கடைப்பிடித்துத் தம்பெயரான முதத்தமிழிலக்கண முதலான முதற்கண் விரித்தியத்தி யுபகரித்தருளினா. இது முதற்சங்கத்தின் முற்பட்டுப் போந்த வகத்தியவரலாறு. இடைக்காலத்தா அம் முறகாலத்திற குறைந்த வாழ்நாளும், குறைந்தநோன்பும், சிற்றறிவு முடையராயினமையின், அவாபொருட்டு, அகத்தியனார் மறித்தும் அருந்தவயிருத்து, இறைபுருளிய ஆறு கடைப்பிடித்துத், தம்பெயரான இயற்றி வழங்குவித்த அம் முதத்தமிழிலக்கண முதலுலைப் பின்னர்ச் சுருங்க யாதது இயற்றி யுபகரித்தருளினார். இஃகிடைச்சங்க ஞான்று போந்த வகத்திய வரலாறு. பிறகாலத்தினர் அவ்விடைக்காலத் திறம் குறைந்த வாழ்நாளு நோன்பும் அறிவு முடையராயினமையின், அவாபொருட்டு

அகத்தியனா மறித்து மருந்தவ யிருந்து இறையனா ருளிய ஆறு கடைப்பிடித்துத், தம் பெயரான வழங்குவித்த அம்முத்தமிழிலக்கண முசுனாலைப் பின்னுரு சுருங்க யாதத்ய மறி யுபகரித்தருளினார். இஃது கடைச்சுளுன்னு போந்த வகத்தியவரலாறு. இவற்றுள், இறுதிக்கண்ணு பாணினியத்தின் பிற்பட அங்ஙன நிகழ்ந்த வரலாறும். “ஏழியன் முறைய தெசுமுத வேறுறுமை - வேறென விளமபான பெயரது விகாரமென - றேதி புலவனு முளனெரு வகையா-னிரதிர னெட்டாம் வேறுறுமை யெனறனை” என மொழி தரும் அகத்திய முசுனா லிவவிறுதியதாம் வடநூலாரும், “முற்காலத்திற றைவ வியாகரணங்களு மாரிடவிபாகரணங்களும பல ஐயகின். சலிகாலத்தின் மசகடகு ஆயுரு மறிவுக் குன்றுதலின், அவற்றினையெல்லா வ சற்று அறிவு நிரப்பமாட்டாது வட மொழியை வழமலைதர வழங்குவாராயினா. அது சண்ட பாணினிமுனிவ ரருந்தவயிரு நது சிவபிரான திருவருள பெற்று அதனைவ வாரிடவியாகரணங்களைச் சுருக்கி ‘அட்டா த்தியாயி’ என ஒரிலக்கணநூல் செயதருளினா” என்றுரைப்பாராதலின், யாவ கால பேத்தத்தொடு பதித்தோது மிவவரலாறு மறறவரானு மொப்பற்பாலதேயா மென்பது. வட்டொழி வியாகரணம் பலரற சாலத்திற கேற்ப விரிந்துரு சுருங்கியு நடந்தது. தெனமொழி யிலக்கணம் உலகமெலாந தொழுதேக்துங குடமுனிவராச அகத்திய னாரொருவ ராணைவழியிறருளே காலங்கட்கேற்ப விரிந்துரு சுருங்கியு நடந்தது. இது தம்முள் வேறுபாடு அகத்திய மிங்ஙனங காலத்திறகேற்ப விரி துரு சுருங்கியு மாறி நடந்தமையாற போலு மறறது “பேரகத்தியம்” “சிறகத்தியம்” என அங்ஙனம் வழங்கப்படுவதாய சென்பது. அகத்தியங் காலபேசம்பற்றி யிவவாறு விரிந் துரு சுருங்கியு மாறி நடந்த முறையானே அவ்வாறு வழங்கப்பட்டமை தேறமாட்டா தார, பேரகத்தியரு சிறகத்தியம் வெவவே ரெருகாலத் தொருங்கு நல்வினவென்று தமக்கு வேண்டியவா றேதி, வரலாறுமுறை திறம்பிவ்வா. இன்னும் விரிப்பிற பெருகு மென்க.

க ள வ ி ய ல்

கடைச்சங்கத்தார காலத்துப் பாண்டியனுடு பன்னிருயாண்டு வறகடஞ்சென்றது. செல்லவே, பசிகடுகுதலும் பாண்டியன் சங்கப்புலவரெல்லாரையுங்கூலி, “வமமின்! யான் உங்களைப் புறந்தரற்பாலனல்லென, என்றையம் பெரிதும் வருந்துகின்றது, நீயிா துமக்கறிந்தவாறு புகுநாடு நாடாயினனானு எனையுள்ளி வமமின்” என்றான். என, அரசனை விடுத்தி அவரெல்லாரும் போயினா போயபின்னாக சண்ககெளிப் பன் னீரியாணடுகழிந்தது. கழிந்தபின்னா நாடு மலிய மழைபெய்தது. பெயத்தின, பாண் டியன் இனி நாடு நாடாயிறுக்கலின் நூலவல்லாரைக் கொணாகவென்று சிங்கரரை எல்லாபகசுமும் போக்கினான். போயகிங்கரா எழுச்சத்திகாரமுரு சொல்லத்திகாரமும் யுபபத்திகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்படடுக் கொணாந்தனா. பொருள்திகாரம் வல லாணை எங்குந் தலைப்படடிலேமென்று வந்தார. வர, அரசனும் புட்டபடக் கவன்று எண்ணி எழுத்தது சொல்லும் யாபு மாறாயவது பொருள்திகாரத்தின் பொருட் டுண்டு பொருள்திகாரம் பெற்றேமேயெனின், இவைபெற்றும் பெற்றிலேமெனச் சொல் லாநித்ப, மதுரை யாலவாயிஸ் அழனிநககடவுள் சிந்திப்பான் எனனை பாவம்! அரச னுக்குக் கவந்தி பெரிதாயிறு, அதுதானு ஞானத்திடையதாகலான யாமத்தனைத் திர ள்த்தபிரஸம்” என்று, இவ்வறுபது சூத்திரத்தையுஞ்செயது மூன்று செப்பித்தமத்தெ றுதிப் பீடத்தின் கீழிட்டான். இட்ட பிறறைனானு, தேவாகுலம் வழிபடுவான்

தேவர்கோட்டத்தை எங்குநடைத்து, நீர் தெளித்துப், பூவிட்டுப், பீடத்தின்கீழ் என்று மலகிடான் அன்று தெய்வக்குறிப்பினை அலகிடுவனென்று உள்ளங்குளிர அலகிட்டான். இட்டாறகு அலகிடுவனும் இதழ்போந்தன. போதரக்கொண்டிபோந்து நோக்கினாறு, வாய்ப்புடைதாயிறோர் பொருளதிகாரமாய்க் காட்டிற்று. கீட்டிப், பிராமணை சிறித்பான்: “அரசன பொருளதிகார மினமையிற் கவல்கின்ற நென்பது கேட்டுச் செல்லாநின்ற துணரந்து நம்பெருமா நருளிச்செய்தா னாகும்” என்று. அவன் நன்னகம்புகுதாதே கோயிற்றலைக்கடைச்சென்று நின்று கடைகாப் பாககு உணரத்தினுள், கடைகாப்பார பாண்டியற்குணாததினா, பாண்டியன் புகு துகவென்று பிராமணனைக் கூவினான். கூவப், பிராமணன் சென்று புகுக்குக் காட்டினன். பாண்டியன் ஏறுகுகொண்டு நோக்கிப் “பொருளதிகாரம் இது, நம்பெருமான நம திடுக்கண் கண்டு அருளிச்செய்தா னாதபாலா” என்று, அததிசை நோக்கித் தொழுது கொண்டு நின்று, சங்கத்தாரைக் கூவுவித்து, “நம்பெருமானத்திடுக்கண் கண்டு அருளிச்செய்த பொருளதிகார மிடுக்கை கொண்டிப்பாயப் பொருள் காணமின்” என, அவர்கள் அதுகைகொண்டுபோந்து கணமாப்பலகை யேறியிருந்து ஆராயவுழி, எல்லா ருந் தாந்தா முரைத்த உரையே நல்லதென்று சிலநாளெல்லாநு சென்றன. செல்ல, நாம் இவ்வனம் எத்துணை யுரைப்பினும் ஒருதலைப் படாது. நாம் அரசனுழைச் சென்று நமக்கோ காரணிகளைத் தரலவேண்டுமென்று கொண்டுபோந்து அவனாறு பொருளெ னப்படத்து பொருளாய அனமென்பபட்டது அன்றாய ஒழியக் காணடுமென, எல்லாரு மொருபட்டிப் பாண்டியனுழைச் சென்றா. பாண்டியன் தெரிசென்று “என்னை! நூலுக்குப் பொருள் கண்டரோ?” என்றான். அவர் “அது காணுமாறு மெக்கோர் கார ணிகளைத் தரலவேண்டும்” என்ப, “போமின்! துமக்கோ காரணிகளை எங்ஙன நாடுவேன்! நீயா நாற்பத்தொன்பதின்மராயிற்று. உமக்கு நிகராவா ஒருவர் இம்மையி னின்றே” என்று பாண்டியன் சொல்லினான். சங்கப்பலவா போந்து கணமாப்பலகை யில் ஏறியிருந்து, “அரசன் இது சொல்லினான், காரணிகளைப் பெறுமாறு என்னை கொல்?” என்று சிறித்புழிச், “குத்திரஞ்செய்தான் ஆலவாயில் அவிசடைக்கடவுள் னன்றே, அவனையே காரணிகளைத் தரலவேண்டுமென்று சென்று வரங்கிடத்தும்” என்று வரங்கிடந்தார். இடையாமத்து “இவ்வூர் உப்புரிசுடிசுழார் மகனாவான் உருத்திரசன் மனைபான், பைநசண்ணன், புன்மயிரன், ஐயாட்டைப் பிராயத்தான், ஒரு மூங்கைப் பிள்ளை யான், அவனை அன்னனை நிகழாது கொண்டுபோந்து ஆசனமேலிடுக்குக் கீழி ருந்து குத்திரப்பொரு ளுரைத்தார், கண்ணீர் வார்து மெய்மமயிர சிலிரக்கும், மெய் யாயினவுரை சேட்டவிடத்து. மெய்யல்லாதவுரை கேட்டவிடத்து வாளாவிற்குக்கும். அவன் குமாரதெய்வம், அங்கோ சாபத்தினா றேன்றினான்” என முக்காலிசைத்த குரல் எல்லாககு முடனபாடாயிறற்கு, எழுந்திருந்து தேவர்குலத்தை வலங்கொண்டு போந்து, உப்புரிசுடிசுழாருழைச் சங்கமெல்லாநு சென்று, இவ்வார்த்தை யெல்லாநு சொல்ல, “ஐயனவான், உருத்திரசன்மனைத் தரலவேண்டும” என்று வேண்டிக், கொடு போந்து, வெளியது உடஇ, வெண்பூசுசூட்டி, வெணசாரத்தணிந்து, கணமாப்பலகை யேற் றிக் கீழிருந்து குத்திரப்பொரு ளுரைத்தார். உருத்திரசன்மனாவான் எல்லாரு முறையே உரைக்கக் கேட்டு வாளாவிருந்து, மதுரை மருதனிளநாகனார் உரைத்தவிடத்துக் கண் ணீர் வார்து மெய்மமயிர் நிறுத்தினான், பின்னர்க் கணக்காயனா மகனார் நக்கிரர் உரைத் தவிடத்துப் பதநொறுங்க் கண்ணீர் வார்து மெய்மமயிர் சிலிர்ப்ப விருந்தான். இருப்

பச், சங்கப்புலவ ரார்ப்பெடுத்து “மெய்யுரை பெறறு மிந்நூற்கு” எனறார். அதனால், உப்புரிசுடிசுமார் மகனுவான் உருத்திரசன்மனுவான் செயதது இந்நூற்கு உரையென் பாரு முளர். அவர் செய்தலர். மெய்யுரை கேட்டாரென்க மதுரை ஆலவாயிற பெரு னானபுகளாற் செய்யப்பட்ட நூற்கு, நக்கிரனாரால் உரை கண்டு, குமாரசுவாமியாரை கேட்கப்பட்டதென்க. களவியல் வந்தவாறும அதற்கு மெய்யுரை கண்டவாறு மிகையாம். இனி உரை நடந்தவாறு சொல்லுதம். மதுரைக கணக்காயனா மகனார் நக்கிரனார் தம்மகனார் கிரவிகொற்றனார்க்கு அதனை யுரைத்தார், அவர் தேனாகிமார்க்கு குரைத்தார்; அவர் படியங்கொற்றனார்க்கு குரைத்தார், அவர் செவ்வத்தாசிரியர் பெருஞ்சுவனார்க்கு குரைத்தார்; அவர் மணலூராசிரியர் புளியங்காயப் பெருஞ்செந்தனார்க்கு குரைத்தார்; அவர் சொல்லூராசிரியர் ஆண்டைப் பெருங்குமாரனார்க்கு குரைத்தார், அவர் திருக்குன்றத்தாசிரியர்க்கு குரைத்தார், அவர் மாதளவனா இளநாகனார்க்கு குரைத்தார், அவர் முசிரியாசிரியர்க்கு குரைத்தார். இங்ஙனம் வருகின்றது உரை. இந்நூலுட கூறிய முச்சங்க வரலாறு களவியன்முதனான முகத்த நக்கிரனார் உரைத்தது நிறுத்தியதென நறிக.

அற்றே லத்தங்நனமாச்சு; ஆசிரியர் அக்கதியனா முதறகண் முததமிழ்நூல் முதன்மைபெறச் செய்தனர். அதனால் அக்கதியமே தமிழ் முதனாலாய்ச் சிறந்தது. மறு அக்கதியத்தின் பின்னர் ஆலவாயில் அவாசடைக்கவுள செயதருளிய களவிய நமிழ் முதனாலாகுமா நெனையோவெனின்,— முறகாலத்தாகப் பிறகாலத்தாக வினையின்கி விளங்கிய வறிவின முனைவன செயதனவே முதனாலாம். அங்ஙனமாயினும், அம் முதல்வன் நன்னுளால் வினையின்கி விளங்கிய வறிவின முனைவரை அதிட்டித்துச் செயப்படுவனவு முதனாக்களாம். அதனால், சிவபிரா னுபதேசவழி வினையின்கி விளங்கிய வறிவின முனைவராகிய அக்கதியனாரை செயப்பட்டதா உ முதனாலாயது. இதனால், பிற்காலத்துப் பாண்டியன் பொருட்டுப் பெருமானபுகள் செய்த களவியல் வேதா கமம் போல்வதோர் முதனாலையாமென றுணாக. மறநினை மிதனானே, முதல்வன் உபதேசவருளால் வினையின்கி மெய்யுணராதார் முதனமையாக நூல்கள் செய்யினும் அவை முதனாலாகாவென்பது தெளிக. மறநினைவெல்லாம் பெறுவித்தற்பொருட் ன்றே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனா “வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின-முனைவன கண்டது முதனாலாகும்” என நோக்குப் பெரிது புணர்த்து அங்ஙனஞ் சூத்திரம் யாகக்கலு துவா ராயினதென்க.

இக்களவியலென்னு முதனூல் “அன்பி னைந்தினைக் களவென்ப பரிவ - தந்தன ரறுமறை மன்ற லெட்டிமுடி - கந்தருவ வழக்க மெனமனார் புலவ” ரென்பது முதலாகக் “களவு கற்பெனக் கண்ணிய விண்ணையோ - நுளரிக முனி னுயர்ச்சி மேன” வென்பது ஈறாக அறுபது சூத்திரமுடையது. இதன சூத்திரங்கள் அறுபதா திட்டமு துட்பமு மொட்டமுஞ் சிறந்தது, அகப்பொருட் டிறனெல்லா மிகத் தெளித்துரைத்தலிற் றுமே தமக்கு நிகராய், ஏனோர் கூறிய அகப்பொருள்கட்கெல்லாம் கடவுட் பிரமாண வரம்பாய ளிலெய்வன. இஃது உள்ளுதொ றுளருதொ றுளள முருக்குவதாம்! நவிரெறு நவிரெறு நாச்சுவை பெருக்குவதாம்! பயிரெறும பயிரெறும பேரினபம் பயப்பதாம்! எல்லாமியப்பி னுணரவல்ல வினைவ னருளிச்செய்த இதனபெருமைகளைச் சொல்லா துரைத்து அவதி நேர்தல் யார்க்கு மொல்வ தன்று. மறநினை பெருமை நிறக; கணக்காயனார் மகனா நக்கிரனார் கண்டு கசடற வகுத்த இதனூரையுந் திட்டமு துட்பமு

மொட்பமுஞ் சிறந்த ஏனோ நுரைக்கெல்லாம் ஓர் வரம்பாய நிலைபெறுவது. இந்நூல் “இறைமனார்களவிய” லென்றும் “இறையனாகப்பொரு” னென்றும் வழங்கப்படும். இது நன்மக்க ளெய்துதற்குரிய அறம் பொரு ளின்பம் வீடுபெறென நான்கனுள்ளைத்து ஐம்பொறிக்காணு மொருங்கு நுகாதற்பாலதாம் அன்புடைக காமவியை நூதலி இயற்றப்பட்டது. இவ்வியன்பம் அகத்தறுபொருளாய நிகழ்தலின் அகப்பொரு ளெனப்படும். இவ்வன்புடைக காமக்கைகோள் களவென நூற் கற்பென்று மிரண்டாய நடக்கும். இவற்று ளிரண்டு நுதலுங் கைகோள் களவாம். களவாவது தலைமகனுந் தலைமகனும் உழுவலன்பினுனே கொடுப்பாரு மடுப்பாரு மின்றிப் பால்வகையிற் றமியராய ஓர் பொழிலவயிற் றலைபட்டிக் கரந்த வுள்ளத்தினராய நுகர்ந்த செல்லுங் காமவொழுக்கமாம். இது கற்பொழுக்கமு மோதினு மிகுதிபற்றிக் களவியலெனப் பட்ட செனறுணாக.

இக்களவென நூற் கைகோள் காமப்புணர்ச்சியும், அது நிகழ்ந்தபின் னிடந் தலைப்பாடு, அதன்பின் னர்ப் பாங்குக்குச் சொல்லி அவனாரு கூடுதலும், அதன் பின் னர்த் தோழியுழியின்று குறைமுடித்துக் கோடலுமென நான்கா யடங்கும். அது ‘காமப் புணர்ச்சியு மிடந் தலை படலம் - பாங்கொடு தழாலுந் தோழியிற் புணர்வுமென் - ருங் கரால் வகையினு மடைந்த சார்பாடு - மறையென மொழிதன் மறையோ ராரே’ என் னூர் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தா னறிக.

இது தலைமகன் தலைமகளென மிருவோரும் அஃகாவனபிற் றலென்று பால் வகையாற் றமக்குரித்தாய நிற்கு மின்பங் கரந்த நுகாந்த வரவதோ ரொழுக்கமாய் நிறைவானும், தலையாயவறனும் நிலையாய ஞானமும் பயந்த அவை வாயிலாகச் சுவர்க்கம் வீடுபெறுதலுள்ளும், பிறாக்குரியபொருளை மறையிற் கொள்ளுங் களவனாறு யிறறு. இத்தனைக் களவென நல் வேதத்தினை மறையென நல் போலுமென் றறிக. இது மனறலென நூட் கந்தருவத்தினை பாறபடும். கந்தருவ மனறலாவது— இருவரோத் தார் தாமே கூடுங் கூட்டம். இனி இந்நூல் கூறுங் களவொழுக்கம் இல்லாத இனியது நல்லது என்று புலவரா னுட்டப்படுவ தொன்றாதலின், உலகவழக்கத்தினுே இயைய யாதென் றறிக.

அறநே லஃதாக, பெய்வத தமிழ்மொழியினுனே ஓர் நூல் செய்தற்கமர்ந்த தனிமுத்தகவுளாகிய இறையனாகு நனமகசுட் குறுதிபெரிது பயத்தற் சிறப்புடைய அறம் வீடுபெறென நூம் உறுதிப்பொருள்கள பற்றி முதலுநல் செய்தலே மாண்பாம். பொருள் அவவரண் டுஞ் சாதித்தற்குத் துணையாய நிற்பதொன்றாதலால் அதுபற்றியு நூல் செய்த லப்பரனார்க்கு மாண்பாம். இச்சிறப்புடைய அமமுன்றையு மொழி த்து இம்மையே உறுதி சிறிது பயக்கு நீரதாருங் காமப்பொருள பற்றித் தமிழ் நூல் செய்தருள வமைந்தது அப்பரனார்க்கு மாண்பாமா நென்னையெனின்,— கூறு தும். நிலவுலகத்துத் தலைமகன் தலைமகளென்று சிறப்பித் தோதப்படுவார உடமைக் காலத்துப் பிறப்புக்க ளெல்லாவற்றினும் அன்பான உயிரொன்றுபட்டு ஒருவரையொ ருவ ரின்றியமையாராய் அநநல்வினையா னிமமைக்கண்ணும் அநநீராதி யொழுப்பவ ராவர். இவா குலங் கல்வி முதலிய பத்துவகை யிலக்கணங்களுந் தமமுள் ஒத்தபாலி னராவர். இத்தலைமகற்கு இழிந்தாரல்லது, ஒத்தாரும், மிக்காரும், உலகத்திலை. தலை மகளு மநநீரமையினளாம். இடபெற்றியா ஓடுகக் கேட்டன மாததிரையானே

விழைவு விடுத்த விழுமியோருள்ளும் விழைவிற்கட் டாழ்வுறும். இத்தகைய லிவர் துய்க்கு மிவ்வீன்பம் அத்தகைத்தாரும் விழைவதொன்றும். இதனை விழுப்பமுடைய அன்புடைக் காமவீன்பம் இம்பரிற் றுய்த்துச் செல்லு மிவா அறப்பாலெல்லாந் திறப் படைவுண்டயாரென்பது ஒருதலையாம்; இப்பேறுடையார் பொருட்பாலெல்லாந் திறப் படைவுடையாரென்பது சொல்லாமே மெய்தகம். இங்ஙனம் அறம் பொரு ளென்னு மிவ்வ சிறப்புறப் பெற்று முனிவருந் தேவரும் விழைதரு மின்ப துகர்ந்து செல்லு மிவர், எதிர்காலத்து நிலையாமை யுணர்ந்து பற்றறத் துறந்து மெய்யுணர்ந்து விடுபெ றொருநிலையாற்றலைக்கூடுபவராவர். இங்ஙனமாழ்வின், இப்பெற்றியார் அன்புடைக் காம வொழுக்கமாகும் களவியல காமவியலாதலனி அறவியல பொருளியல விடுபெற்றிய லுமா. மாதலால், அதுபற்றித் தமிழுந் லருளிச்செய்தது இறையனாககு மாண்பே யாமென்று கடைப்பிடிக்க.

அற்றே லஃதங்கனமாக, பொருளதிகாரம் வல்லாரைப் பெற்றிலேமென்று புண்புடைக் கவனம் பாண்டியற்கு ஆலவாயி லழனிநக்கடவுளாகிய இறையனா பொரு ளதிகாரம் வல்லார் தமமைக் கூட்டிக் கவறசி நீக்குதலே முறையாமனிதப் பொருளதி காரத் துள்ளுறையாகக் களவியல இயற்றி அருளுதன் முறையாகவொல்லோ வெனின்,— ஆலவாயி லழனிநக்கடவுளாகிய விறையனா பொருளதிகாரத் துள்ளுறுதெளிவாகக் கள விய லியற்றியருளி அதன் மெய்யுரை நிறுத்தவல்ல உருத்திரசனமனாரைச் சங்கத் தார்க்குக் கூட்டி முகத்தானே பாண்டியன் கவறசி நீக்கிபுருளினாராதலால், அது கடா வன்மென்று விடுக்க. இனி நக்கிரனா முதலிய கடைச்சங்கப் புலவரெல்லாம் பொரு ளதிகார மிக வல்லரேயாயினும், அவர் தாந்தாம் வல்லவாறு பலபட வெடுத்துரைக் கும் அப்பொருளதிகாரப் பொருளுட்பங்களுள் இவை வாய்ப்புடையன, இவை வாய்ப புடையன வல்லவென்று, ஒருதலைப்படுத்த துரைக்கவல்ல செய்யப்பெற்றியுடைய கார ணிகாப் பெருமை காரணமாகவே பாண்டியன் கவனமுன், இறையனா அக்காரணி கராதற்குரிய தெய்வப்பெற்றியுடைய உருத்திரசனமனாரை அவற்கு உதவியருள், அவன் அக்கவறசி யகனது மகிழ்ச்சி யெய்தினென்பது. அற்றேல, உருத்திரசன மனாரை உதவியருளுதலே அது தீர்த்தலா யமையும், களவிய லியற்றி அதன் மெய யுரை வரையறுப்பிக்கு முகத்தால் உருத்திரசனமனாரைப் பாண்டியற்கு இறையனார் கூட்டியருள் வேண்டிய தெற்றுக்கெனின்,— அத்ததியத்தினுந் தொலகாப்பியத் தினு மோதிய வகப்பொரு ளிலக்கணங்கண் மிகப் பரந்து கிடந்தன வாக்கால், அவை யெல்லாஞ் சருங்கி ஒவ்வொ டுறைப்பட்டுத் தெளிவுற்று நிலைபெறச்செய்தல வேண்டி இறையனார் களவிய லியற்றி அதன் மெய்யுரை வரையறுப்பிக்கு முகத்தானே அவரை உதவிட அமர்ந்தருளினு ரென்க. “உலகிய னிறுத்தும் பொருண்மர பொடுங்க, மாற னும் புலவரு மயங்குது காலை, முந்திறும் பெருமறை முளைத்தருள் வாக்கா, லனபினை திணையென் றறிபது ருத்திரம், கடலமு தெடுத்தக கரையிலவைத் ததுப்பாற், பரப் பின் றமிழ்ச்சுவை திரட்டிமற றவர்க்குத், தெளிதரக் கொடுத்த தென்றமிழ்க் கடவுள்” என்னுந் கல்லாடத்தானு மிதுவே கருத்தாத் தறனிக. ஆண்டு உலகியனிறுத்தும் பொருண் மர் பொடுங்க வென்று பொதுப்பட வெடுத்தோதியது, உறுதிப்பொருண்களையுந் தழுவ வேண்டியென் றுணர்க. அறம் விடு பயவா அகப்புறப்பொருள்கள் உலகிய னிறு த்தார் வாதலால், உலகிய னிறுத்தும் பொருளெனவே அவையு முடன போதரு மென்க. இவ்வெலியற் பொருளொழுக்கம் இறைய னருளிய வேதாகம் முதலோத்துப் பற்றி

ஆதிகாலநொடங்கி இம்மேதினிககண ஆனரோர் வழிவழிக் கொண்டுபோதரும் வழக்கா நெனபது குறிப்பிப்பாரா, பொருளென ரெழியாது, பொருண்மரபென்றார். பரப்பின் மிழச்சுவை திரட்டி மறவாக்குத் தெளிதரக் கொடுத்தவென்றார், அகத்தியத்தின்கண் னூற தொல்காப்பியத்தின்கண்ணு மகப்பொரு ளிலக்கணங்களாய்ப் பரந்துகிடப்பனவும் பிறவுங் களவியலினகட் டிராணி துறைப்பட வமைந்தவாறு அறிவித்தறகு. இன்ன மிதனோக்குக்கள் விரிப்பிற பெருகுமெனபது.

தொல்காப்பியவுரைகள்.

கடைச்சங்கத்தின் பிறற்றொருவது தொல்காப்பியத்திற்கு இளம்பூரணர், கல்லா டர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினாக்கினியரெனப்பாரா, சனித்தனி உரையியற்றி னார். இவருள் இளம்பூரணர் இத்தற்கு முத்தகணுரை வியற்றினமையின் உரையாசிரிய ரெனவவாறு வழங்கப்படுகின்றார். இனி இத்தற்கு இளம்பூரணர் செய்தவுரை எழுத்ததிகா ரஞ் சொல்லதிகாரமாததிரையி னிககாலத்து நிலைபெறுகின்றது. பேராசிரியருரையும், கல்லாடருரையும், ஒவ்வோர் கூற்றினனறி, முழுது நிலைபெறக்காணாமையி னிறந்தனபோ லும். சேனாவரையர் சொல்லதிகாரமாத் திரைக்கே யுரையியற்றினார். நச்சினாக்கினியர் முனந்திகாரங்கட்கும் உரையியற்றினார். இவை நிலைபெறுகின்றன. இளம்பூரணரீய றறிய எழுத்ததிகாரவுரையும், நச்சினாக்கினியரீயற்றிய எழுத்ததிகாரவுரையும், ஓர் பெற்றியவாயேவிளங்கும். ஆயினும், நச்சினாக்கினியரீயற்றிய எழுத்ததிகாரவுரை, இளம்பூரண ரெழுத்ததிகாரவுரை துடங்களை ஆண்டாண்டு விளக்கி அதற்கு விருத்தி போன்று நிறகும். இனி இம்மூவருளு சொல்லதிகாரத்திற்குத் தனித்தனி யுரை வியற்றி னும், சேனாவரைய ரீயற்றியவுரையே சொல்லதிகாரத்திற்கு மிக வாய்ப்படைத்தாய விளங்குகின்றது. சேனாவரையர் இளம்பூரணரீயற்றிய சொல்லதிகாரவுரைத்திறங்களை ஆண்டாண்டுத் தழுவிய மறுத்துத் தந்தணிபு நிலையிட்டுரைப்பார். நச்சினாக்கினியர் சொல்லதிகாரச் சூத்திரங்கட்கு யாண்டுஞ் சேனாவரையர் உரைத்தவாறே யுரைத் தார். ஆயினும், சேனாவரைய ருரைத்துடங்களை ஒரோரிடங்களில் விளக்கி யுதாரண மேலுஞ் சில சில ாட்டினார். இனிச் சேனாவரைய ருரைக்கருத்துக்களைச் சிறிசில சூத் திரவுரைகளில் நச்சினாக்கினியர் மறுத்துத் தங்கருத்து வேறாக் நிறுத்தவார். அவற் றுள் ஒரு சில பொருளுவனவு முள். நச்சினாக்கினிய ரீயற்றிய பொருள்திகாரவுரை அவ்வதிகாரத்திற்குச் சிறந்ததோ ருரையாம். நச்சினாக்கினிய ரீதனகட் பூரவாசிரியர் சிலாக்கருத்துக்களை உடம்பட்டும், மறுத்துத், ஆண்டாண்டுத் தந்தணிபு நிலையிட்டுரை ப்பார்.

தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தி, முதற்குத்திரவிருத்தி.

வடநாற்கடலுந் தென்றமிழக்கடலு நிலைகண்ணொருநத் வாகிரியர் சிவஞான யோகிகள், தொல்காப்பியப் பாயிரச் சூத்திரத்திற்கும், அதன் எழுத்ததிகார முதற்குத்தி ரத்திற்கு மாபாடியருபமான விருத்திக் டனித்தனி இயற்றினார். இவ்விருத்திகள், திட்ட துட்பம்வாய்ப்பப்பொருத்தி மறவவிரண்டன சொற்பொருளமுடிபெல்லாம் இனிது நனி விளக்கி வியற்றமிழக்கோ ராணைவரம்பாய் நிலைபெறுகின்றன. சூத்திரவிருத்தி இள ம்பூரணர் நச்சினாக்கினியர் எழுத்ததிகார உரைக்கருத்துக்களைப் பெரும்பான்மை யாக ஆண்டாண்டுப் பூரவபக்கஞ்செய்து தொல்காசிரியர் இயற்றமிழ் வரம்புநிறுத்தி விளக்காநின்றது. இன்னும், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சூத்திரவிருத்தியில் இளம்

பூர்ணர் சேனாவரையர் நச்சினாக்கினியரியற்றிய சொல்லதிகார வுரைகளைச் சிற்சில சூத்திரங்களின் முழுத மறுத்து ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்துத் தடைவிடைகளா னினிதவிலக்கித் தனிவுதோன்ற வேறுரை யுரைத்தார். பொருளதிகாரத்த நச் சினாக்கினியருரையையுஞ் சூத்திரவிரூபத்தில் ஒரோரிடங்களின் மறுத்த அவ்வாறு வேறுரை யுரைத்தார். இங்ஙன மூவருரைகளை யு மவ்வாறு மறுத்த வேறுரையு ரைத்து உண்மை நிறுத்தினாரேனும், “வடநூற்கடலை நிலைகண்டறித சேனாவரை யர் எழுத்ததிகாரத்திற் குரைசெய்தாராயின், இனேரோனன பொருளனைத்தந தோன்ற ஆசிரியர் கருத்தணர் துரைப்பா. அவா சொல்லதிகாரம்போலப் பெரு ம்பயன் படைமை கருதி எழுத்திற் குரைசெய்யா தொழிநதமயின், தமிழ்நூல் ஒன்றே வல்ல உரையாசிரியருள்ளிட்டோ ருரையை ஆசிரியா கருத்தாகக்கொண்டு பின்னு ள்ளோரு மயங்குவாராயினு” ரென்றும், “இனிச் சேனாவரையா ஆகுபெயரு மனமொ ழித்தொகையு மொன்றே யெனவும், இயற்பெயா ஆகுபெயரெனப் பெயிரிரண்டா யடங்கும்வழிப் பொற்றொடி யெனப் தொரு பெயாப்பட்டது. அதுவே யன்மொ ழித் தொகையாது மூடைமையான எச்சவியலுள்ளுங் கூறப்பட்டதெனவும், கூறி னார். அது வடநூல் விகியோடு முரணுதலானும், வடநூலோடு மாறுகொள்ளா மற் கூறலே ஆசிரியர் மேற்கோளென “அநனினியறல்” எனனுஞ் சூத்திரத்தைத் தாமுங் கூறினார்களானும், அவர்க்கது கருத்தனதெனக். இன்னும் அவா, சாத்தனதனை சாத தனதனோடு எனபுழிச் சாத்தனெனபது துவலிகுதியும் அகரச்சாரியையும் பெற்று உருபேற்றுநின்ற பெயராகலின் ஈண்டு அதுவென வேறுக வைத்த ஆறனுருபென மல் பொருந்தாதெனபது நோக்காது, உருபேற்றல் பெயாகசேயுரிய விலக்கண்மென பது நோக்காது, எச்சவியலுட் கூறந தொகைச்சொற்க ணுருபுதொகுதல் ஈண்டுக் கூறுதற்கோரியபின்னெனபது நோக்காது, இமைலவறறை யுடனெண்ணுதன மர பன்மென்பது நோக்காது, “பிறிது பிறிதேற்றலும்” எனபதற்கு ஆறனுருபு பிறிதோரு ருபையேற்றலும் ஆறுருபுந் தொக்குநிறதலும் வழுவாகாவென உரையாசிரியருரை த்தவாறே யுரைத்தார். இச் சூத்திரப்பொருண் முனைக் கூறுதும் ஆண்டுகளானக். * இன்னுமொரோவிடங்களி லிவ்வாறே மயங்கிக்கூறுவர். அவங்ஙனமொரோவழி மய ன்குதல்பற்றி அவரை யிகழற, நச்சினாக்கினிபா முதலியோபோல யாம பிடித்த தே சாதிப்பேமென்னுஞ் செருக்கால் யாண்டு மயங்காமையின், முக்குணங்களு மாறி மாறி வருதலின், அது பற்றி யெனைத்துனை துண்ணறிவாரு மொரோவழி மயங்கு தலியல்பெனக். இக்கருத்துப் பற்றியனதே, “அரியசுற ழசுறறா கண்ணுற தெரியுங்கா - லின்மை யரிதே வெளிது” “குணநாடிக்க குற்றமு நாடி யவறுதன் - மிக்கநாடி மிக்க கொளல்” என்றார் தெய்வப்பலமைத திருவள்ளுவநாயனரு மெனபது. இங்ஙன மாக லின், வடமொழியினும் ஆசிரியா பாணினியா தொல்லாசிரியா சூத்திரங்களுட் சில வற்றைத் தம்முடைய சூத்திரங்களா லெடுத்தோதி மறுத்து வேறுவிதி கூறுவர். அவர் சூத்திரங்களுட் சிலவற்றை ஆசிரியர் வருசியா ரெடுத்தோதி மறுத்து வேறு விதி கூறுவர். அவ்விருவரையு மொரோரிடங்களி னாசிரியா பதஞ்சலியா ரெடுத்தோதி மறுத்து வேறு விதி கூறுவர். அது பற்றி யவ ரிகழப்படா ரெனக். அஃதேல், ஆசி ரிய ரகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் பதஞ்சலியார் முதலாயினரு மொரோவழி யங் வாறு மயங்கிக் கூறுபவாலோ வெனின்,— அவா தவத்தான மனநாயாராய் முக்கு ணங்களையுங் கட்டா இறைவ னருள்பெற்றுடையாராதலின், அன்ன ரல்லரென

£ 0

விரிந்து பொருளினிது விளக்குதல பற்றி அங்ஙனங் கூறினாரெனின,— இலக்கியம் வரையறுக்கின்றழி அவ்வாறுரைத்தலானும், பிராமணியச்சொற்கு அது பொருளனமை யானும், அது வேலியுரையென மறுக்க.

அகீதேல், ஆசிரியா பதஞ்சலியாரா “ஆசிரியா பாணினியாரா சூத்திரங்களு ஓசெழுத்து மாதிரியும் பயனில் ஒததாகாது” எனறும், “பாணினியாரா சூத்திரங் களால் இலக்கியஞ் சித்திபப சறியமாட்டாதார வேறு சூத்திரம் வேண்டி யிடாப படுவர், பாணினியார சூத்திரங்கட்கு விரோதமாக எழுதவது பிரமாண மாகாது” எனறும், மாபாடியத்த னெடுத்தோதிய தென்கையோவெனின,— பாணினியார மகேசுவரனா இறைவன ஆணவழி வடமொழி யிலக்கண நூலியற்றினமை யின, அவர் சூத்திரவோத்தக கடைப்பிடித்த வடமொழி யிலக்கியமாயதலே முறையா மென்று அறிந்தடங்காது, சிறுமுணாவுடையார, தாரதா மறிந்தவரெல்லாம் அவர் சூத் திரங்களுள் ஒருசில மிகைபடக கூறலாம், ஒருசில குறைக்கூறலாம், ஒருசில நின்ற வற்றலாம் எனறு, திருத்தங் காணலுநின, அது பெரியதோ ரிடாப்பாடா மென்று அவ்வா ற் ஆணைநருவாராயின ரென்பது தாம் அருந்தவசுதான மனரூடாய முக்குணங்களை யுங் கூடந்த இறைவனருள முறறப பெறற்கு கட்டிடனமை யடையராயினமையின, அவ்வாசிரியா முக்குண வசத்தான அட்டாதத்யாயியில் ஒரோரிடங்கனின முறை மற் றது உரைத்தனவற்றை முறைமப்பரிசுத வழக்கு வழிப்படுத்தவாராயினா வரருசி யார் வாரத்திசு தின முறை பிறமுந்தனவற்றை முறைப்படுத்தியதற்கும் இஃதொக்கும் “ஆசிரியா பதஞ்சலியாரா பாணினியாரா சூத்திர மல்லாம் பயனுடையனவேயாம்” எனறு மாபாடியத்தக கூறி, அவ்வாசிரியா சூத்திரங்களுள் ஒரோவொன்றை ஆண்டானடு மறு தது வேறு விதி கூறுதன மல்லவாகு ” மென்று பின்னுள்ளோர் ஆசங்கித்தது, “ஆண்டுப பயனுடையன வென்றது பொருளினமொழி யனதென்றவாராப ” எனறும், “அவை இம்மைககண் இலக்கியம் பயக்காவிடினும், அத்தியயனவோசுதாய மறுமைபயத்தல ஒருதலையாகலின, குறமாகா ” வென்றும், சமாதானங் கூறுதலானும், இக்குணமை கடைப்பிடித் துணரப்பரி மென்க.

அறதே லஃதங்ஙனமாக, “ஆக்கியோன பெயரே வழியே யெலலை நூற்பெயா யாப்பே றுதலிய பொருளே கேட்போ பயனே டாயெண பொருளும் - வாயாபக கட்டல் பாயிரத் தியலபே” எனனுந தொல்லாசிரியா சூத்திரத்துள யாப்புக கேட்போ ஏன்பனவற்றிற்கு உரையாசிரியா நச்சினாக்கினிடா உரைத்தவுரை போலியென மறுத னர் சிவஞானமுனிவர் வேறுரை யுரைத்தனா. ஆண்டு அவ்வாசிரியாகண முக்குணமயக கத்தான முறைமற் றுரைத்தாரெனல பொருந்தாது, அவவுரை இறையனா களவியன முத்தக கணக்காயனா மகனா நக்கிரனுரைத்த பொருளாகலி னெனின,— அவவுரை இறையனா களவியனமுத்தக நக்கிரனா கண்ட பொருளென்பது சிவஞானயோக்கி கா அறியாதா ரல்லா. பொருதமாற்றிற் கேலாமையானும், வடநா ன மாறக்கலானும், அவ்வ முக்குண மயக்கான முறைமற் றுரைத்த பொருளென்று மறுத்தது, ஆசிரியா சூத்திரத் தணமைப்பொருள கூறினார்களின, அது பொருத்த முடைத்தாகாமை யாண்டைய தென்க. அவவுரை மாட்சி தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தியுட காண்க; ஈண்டுக் கூட்டலுநின விரியுமென்பது.

அறதேல், தெய்வச சங்கப்பலகை மேலீரிக கடைச்சங்கத் தலைமையுண்ட நக் கிரனா முக்குண மயக்கான அவ்ஙன முறைமற் றுரைத்தாரெனல வேதவறு

ககொடு மானரோர் வழக்கொடு மாறுமாலெனின்,— அது வேதவழக்கொடு மானரோர் வழக்கொடு மாறுவாறு காட்டுதம். தெய்வச் சங்கப்பலகை மேலிருந்து தமிழாராய்ந்தார் கடைச்சுவர்ப்புலவர் நக்கீரனார்முத னுபத்தொன்பதினம் ருளா. அவரெல்லா முக்குணமயக்க முற்றக் கடந்து மெய்யுணர்வா ஓயாரந்தாரென்ற னிரம்பாது. எனனை? அவா “பாண்டியன் வேண்டுகோளாற் களவியற்பொரு டனிதசனி கண்டு, தாந்தாந் கண்டதே மெய்யுரைபென்று சிலநாளெல்லா மாறாது” ரெனறும், பின்னா “ஆலவாயி லுழனிற் கடவுள்பால் வரங்கிடந்து உப்புரிசுமிகுமார மனுவா னுருத்திரசனமனைப் பெற்று, அவனானனுள் மெய்யுரை கண்டி தேறின” ரெனறும், ஆலவாயமானியகதங் களவியலுரை முகத்தங் கூறுதலி னென்க. அற்றாயினும், ‘உருத்திரசனமனா நக்கீரனா களவியற்பொருள் கேட்புழிப் பத நதொறுங் கண்ணீர் வாராது மெய்யமயிர் சிலாப்ப விருந்தார், சங்கப்புலவ ரார்ப்பெரிதது “மெய்யுரை பெற்றும் இஃதாறகு என்றா” என ருண்டாண்டுக் கூறுதலின், நக்கீரனார் முக்குண மயக்க முற்றக் கடந்து களவியற்பொருள் கண்டாரெனக் கொள்ளாமோ வெனின்,—கொள்ளா ம. எனனை? உருத்திரசனமனா நக்கீரனாருரை அவ்வாறு கேட்டா ரெனறதனா, ஏனைப்புலவரெல்லாந் சண்ட களவியற்பொருள்களை நோக்க நக்கீரனார் கண்ட களவியற்பொருள் சிறந்ததெனும் பொருள் போதருதலனறி, அவா முழுதனா ந்த அது செயதாரொபது அச்சுற பெறப்படாமையி னெனப்பது.

இன்னும், நக்கீரனா மெய்யுணர்வின முற்றுப்பெறுதையராய்க் களவியற்பொருள் கண்டாரெனப்பார, அவ்வாறு மெய்யுணர்வுதையராயினா செய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவராயினா உத்தரவேதம் விதிகமுறச் செய்துகொணரி சங்கமேவிய னானது, அவரோடு சங்கப்பலகை யொக்க ஹீற்றிருக்கப்பெறுது, ஏனைப்புலவரோ டுழிந்ததெனையோவென்று கூடாவி மறுக்க. “திருத்தது தெய்வத் திருவள ளுவரோ - நிருத்தது நற்பலகை யொக்க - விருக்க, வுருந்தர் சனம் ரெனவுரைத்த வானி - லொருக்கவோ வென்ற தோ சொல்” “மெய்தத்திரு வள்ளுவனா வென்றுயாரந்தா கலவிரல - துய்த்தசுங்க தாராதாநந்தா சோமேசா - வித்தறனா, மேற்பிறந்தா ராயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துங் - கற்ற ரனைத்திலா பாநி” எனனும் பாக்களானு நக்கீரருள்ளிட்ட சங்கப்புலவர் திருவள்ளுவராயினாரோடு சங்கப்பலகை ஹீற்றிருப்பு பெறுத தாழ்ந்தமை தெனிக.

அற்றே லட்சாக, முக்குணங்களையுங் கடந்து மெய்யுணர்வின முற்றுப்பெறுதையரல்லரான நக்கீரனா முதலியோ ரியற்றிய திருமுருகாறுபபடை முதலிய பிரபந்தங்களை முக்குணங்களையுங் கடந்து இறைவருள் பெற்றுடைய நாயனமார் திருவாக்குக்களோடொப்பப் பதினொரந் திருமுறையில் ஆனரோ கோத்துப் போற்றுமா நெனை கொலெனின்,— அலிஷாசும திருமுருகாறுபபடை முதலிட பிரபந்தங்கள் நக்கீரனார் முதலியோர் தவத்தான மனநுயராய முக்குணங்களையுங் கடந் திறைவனருள் பெற்றுடையராயின, அவாதமமா னருளிச்செய்ப்பப்படன; ஆகலின், ஆன்மீனார் அவைதம்மையு நாயனமா திருவாகுக்களோ டொப்பப் பதினொரந் திருமுறையிற் கோத்த அவ்வாறு போற்றுவா ராயினுரென்க. அற்றுகலி னன்றே, நமபியாரூர் பெருமானா “பொய்யடிமை யிலலாத புலவாக்கு மடியென” எனத் திருத்தொண்டத்தொகைச் சுருதியுள் அவாதம்மையுந் தொகுத்து அங்ஙனஞ் சேவைசெய்வா ராயினது உமென வறிக” இவற்றானே, யாப்புக் கேட்போர் எனப்பவற்றிற்கு நக்கீரனாருரைத்த பொருள் பொருந்தாவென மறுத்துச் சிவஞானயோகிகள் வேறுரை வகுத்தது பொருத்த

முடைத்தென்பதாலும், அது வேதவழக்கொடு மான்றோ வழக்கொடுமிச வியைவதன்றி மாறுதலால் தில்லையென்பதாலும், தெற்றென வுணர்க

வேண்பாமாலை.

இது ஐயனாரிதனாரென்பவ ரியற்றிய ஓர் புறப்பொருணூல். இந்நூல், நச்சினா க்கினியா காலத்திற்கு முற்பட்டித் தோன்றியதென்பது, “மன்னிய சிறப்பின் வாடோர் வேண்டத் - தெனமலை யிருந்த சோசான முனிவரன - நனபாற நண்டமிழ் தாவின முண ள்ந்த - துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியனமுதற - பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகா ந்த” வென்னு மிரநூற் பாயிரச்செய்யுளை மரபியலுரைடகத்து எடுத்து அவா காட்டுத லானதிக. இந்நூல், தொல்காப்பியனார் முதலிய பன்னிருவராலுஞ் செய்யப்பட்ட பன னிருபடலத்தினைத் தனக்கு முதனூலாகக் கொண்டதென்பது, “துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியனமுதற - பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகாந்த - பன்னிரு படலமபழிப் பின் துணர்ந்தோன” என்னு மிரநூற் சிறப்புப்பாயிரத்தாலும் “பன்னிருபடலமுதலாக வுழிநூல்செய்த வெண்பாமாலை ஐயனாரிதனாரு மிது கூறின” ரென்று நச்சினார்க்கினியா மரபியலு ளுரை வகுத்தலானு மறிக இஃது புறப்பொருளினே வெட்சித்தினை, கரந ளுத்தினை, வஞ்சித்தினை, காஞ்சித்தினை, நொச்சித்தினை, உழிஞைத்தினை, துமபைத் தினை, வாகைத்தினை, பாடாண்டினை, பொதுவியல், கைக்கிளைத்தினை, பெருந்தினை யென்ப பன்னிரண்டாக வகுத்தக கூறும் இவற்றுள், கரநதைத்தினை—வெட்சித் தினைக்கு மறுதலைத்தினை. நொச்சித்தினை—உழிஞைத்தினைக்கு மறுதலைத்தினை. பொதுவியல்—மேற்கூறிய புறத்தினைக்கெல்லாம் பொதுவாயுள்ளனவும், பிறவுங் கூறுதலின், அப்பெயர்ந்தாயிற்று. கைக்கிளைத்தினை—ஒருதலைக்காம முள்ளிட்ட பல துறைகளையுடையது. அது ஆண்பாற கூறும் பெண்பாற கூறுமென விரண்டாம். பெருந்தினை—பொருந்தாக் சாமமுள்ளிட்ட பலதிறத்தையுடையது. ஏனைத் திணையிலக் கணமெல்லா முறகூறியவாறுபற்றி யுணர்ந்து கொள்க. இந்நூல் நொச்சித்தினையை உழிஞைத்தினையின் பின் வைத்தது ஓர் முறை பிறழ்வாமென்பாரு முளராலோவெ னின்,—அது முறைபிறழ்வாகாது. எனனை? மதிரகாப்பு அத்தினை முறறுத்தற்கு முனை நும் ஒருதலையாகச் செயற்பாலதாகலி னென்க. “வருமுனைாக் காவாதான வாழ்க்கை யெரிமுனைர் - வைத்தது போலக் கெடும்” என்பதனும அது கடைப்பிடித் துணர்க.

அகப் பொருள் விளக்கம்.

இந்நூலாசிரியன் நாதகவிராயநம்பி. இஃது அகப்பொருளிலக்கணங்களைச் சுரு க்கிக் கூறு நூல். அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், களவியல், வரைவியல், ஒழியிய லென ஐந்தியல்களுடைத்து.

யாப்பருங்கலம்.

இஃது யாப்பிலக்கணத்தைச் சூத்திரயாப்பினாற் றெளிவாக வுணர்த்து நூல். இதற்குச் சிறந்ததோ விருத்தியுரையுள்ளது.

யாப்பருங்கலக்காரிகை.

இந்நூல் செய்யுளிலக்கண முரைப்பது, இஃது உறுப்பியல், செய்யுளியல், ஒழி யியலென முனறியல்களுடைத்து.

வேண்பாப்பாட்டியல்.

இந்நூலாசிரியன் வச்சணந்தி. இது முதனமொழியியல், செய்யுளியல், பொது வியலென முனறியல்க் ளுடைத்து. இதன்கண் மங்கலப்பொருத்தம், சொற்பொருத்தம்,

எழுத்துப்பொருத்தம், தான்பொருத்தம், பாற்பொருத்தம், உணுப்பொருத்தம், வருணப்பொருத்தம், நாட்பொருத்தம், கதிப்பொருத்தம், கணப்பொருத்தமென்னுந் தசப்பொருத்தங்களி லிலக்கணமும், பிரபந்தங்களி லிலக்கணமும், பிறவுங் கூறப்படும்.

தண்டியலங்காரம்.

இஃது அணியிலக்கணங் கூறு நூல், பொதுவணியியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியலென மூன்றில்லக் ளுடைசது.

நேமிநாதம்.

இஃது எழுத்தஞ் சொல்லு முணாததுவது.

விரசோழியம்.

இந்நூலாசிரியன், அருகந்தருட்பட்ட புத்தமித்திரன். இஃது எழுத்துச் சொற்பொருள யாப்பணி யெனனு னைந்திலக்கணமு முணாத்து மொரு சிறுநூல். “ஏதமு சகாபத மெழுதூற்றிற் கச்சியப்பசிவாசாரியா தாம் பாடிய கந்தபுராண மரங்கேறு முதி “கீடசகர” மெனனு முணாச்சி முடிபிறகு விதி இந்நூல் கொண்டு காட்டின” ரென்று பதிப்புரைகார ருரைத்தார். வீரசோழியம் அகத்தியத்தினவழித் தோன்றிய தொல்காப்பியத்தினையும் வேறு சில நூல்களையு முதலாகக்கொண்டு செய்ததோ ரியற்ற மிழ்தூல். ஆசிரியா தொல்காப்பியனா “யரள வெனனு முள்ளி முன்னர் - முதலாகெழுத்த நுகரமொடு தோன்றும்” என நூனமரபுள்ளும், “யரள வென்னு முன்று முன னொறநக - கசதப நஞ்ரம் வீரெற ருதும்” என மொழிமரபுள்ளும், யரளக்கங் கசதபக்களொடு தனியொற்றாயு மீரெற்றாயு மயங்குமென ருதுதலானும், “யகார விறுதி வேற்றுமைப் பொருளவயின் - வல்லெழுத் தியையி னவவெழுத்த மிகுமே”, “அவவழி யெல்லா மியல்பென மொழிப்” என்று புள்ளிமயங்கியலுட் கூறிவைத்த அவவிதியை “ரகார விறுதி யகார வியற்றே” “முகார விறுதி ரகார வியற்றே” என ரகர முகரங்களும் பெறுமென மாட்டெறிந் தோதுதலானும், முகரத்தினமுன வந்து புணருங் கசதபக்கள இருவழியினு மியல்பாயு வல்லெழுத்த இரட்டியும் புணர்ச்சி யுறுதலன்றித் திரியாவென்பது தெள்ளிதிற் பெறப்படுதலின், “பதினைதொ டெண்ணி ரண்டாயத் - தோன்றுதற் பின்னாத தகாரம் வாரினிரண் டிரதொடர்பா - னுன்றவைந தாமுட் லாமுண்பி லொறநக் கழிவுமுண்டே” எனப் புத்தமித்திரன் வீரசோழி யத்து முகரத்தின முனவருந் தகரம் டகரமாய்த் திரியு மென றுரைத்தது, அங்ங னம் போந்த தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறுகோ ளென்று மறுக்கப்படு மெனக். அது தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறுகோ ளாயினும் பிறகாலத் திலக்கியங்களி லங்ஙனம் போந்த பிரயோகங் கண்டு அவவாறு கூறப்பெற்றாலே வெனின், — சங்கத்துச் சான்றோ ரிலக்கியங்களுள்ளும், பிற வானரோ ரிலக்கியங்க ளுள்ளும் அவவாறு போந்த பிர யோகம் யாண்டுங் காணப்படாமையானும், இனி அவ்வாறு போந்த லிலக்கியங் காணப்படாது, தொல்காப்பிய மாறுகோளாகலின் வருவென்று கணியப்படுவ தல் லது இலக்கணமென்று தழுவப்படா தாகலானும், அது பொருந்தாதென் றெழிக. இனிக் கந்தபுராணத்துத் “கீடசகரம்” எனவும், “கீட்டிசை வாயில்” எனவும் போந்த லிலக்கியப் பிரயோகங் கண்டு புத்தமித்திர னவ்வாறு இலக்கணங் கூறப் பெற்றா னெனின், — அது கந்தபுராண லிலக்கியப் பிரயோகம்பற்றி வீரசோழியத் தில் அங்ஙனம் இலக்கணங் கூறப்பட்டது, வீரசோழிய லிலக்கணவிதிபற்றிக் கந்த புராணத்தில் இங்ஙன மிலக்கியஞ் செய்யப்பட்டதென, ஒன்றனை யொன்று பற்

முதலெனும் குற்றத்திற் கிடனுமென்க. வடநூலார் ஒன்றையொன்று பற்றுத
லென்னும் குற்றத்தினை இதரேதராச்சிரயதோடமென்றும், சனனைப்பற்றுதலென்னும்
குற்றத்தினை ஆன்மாச்சிரயதோடமென்றும் கூறுப. இனி வீரசோழிய மு லிய ஆச
னிக் விலக்கணநூல்கள், சிறுநீர்வுப புலவர் நூல்களாகலின், அவைவழமுட கூறப்படு
மிலக்கணங்க டவதான மனநதையராய முககுணங்கடையுங் கடந் தீரையெனருள்
பெற்றுடைய தொல்லாசிரிய நிலக்கணங்களோடு மாறுகோ னுறவுவழியே பிரமாணமா
மென்று கடைப்பிடித் துணர்ந்து கொள்க. அறநேல, சுருபுராணகதை “திசுட சா
ரம்” “கீட்டிசை வாயில்” என்றவனவன்ம போந்த பிரயோகந தொல்காப்பிட மு லி
இலக்கண வழுவாமபோலு மெனின, — அது இலக்கண வழுவாகாமை இலக்கியபரபிய
தூட்ட சுருபுராண வரலாறுரைப்பழிக் கூறுதும்.

ந ன் னூ ல்.

இந்நூலாசிரிய பவனநதிமுனிவா, இஃகெழுத்துஞ சொல்லு முறைத்துப் பின்
‘ஊர்வள’ என்னுங் வைத்து மிகச்சிறந்ததோ ரிபற்றம்முதலா, ஆசிரியர் தொல்காப்பிய
னார் கூறிய எழுத்துச்சொல் விலக்கணப்பரப்பினைச் சுருக்கி இனிது நனிக் காங்க
உரைத்தலிற் பிற்காலத்தார எழுத்தாராய்ச்சிக்கஞ் சொல்லாராய்ச்சிக்கு பற்றியினை
விரும்பிக் கற்பாராயினா. இஃது பெருமபாணமையுந் தொல்காப்பிய மரபுநிலை தரி
யாமல் எழுத்துஞ் சொல்லு முணாததி, அதற்கோர் வழிநூல் போன்ற வொருகும்.
ஆயினும், ஒரோரிடங்களிற் ரெல்காப்பிய விலக்கணமரபு நிலை தரித்தரங்கொண் டு கூறிய
இலக்கணங்களுஞ் சில இதனகத்துளன. அவை “சாரத்துவரன் மரபின மூன்றவ
கடையே” எனவும், “சாரத்துவரி னல்லது தமக்கியல் பிலவென — தீவரநு வெளிப
படுத்த வேளை மூன்றும்,” எனவும், வரையறுத் தோதியுயரே, சாரபெழுத்து முன்
மெனனது, சில வயிரெழுத்துக்களையு மெய்பெழுத்துக்களையு முடன சொப்பெண்
னுதலுந் தன்மைச்சொல்லை வுபாத்தினையெனனது விரவுக்தினையெனச் சாத்தித்தும
போல்வன. சூத்திரவிரகுதிகாரர் அவையெல்லா தொல்காப்பிய மரபுநிலை தரிபாமெ
னமெடுத்த மறுத்திட்டார். இந்நூற்கு வாய்ப்புடைத்தாய்தோர் விருத்தியுரை சங்
கரநமசிவாயப்புலவர்நா செசயப்பட்டது. ஆசிரியர் சிவஞானயோக்கிள் இவ்விரு
த்தியை ஆண்டாணித் திருத்திச் சிறப்பித்தனா. சங்கரநமசிவாயப்புலவர் கயிலா
யபரம்பரைத் திருவாவடுதிறையாதீனத்துச் சுவாமியாருத்தேச்சகர் மாணுக்கர். அது “மல
ர்தலை யுலகிற் பலநூ லாயந்து - செயவதுந் தலிர்வதும பெறுவது முறுவதும - உய
வது மறியே நெருப்பொரு ளாக - நன்னெறி பிறழா நற்றவத் தோபெறுந் - சன்னிபுத்
தாமரை தந்தெனை யாண்ட - திருவா வடுதிறைத் தேசிக் னாகிய - கருணையங் கடலையென
கண்ணவிட டகலாச - சுவாமி நாத் குரவனை யனுதன-மனமொழி மெடகளிற் ரெழுத்து
னருளாந்-பொன்மலை யெனவிப்புவிபுகழ்பெருமை-மன்னிய ளுற்று மலைமரு தப்பன்—
முத்தமிழ்ப் புலமையு முறையர் சுரிமையு - மித்தலத் தெயுதய விறைமக் குதலின் - நன
னுற குரைநீ நனவயற்ச செயது-பன்னுற புலவாமுன பகாதெயென நியம்பலி-ன்னனா
வுஷ்ணமுக நகைநா னுமே-யெனனா வியனநவை யியறதமிழ் நூலுள்” என நன்னூல்
உரைமுகத் தவா கூறுமாறனுணர்ச.

பிரயோகவிவேகம்.

இந்நூலும் உறையுஞ் செயத் வாகிரியா சுப்பிரமணியதிக்கிதா. இந்நூல் வட
மொழிச் சத்தசாத்திரத்தைக் காரகபடலம், சமாசபடலம், தத்திதபடலம், திங்நுப

படலம் என நான்கு படலங்களாக வகுத்த அகவியின் தம்மைத் தென்மொழியிலககணத்தோ டொப்பித்துக் கூறுமுகத்தானே வடமொழிக்குந் தென்மொழிக்கு மிலக்கணமொன்றென்று நிலையிட்டுரைக்கும். இவ்வாற்றால், வடமொழிவல்லா தென்மொழியிலக்கண மறித்தரும, தென்மொழிவல்லா வடமொழியிலககணமறித்தருங் கருவியாய்ச் சிறப்பித் திருநூலெனறுணாக.

இலக்கணவிளக்கம்.

இந்நூலும் உரையம் இயற்றிய வாசிரியர் வைத்தியநாததேசிகர். இஃது எழுத்தாகாரம், சொல்லாகாரம், பொருளாகாரமென, மூன்றாகாரங்களுடைத்து. இதில் எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பணியெனனு மைந்திலக்கணங்களுங் கூறப்படுமீ. வைத்தியநாததேசிகர் இந்நூலைப்பெரியபான்மையாற் ரெல்காப்பியருரைமுத்திரைகள் கொண்டும், சிறுபான்மையாற் றும்குடியலங்காரம் யாப்பருங்கலம் பாட்டியன் முதலிய வற்றின சூத்திரங்கள் கொண்டும், நாயியற்றிய சூத்திரஞ்சில தலைப்பெய்தும், செய்தனா. இஃதானே இஃதோ புதுநூலாயினும் பழைய விலக்கண நூற்றிரட்டெனே கோட்பாறாறு. இந்நூற் சூத்திரவுரைகள் ஆண்டாண்டுத் தொல்லாசிரியர் மேற்கோண் மலைவு முதலிய குற்றங்கள் பலவுடையனவாயிருத்தல கண்டு ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் இதற்கு இலக்கண விளக்கச் சூருவளியென ஓர் மறுப்பியற்றினா.

இலக்கணக்கோத்து.

இந்நூல் கயிலாய பரமபரைத் திருவாவடுதறைச் சுவாமிநாததேசிகராலியற தப்பட்டது. இது தொல்காப்பிய விலக்கண நூலினூற் தொல்காப்பியங்களிலும் அருகுகிடக்கூடியதிக்களைப் பெருகத்திரட்டி வடமொழியிலக்கணவழக்குஞ் சிலவிராய்க் கூறு நூலாம். இது வேறுதமையியல், வினையியல், ஒழிபிய லெனனு மூன்றிடல்களாற், சொல் விலக்கணதுடபற் தெள்ளிதிற றுறைப்படுத்தி துணாததுமோர் சிறப்புடைநூலாம்.

இலக்கணவிளக்கத்திறுவு.

இஃதியற்றினா ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளென்பது மேலுரைத்தாம். இஃது இலக்கண விளக்கநூலுரை வழக்களை இனிது விளங்கு வாகங்கித்து எடுத்தகாட்டு முகத்தானே தொல்லாசிரியர் எழுத்திலக்கண துட்பமுஞ் சொல்லிலக்கண துட்பமுந் துணிவு தோன்ற வுணாத்தம். “சிவஞானமுனிவர் சூருவளியுள் இலக்கணவிளக்க நூலார் “மலைமக ளொருபான் மணந்தல சளித்த-தலைவனை வணங்கிச் சாற்றுவ வெழுத்தே” என்புழி “மலைமக” ளென்பது மலைவு மகளைவ மமங்கலப்பொருட்குத் தொகையார் பொருள் பல வாய்ப்த் தோன்றலின், வருவாமென்று மறுத்ததாததத், தருக்கசங்கிரக தீபிக முகத்து “மலைமகண மணந்த வுலகினுக் கிறைவன்” எனத் தாமுமவ்வாறு மங் கெய்கூறியது அவாக்குப் பெரியதோரிழுக்கா” மென்பா சிலா. அது துணுகியாராமை யாப் கூறுங் கையறியா வுரையாம். யாதிலெனின், ஒதுதம். நூலாசிரியர் தாம் தமது நூற்குரையியறறுவாரயின், நூலினிது முடிதற்பொருட்டுக் கூறு மங்கலவாழ்த்தே உரை யினிது முடிதற்பொருட்டு மமையுமாகலின், உரைக்குஞ் சூறு மங்கலவாழ்த்தக் கூறல் வேண்டாவென்பது, ஒருசா ராசிரியர் தீர்ப்பாடி. நூல் இனிது முடிதற்பொருட்டுக் கூறு மங்கலவாழ்த்து அஃது இனிது முடிதற் பொருட்டாயே யமைக, உரைக்கு வேறுக மங்கலவாழ்த்தக் கூறப்பாற்றென்பது, முற ரெருசாராசிரியர் கோட்பாடு, பிரயோகவிவேக நூலுடையார், இலக்கணக்கொத்து

நூலுடையார், இலக்கணவிளக்க நூலுடையார் முதலாயினா நூனமங்கல மொன
மமே கூறீ அஃதரைக்குமாமென் றெழிந்தாராகலின், அவை முன்னதற்கும், அனனம்
பட்டர் முதலாயினர் நான் மங்கலமும், அதனுரை மங்கலமும், வேறு வேறு கூறின
ராகலின், அது பின்னதற்கும், எடுத்துக்காட்டுக்களாத லறிக.

நூலுரைகளை யொற்றமை நயத்தானெனவெனவே நெறுமைநயத்தான
வேறெனவுங்கொண் டவ்வாறு செயதலின், அவ்விருகொளகைகளும் வழக்கென வான
ரோர் போற்றிக் கோடற் கேற்பனவாத லுணாக.

இனித் தருக்கசங்கிரகமும் அதனுரையும் தென்மொழியாற கூறப்புகுந்த வாசி
ரியர் சிவஞானயோகிகள், இங்ஙன மாசிரியனமா ரொன்றற்சொன்று மாறுபாடாகக்
கொண்ட இரண்டு கொள்கைகளுள், ஒருதலைதணிதலானே முனையதனையே நம
மதமாகத் தழீஇ, “மன்றவாணனை மனத்திடை நிறுவவன் நிறைசை - வென்றதோநமச்
சிவாயுமெய்க் குரவனை வணங்கி - எனறனைப்பொருட மிளையவர்க் கினிதுணா வுதப்பத் -
தென்றழிச்சொலாற் செயப்படுந் தருக்கசங் கிரகம்” எனனுஞ் செய்யுளான மங்கல
வாழ்த்தச் செய்தருளினு ரென்பது.

அற்றேல், அக்கொள்கை தழீஇ யங்ஙனஞ் செயவாராயினார்க்கு, “மலைமகள்
மணந்த” என்னும் பிறசெய்யுள் ஆண்டுச் செயாதொழிதல் வேண்டுமாலெனின்,-- அறி
யாத கடாயினாய். அவ்வாசிரியர், “மொழிபெயாதத்தாபபட யாதத்” லெனனும் யாப
பினானே அன்னம்பட்டர் வடமொழிக்க ணியறறிய தருக்கசங்கிரக நூலினையும், அதனு
ரையினையுந் தென்மொழியான் மொழிபெயாதத்தாபபட யாத் தங்ஙனந் தருக்கநூல்
செய்தருளுவாராயினமையின், அவ்வடநூலாசிரியா கொள்கை யதுவென்று காட்டிய
அப்பிறசெய்யுட் செய்தருளினர். ஆகலின், அது குற்றமாகா தென்க.

அற்றேல், அவ்வாறு காட்டலவேண்டி அப பிறசெய்யுண் மொழிபெயாதச்
செய்தார் கதனை மங்கலமொழி முதலாகச்செய்தலே முறையாமனி “மலைமகள்”
என அமங்கலம்பட முதறதீர்த்தலைப்பெய்த அவ்வாறு செயதன முறைமையாகாதாம்
பிறவெனின்,--அற்றன்று; முன்னக் கொள்கையேதழுவி “மனறவாணனை” என நூல்
உரை இரண்டும் இனிது முடிபுபோக மங்கலச்செய்யுண் முதறகட்செய்தருளினாரா
கலின், பின்னைச் செய்யுளுமங்கலமாகச் செய்திடின, தாந்தழீஇய வகுகொள்கைக்கு
மாறாமென்று கண்டு, அங்ஙன மங்கலம்படச் செய்யாராய “மலைமகள்” எனத் தொகை
யார் பொருள் பலவாய் அமங்கலம்பட, அவ்வாறு செய்தருளுவா ராயினமையி னென்க.

அஃதேல், அவ்வாசிரியாக்கதுவே கருத்தாமாறு ஏற்றற் பெற்றீரென்பாரைப்,
பிரயோகவிவேகநூலார் முதலாயினார்க் கது கருத்தாமா நெற்றந் பெற்றீரென்று கடாவி
ஹுக்க. பிரயோகவிவேகநூலார் முதலாயினர் நூனமுக மங்கலச்செய்யுளே யிய
ந்தீ யுரைமுக மங்கலச்செய்யுள் வேறு செய்யாமைமையின், அவ்வருத்தாபத்தியான் அவ
தீக் கது கருத்தாதல் பெற்றமெனின், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் நூனமங்கல “மன
றவாணனை” யெனமங்கலம்படச்செய்த உரைமங்கல “மலைமக” ளெனத்தொகையா
பொருள்வல்லவாய், அமங்கலம்படச்செய்தலின், அவ்வருத்தாபத்தியானே யாரும் அவ்
வாசிரியர்க் கது கருத்தாதல் பெற்றாமென்க.

காற்றுப்படைத்தொடர்க்கு— “வழிபட்டு” என்றும், “எண்சுராபட டெனையும் உரைப்பர்” என்றும், “குடவென்பது சடவென்பதுபோல எனைவனாதவரெனா ருரிச் சொல்லாகலின் அசனடியிற பிறந்த பெயருமாம்” என்றும், நச்சினாகுகினிய ருரை கூறிதலானு மறிசு.

வடமொழி அமரநிகண்டின் ஆதாரலா ‘குடா’ வடசொல்லாகக்கொண் டோ ததலின், அது வடவியற்சொல்லுமாட. ஆயினும், அலிசாண்டுத் தமிழ்தற்போஸ்ப பெரு வரவிறுராது அருகி வழங்குதலானும், வடதூலா ‘கடாசாசம்’ ‘மடாசாசம்’ என நாமங்குவதனறிக, ‘குடாசாயம்’ என யாண்டிப் பழந் காமையானும், அதனை வடசொல் லென வைத்து முடிபு கூறாது, தமிழ்ச்சொல்லென வைத்து அவ்வாறு மருத முடிபு கூறினார் ஆசிரியர் சிவஞானியோகிசெனெ றணாச ருடம் பொதுவெழுத்தானாய் சொல்லாதலின், இருமொழிக்கண்ணும் அந்நுணம் வெய்துவது பொருள் குறிக்கு மொழி யாதற் சேறகுமாறு அறிசு.

அறநே லித்தகருணமாசு. ஆசிரியர் சிவஞானியோகிசென் “குடாசாயம்” வட தூண் முடிபுமாம் எனக் கூறுசிறெனையோவெனின் — “குடாசாயம் வடதூண் முடி பெனக் கொடறு மொன்று” எனச் சிவஞானமாராடியபுத் தூண்மூல ராகலின், அது கடாவனதென ரொழிசு

இலச்சணம்பியன் முறுநிறு

இலக்கிய மரபியல்.

சமீதிலக்கியம்- திருமுறையிலக்கியம், சங்கலிலக்கியம், காவியலிலக்கியம், புரா ணலிலக்கியம், இதிகாசலிலக்கியம், பல்வகைப்பிரபந்தரிலக்கியமென்ப பல்சிறப்பும்

வேதத்தையோரப்பாடல், முதுநாளைமுது குருகு, களரியாவிலையென நி டொ டச்சுத்ததலைச்சங்க லிலக்கியமானும், சங்க, குருகு, வெண்டாளி, வியாழமாலையகவ லெனநிதி சொடச்சுச் சிடைச்சங்கலிலக்கியநாடார், இந் தனவாழ்லான, அவற்றின்வரலா றறிந்து கூறும் நிலை. சூடைச்சங்கலிலக்கியநாள் - தொல்பொதை நாணூறு, குதுந் தொலக் நாணூறு, ராற்றினை நாணூறு, ஐங்குறு தூறு, பட்டுறுப்பாது, நூறுநம்பப்பகலி, எழுபதுபரிபாடல், கூத்து, காரி, பெரிநச, சிறுநிநசயெனநி டொட்கச்சுதன. இவறு துட்சில இறந்தன, பல நிலவுகின்றன. இவையம் இன்னொருநனையுமான கண்டச்சங்க லிலக்கிய வரலாறு திருமுறைமலக்கியங்களின் பின்னாச் சென்று கூறுதும்.

திருமுறையிலக்கியம்.

திருமுறையோத்தின் முறைவைப்பு.

திருமுறைமலக்கியங்கள் சங்கநூன்று அவதரித்தலடற்றியும், அவையெல்லாம் திரு வருளோத்துக்களாதற் சிறப்புப்பற்றியும், அவற்றின் வரலாறு முதற்கட்டந்த சொல்லு தும். திருமுறைமலக்கியங்கள் பன்னிரண்டு திருமுறைகளாகவகுக்கப்பட்டன. ஆளுடைய பின்னையார் அருளிச்செய்த தேவாரவோதது முதன்முன்று திருமுறைகளாம். திருநாவு க்கரசர் அருளிச்செய்த தேவாரவோதது பின்முன்று திருமுறைகளாம். நம்பியாரூரர் அருளிச்செய்த தேவாரவோதது அதன்பின் டொரு திருமுறையாம். இவ்வாற்றருனே தேவாரவோத்துக்கள் ஏழு திருமுறைகளாயின் வென்பது. வாதலூரிகள் அருளிச்செ

ய்த திருவாசகவிவாதம் திருக்கோவையும, எட்டாசுருமுதையாம். திருமாளிசைந தேவா முதலிய பொன்பதினமும் அருளிச்செய்த திருவிசைப்பாவும, அருட செந்த னா அருளிச்செய்த திருப்பல்லாணமும், ஒன்பதாசுருமுதையாம் திருமூலையனா அருளிச்செய்த திருமந்திரம் பத்தாசுருமுதையாம். திருகாவையுடைய சிவபிரான முலையினா அருளிச்செய்த திருமுப்பாசுரமுதற் திருநாவுக்கரசு தேவா திருவேகா தசமாலை, பீரன நாதபுற பிரபந்தகாரம் பதனெராசுருமுதையாம் அருண்மொழி சேவா அருளிச்செய்த திருசொண்டா பெரியபுராணம் பன்னிண்டாந் திரு முதையாம்.

தேவாரத் திருவாசகத் திருத்தொலைய திருவிசைப்பாத திருப்பல்லாணம் திருமந்திரத் திருமுப்பாசுரமுதலிய நூற்பான பிரபந்தகாரம் மூலம் மிகவும் அபயமுடைய சேகரத்தொலையாசுருமுதன் பின்னடித்த சருகா லுதா நப்பிராண்டாந்மயி பதினெரு திருமுதையாக அருங்காணம் செய்திருப்பது துணிதேவாரத் திருமுதையுடைய நூல் பண்ணையது, திருநீலக்கண்டாழ்வார் மாமரம் பெணமகனெரு, கீயாஸ அபய குலசேகர சோழவாசன சாலத்தாழ்வார் வாய்க்கப்பட்டது தேவாரதொலையத் திரு முதையுடன் புராணத்துடன் அருண்மொழி தேவாரருளிச்செய்த திருத்தொண்டா புராணத்தினைப் பண்ணிண்டாசுருமுதையாக ஆராய்ச்சிமுதலாகப் பெருமா லுனை யால் ஆன்றோ அவன்காலத்திற் பகுத்திருப்பது மரலாறு தருத்தொண்டா புராண வரலாற்றுடன் காண்க.

அருடைய பின்னொரு வார்த்தை தேவாரத் தொலைய முட்டாசுருமாறன கால துதம், நமசிப்பாருரா தேவாரத்தொலைய அவனவழி நினைவொன்ற மறந்த மாறன கால துதம், அவசரித்தன. வாழ்ந்த திருவாசகத் திருக்கோவையுடைய மோததுக்கள அரிமாதனவழி காலத் தவாரிசை அரிமாதனவழி, முட்டாசுருமாறன முற றேனறலாயுள்ளன அது அல்லவாய்ப் புராணத்துடன் காண்க. “நிலைபு குத்தரைசெய வாறு” எனனும் வாசகத் திருவாசக மித்தருதமுதலாக எறி.

தேவாரத் தொலையத் திருவாசகத் தொலையுள்ளுரு பிரபந்தத்தின் சரித்திரப் பிரயோகமும் அவற்று முன்னுள் சில புராண சரித்திரப்பிரயோகமும் அவருடையின னுள் பாரதகாலத்து மன்னா முதலியோர் சரித்திரப்பிரயோகமும், காணப்படுதலானும், அவற்றுள் இக்காலம் சரித்திரப் பிரயோகம் மாதம் வரக்காணாமலானும், அவ தால் கலியுகத்தின் முற்பொழுதே அவசரித்தன வென்பது தெளிவித்தருணப்படும். இனி அநாரிய பாடை தூல வழிப்பட்ட சிலா, தென்தமிழ்க்கால் வரலாற்றினைத் தமிழா சரியா தூலரை பற்றி முறையாதொள்ளாத, பிறகுசிலா, ஆளுடைய பின்னையா முதலிய யுண்ணம் நாயனமார், Christ பிரயோகம் செய்கின்றவரென்று தமக்கு வேண்டியவாறு கூறுவர். Christ இக்காலத்துக்கு முன்பு இருந்திருந்திரு ண்டின்பிற றேனறியுள்ளன தநாரிய பாடை தூல்களின் இனி தற்ப்படுத்தலானும், “கடைச்சங்க மீர்திய பாண்டிய முட்டாசுருமாறன முதலாக உக்கரப்பெருவழி யீராக நாதபதொன்பதன்மா” எனனும், “கடைச்சங்கம் ஆயிரத்தென னுறையுடைய தியானம் கிலவிறு” எனனும், தோலா நாவின் மேலோரான கடைச்சங்கத் தூலைய புலவரால் நகரேனா கலியாணர முட்டாசுரு கூறுவாரும், “கடைச்சங்க மொட்டி”

ஞான்று தொடங்கி இறை நான்மறை யுள்ள காலம் இரண்டாயிரத்தின மிகக் தென்பத தமிழ் நூல்கள்களால் இனி தமிழ் பதினாறாம், ஆண்டிய பிள்ளையார் முடகதிருமாற்றைச் சிறப்பித்தகூறா சுரப்பணி தீர்த்தாண்டருளிய சாயாசாரிய பென்பத திருஞ்சொண்டர் பெரிய புராண மு லிவாழ்ந்த பெறப்படு வானும், அவர் கூற்றி வேதவழக்கோடு மானறோ வழக்கோடு மாறுபாடுறு மயக்க வுரையே யென் றெழிக.

அந்நேலிச்சாசு; திருவாழ்வுரடிகள் அரிமாத்தன வழுதிக் கனமச்சராய அவ னைத்தெய்வவாறறலால் ஆட்கொண்டருளிய சமயாசாரிய ரென்பதும் ஆளுடைய பிள்ளையார் முடகதிருமாற்றைச் கூனிவிட துச சமணமட நீர்த்ததயமக கொண்டருளிய சமயாசாரிய ரென்பதும், புராண நூல்களா கிறப்படுகின்றன, திருவாசகத்தையுச் சிருஞ்சொ லையினையுந் னேவார வேதத்திக்குக்கு முன்னதை தோத்துதல் முறையாவெனின், — அதுவே காலமபறிய முறையாயினும், திருநாள்சாபுரா ஊழைநாடனபாசனாட டலமுத் தவராய முடகவன் பிரதயாசலாகத் தவரால் நானுருள, முடிவண்ணுங்குன்றமி டது முதலிய வுறப்பிறற்ப முதல், முழிண்டாதத நின்ற தனையிறகை மெய் சருமடி வாகக்காட்டி முன்னின்று வேயனித்து தனைருட சத்தியாகிய உமைடுரும பிரப டியைச்சொன்னி திருமுலைபா லருமமுது கொண் வளவதூட நடுவிக் ஊன்ற னுசைம பதராய ஆளுடைய பிள்ளையார் பெ வந்தகைவந்தகைசை சிருந திபு பெருந லைமா யெய்திய சமயாசாரியராகலான, ராபி ரண்டாராபி அகரருளச்செய்ய டி, வார திரு வேதத்தை மறந்தா திருமுற யொத்தாச்செய்யவல்ல முடிவாக வந்தது அந்நவந திருமுற வகுப்புச் செயற்குஞ்வாராயிற் றென்றுணர்

இனி வானீசா வனறெண்டா திருநெல்வாழ்வுரடிகள் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருநீசா த்தப போல மியலு மிசைய முடையவாய் டேவாற பெண்டை முனமா லின், அவை தமமை மறமவா திருமுறைகளுக்கூப பிரதிபுமுறைகளுக்க கொண்டவொறு வகுத் தருளிச், சமயாசாரியா தருவாகக்கித் தமிழ் தேவத மாடு கொணமயாற திருவாசகா திருஞ்ஞானவகளை அவற்றின் பிணமுறையாச்சொன்னி அவ்வாறும் வகுத்த ருளினார். திருநிசைப்பாத திருப்பல்லாண்டைனு டோத்துக்கொ லேததொருண பல் லி, ஒத்ததூரிய லிசையமைசயமுடையவாய் அருளினார் தொடபுநாயுறுதல் பற்றி அவை தமமை அவற்றின் பிண னென்பார திருமுறையாக்க கொண்டவொறு வகுத்தருளினார். திருமுத்திரம வேதப்பொருள் வீராய தேவதேவதாந்தக் கெளரியான சிவாசம நாற்பாதப் பொருண் மலிந்த நிறப்பொறுத்தலின், அஃனை அவற்றின் பி. லுக்ககொண்டபதாரதரு முறையென தவ்வாறு வகுத்தருளினார். திருமுகப்பாசுர முதலிய நூற்பது பிரபந்தகதளம், தெய்வத் திருவருள கைவந்து கிடைத்த உண்மை நாயவனமா திருவாகக்குக்களாய் அருடபா வேத த்லக்கண் முறுதலின், அவை தமமை அதன் பிணைக்கொணப் பதினொன்ற திரு முறை பென தவ்வாறு வகுத்தருளினார் மறமுத் திருமுகப்பாசுரம் ஆலவாயிலவாசடைக் கடவுளானவிறையனார் திருவாககூடலின், அஃனைத் திருமுறைகடச்செல்லா முதலாகக் கொண்டி வகுத்ததே முறையாப்பிறவெனின், — அஃதப்பெற்றித் தாயினும், பாணப் தம் ரென்னு மன்பாக கெளியவந்து அவா வேணடிற்று அருளுதற்பொருட்கி கடடனை செயத் கோர் திருமுடிப்பாசுரமாய முழு நூற்றணமை யெய்தாடையின், அதனை அவ்வியல்புடைய பிரபந்தக் களா டொனதெனக் கொண்டவற்றின் முதற்கடைய தவ்வாறு வகுத்தருளியு

“ஆளுடையபிள்ளையாரும் வாசேசுரர் தம்மு ளருடபுலமை நட்புடையராய வவதிகைசுவத் திருநெறி வளாத தருளிஞ ரெனது அருண்மொழித்தேவா முதலியோராத்ருத்தொண்டர் புராண முதலியவற்றில் அவா சரித்திரம் பரவியருளுதலின், அசமயாசாரிய நிருவரும் ஓர் காலத்து விளங்கியருளிஞ ரெனபது ஓதாமே விளங்கும் இனி நம்பியாரூர “பொய்யடிமை யிலலாத புலவாக்கு மடியேன” எனது தருத்தொண்டத தொகையுட் சேவித்தலின், அவாதந “தரணியிற பொய்மமை யிலாத தமிழ்ச் சங்க மதிக்கிலா - பரணாதக தீரா முதலுறபத சொனபது பலபுலவோ - ரருணமத் கீபுர திருவால் வாயரன சேவடிக்கே - பொருளமைத தினபக கவிபல பாடும் புலவாகன” என்னு நம்பியாண்டா நம்பி திருவநாதியினுனை மதுரைக கடைச்சங்கப்புவ ரெனபது வெளிப்படுத்தலின், அந நம்பியாரூர ளாக கடைச்சங்க மொடுங்கிய பிறறைளுனது அவதரித்து வைக்கசைவம் வளாத தருளிய சமயாசாரிய ரெனபதும, “தம்பிரானருளிஞரிலைவத்தினிமிகாராபபெற்று - நம்பியாரூரரெனநேராமமுருசாற்றிதிக்க - வைம்படைச்சதங்கைசாததியணிமணிச்சுட்டிசாததிச் - செம்பொண்ணையி மயினை செருவிறிறருருநிரளில்” “நரசிங்கமுனையரெனனுநாடுவாழரசாகனதி - பரவருங்குச்சுடரப்பயந்தவாதமபாதசெனது - விரவியநண்பினிலேவெணுகுளபெறுதுதங்க - ளரசிங்கமுராதசேற்பவனபினுனமகனமைகொண்டா” எனது திருச்சொண்டாபுராணத்துள அருண்மொழித்தேவா கூறியருளுதலின், அவா கால நநிராடரசு புரந்தருளிய நரசிங்கமுனையா காலமெனபதும, தெள்ளிதிற பெறப்படு மெனபது

மறதுக கடைச்சங்கப் புலவா தமிழாட்டு மூவேந்தா முதலியோரையும் பாடி ளாராக, அவா தம்மை நம்பியாரூர “பொய்யடிமை யிலலாத புலவா” எனதும, நம்பியாண்டாநம்பி “அருணமக் கீபுர திருவால் வாயரன சேவடிக்கே - பொருளமைத தினபக கவிபல பாடும் புலவாகன” எனதும, அருண்மொழித்தேவா “செய்யுணர்மு சொற்றெளிவுஞ் செயவியதூல பலநோக்கு - மெய்யுணர்வின் பயனிதுவே யெனதுதுணிகது விளங்கியொளிர் - மையணியுங் கண்டததார மலரடிக்கே யாளாரூர் - பொய்யடிமை யிலலாத புலவரெனப் புலமிக்கா” “பொற்பசுமக வரவாரும் புரிசடையா தமையல்லாத - சொற்பதங்கன வாயதறவாத தொண்டநெறி தலைநிறை - பெற்றியின்ன மெய்யடிமை யுடையராம பெரும்புலவா” எனதும, போற்றதுதல, பொருந்தாதா லெனின்,—அபமூவேந்தா முதலாயினு மையணியுங் கண்டத துறையுர மலரடிப்பததி வழிபாடு தலைநிறை செங்குணமையும் வரையா வீசையு மவிண்ணு மண்ணும போற்ற நண்ணிய பெரியாரால் பற்றிக் கடைச்சங்கப்புலவா அவையும பாடிஞர், அப்பாட்டெல்லாம அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்னு முறுதப் பொருணுகின் றிறனும் விளக்கித் தமிழுலகிற குறுதியே பவவா ந்தரம ஆகலின், அவா தம்மை நம்பியாரூர முதலியோர் அவவாது போற்றியது பொருத்த முடைத்தையா மெனக.

சமயாசாரியர் சொற்பநிறுபணம்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் முதலவ னங்கன திராதாரத்தாத சிவஞானமருளப் பெற்றாரென்பது, “அநநிலையிற திருத்தோணி கீதறிருந்தா ரருணுககான - முன்னிலைமைத் திருத்தொண்டி முன்னியவாக் கருளபுரிவான் - பொனமலையல வியுதாமும

பொருந்நிலைம லெழுந்தருளிச் - சென்னியினம் பிறைதிகழச் செழும்பொய்கை
மருங்குணைநாா ” “ திருமறைநூல் வேதியாக்குந் தேவியாக்குந் தாங்கொடுத்த - பெருகு
வா நினைத்தோதான நம்பெருமைக் சமூலேனு - மொருநெறியில் வருளுனது கொடுப்
பதனுக் குடனிருந்த - வருமறைபா னுடையவளை யளித்தருள வருள செயவாா ” “ அழுதி
வற பிள்ளையா தமைநெககி யருட்சருனை - யெழுதினத திருவுள்ளத திறையவாா
மெவவுலகு - தொழுகின்ற மலைக்கொடியைப் பாடித்தருளித் துணைமுலைகள் - பொழிக
பாடிக்கில் பொனவள்ளு ஈட்டினென ” ஆரணமு முல்க்கு முனைநருளியனைத்
தினுகுது - காரணமாய வளம்பெருகு புனைகரு வடிவான - லிரிணங்கு சிவபெரு
மா நருளுகது செனதனைந்த - வாரிணங்கு திருமுலைபா ன வள்ளத்துக் கந்தருளி
“ எண்ணிய சிவஞானத் தின்னமுதலு குழைத்தருளி - யுண்ணுகி லெனலுட வுமை
யமமை பெகொடுக்கருந - சணமலாரீர் துடைத்தருளி ” எனவிற்பொற கண்ணமளித்
தண்ணலைபக தழைத்தாத்தகண்ணு ரருளபுரிந்தாா ” “ யாவாக்குந் தந்தைதா பெனு
மவரிப படியளித்தா - ராவதொ லாளுடைய பிள்ளையா ராமகில் - தேவர்க்கு முனிவாக்குந்
தெரிவரிய பொருளாருந - தாவிறனித் திருஞான சம்பந்த ராயினா ” “ சிவனடிப யடை
விக்ருத் திருப்பெருகு சிவஞானம் - பவமனை யுறாறதும் பாங்குனி லோங் கியஞான
முலாமையிலாக் கலைஞான முணாவரிய பெயருஞானம் - தவமுதல்வா சம்பந்தா தாயுனா
நதா நற்கிலையில் ” என வருந் திருத்தொண்டா புராணத் திருப்பாட்டுக்களா னறிக.

“ முன்னிலைமைத் திருத்தொண்டு முன்னியவாக் கருள புரிவான ” எனதருளிச்
செய்தலின, பிள்ளையாருமையிற சிவஞானப் பெற்றிற்சேதுவாகும் அருந்தவ முயன்று
வைத்தன குறிக்கப்படும் பட்டிவு, “ தவமுதல்வா சம்பந்த ” ரெனதுடம்பொடு புண
ரத்தருளிச் செயத்து மறத்தற்கு ஞாபகமாயிற்று.

“ திருமறைநூல் வேதியாக்குந் தேவியாக்குந் தாங்கொடுத்த - பெருகுவா நனை
தோ ” எனததனால், “ மனைததத் தின்பமுறு மகப்பெறுவான ” விருமயிப் “ பரசமய
நிராக்ரிதம் நிருதி ” அவதிக் கைவம் வளா கத்தகரிப் “ புனைமணிப்பூண் காசலனைப் ”
பெறுத்தபொருடு அயரு முறையிற தவமுதந்தா ரெனபதாலும், வேணடியார்
வேணடியாற் யருடும் பரங் கருனைத்தடங்கடலான சிவபிரான ஆண்டு அவாக் கவவா
நோங்கருளினு ரெனபதாலும் பெறப்பட்டன. இனி அவா அந்நினைவே டலைக்கிடாக
இரமையி லின்னிலை நின்று “ பெருத்தெழுநா பற பெரிய நாச்சியா ருடன்புக்வித் -
திருத்தோணி லீத திருத்தா தேவமுத்தி வழிபட்டிச - கருத்தமுடிந்தப பராயினு ”
ரெனதும், அவங்னம் பராய்ச் செல்கென்றுழிக் “ காசலியா மணிவயிறிற - னுருத்
பெரிய வருமபெருமபே துலகுயய வுளதாயிற நெனதும், “ ஆளுடையா ருடன
ருணிய யமாநப்பிரா னருளப்பொற்றி - முளுங்கிழச் சியிறறங்குண முகன்மறைநூன்
முறைசசடங்கு - லாளுடைய லீரைந்த தீங்குள்ளு நலஞ்சிறப்பக் - கேளிருடன செயல்
புரிந்து பேரினபவ கிளாவுறா ” ரெனதும், அவங்னங் கிளாவுறு நாளில், “ அருக்
கனமுத்த கோலனைத்து மழகியவுச் சங்குள்ளிலே - பெருக்கவலி யுடனிறப்ப பெருகிய
நல லோரைபெழுத் - திருக்கிளரு மாத்தரைநாட டிசை விளங்கப் பரசமயத் - தருக்கொழி
யச் சைவமுதல் வைத்தமுந் தழைத்தோங்கு ” “ அவம்பெருக்
கும் புலலறிவி னமண முதலாம் பரசமயப் - பவம்பெருக்கும் புரைநெறிகள பாழபட
கல் லாழிதொறுந் - தவம்பெருக்குஞ் சண்பையிலே தாவிலசரா சரங்கெள்ளஞ் - சிவம்

பெருஞ்செய்து பிள்ளையார் சிவவதாரஞ்செய்தா” ரென்றும், உணர்ச்சு, ஒ—செநிலை, “திருவொண்ணெயினியே” “பெருகு வரநிலைதோ” யாதநோக்கி யெனது பெரிதற கண் வருதலின்.

“உணமாபணம எண்ணரிப சிவஞ்ஞாந சின்னமுதந் (சாழை முளி என்) நோக்கி குஞ்சுணர்வாந் தாழ்ந்து நுளிரி னையிற் றொற சிண்ண மளி து. மதி. உணமென ஐட்ட அங் ணனா அங்கு அண்ணலை உறாந் தோ தருள்புரிந் தா ரெனப் பொருந்நியப் பிற தேறபக் கொண்டு கூட்டி வினை முடிவு செய்யு.

“யாவர்களுந் தந்தைசகா யெனமவ ரிப்படி யளித்தா” ரெனறது—சகல ராச்ய சிவபாத விருத்தா பகவதாரா மாதவதாரிண அஃக ணைபை பூண்டாந் லராயத் திருவவதாரஞ் செய்த பிள்ளையாருஞ்சு சகலாபுரிப பட்டாபகாரனை நிப் பிரதாராபாச்சரிப முன்னிலையால் அகநவரு சிவஞான மயாபுருஷதல் சாஸ்பாடோ வென்றாகுகி யது, பிள்ளையார் தவமுன்னம நோக்கி அகலாந் அளித்தருளின, அது சாஸ்பபாமென்று விடுத்தவாறுயிற்று. அஃகணையாய்ந் து மடங்க யாவைகது மென்றோந் தாயினா, தத்துவ ஞானமெய் ததார பரிபக் குலம் உபாதினைக் கண்ணதாந் னோக்கி பெனச. இப்படியளிச்சா ரெனப் தது - அப்ப மயில் அளித்ததற்குரிப பீதறினை இப்படியில் அளித்தருளின ரெனது பெருந் கூறுதலு மொன்று ஆவ னு லாஞ்நடையி ன்னையாராயத் திருஞான சமந்தராயிடுறென்று - அகநவந் திருமுலைப்பாலுண்டமயின் ஆளுடைய பிள்ளையாராயத் திருஞான சமந்த ராயினு ரெனப் ததில் தவாரும் “செயற்கைப் பொருளை யாரசமொ டுப்பல்” ஆகக் கருதானே காரண முயற்றி” எனப்பா லின், ஆதலினு லாஞ்நடையி ன்னையாராயத் திருஞானசமந்த ராயினு ரென தவநவந காரணமுதற் கிளந்த ஆசகநயை பீத தோதினரெனக் பரஞான சதத் பிள்ளையார் அறிவினை ணிபறையா லுப னாய்வின, அநிலையில் அபிவிருத்தி முறுவலின், ஆக்கப்பொருளாக உபசரித்தே, பட்டைய ஆளுடையபிள்ளையா ரெனப் தது - ஆனப்படுத்தலுடைய பிள்ளையாரெனது விநிக் கப்ப பரிம. ஆனப்படுத்தல் - பண்புடைய பீதநிலை விண்ணொழியாமா பரஞானசுதான ஓத றுமை செய்யப்படுதல். இவ்வாறுவித ஞான ஓதறுமைபாந் பிள்ளையார் பரமசிவனுக் குரிய முதற்றிவுத் தொழி லோப சிவானந்தந் தமதெனச கொண்டு அனுபவிக்குஞ் சுதந்தர மகனை ஆண்டுற ரெனபது “ஆண்டவரசு” முகலிலவாகப் போருங் குறிவழங்கிற்பம் இவ்வப் பொருளாகக் கொள்க பரமசிவின் சகச்சுவாயி யாய் விளங்குதலின், அகமூராய்வாயியோகு இப்பிள்ளையாருக்கு வேறுபடுங் தெரிப பா” “ஆளுடைய பிள்ளையார்” என்று அகநவந பிறித்தியைபு நீக்கும் விசேடண மங் ததோத்யருளினு ரெனபது. கருதசுவாயி பரமசிவின் யெனபது, “நச்சுணையவ னுடைய ம லையா யின்னகா - னுசிலாவவ னுமுகத் துணைமயா லறிநீ - பேசிலவக் வன பரனெந் பேதக் கலைவன - தோசலாவகன மணியிடைக் கதிவாரு த் தாமடோல்” எனவும், “அருவமா யுருமயிற் றாளுத்யாயப் பலவா யொன்றாயப்-பிரமமாய் நின்ற சோ த் பிழம்பட்டார் மேனி யாகிக் - கருணைகா முகநக ளாந் நரங்கடபன னிரண்டுங் கொண்டே - பொருத்தரு முருகனவந்கு குதித்தன னுலக முய்ய” எனவும், “காலையாக கால மனதிக் கருமமாயக் கரும மனதிக் - கோலமாயக் கோல மனதிக் குணங்களாயக் குணங்க் னன்றி - ஞாலமாய ஞால மன்றி - யனாத்யாய நககட் கெல்லா - மூலகா ரண மாய் கின்றுண் டாகிரு முகக்கொண் டிறுந்” எனவும், “மானிடத்தரில் விலகினிற்

புடகனின் மறவு—முன்னெடுக்காதல யாக்கையிற பிறந்தனோ ரொபட -தீ தீசைச்சலை பரஞ
சுடா நெற்றியந் தலத்திற - குறுகித்தனை பனைக்குங் சுடாதீவொ டிலைவல”|| ‘தன்னு
ருடா கு - மொருமகன்” என்றறொடக்கத்தான யருங் கத்தபுராண வசனங்களா னதிக்.
சோமஸ்கந்தபுராணத்திலும் குமாரசுவாமி பொன்னுயர் கிலவுச்சலின், தன்னுருவாகு மொரு
ம்க் னென்றா. சோமஸ்கந்தபுராணத் தி அபன மட லுருகிச்சுடவு னென்னு மூவரை
யுட தீதாமறுய்க்கு முத்தொழிலினை நிறுத்து” திரிப முட கட்டவாரண பரமசிவனை
பத, தீவதாமயக னிரண்டிவகு மொபப முடி கத் தணிராமலின், அம முத்தலவீரோடொன
பன கத்தசுவாமி அப பரமசிவனின் தீவருகத் த பர மொரு னெனபதனம, கயயிரு
முத்தலவகு மொபப முடி கத் தணிராமலின் தீவாசுருமெனக்

வெரிபு புராணம் இவ்வாறும் பிறப்பித்தவகையிற் பரமசிவன தவ முத்தலவகு
அவதரித்த சிவஞான மெய்ச் சைவஞ் சைவபரமசிவனத் திருமண உதர சிவபரஞ்சோதி
யிற தீவதலில் முடிசெய்திப் புத்தொளிப டாமத சிவபரமசிவ லைகூடினாரெனும்,
அரகசுவாசப தன்னவா உத்தொழிமென்பவதிறதசுவாச நிலை யுறையாத கூறுதலின்,
இவ்விருவகாச வுரம்பாடு மாறு கொ டாம கிருப்பொண்ட புராணத்தும், பிறுண
யும் பிள்ளையாரை சிவ குமார பொ கூறிப் வசனவகையிற் பொருள தீவ
வார முறைபாமெனச் சிவவரம்பாலின், “கருபிற பு மொபதானம் யுடகார சமனம்”
“சுற்றித் திருஞானசம்பந்த” “சமநிலைமையினுமடாபிற் பச பாகசுவததரபாவி
னதனை மயாந -தேகவிக்கிருவருவானது” என்பனவற்றிற் த - தீவிடபிறப்பொகை
மெ தா நம புனடயார தவனம் பொருள, திருப்பெருமணச் சிவபரஞ்சோதியிற தீவத
திலை முடிசெய்திப் புத்தொளிப டாமத திருவகையிற் பரமசிவ லைகூடினாரெனும்,
இவ்விருவகாச ஞானசம்பந்த லைவம, பரமப பிறிதலாநிலை, பரமபக குறு
மடி கருவா சுவதநதிரிசுவருணநி கய - துச்சி கயாநததர - பரமபயாராய சோ
ணசுவாண இப்புண்ணிப் புத்திர தீவசமிக் தருவருவா னவருநிற் பிள்ளை
ரெனமும், இவ்வாறு அயிரே புத்தொளி கொள்க தீவசுவததரபாவினதனை மயா
னெனப் பிளவருவதின், பரமபதில லைவருவத்ச் செடபா துணை மறவ, “மற
துபபரநெனச்சுவதி” “மறவருவ பரமபதில லைவருவ” என்புதிப்பொலப் பிறிதென
னும் பொருடாப பின்னத் சுவதரபாவினதனை புதி, பரமபவது ஏழாவது பொருள
பவவது இது சுவதரபாவின, துபபருவனாக, “இனிப் பிறவாணம் செபதான”
“தமக்குமாவ் லபபடயதுருத்தியாயதருந்தடி யுறத்தொழிலர்வெண்ணெமையலசெட
திமமண்ணின்தேற -- பிறக்குமாறுகாட்டி ஒப்பிண்பபமுடமடிவல் -- பிறக்குமாறுகாட்
டினாபகிமுடகுதினாருகெண்ணியே” என யரும ஆயநடையின் னையாந் திருவாகுக்களா
றுமியபுநிதிகவர்பா செம்பொருளாத லைவ, “பதயானாரான முனிவன்” என்றது-
தலைவனான நான்சமபத முனிவ லைவனவாந் த யாசலின், தீவததீவர்பு முரணுமை
யதிக, தலைவ - சிவஞானபாலடிசில் உணம்பொன வளவததுட லுணைருவிய தவ
மேமபாடு. மறவ யாகீசா வனறொண்ட வாததூரிகுந் தீவநீரான சமயாசாரிப்
ரெனபது, அவா சரித்தரங் கூடும் புராணங்களும், “கொடைகெனவிற் துவயார
தொலவினைக் குழியிலிழைது - பிண்டம்சமநதனைக் கதுபோகதீவாநதபுறமாணென்”
“பெறதுமபித்தேளினிப்பிறவாததனை மயவசெய்துதீவன்” “பரணடபிறப்பொதின்வ
யிரணடினமயகத்துத் - தருணசுடல” என்றறொடக்கத்தின் பரு மகர திருவாகுக்
கொள்கு மறிந்.

‘‘புரமெரிதநா திருமகனா’’ ‘‘செய்யமேனியா திருமகனா’’ ‘‘இறைவா திருமைந்தா’’ ‘‘சேவிற்றிகழ்ந்தவா மைந்தரான திருஞானசம்பந்தா’’ ‘‘ராசாபிழை யிதை யவாபா விமையப்பாசை திருமுலைப்பா - ‘‘மேதமுயய வுண்டவாசாக திருமாமகனா ராசலி’’ ‘‘ஹ - காசுவாசியுடனபெற்றா கைத்தொண்டாகு மடிமையினால் - வாசிபிலலாக காசுபடி பெறுவந்தா வாசிசா’’ என்றறெட்டக்கதான ஆண்டாண்டுப் பெரிட புராண் , தருணமொழித்தேவா பிள்ளையாரைச் சிவகுமாரரெனக் கூறிய வெல்லாக திருச்சேனாண் றீற்றிருந்த சிவபிரான திருவருளாத பெரிய நாயகியா திருமுலைப்பான ஞானவடிவ ண்டடியரு வாண்டி ஆளுடையபிள்ளையா ராபிணமை பற்றியேயா மகன், அவை மேல தனேயி மாறுபடா வெண்பது தெற்றென வுண்டதுகொள்ள திருச்சேயருளா ரெச்ச தத்த குமாரா தானை சிவாபராதகங்குடி அவனைப் தாறவகிசையகாரணத்தானே சிவ பிரான அவரை அநிலையில் ஆண்டு பிள்ளையாராகியது போலக் கவுணியா தலைவராய் உத்ததருளிய பிள்ளையா முனணிலைமை திருத்தொண்டு முதலமை பற்றி அவருக்குச் சிவஞானப்பாலடிசில் ஊட்டியிததுத் திருஞான சம்பந்தரிடமிருந், ஆளுடைய பிள்ளையா ராக்கியருளிரெனக், அருணமொழித்தேவாக்கு இதுவேசுருத்திராமா’’ ‘‘பாபதயாளா வண்புதலிப்பிள்ளையா - தாமெழுந்தருள்நதற்குப் பிள்ளையா - காமருமபத்யினினில் வக்கண்ட - ராமகிழ்வுடனபணிந்தாடிபாத்தனா’’ என்றித பனரு செய்குறாப பிள னையாரோடு புசலிட பிள்ளையாரை வுபித்ததெச்சவாறுபுறியுணர்ந்தசொல்ல ஆசிரி யா சிவஞானயோக்கிக்கும இதுவேசுருத்திராமா’’ ‘‘ஆளுடைய பிள்ளையா முதலிய வுணமைநாயனமாரக்குத்தவியின்றியுள்ள நிசுழந்தவாறெனனைமெனலுக்கடாவைவித்த தற்கு ‘‘மேறசெயதுழி’’ என்றனமும் வலியுறுத்தனா’’ என்று சிவஞானப்பாடிபுறதுள அவா ஓத்யவாறுநுணர், இவற்றுனே ஆளுடைய பிள்ளையா, உக்கரபாண்டியனா உருத்திரசனமனா போலவாரோ அபர சுபிரமணிய ரென்பது போதவா னுணாக, ஆளுடையபிள்ளையா இவ்வாறு அபர சுபிரமணியா பெற்றறுமை பற்றியே ஆனறேறும் புராண தூலுடைபாரு மாண்டாண்டு அட பிள்ளையாரைச் சுப பிரமணியப் கடவுட குரிய குறி குணங்களால் விசேடித்த அவ்வாறேதுவா ராயினா, ஆகலி, அவை குணவாதந் துதிவாதம்களே யாமெனக் அருணகிரியா முதலியோ திருப்புகழ் முதலியவற்றில் ஆளுடைய பிள்ளையா தற்புத்த செயல்களை அமருக்ககவுள செயலாக ஓத்யதும பிள்ளையா ஊர முலைப்பாலுணர்அமருக்கக டவு டிருவருளமிச முறுதல் ப, நி டத்தலி, அட்டை வைரவக்கடவுள வீரபத்திரக்கட வுண முதலியோ இட ப்றியருளிய அயனதலைகோட மக்களவெளித்தகத்தன முதலிய செயல்களை அவா சிவபிரான அருளமிசமுறுதல் பற்றி அமருதலவன செயலாக ஓதவது போலவதோ உபசார வழிகளெனது னுணிக விசாலாக்கள றுணு சங்காரவுருத்திரரெ னனுமமிசவுருத்திரா குணிருத்திரக்கடவுடகுரிய குறி குணங்களான அங்கனம் விசேடி க்கப்படஹம் அக்கடவுளாகாதவாறு போலவும், குணிருத்திரக்கடவு றியமுறுதல்கவுட ளான பரமசிவனுக்குரிய குறி குணங்களான அங்கனம் விசேடிக்கப்படஹம் அமுமுதல வனாகாத வாறு போலவும், ஆளுடையபிள்ளையா உருத்திரசனமனா உக்கரபாண்டிய னாரென்னு மமிச சுபிரமணியர் பரசுபிரமணியக்கடவுட குரிய குறி குணங்களால் அங்கனம் விசேடிக்கப்படஹம் அச சிவசுபிரமணியக்கட வுளான ரென்பது தெற் றெனக் கணர்ந்தொள்ள

[illegible]

இனிச் சிவஞானச் செயலுடை, நாயனமார் தாமுற சாகிஞ்ஞல் நிலைகளான வேறுபாடுமில்லாம, பக்திய சிவஞானத்தானே பொருளுமை யுடையதே யாவா. அது “உவாதுநெகவண்காநாந் க்ஷீராவ்யுஃ” “சுருக்வண்காநா-க்ஷீராவ்யுஃ” “சுருக்வண்காநா-க்ஷீராவ்யுஃ” எனவரும். “சுருக்வண்காநா-க்ஷீராவ்யுஃ” எனவரும். “சுருக்வண்காநா-க்ஷீராவ்யுஃ” எனவரும்.

மற்று ஆளுடையபிஷேபராக, முதலிய சமணாசாரிகள் நால்குரு நிலங்களுக்கு
திரவங்கூர முருகிய, பரமசிவன் என்ற முறையு முரணமைப்போடு அசைவமுதலியவை

யதிட்டிக்குறது, முறையே கருத்தோணி யமனமயடபராயும, திருவதிதை வீரட்டான
முாத்தியாயும, திருவருடநிறை யந்தனாளுளையும, தருப்பெருத்தறையிறுருந்தன் பீடப
பரமாதாரிடனாயும, தானே முன்னின்று, ஞானதிருமயினை மறநவாசுருச செடதய
மக்கொண்டருளிது ரென்பது. இது நிரந்தர திகையெனப்படும நிரந்தர திக
கையாவது - விஞ்ஞானசலா பிரளயாலாகருத தீவ்ரந திவிரத மெனது மிகவுகைய சீக
திகிபாதத்தாற பரமசிவன ஆசான முாத்கிளப ஆதிட்டிக்குற நிறை செயல் தலநிந
தானே முன்னின்று செய்வது. இந் நிரந்தர திகைய சிவிர சககநிபாதத்தான அனாத
தேவா முதல்மேயா பரமசிவன யதவுகையுத தீவ்ர ர சகநிபாதத்தான பீடபதயவைய
முதல மென விருவாசைப்படும அவதான சமயாசாரியா காவலருசுரு செடசருளி
யது பிண்டை தெனறுணாக தீசனசெ லுணரு சோமுதர பெருநா - மெனாக மெரு
தது ஞானதயாசகசெய்யப செபபார

தவமுதலைய சரபாதா கார, சிவனமுதே சித்திமகு தருப்பெருநு சிவஞான
முலகம்மயிலாக சலேனானப, பவமாயுன உதட்டிக்குற பாககினிவாககியுறான முணா
வரிப மெடருஞானை, ஆநிதியில் உணாநத ரென நிர்விறையாற சொனெ கூட
யுச தவமுதலைய சமடத்தர உயனமயிலாக சலேனானமாகிய சரபருனமும உணா
வரிப மெயருஞானமாகிய பருநான முமெனதும் துரண்டனையம, ஆநிதியில் உண்
ராதா ரென வினைமுடிய செயச கேடடல சித்தித லெனது மிரண்டு நூல
பாறியுர, தெளிதலிடை யெனது மிரண்டு நூல பருது நிமுமெயபு
லமாரான, அவை தமயம ஆநநன மிரண்டு மரண கேடரினமாகி டுதவ முனிஞா

திருநி கேடடல வடிவான சலேயும, சிவநிலைவடிவான சலேயும, ஆபருநான
மெனவொன்றுனும, சித்திதயசலே தன செவிதே புலப்படுரு சுகத்தமலா - ரியாயண
ணிலையும விருததசருநாவக கேடடலசலே தன செவிதம பிறா செவிததம புலப்படுந
நூலலவாரியாயப புறதது சிலவும் விருததி மேயபாந முடையன டோடலே, ஆத
தருநவாகரு வடிவான சித்திதேசசலேயவவிசே டனமாகியும, சுகத்தமலா வடிவான
கேடடலசலேயும விசேடியமாகியும, அவ்வார்த்தியருளிஞா, தெளிதலித டுடடை
யதிலும் பருநானமென வொன்றுனும, தெளிதலித திருவருநானானசுதி குறைவாயு
டுடடையினிதாவாயும விநாகுதலின, சுகத்தவடிவ திதவப்பததி தெளிதலிதவை
விசேடனமாகியும, டுடடையதிலை விசேடியமாகியும, அவ்வார்த்தியருளிஞா ஆதி
ரியா சகலாகமபண்டிதா கேடடலுடன சித்திதத தெளித டுடடை கித்தலென பிரி
ண்டாங் கிளகின ஞானம் எனக கேடடல சித்திததலித யொனருகவும புணைததெளி
தனிடைசகனை மறஞானருகவும சொண்டோத்யருநதலின, அந்நானகும இடவனமிர
ண்டிரண்டோரினமாமெனபது அவா தமசுரு முடமபாடாதலபெறறம, "கேடடலுடன
சித்திதத தெளித டுடடை கிளததலென வீரிரண்டாம்" எனபுதிட்டடன் எனஞருசகா
ராததத துருதியை தெளிதலுடனிடையெனப்பினனும் பிரித்துசு கூடயுரைசதபாலதெ
ன்பது, "விரிரண்டா" மெனநகநனம் வகுத்தோத்யவாயுபாறியுணரப்படும இத்தருடபா
ட்டிமருகு இங்கன கோககுதபபு பெரிது புணாதது நிரணிறப பொருள கோருககிட
னாக வாகிரிபரோதிய சருதணரமடபாதா இடப்பட்டுத தமசுரு வேண்டியவாயு
உறையனவ மாருதப போலியுரை பலவாயுரைததார எனடு யாமுரைதததே ஆகிரி
யா சருத்தர வாயும, அவருரைதகனவெல்லாம் போலியுரைகளாமாயும, ஞானரு
மணி மெனதுககரத்ததல விதித்து கூறிலுமா, ஆணக சாணக.

ஆகாம பிரமாணமென்பது தெய்வப் பரிபாடல் அல்லது சா. வ. சி. ட. ல் லிருந்து
 “பாருசராத் திரம் புரமுத்தெடுத சொருசிலா பகாவா” என்பது முழுவாகத் தந்திரவழி
 பொழுதுவிவரை எடுத்துக்கூறி “அவ்வாறும்” ரெனவுபு, பாறம்புராணத்தில் வசித்
 —றுக்குத் தீயினுக்குங் கூறு நிகழுவழிக் “திராவிடீசச்சுன்னிற் சித்திரசேனுவெ
 னபா” நெனநெடுததுக்கொண்டு, “சித்திரசேனுவென மரசன பாசண்டா கூற்றெ
 பற்றி வைதிக வொழுத்ததைக் கைவிட்டுப் பரிபாடலுய்யொழுத ரகத்சல வீழ்த்தா”
 நெனவுந், வாரிடடலயிங்கத்திற் “சாண்டிலிப் பன்னபுரெனவன றுக்கண்ணையுப
 பிறாமே நயந்து வாசஞ்சுவனைத் திங்குநெரியானே பதிப” “சித்திரவழி” லீழ்த்தா”
 நெனவுந், சூசகங்குதியின் “மொழிபாளுச் சாத்திரங் காபாலங் காளாமுகஞ் சாந்
 தம் பவுத்த மாருத்த தன்னிற் — கழிபாசு பத்தூல சாமபவத்திற் நீகைக் காதுலிப்பீர்
 வேதுயிற் கையா காளீர்” எனநறொடக்கத்தாற் “சித்திரவழியொழுததல் பொய்க
 தொழிலுண்டது வெகுண்ட கவுதமன சாப்பய” “நெனவங், சாமபுராணத்தில் “அனை
 வரும்ரணையினையு யனையி” யெனநெடுததுக்கொண்டு “அறுமுனியாரிட சாப்பயந்
 தானே யெடபித்தன முதலியவற்றி னதகாரமினமையான விருத்தியினி வுருத்திவோ
 சகு விருத்தியின்பொருட்டுத் தந்திரஞ் செய்யப்பட்ட” தெனவுந், அதுண “மோக
 நூலிருவொழுஞ் செய்வோம் விடைக்கொடிபா” யென்புக்கு லாகங்களை மேகிப்பிக்கு
 நூலெனவுங் கூறுதலால், ஆகமம் பிரமாணமல்லவென்பதே தெற்றென விளங்குமாக
 லினை, அசுவலீர்பேறு முதலிய மறுமைப்பயன் பயப்பிக்குமாறெனையெனின, — கூறுதும்.
 வேச நித்தமென்பதற்குப் பிரமாண மின்னாயானுமே தோற்றக்கேடுகளை காணப்படுதலா
 னளித்தமென தேறுநியப்படுகலானும், “அநதக்காமெயி” வெனமூறித்துணாவு
 அநதச்சுடரேயிடுவென்பதுபோலச் சாதியொருமைபற்றி நிகழுவதேயாமாக்கலானும்,
 அவ்வாறன்றி யொழுத்துக்கணித்தமெனக் கொள்ளினும் அவையொன்றோடொன்று தொ
 டாப்பாடுறுவருஞ்சொற்க ளளித்தமேயாக்கலானும், உலகத்திற்குத்தோற்ற வொடுக்கங்
 ளுண்மையிற் பிரவாக் தித்தமென்பதும் பொருத்தாமைப்பாணும், எல்லாவுயிர்சனமாட்டும்
 பேரருளுடைய பரமசிவனாசெய்யப்பட்டமை பற்றியே வேதங்கட்குப் பிரமாண வுண்
 மை கொள்ளப்படும் அமுமுறையானே சிவாகமங்களுந் பிரமாணமாத் துணியப்படும்.
 அது “வேசமுதலுலகாயதநூலிதுநியாகிய வெல்லா நெரியும் பரமசிவனா செய்யப
 டடமையானும், இறுதிக் காலத்துப் பரமசிவனிடத்தொடுங்கியவேதம் படைப்புக்காலத்து
 முன்போலவே தோனதுதலானும், “சித்த” மெனதுபச்சரித்துக் கூறப்படும். ஆகலின், சிவா
 கமங்களை நித்தமென்பது மிக்கருத்தே பற்றி யெனக் அங்குந் மல்லாக்கால், “வேதம்
 பரமசிவனாசெய்யப்பட்ட” தெனவுந் எருதிக்கொளும், “அட்டாதிச வித்தைக்கு முத
 திருத்தாலாகிய சூலடணி” யெனநறொடக்கத்துப் புராணசுனைக்கொளும், என்
 டிக்கூறும் அதுமானவனவையொளும், முரணுமாற்றிக்.

ஒருவனின்னை வந்தெனெழுதி அவனு மவன் வாயமொழியும்போல, முதல்
 வனு முதல்வனா செய்யப்படும் வேதாகமங்களுந் சமமுட சாரகவேதவு ஞாபகவேது
 வுமாகிய வேறுபாட்டினையின், இன்னோரெனவை யொன்றின் யொன்று பற்றுத்
 லெனவாகுமறமாகா வெனக். இனி யானேரோற்றமுலப்பட்டமைபற்றி வேதஞ் சிவா
 கமநிரணமும் பிரமாணமெனத்துணித்தபின்னா அவற்றானே பவை பரமசிவனா செய
 யப்பட்டனவென்பது துணியப்படுமாக்கலானு மொன்றையொன்றுபற்றுத் லாகாமையு
 மானாக். ஆனேரோற்றமுலப்பித் லாகமப்படுத்தினினின்றுலெனின், — அறந்து, “தூ

க்கம் வேண்டியோன் சொகிட்டோமத்தான் வேடக” என்றை ரெட்டகத்தகம் சுரு
 திகட்கு அவை வேட்குமாறு வகுத்தக கூறுகு சுருதிகளு மத்தனமையவாகிய சுப
 குத்திரங்களு மின்றியமையாது வேண்டப்பயிமாறுபோல வேத்ததுள விதிக்கப்படு
 சுவாசு முதலிய விதிக்கும அவற்றைவகுத்தக கூறுங் சாமிக்கு முதலிய சிவாகமங்க
 ளினதியமையாது வேண்டப்பட்டு நிறுத்தி, அவை யானேரோற்றவருவப்படுக லொரு
 தலைபாகலானைக. இது சதா வேத்தாறபரியசங்கிரகத்தின அரத்தாசாரியா கூறிய
 வாற்றானிக. அங்குனமாயினுந் திகைப்பே ருனேரோற்ற தழுவப்படாமையின்,
 அப்பகுதியிற் பிரமாண மாற்றென்கை பிறிதே, —அதனது, சுவேபன உபமணனி. என
 அத்ததியுமுதலியோர்க்குத் திகைப்பேறு காணலாலென்க. உபமணனியை அது
 கியன் முதலியோர்பாற கண்ணன இராமன் முதலியோர்க்குத் திகைப்பேறு அரி
 வஞ்சம் பாரதம் பாறம்புராண முதலியவற்றின் விரித்துக்கூறியவாறுங் காண்க. அல்
 தெல்லாரும் பெருமை, எல்லாருக்கு மலப்பாக மினமையாற, பரமசுருத் சக்தி
 யாசம்போல, அதற்குரியவதிகாரிகள் சிலரோபாகலானைபது. அதனல், வாமநூல்
 முதலியினவும் பரமசிவனாற செய்யப்பட்டமையின், சாமிசமுதலியவற்றோடொப்ப
 பிரமாணமாதல் வேண்டப்படுமபிறவெனின், —படாது, அவற்றுட கூறுகு கரைக
 குடந்தாபித்தன முதலியவாசாரங்குள வேத்தது ளெந்திதேறி விலக்கப்பட்டமையிற்,
 சவுத்திராமணியாகத்திற சுரையேற்றல் வேத்ததுள விதிக்கப்பட்டதாயினு மேனையோ
 க்கையாயவாறுபோல, அவையும் ஒனையோர்க்கே யுரியவெனபது பெறுதுமாசலின்,
 அவையு மவற்றிற்குரிய வதிகாரிகள் வேறுபாட்டாற பிரமாணமாமெனக் கொள்ளப்
 படு மென்க. அங்குனமாயின், அது வேத விதியோடு முரணாமலோவெனின், —அவ
 ற்றுட் கூறுங் கிரியைசுட்கு வேதநெறியிறப்பிய மாந்தரத்தகாரிகளெனப் பிரித்து
 வைத்தலான முரணுதென்க. இது காந்தத்துட கூறப்பட்டது. இனிப்பொருள்கண்
 முரணியவழி வலியவற்றான மெலிபவை கண்டிச்சுப்படு மெனக்கொள்க. எல்லாநெறியு
 மிறவனாற செய்யப்பட்டமையான விசேடமினமையின் அவற்று ளொன்றறவொன்று
 வன்மை மெனமை கூறின, இதுவே மாறுசொனக் கூறலாமாலெனின், —அதனது, அவ
 ற்றைப் பின் வழிப்படுத்த நூல்செய்தோர் தாரதமயியத்தானே யவற்றிற்கு வன்மை
 மென்மை கூறுதலமையமாகலின், பின்னால செய்தோர் அவ்வநெறியிற் கூறும் பொருள்
 களை யம்மொழியின் றாறபரிய மறியாது மயங்கி அவற்றோடு மாறுகொளத் தொகு
 ததும் விரித்தது செய்தாராகலின், அவை மெனமை யெனப்பட்டன. மாறுபோலில்
 கூற்றினெல்லாம் பிரமாணமேயாமெனக் இனி வேத்தத்தினுஞ் சிவாகமத்தினு மிக்தரன்
 முதலியோர் அவ்வாறு வழிப்படுத்து வேறு நூல் செய்யாது, வேத்தத்திற்கு வியாசா
 முதலியோரும் ஆகமத்தகடுப் பிரணவா முதலியோரும்போலச் சம்பிரதாயமாத்த
 ரமே விளக்கிராகலின், அவ்விரண்டினுள் வன்மை மெனமைகள் கூறுதல் பொருந்
 தாமையின், அவற்றுளொரோவழி மாறுகொள்போலத் தோனதியவழி, வேதவாக்கி
 யங்கடம்மூன் மாறுபட்டவழிக் கருத்து வேறுபாடு பற்றிக் கூறியதெனத் தெரிந்
 துரைத்தகொள்வதுபோல, அவை முரணாவாறு தெரிந்துரைத்தகொள்வதன்றி,
 அவை பொருளு னென்று மறுக்கப்படாவென்க. இவ்வாறன்றி, இன்னுமொருவாற
 ருன் விடுக்குமாறு சாருவாக முதலிய வெல்லாசமயமும் பரமசிவனாற செய்யப்
 பட்டமையிற் பிரமாணமேயா மாயினும், அவற்றுண் முதற்கண் மிகவுமருகவுள்ள
 வினாயுலகவின்பமெருமபய னெனவுந் தமக்குப்புகழ்புகிய மக்கண் முதலியோரே
 யான்மாவெனவு மபிமானஞ் செய்துமுதுமதாராரிசுருத்தப, பரமசிவனிரங்குந், துடை

[illegible]

இனிச் சைவரிலொருசாரா சைவர்களுக்கில், 'உலகநூல், வைபவம் உலக நாயகம், அந்நாயகம், மாதந்தர' என நூல்களால் உலகநாயகம் அது, 'மாதந்தர' நாயகம் புறநூல்" என வைத்திருப்பதும் அது உலகநாயகம், "உலகநாயகம் தலைநாயகம்" வென வேதாந்தத்தையே புறநாயகம் என்று சொல்லி மறுத்தலானும், வேதம் பிரமாணமென்பது அது பஞ்சதண்டில் லாகாசம், 'மாதந்தர' மறுத்தல் எனவே "ஆண்டு 'வைதக' மென்றது மீமாஞ்சுநூலும், வைதகநூலும், நாயகநூலும் மென்று மூன்றுமேயா" மெனவும், 'புறநாயகம்' மென்பதேயுணர்த்திய 'வேதாந்த' மாவது ஏதாவது உலகநாயகம் வியாசநூல்" எனவும், சிவநாயகநாயகம் சிவநாயகம் புறநாயகம் அதுதான், அது உலகநாயகம் என்று மென்றன வுளங்குமாக்கலின், ஆண்டு 'வேத' மென்றது உலகநாயகம் உலகநாயகம், 'வைதக' மென்றது கருமநாயகத்தை யாராய்ச்சிசெய்தலின் அன்றகு மப்பெயராயிற்று. அங்ஙனம் கொள்ளக்கால், வேதநாயகம் சிவநாயகம் மாதந்தர "சைவநாயகம் தலைநாயகம்" எனவும், "வேதநாயகம் பொருளைத் தெளித்தல் கூறுவது சிவநாயகம்" மென்றும், "பிறநூல் பிற பொருள்களைக்கூறு" மென்றும், வேதத்தோடு பொருளும் புறநாயகம்

புறநிலைய சிவாகமங்கட்குப் பிரமாணமாதல் கூறும் வசனங்களோடு முரணுமாற்றிக. 'பாசுபத' மெனபது யோசுப பெயராத சைவாகமங்கட்கும் உருடப்பெயராத பாசுபதாசமங்கட்கு மாமாறுபோல, 'வோசாத' மெனபது யோகப்பெயரான வேதத்தின் முடிபாங்கிய வுபகிடதவசன்கு கூறும், உருடப்பெயரால் அவற்றை யெடுத்தசெய்தல் மல்காண்மவாததுலைக் கூறும் ஆகலின், அவ்விருவேறுவகையுந் தெரிதுணரந்து கொள்க.

வேதிமோததறசண்ணுந் வைதிசாசாரத்தின்கண்ணும் உபயாபப பேறுடை யாராணநி யத்தாராயினமைப்பாலச சைவாகம மோததறசண்ணுந் சைவாசாரத த்வண்ணுந் சிவத்திசைப பேறுடையாராகனநி யத்தார மிலையெனக்கொள்க.

இவ்வாறு சிவஞானமாபாயித துறைச்சுப்பட்டது.

தமிழ்வேதநதந்யதிநுழைகள்ளவைதிகசைவவோத்தாமாறு
விளக்கல்.

இனிந் தமிழ்வேதங்களு வோகாசம் முதலூலிரண்டினையு மூலமாகக்கொள் டவ நதின சாரம ட ஆவதிருத்தனவெனபது, "ஆதமத்தொடு மந்திரங்களுமைந்த சங்கத் பங் சாராய" எ-ம, "மந்திரமாவதநீய வானவாழ்மலதநீய - சந்திரமாவதநீய ததிக்கப்படு வதநீய சந்திரமாவதநீய" எ-ம "மந்திரமாவதநீயவானவா - சிந்தையுணினவ ராதமமையாவன" எ-ம தோகையாடில்கொளவாரதுவாகக்கூறற்கள் போர்த்துழல்வா- நாகமச்செலவருரைமலா ஆறுறுவோரணமா" எ-ம வரு மாளுடையபிள்ளையார திரு வாககுச்சுளாலும், 'சூலா பட்டையுடையார் தாமேபோ லுருகடாத்திருக்கண்ணியுடையா ரோலு - மாலே மந்திரத்தொருபாலவையுதார போலுமச்சாழ்ந்தந்திரமுமாறாபோலும்" எனவரும் வான்கு சுருவாககாலு, "தொண்டாததம்கெனிய்சோதியையவேதியனைத் தூபமறைப்பொருளாததையவாராட்டனரு - கண்டதலுக்கிவாருன துமிருந்தவனை யூழிப டைதவவேடுடொளவிரமுணரா-வண்டனையண்டா சமக்காமுணன்மொழியுமாழ்வய" எனவரு நம்பிபுருசா சுருவாககாலும், "ஆகமமாகிதின நண்ப்பானருளவாமுக்" எ-ம "கேவேடராகிச்சென்றதுபிறகு - மாவேட்டாகியவாகமமவாகசுய - மறைவதமமை மகேந்திரசுத்திர - அறுமலை பருகுகளா மபணிசுருளியும்" எ-ம "மறையுமாயமறையின பொருளுமாயவாபெண்மனைத்தலமணியமனின்" எ-ம வரும் வாசுதேவாழகிருவாக குக்களாலும், "வவநெறிசுழைக்கொங்மிருகையுத்தறையினங்" எ-ம "தவமபெருந குஞ்சுணையபிலேதாவிலைசாராசங்குளொரு --- சுயமபெருக்குடுவினையார திருவவதார குசெயதார" எ-ம "வேசமொடுகையெந்நிவிளங்குவந்திசெனணியுரு" எ-ம "மன்னுபு சமுத்திருசென்னடாபுழாத்தின்றுமறைவாழுவந்தவாதாம" எ-ம "மறைவாழுவந்த ணாதுமவாயமையொழுக்கமபெருகுந் - துறைவாழ்ச்சுதறச்சாரதமக்கருளி" எ-ம "தென னறமுயிர்மயிர்மனித்தசுசெய்கமலத --- தன்னையையாககுமமைச்சாசுமபைபுருதி - தன்னுநெறிவைத்தித்தன்னுநெறியேயாககுதலான" எ-ம புந்நயிலுலவருரைத்தபொரு ளொருள்ளுமபடியனபொருநதகூற - மந்தவுணர்வுடையவரைநோக்கிசைவமல லாதமறஞென்றுமில்லையென்ற --- யந்தமில்லாமறைசளாகமங்ளனையில்கலைப்பொரு ளுணராதாரருளிசெய்ய" எ-ம "ஆககினைமீழ்விரகாசொல்லிறந்தஞானமறைதேசு குச்சிருவாயாறசெப்பியருளசெய்தார" எ-ம "வந்தனைநதமாதவத்தோர்வணங்கித்தாமந துமறைவாழ்வேசைவசிகாமணியே" எ-ம "இன்னதன்மையிலிவாசிவநெறியினையெ யத்" எ-ம "மறைகளாயநானகுமெனமலாதசெஞ்சொற்றிருப்பதிக - நின்றயுக்காதது

னெடுத்த" எ-ம் "தாண்டவம்புரியுந் தமிராஞ்ஞைத் தலைபடக்கிடைய தினைசைவ-வாண்டகையாருக்கித்தவநிலைமை" எ-ம் வரும் அருண்மொழித்தேவா திருவாக்குகளாறுமறிக. ஏனைத் திருமுறைத் திருநிகமாகம் சாரமாத லாயந துணைச.

மந்திரம் - வேசம், தந்திரம் - ஆசம், "தாவிலசராத் தவகனெ லாநு-சிவமபெருந்
கும்பிள்ளையா" ரெனநா, சமமை வழிபட்ட திருக்கூட்டத்தடியா முதலியோருக்குந்
திருவோதநாராண்பனைக்குந் சிவப்பேறருந் திரமநிலித்ததரு, ஆளுடையபி
ளையா வளாத் தருளிய வைத்தொளி, பூவமீமாளுசை, சாமாயம், கயாயம், வைசே
டிகம், பாஞ்சலா, உத்தரமீமாளுசையென நித்தந்தது வைத்தசமயங்கட்குமேலாய
அவைதம் உண்ணுகொறுத துண்பொருளுடைத்தாய் துண்பவயுறு "வைத்தகைசை" மென
நிற்குமாட்சி யுணர்த்தவா, "துணைநிலைவித்தினை நிறையாககுதலான" என
நவ்வாறெடுத்தோத்திரென்பது. அறிவினாமிக் வறுவகைச்சமயத்தோசுமவைத்த
தினநாறெறி கடைபிடித்துச் சிவபாதவந் தேறினோசும வேறு திருவருளினு
வீடுபெறுமுயனரோக்குந் திருவாத்தெழுந் துபிச்சப பிரமஞானம் பிரசுத்ததருளி
வைத்தகைசைவாட்சிபுத்தலைவராய் நின்றொரென்பது விசயமுளா, ஆளுடையபிளையாரை
"மறைவாழ்வை சைவரிகாபணியை" மெனநமனப்பேறறிவைத்தாரா பிரமஞானமெனி
னுஞ் சிவஞானமெனினு மொசும "ஞானமெனெறி யானையாக்குமாசகிவாய்சொலா
மென-ருணசாரமசகிவாய்த் திருபத்திச்சைவ கண்ண - வாணமுநிலைகாட்சைவருந் செயதி
மமணத்தினவருநோ - நீனமாபிறவிநீரயவரு புதுகவென" "ஆறுவகைச்சமய"த்
தருந் தவருமடியவருந்-கூறுமறைமுனிவாச னுக்குபிடவர்த்தனைநாரும - வேறு திருவரு
ளினுல்வீடுபெறவந்தாருந் நிலப்பெருஞ்சாத்திலுள்ளெல்லாருமபுகத்தறின" "சா லியை
கைப்பறதிகொண்டுவைக்கொண்டருளித் - தந்தறவாச்சுந் தருந் தருந் தருந் தருந்
னெழிலவளாசோதநெண்ணியதனுடபு குவா - பொறிபெறுபுந் தவதிப்புகொளையுடன
னு" எனனும் அருண்மொழித்தேவா திருவாக்குக்கால் ஆளுடையபிளையாருக்கு
தருவஞ்செழுத்தின வாய்சியமான பிரமஞானயுபேசை வரநிலித்தலைமை யத்தந்தாரா
சனெனெல்லா முணமை கடைபிடித்த துணைத்துகொளச் ஆளுடையபிளையாரா
பரஞானபாலமுதன்கு பிரமஞானசாரியாயினோ, "ஆறுவகைச்சமயத்ததருந் தரு
மடியவருந் - கூறுமறைமுனிவா" முதலாயினோரு மலபரிபாக் வேறுபாட்டிற்குப்ப
சிவ சரியை கிரியாயோசு ஞானநெறிநின்ற விடுபெறு சாத்தித் தவா பொண்ணுபெண்ணு
ராதலின், அவருளாய் திருவஞ்செழுத்தருமறைத் திருபத்திஞானவாட்சிச்சமணத்தினு
மறைவரொப்பப் பரமுத்தியான சிவசாய்சியம் ரதில பெருஞ்சாத்தி புத்தையதன
ரென்ப தியாநவனியையுமெனின், - நனது வினாயுப ஆத்தருக்கூட்டத்தோரெல்லா
மீதில் பெருஞ்சாத்தியுட்புகு வீடுபெறுகடினும் ஆளுடையபிளையாரொப்பப்
போதநிலைமுந் தவழிப்புகொளையுடனும் பரகிவசாய்சமந் தலைக்கடினும்
ரென்பதே சேக்கிழார்முனிவாக்குக் கருத்தாம். அது திருக்கூட்டத்தடியுமெய்திய வீடு
பெற்றினைச் "சொபெருந் தருந் தருந் தருந் தருந் தருந் தருந் தருந் தருந் தருந்
நம்பாண்டிசு-ஆதிரமெய்ப்பெருமபாணமறமெனையோரனைந் தோளா-பாந் தவகினை
குழப்பனனிகளோடுபுகுகார்" "அணிமுத்தினகிவகைமுதலணிதாங்குச்செனெரு
கண் - மணிமுத்தமாலையுனைமடவார்மங்கலமபெருகும் - பணிமுறுமெதித்தாராகடபரிச
னங்கள்வினைப்பாச - தணிவித்தவுணாவின்ராயத்தொழுதுடனபுகுகொடுங்குண" "ஆறு
வகைச்சமயத்ததருந் தவருமடியவருந் - கூறுமறைமுனிவாக்குந் தருமபிடவர்த்தனைநா

நம் - செங்குருவருளில்விட்டுவருநதாரு - ிலிபெருஞ்சோதியிற் செல்லாருபுக்க
தற்பின்" என்றங்ஙனம் பொதுவாகவுந், ஆளுடையபிள்ளையாரா தலைக்கடிய விநிபெற்றதி
னைத் "தேசத்தாறுவதற்குந் திருஞானசம்பந்தரா - நாநெழிவனவாசோதிராணியதனுட்பு
ருவார-போதநிலைமுடிநகவழிபுச்சொன்றியுடனா" எனநிகநனஞ் சிறப்பாகவு மெநிநி
கூட திருப்பாட்டருள் செவ் தவாற்றா னுணாக, சேராபெருமான முசலியோரா நபியாரா
ரேராடு திருக்கயிலை தலைக்கடிய மூறவா பசப்பேற்றுது ததகம் பரிபாகவறிவுச்செய
கிகேற்ற பசப்பேற்று னாண நிறுத்துபுறியு முறிது தெளிந்தகொள்க. வாஜீசா
நமபியாராரா வா ஷா பசந்நம் ஆளுடையபிள்ளையா ரொப்பப் போதநிலை முடிநதவ
ழிப பசொன்றியுடனாஸ்தும் பாமுதயெனப்படுஞ் சிவசாயுச்சிய விநிபம் தலைக்
கடியுரென்பது, அவா பரஞானவொழுக்கங் கூறும் புராணவரலாறுகள் பற்றி யுணா
கது கொள்க. இப்பரமசிவசாயுச்சிய விநிபம் தலைக்கடியநாயனமா பிறருமுளர்.

அறிதலைக்கடியனாரா, நபியாராரா சிவபிரானை விடுதருளப்பட்ட வெள்ளை
யானே புராண அரியபன் இத்தனைமுசலிய தேவருந் சணங்களு மெதிராகொண்டு புடை
சூழ்க் த்தகெடுப்பக் குருமெனியோடு திருக்கயிலைசென்றெய்தி அணுகுத்தொண்டரா
யப் பணிநிபால் அமங்கருளினு ரென்று பெரியபுராணமுசலியன் வேறுதலின், அவர்
ஏனைச்சமயாசாரியா முவாந்ராடொப்பப் பரசிவசாயுச்சிய விநிபம் தலைக்கடியுரென
றல் பொருந்தாதாம் பிறவென்ன, - தரியாது கூறினாய், நபியாராரா இவ்வா டனி
தலைமேறொண்டி திருக்கயிலை சீங்கித் தென்னாழிற் திருவவதாராந் செயது திருந்
தொண்டச்சொகை நகை வைத்தகையம் வளாக் தின்புறு வைக்க ஆவலிறைவா அருளு
ப்பாட்டானை கேட்டதனைமாளே திருக்கயிலைபந் தலைக்கடிய பண்டுபோல அணு
ககத்தொண்டராப் ஆண்டு மேலிருந் ஆயினாய், ஆண்கிறைவா திருவருளாத போதநிலை
முடிந்தவழி அவா சிவபரிபுராணம் புசொன்றியுடனாக் லொருங்குலோகலின், அவரும
பரசிவசாயுச்சிய விநிபம் தலைக்கடியுரென்பது துணைதற்காகம். ஆதலின், அது
பொருத்தமையானெனச், இனி நபியாராரா திருமெனியோடு மசெய்தே திருக்கயிலைதலைக்
கடியுடனா. அது "நானேமுறைபடைத்தானா திற்து தனபொன்னடிக்க - நாநென்பாடலந
தோநாயின்னைப்பொருட்பிற்து-வானெனைவந்தெதிர்கொள்கமதகயானையுருபுரிந்து -
உளனுயிர்வயற்செய்தாரொழிந்தானமலைத்தமன்" எனவரு மவா தேவாரவோத்தா
னநிக். கொடித்தல அழித்தல் அது "நோயவாதுநோக்கொழித்தது" எனபுருணநிக்.

முதகணவசத்தானதமிழ்ப்புலவார்பாங்க
நருவருட்பாவுத்திருமுறையுமாகாமநீடுநீத்தல்.

இனிச் சமயாசாரியா முசலியோ ரருளிச்செய்த திருவருட்பாக்களு மன்றைக் கலை
ப்புலவா பாட்டுக்களுஞ் சொல்லடியு பாவடியுக்களாத தமகு சொருட்டை யொப்பன்
போன்று காணப்படினும், அது திருவாக்குகடிநீராநான்நீங்கிய வருணை வொலியும்
இவை மாயநாதவொலியுமாமாலின், சிநிதம் தமமுளொப்பப்பெறா வென துணாக.
இது மெய்யுணர்ந் ஞானிகளுந் கையறியாமாக்களுந் தமமுள வடிவா நெரோவழி
யொப்பிது முறையே யுணணிநைவருந்நிவும் பிராகிருதயுணாவும் பற்றித் தமமுட்
சிநிது மொவவாமை போலவும், இயற்கைமாணிக்கமுஞ் செயற்கைச் செங்கல்லும
வடிவுநிற மொருபுடை யொப்பினும் எரிசுடாக்குண முடைமையும் அக் குணமின்மை
யும் பற்றித் தமமுட் சிநிது மொவவாமை போலவுந் காண்க.

இனிப் புலவியாளர் சிலர் முக்குண வசத்தான இக்காலைத் தமிழ்ப்புலவரை “அருட்பிரகாச வள்ளலா” என்றும், “அஞ்சாஞ்சமயகுரவா” என்றும், அவர் பாட்டுக்களைத் “திருவருட்பாக்கள்” என்றும், அப்பாட்டுக்க டொருகூட புத்தகத்தினைத் “திருமுறை” யென்று, சமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் பிரதித்த திருமுறை வரம்பழித்துக் கொள்வாய் நிரயக்கிற் றாளாவா. “செயற்கிரிப செய்வாா பெரியா சிறியர் - செயற்கரிய செய்கலா தார” “பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தக்கவ - சுருமே கட்டளைக் கல்” எனத் செயல்புலமைக் திருவள்ளுவரையுடனா கட்டின தருதலின், “காழிந் தச்சிவபாதவிதபாதந் தகவுணியாநீகானமு துணையாந் தருதிந் துடீர் - மேழிசையின் முதுண்டுதாளம்வாங்கியிலங்கியரி த்தல - சிலிசையிசையிவதி - வாழுமுயலகன்கதறிப்ப ந்தரேய் - தவளாகிழிபெற்றாவின விடமுருதர நீர்த்து - வீழிந் தாகாசெய்யிவறத்தகவுமடவி ணித்துயின்வன்மேனியின் வெப்புவிந் விதசாரே” “ஆரெரியிடெடுகத வேடவைமுன்னெ ற்றியாற்றிலிடுமேடெஞ் டோயனைப் பிவறதி - யோரமணரொழியாநீமகமுலிலேறியோ துதிருப்பித்ததாலோடமேறதிச - காருலயுழிபுத்த நமலேயிலேறதிக்காயா டையின்மு துசன்கீளேறதி - யிரமிலாவகமுயிரெயசெய்யாறியிலககுபெருமணத்தரனை யெய்தினே” “போற்றுதிருவாழுவிலேவளாண்டொன்மைப்பொருலில்கொறுகன்கயர திர்புசமுனாபான - மாற்றமுண்பினிற்றிலகவதியாமாதுவந் துதிசபின்புருனீக்கியாரந் - டோற்றியமண் சமயமுறுதுயரந் துணைவாரந் தவரந் துலேடுநாயாந் - பாற்றருநீரிடரெய்தப்பாடலி புத்திரத்திற்பாழியொழித்தர நைந்தைப்பதயிலவநதார” “வந்ததுதமகையரநுளானிற் றுசாத்தவண்டமிழாநோபநீந் தவாசகினமனனாய - வெருதபொழிவிடமேவுமமேவிலேநீர்தி வியன் குலவகொடி யிடபமலிளங்கச்சாத்த - யந் தமிடபபூதிமகனர வுமாரறியருட்காசெபற துமறையடைபுநீக்கிப - புந் திமகிழருகையாற்றித்தயிலேகணிபுமபுசுலுரநபாதமபொரு நதினரே” “தனசயிலைபுந் தந் தவநாவலூவாறுதசவனாசடையலூசனையனாராயமண புசுழவருட்டுறையானோலேசாடடிமணமலிலக்கவன ஞெண்டாயுதித்தகீரந் து - நலவினுட னருள்புரியவாருமேலிலககிளாருமபரவைடோனயந் துவைக்க - தன குலயுமலிந் தமின டர் திறல்கண்டே சந் தருத்தொண்டதொகையருளாறபெயினே” “செயலருங்கு ண்டைபூந்நெல்லழைத்துத்திருபுபுணாசசெகாலசெமுயபொனஞ்செயது - பபிழு துருந்தாந் தரும்பொருளாற்றிட்டுத்தட்டதெடுத்த துச்சங்கலித்தவாசாரந் தார - ஞெப்பிற் றித்த தவநதாறு ந்தியுறுமுதலேசுறுமதலேயுயிழருக - மெய்ப்பெரியகனித்தறியருளாற சேரவேநருடன்வடகயிலேமவினே” “வைககாசுரந் தருகமாந் வநிச்சாத்தவந் த - தையலொருமுறைகதானபேசு - கையாதாம - ஏதவுரை துறக்கப்பிசா - நநுலெழுத் - வாதுபீர்சா செயதாமாணபு” எனநினைய செயற்கருந் தெய்வச் செயல்களாற சிவபரத்தவந் தலையிட்ட உணமைநாயனமா திருவாக்குக்களே திருவருட்பாக்களாமெனக். இவ்வருளாறிய வாற்றல சிறிது மெய்தப்பெறுது அவை யெய்தப் பெற்றுடைமவாபோல விரியித்துக் கைதவப்பழிபாவச் செய்திக் ளஞ்சாது புரிந்து சிறுமைக்கலக்கான சயமைப் புலவா பாட்டுக்கள் அருட்பாப போலிய யாமெனக். இவா கைதவப்பழிபாவ வரலாறு போலியருட்பாமறுப்பானும், “வெள்ளைமாநதியிலுமாடேவினககுவொருகண்டுழா-னுள ளுயிர் துறந்தோயாககையுருதபுதைப்பித்திட்டு - கொளையாமாந் தாக்கடடி யுயிர்ப பிப்பலெனப்பொயகூறி - வெள்ளிடியொடுகோயுண்டு வீச” தொழிந் பரிபவக்காட்சியா ளும், நன் றுணரப்படுமெனக். இவர் அருட்பெற்றியேயனநிக சலைபுலமை தானு நிரம்பின ரல்ல. ரொனபதற்கு, இவரியற்றிய பாட்டுகளுகளி ளுள்ள சொல்லவழுவும் பொருளவழுவும் யுறுகியா மெனக். அவ வழக்கள பலவாம். அவற்றுண் முன

முறை வழுச்செறி சில தாலிபுலாக நியாயத்தாற போலியருட்டா மறப்பிற காட
டப்படன பிசமுறை வற அருள ஒரு சிலவற்றை அந் நிடாயமே பற்றிப்
“போலியருட்டா வழுத்திரட” டென்ப பொருதது, வேறெந்ததுக காட்டுதம். இன்னும்,
தமிழ்வேதங்கர வேங்கம புராண விதிகர முதலிய வடகலைகள் பற்றியும், அத்தி
யிற் கொல்காட்டிபு களவியன முலிய செனைலைப் பற்றியும், திருவருடகண்ணை
லாயந்தமிழ் பரலன். தமிழ்ச்சங்கச் செய்யுட்க் கொல்காம அத்தியந் சொல்லா
பயிய முலியன பற்றிப் பெருநாணமையா னுடயந் தறியறபாலன். ஆகலின்,
சங்கச்செய்யுட்கள் சொனமாடபிற தமிழ்வேசகங்கடா டொரோவழி யொப்பறினும்,
பொருணமாடபிற செய்யுட்பெரு வெண்ப நணரத்தகொளது. இனிச் செய்வச்சங்கப்
புலவா செய்யுட்கடா தமிழ்வேச வெடபுணம் பெருவெனின், முருணவசப்பட
பிழைந விக்கலைச் சிறுதழிவுச் தமிழ்ப்புலவா பாடப்க்கண மதற்க தமிழ்வேத முத்
லியவற்றோ டொருந் தருவருடபுணம் பெருந் மதமான முறகொணநி கலைய
தகல, புலவழிவுப்பெறட்டையாபென ருருடலையா னறி அகொளசு ராணிகச் சங்
சசெய்யுட்கொளறவறுது மருமு மறுத்தாற பிரபம் மச்சொழிந் கொழிந்நவவே
கொளது. அத்தருத் காரண மிலிச ண மரபியலுட கூடுறோ, கலையடபிடிக்க.

ஆரியனொத்தந்தமிழ்வேதமுத் தமிழ்மொத்தந்தமிழ்வேதமுத்

ஆரியநானமறை யுடகிட பத்தித் தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைகளு மொழி
யான வேறுபாறியினும், பெருநா னுறையுடைய சுருதிநாடம் அது “தேவா
முறந்திருநானமறைமுடிவு - மூவாசரிமுமுனிமொழியுட - காவை - திருவாசகமுத்கிருமூ
லாபொலு - மொருவாசகமெனதுணர் ” எனினும் ஓவாவைத் தருவாக்கா னுணர்க.
தேவாசுற - திருவா னுறவநாயு ரருளிச்செய்த உத்தர வேதம். திருநானமறைமுடிவு -
உபகிடகம் திருநானமறைமுடிவுபெண் வுமணமுதொண்கயாக்க கொண நிறைத்தலு
மொனது. மூவாசரி - ஆறுண்டையினையா முதலிய சமயாசாரியா மூவருமருளிச்
செய்த தேவாசரிவாசுது - க - முனிமொழியுட - காவை திருவாசகம் - வாத்தொமுனிவராகிய
சமயாசாரிய ரருளிச்செய்த திருமொலவை - திருவாசகவோதகங்கள். திருமூலர்சொல -
தருமூலநாயு ரருளிச்செய்த திருமந்தரவாசுது. வரதொழிப்கண முறத்ததுற
நய முறத்தணாத்த வந்தணர் சிரமணியாதலின், முனியென தெறித் தோசப்படடா.
பேராசரிபரு “தருவாசு ஆமங்கு செழுமுறைமுனிவா ” என நவநனம் வழங்கியது
காணக் ஆண்டையபினையா வாசொ முதலியோரும் “பிரமாமுததுமறைநானுன
முனியென” “தருவாசுக்கரவ்வாத்தருத்தொணடினெறிவாழ - வருநானத்தவமுனிவா”
என நவநனம் வழங்கப்படுமா னுணர்க. பொழியுமென்பது முன்னம் பின்னங்கூடடி
யுறைக்க கிணவையின் நயிதிலே விளக்கு. இச செம்பொருள்காண மாட்டாதா, முனி
மொழி - வி ராசுரபர மெனது, ஓமுறையுமின்றி யுரைத்தா. முனிமொழி வியாச
சுரதர்மென நவநன முறத்தாணர், அப்பொருள் செம்பொருள் இலக்கணப்பொருள்
குறிப்புப்பொருளெனது மூன்றனுள் யாதெனக் கடாயிலாகு, அது செம்பொரு
ளெனதல் பொருந்தாது. எனனை? வழக்கினகண்ணுல செயயுட்கண்ணுத னிக
ண்டுதால்களிலுன முனி - வியாசமுனிவரை யுணர்த்துதற்கும், மொழி - அவர்
சுத்திரத்தை யுணர்த்துதற்கும், பிரயோக மிணமையா னெனது. இனி இலக்கணப்
பொருளெனதும் பொருந்தாது. எனனை? கவகையின்கணவேடச்சேரி யெனபுழித்

கங்கையென்னுஞ் சொற்குப் பொருளாகிய வெள்ளை வேடச்சேரிக்குடனாகல் செல்லாமையின், ஆண்டுக் கரையென நிலக்கணைப்பொருள் கோடல் வேண்டுகிறது. முனி மொழியென்பன, பகையின்றி பொருளைப்பொன் றவாறியுந் தகுதியுறு மன் னைமுகொண்டு நிறுவின், அவற்று னொன்றை யியற் பெயராக வைத்து மற் றொன் றனை யிலக்கணைப்பொருள் செய்கல் வேண்டற்பாற்றை றுதலானென. இவ்விச் சொன் னொத்திரையா னன்றிச் சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்துணரப்படிக் குறிய குறி ப்புப்பொரு ளெனதலும் பொருட்காது. எவ்வை? ஆண்டு ஓளவைக்குந் து ஸ்ரீரத்தல் காட்டிமுமாகலானும், வியாசமுனிவரையு மவா ளுத்தர்த்தினையுந் குறிப்பான விள க்த்துத்தகுரிய சொற்றொட ரான டினைமையாழ் மெனக் “வியாசநால் ஓகாமைவாத னுதலு” என்று சித்தார்த்தபிரசாசிகையிறுந் சிவஞானமாபடியத்த முத்தியே சாவரணமசம்புசிவாசாரிபநம் ஆசிரியா சிவஞானயோகிகளுந் துதலின், அப்பனை அவற்றே நடனெண்ணி ஒரு வாசக மெழைல் பொருத்தானமய முணாக.

தமிழ்வேதமுதலியதிருமுறைகளுதலியபரம்பொருள்

பரமசிவன்.

தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைகளுதலிய பரம்பொருள், அயனியரன்னென ழுவரையந் தோற்றுவித்து நடத்தின துரிய முழுமுதற் சடவுளாகிய பரமசிவனும், அது, “தேவராயஞ்சுமராயஞ்சித்தாசெழுமறைதேர் - நமவராயுண்ணுபாருமவிண்ணெரி சானிரு - மேலாயவிரைமலரோனசெங்கணமாலிசனென - மூவராயமுழுமுதற் பொரு வனமேயதுமுதகுனதே” “வரிவாயமலரானுமவையந்குனை - யுரியதாயவனபாறு முன்னுத்தங்க - கரிபானுமரியாதகள்ளினமேபாண - பெரியானென்றறிவாக்களபேச வாரே” “மானவயுரித்ததன் கொண்டங்கமணிதவனைவருசாமண்தனையொருசுணுகாடி வனை - மூவருத்தனதாமுலமுதற்குருவை” “படைத்தளிச்சுழிப்பழுப்பூத்திக்குள யினை” “தேவாகோவரியாததேவதேவனசெழுமபொழில்செய்யநதுகாதத்தமிழ்க்குமுற றை - மூவாகோனயநின்றமுதலவன” “முத்தநிவ்வுமுடிவமாக மூவரரியாச - சித்த ரச்சேவடியானே” “முந்தியமுதனயிவிதுத்யுமாருய மூவருப் திலையாவாமாழறிவார” என்ற றொடக்கத்தான வருந் தேவார திருவாசகச் சருத்தவா னறிந். இவ் வேறுபா டெனராது மகாருத்திரஞ்சிப பரமசிவனை குணஞ்சுத்தரத்தல் வைத் தென னுலோரை நோக்கி, “நமமவரவரே - மூவரெனதெயோபிராஞ்செயெண்ணிண்ண ண்டுமெனமே - நேவரெனதேயிதுமாநதெனபாவத்தரிசுவரே” என வாழ்வுரடிகள் இரங்கிக் கூறியது முணாக. “தேவரினொருவனென்பாதிருவருச்சிவனைத்தேவா - மூவராயநின்றதோரா” எனனுஞ் சிவஞானசித்தியு மது. இவ்வே சருத்தி மிகுதி புராண விதிகாசங்கட் செல்லாக் கருந் தெனபது, சிவத்ததுவவியேசுநாலுடையா “ருணத்தின்” எனனுஞ் சுலோகத்திற மடைவிடைகளான விளங்க விரித்துக் காட்டிய வாற்றா னறிந்.

தமிழ்வேதமுதலியதிருமுறைகளோதுத்திரியவதிக்கள்.

உபாயனப்பேறுடைய துவிசர் மூவரும், சிவதிக்கைப்பேறுடைய சதுர்த்தரான வேளாளரும், மற்றைச் சங்கரகுலத்தருட் சிவதிக்கைப்பேறுடைய அதுலோமா முதலிய கன்னம்சரும், தமிழ்வேத முதலிய திருமுறைகளோதுத்திரியவதிக்களாவா, மறநிவா

६५

இங்ங். மத்திரதச் சரீரஞ் சீவானம் வரஞ்சூக மாயினும், அச்சுனமாவிற விதன
கண் ணறி விச்சை சொழில் வியாபாரம் அஞ்சியாயியான பரமனாவை யினறி
யனையானமயின், அஞ்ஞா டறறிப் பிரமபரமென்று அவ்வாறு பச்சரிக்கப்பட்டதென
முணர்க. இச்சுபுராத்திலுட்கர புருடரீக் முடி. சசரபுண்டரீமெனினும், இருசய
கமலமென்னு மொக்கும். இத்தகரபுண்டரீ கமலமுல அம் ரமெனினும், ஆகாய
மெனினும், வெளியெனினு மொக்கும் இவ்வுமடரரீச் சரீலி, சிதம்பரமெனப்படும.
இவ்வாதே விராடபுருடசரீரமானபிரம ண்டமு பிரமபுரமம் இன் சனணுத தகர
புண்டரீக் முளது. இது விராடபுருட ரீருயகமலமார இச்சுமலநாளமு வாதமேருக
கித தோனது முலச்சுதகமலப் பாலாது பீ முகலகச்சுமேரீகி பே னறியுளோ
திப்பியகமலமெனக் கொள்க இதுமுனையிருசய மலத்துக்கு மாம இவ்வாறு சார
தோகியதத்தி கூறப்பட்டது.

இனித சகரவி கை பரவானமாவான சிவபரமடொருளாரமும், அசனியபுடும்,
அதனையுபாசிகுரு சீவானமா னியபுடும், உப சிதமுடையு, அவ்வாறையானைய
தம் வீரீபேதம், வைவலி முலிப் புபுடசுர ளி பொதுவாறது நெடுசோதப்ப
டும. மறறிப்பினட வன உருசயபுண்டரீக் முடி பரமெனப்ப பரமத்தவகமார
மாறு, இத்தத்துகமலபீட களை விடாதி தவித சேசமலினி விசு சம பரமசிவ
ததீகை சீவானமாகக் கண்டு வழிபடுமாறு, அவை நிபாட்டாவெய்த முனையுள்ளததி
னது தவித பாலையையகவைவிட்டுச் சிவாகமெனவ சதேவிதவகை செடியுமாறு, அவ
வத்துவிதருளபாலையையா சிவபரம பொருளைத்தனனுட கண்டு முழு மவியாகமாய
இன்றறியு முறதுணாவுடை உருப பொருளுணையுண்டித மலவசனை நவகிக கேவல
மாய நின்று முடிவுகானகிலாப்பேரினபம் பெறமாறும் எசுவாகமாரித சிறப்பாறது
நெடுதேதோதப்படும. இத்த தகரபுண்டரீ புரமான ரிம ருஞ் சாணுச்சுபெயிர
வஞ்சகதோனி நின்றொடுவ சமீடனு முத்தானம் நீர்த் சுடான டிபு னப்பெ துவுபரம்.
இதுவே திலைத்திருச்சிறமபலமெனப்படும. இதுவே சசருசு தமல பீமநனம்
பரமாதாரப் பொதுவாகலின், சமயாசாரிப மறறிச்சுண்டெல்லா சிருத்தனகருகருமே
லான "திருக்கோயி"லென தவ்வாறு வழங்குடருளவா மாயினு இவ்வாறு குறிநுச்சிற
மபலம் பிரணவவுறையுளாமாறு தெற்றெனவுணாந்து கொள்க

தேவாரம்.

தே ஆரம், தேவாரமென ருயிறு தெய்வத்தனம் பொருது பரமமென
ன்றவாறு. தேவாரமெனப தெய்வத்தனம்பொருதய பதகப் பரமமேன யுடைய
தென வனமொழிதசொகையய மூவா திருமுண்டருளசுரவ சாரணம் நிதியிற்று.
ஆளுடையபீடையார திருப்பதிசு பதருயிரமும், வகிகா சருடதக நகப்பதொ
பதனாயிரமும், நமயிடருரா திருப்பதிசு ருப்பதசேது யிரு மாம இவ்வாறுமுனோ
கினபோக வெஞ்சிமிக்காலத்து நிக்பெறு மூவாபதாங்கன முனற்பே முத்தாதென
புத்தான்கும், முருதாறுபதினெனும், தூறுமாம் இவ்வெழுதாறுது சொண
ற்றைநது மடங்கிய திருமுறையடங்கனமுறையென தவ்வாறு வழங்கப்படும. இவ்வ
பண முறையாகவுந் தலமுறையாகவு மோதப்படும.

சீவாலயமுனிவா தேவாரவோதது முருட்டய நிகுத்தமாரா உணருசெ: ம
ட்டா திடர்ப்பட்டி அத்ததி ஞ்ஞரச சரணடைந்து அச்சுனா நி: டு: கட்ட,

தேவாரப்பதிக்கருகில் இருபதரைந்தினையாகத்தீ திரட்டிச்சொடுத்த, இவ்விருபத்தைத் தீதேயும் பாராயணஞ்செய்யலோர் அடர்ந்தனமுறை முழுதையும் பாராயணஞ்செய்தாரெய் தும் பப்பனை பொருத்தையாக வெப்பதுவ ரென்று கட்டளைபுரிந்தருளினார். இவ்நன்மக்கலின், ஸ்வவிருபத்தைதும், அந்ததியத்திரட்டெனவ்வாறு வழங்கப்படும். “சூருவருளும்வெண் ணீ நெழுததைத்துப் சோயீ-வரகுருவு மெனவலைம லைக்குந்-திருகடியஞ்-சிட்டான வாச் சையுந் தொணர்ஞ் கொலயாகவென-நிட்டா ரத்ததியுரு ரெட்டு” எனவும், “தோடுகே துப்பிச்சொழனது. டீ நீண்டதே சிக்கை நீரருளாது-நீறுதுப்பதிக்கித்துத் தங்ககூ-மாதரூப் பவரயின்வரலாருகுந்-தஞ்சுரக்காச் செறாதுணைமது-மஞ்செழுத் தன்மையருளியதாரு- மாருத்திரமொடா பழமை வாழ்நிராசொயிற்றினைமயதாரு - மோருருளியபாளைவடிக்கீ- மருவாரெனவெனடமிடத்தூந் - திருவாரமெனச் செய்சயதாரு - பொடியுடையவனை யருதனு - அழிவினைப் பழங்கையாசம்- பந்தவொருகொளநிகவமுனது - நாதலிலுஞ் சலைநாட்டியதாரு - வைகுலாத்தலைபொது. நவமுனது - நாயுதுபுடியையுநாட்டியதாரு- பிப்பரிச்சுபதியமுனிவெட்டுலைத் தொப்பாழுவர்பாடு வாரமுழுதையுஞ்சுவாலுயமுனி கத்திவித்துப்பழக்காவை வர்ப்பரிபெ ள்ருபத் - நைதயாபத்திமுறிவுத்திரட்டி- யெண்ணருமடங்கலாநலவது - அருமபுணையப்பிலவகொன்பொருந்தமெனவன - நன க்கருளசெய்வனனவழிப்பாடு - நினைவக தியுத் தரடியையுலின் - சோதினரடங்கலு மோதினராவரே” எனவருந் சூருபாசுதனை - அ திருப்பத்தியிருபத்தைதும், அய் துறினின்யலையும், சூருபத்தியிருபத்தினைப் பொருளுந் தெரிந்துகொள்க.

[illegible]

“கருணினி” வேந்தர் பெருந்தகையே! தேவாரப் பதங்களுள் வைத்த இச்சாலத்தக்கு வேண்டி மணம் மலம் தீயிற்று, ஏனையவற்றைச் செல்லுணைச்செய்தாம்” என்று ஓர் திருவாக்கு அந்தரங்கத்தே. அ சேட்ட வேட்புப் பெருமான மனக்கவலைமாரிச் சழிநீர் புகழ்ந்து, நமஸிபாண்டார ந பிவந்தொழா, “எயிராணே! தேவாரச் சருபத்தங் தரிசைத் திருமுறைகளாக வசூத முடைய” வென்றிப்பத, நமஸிபாண்டாரநபி அவைத் தம்மையு மறந்த திருவாசக முத்திலிவற்றினையு பசுஞெருந்ருமுறைகளாக வகுத்தருளினார். அன்றுதொடங்கித் தேவார பாராயணம் பண்டிடல யாண்டு நடைபெறுவ தாயிற்று.

திருவாசகம்.

திருவாசகமென்பது திருமயமான வாசகமெனப் பொருள்படும். எண்ணித் திரு அருட்குரு. எனவே, அருணகவுடையவாசக மெனவொருபிறகு. திருவாசகமென்பது அழகியவாசகமெனப் புதுமொன வனமொதி மெனயுடைய வாசகவாசகம் என்று சொல்லுதல் தமியிவந்ததற்குக் காரணத்தாலி யாகும். இனித் த வாசகம் பின்மே ழியாகுமென ரெனவரைப்பாருமுளா. உடைய வாசகம் அசையுமென மெனக்கிடையா. அவை வாசகம் பொலவாபிடத்தொருசுதொருசுபடவாசகம். வாசகவாசகம் “நமச்சிவாய வாழ்க” வென்பது முதலிப் பதையுசுருவ வாய்முதலென, தமச்சிவாய, நமச்சிவாய, நமச்சிவாய, திருவெம்பாவன, தரும நனை, சருபெ நனை, தருக்சாகுதயி, தருடெனெனம், திருச்சாழல், தருடபூசலி, தருவந்த, தருடெனெனம், தருபொன்னாசல, அனைப்பதது, தருயிப்பத, தருடசாநம், தருடபெனியெழுதி, தருயிமுதத்தருப பதிகம், கோயிறி நுபததம், சொகல பதத, அனடபுலபதத, ஆசைப்பதத, அதியப்பதத, பணாசெப்பதத, வாழாப்பதத, அருடபதத, தருடபுலகுறப்பதத, கண்டபதத, பிராபுலபதத, குறாபதத உயிருணைப்பதத, அசைப்பதத, தருபாணைப்பதத, பித்த பதத, தருவசு, தருபுலமபல குலப்பதத, அருபு தப்பதத, செனனிப்பதத, தருவாண, எனைப்பததம் யுத்திரைபதத, தருபப டையெழுச்சி, தருவெண்பா, டண்டாபநாணை தருபப டையாடசி, ஆனந்தமலை, அச்சோப்பததமீருப்ப பவலகப்பதததத சொழிமீயுடையுளச்செய்தா இம்மீழ வேதப்பததிகளருளிச்செய விடும் அவற்றிபுடசருதம், அனதன முகத்தககாணக, வாசகவாசகம் மறந்த தமியுடைய, “நமச்சிவாய” வென்பது முதலாக வெடுத்தருளச் செய்யார், தருவருந்தாத் தருவருளைய அந்த சருவாபெ முதது வேதாந்ருவசுட கெல்லா மேலாயு முயிராயு நிற்கு பததம் வாசக யெனச. (தருபபுலிய நாலக னெல்லா மித்தருவாபெ முததன பெருளது விடெழுத்தன வென்பது “அருணாநு மாரணமுமல்லாத மைத்தனபெ ணுடையபதத” என உமபதசிவாசாரியா தரு வருடபயனு னோகிடவாறு பதத யுளாச. தருவாபெமுதத, பெருவாபதத, மகாவாசக மிய மெனபன வொருபொருட்கள் இது சித்தாந்ருமசாவாக்கியம். சித்தாந்ருமசாவாக் கியமும் வேதாந்ருமசாவாக்கியமுந் தமமுளாதத சருபத்தனடைய வென்பது சிவஞான மயபாடியதட காணக. ஆளுடையபிள்ளையார் “தொகுடையசெவின்” எனப் பிரணவ முத்தலககெண்டு தமியுடைய தருவாய பவாந்ருளினார். வாசகவாசகம் “நமச்சிவாய” வென்பது வாசக முதலாகக் சொண்தி தமியுடைய தருவாய மலாந்ருளினார். அந்நே டுத்தம்மையாக; வாகீசர் “கூதருயினவாறு” எனமம், நமஸிபாண்டார “பித்தாபிதைருடி” தமியுடைய, தமியுடைய தருவாய மலாந்ருளியதயாதபததயெனின, தருவருள், குலை

நொய்முத்தறுத்தும், ஆணவெலிலிவசாரமுத்தறுத்தும், தமக்கு முன்னீடாகலின், அவை முன்னாகக் கொண்டு அச்சுமபாசாரிபரிநுவருந் தமிழ் வதமங்ஙனம் தருவாய்மளர்ந்தருளுவாராயிறென னுணர்ந்துகொள்க. அவை அடலிருவாக்குங் குருவருன்முறை யாயவாறு “தோர்குறைய பி காஞ்ஞறுபீங்கட, சேசினைபேரருளாகு” மெனஞன் “நேரெநிதீதாதியவாறு னைதி” இத்தமிழேவென தன்னைமனபோ டோதவாரைப்பிற விசுடலிவெனினது அவாசுச சிவானந்தபாசுவல ப்னபத “தொலை யிரும்பிற விச்சுழந் தலை கீடலல்லவது தானநா மாசுசுயித் - மெலை - மருவா நெதியனிற்கும் வாத்து மெங்களை - நிருவா சுகமெனனுந் தேன” எனனு மானேரோதுபவத் திருவாசா னைதி.

திருநீலோவை.

வாத்துாழிகள் இச்சமிழ்க் திருநீலோவை துலை அறிவனூற் பொருளு முலதூண் வழக்குமென விருப்பொருளுந் விழிந் தறிபுருளிளா. அறிவனூற்பொருளாகமப்பொருள். ‘உலகிபயவெவாதுலொழுக்க’ மென வாசலின், அகந்தயாதினூத் தொல்காழியததி னுந் தளவியலிதூ ம விவாரபுமுறி யெயிந்தோசுபபட்ட சளவு சுறபெனனும் பாரு பாமி டைய அசுனைந்தணையினை வறலாநே ராணிலா துல வழக்கமம், வாத்தூரடிகள் இந்ந னை தூலாநுததி கிபாயபமுறி யறிவனூற் பொருளு முலதூண் வழக்கும் விராய்த் தமிழ் வகாமுனிச்செயுத துச்சாரணம் இவ் ணையிட்டலிற் கூறினும், இவ் து விவலிரு திறனு துத்துலோந் இயா தமிழாராய்ச்சிக்கு தியாயவாராய்ச்சிக்கும் வாய்ப்புடைய சொல்வழக்கு மொருவழக்கும் இவ்வித துத்து நனனுனுமாம். அது “ஆரணங்கா ணென்பத ணர் பாக்கிராய்ச்சுதன் - நனனாகு ணென்பதா முகாசாமநனனுல்தென்ப - நேரணங்கா ணென்பநென ணொழுவெ ணடரினபுலிவா - சேரணங்காய்சிறுதம்பலக்கோ வைவை செட்டிபிடு” என நுண்புறா அ னையாட்சி யெடுத்தப போதறிக்கைத்தலான் இவ்விதியற்பாறு, ஏரணம் - சியாயம், எழுத்த - இடமதமிழ் இவ் துல இவ்நனஞ்சொன் மாட்சி பொருணமாட்சி கனனொருத்தசு கற்பபுறுத் “நுண்கிமனே” “வருவாசகத்திவி னமுறமுணர் பிபாணைவெழி மைமனை - திருவா வுச்சிவபாதத்யயசெய்திருச்சிற்றம் பலப - பொருளாராருந்ரு நே லையாண்டியுந் தபப்பாருளை - செருளாதவுள்ளத்தவர் சவிபாடிச்சிறப்பிடே” என உயிர் ணையாரப்பிபு, ‘உருவாருந் தமிழ்ச்சந்ததடம் பொயவைந் தை தியுடா - நேரகருமெய் நுளவெனையையுந் ததாருமுவாருக்கினவி யி, முகாணுருகிமதப்பொருள் வாய்மதப்புவாய்வைடாயுண்ண - தருவாருபுலியூரிலுக்கு ய்பக சூனிப்போனத உபாருணையெட்டி ரலித்தசுதர லெருந் - திருவாத்தூரானித்ருச்சிற்றம் பலவன்திருவிழி - நாமண்சார துதருவனாராமநேய” எனவியுத்தனும், “பங்காத் பழகிதூற் - ரியாயுளிவா - குலகாபியிந்திருவா ன்வாகோவையா - மூனறிதுமுழங்கு மாணடினும்மீடெல-வடபொழிவெள்ளெழிந்ருகுமென” எனச் சுவாயிந்ததேசெரும், இதன்பெருமை அவவாறு போதறிக்கைதூ ரென இ “திருவளர்தாமரை”யென்பது முதலாகக் “தாரணித்தபக” மென்ப தீருகை சளவுதபென்திருக்ககோளா லியந்நைப் புணாச்சி, பாங்குக்கட்டம், இடத்தலைபாடு, மதயுடனபடுத்தல், இருவருமூங்வழி யவன்வரவுணர்தல், முனதுவபுணர்தல், குறைபுறவுணர்தல், நானகாட்டம், நடுகை காட்டம், மடல், குறைபுறபுட்புடல், சேட்படை, பகற்குறி, இரவுக்குறி, இருவழித்தன் ததல், உடனபோக்கு, வரைவருங்ககம், வரைபொருட்பிரிதல், மணஞ்சிறப்புணர்த்தல், ஒத்தபிரிதல், காவற்பிரிதல், பகைதணிவினைப்பிரிதல், வேரதற்குமுற்றிப்பிரிதல், பொருள்

மீதப்பிரிவு, உருவகமற்றிருந்த லேனது மிடவியை ஈனாது யுரவிக்கொண்டது. கோனத்தோக்கப் பித்தலிற் கோவைபென்பு பட்டது. கோவைபென்பதில் ஐயு செய்து பித்தலிற் லிஞ்சு மூத்தானுதலும் பொரு ளிதனை னவைத்துலக ஸ்ரீ பொருண் னிப்பித்த லிவ்வதமறு பேராசிரியா, இதற்கோருநரையிபற்றினா. இவ்வுரை மறநிற் றித்தலு மகனைந்தணியின்ப வுறுதிப்பொருளின் நிபததப்படு செவவிதின் விாககி, பித்தலிற் சிற்ந்ததோ ருநரையாம இனிவிக்காலே கமிழபுலம் ருட சிவா இவ்வுரை பேராசிரியா நச்சினாகவின்பமென்ப. கிருக்கோவைக்கு நச்சினாகவின்ப ருநரசெய்தலா. "மேற்குப் பிரயோகவிவகதலா "வஞ்சகரையாசுப்பநிம்" என்னுதறநிது "பெ ளப்பாது மறப்பதறி விடுவன கூறுத்கனை" எனதுந் திருக்கோவைபரிதும் பரிமேலழக ரும பேராசிரியரு முனிவை கப்படுத்தித் தெழுமாயாககி முடித லுற ஈனா, "மருங்கா னித்தினைசெய்யானெனின் "கதறிக்கண்டனனம்" எனதுந் தருமநிதுந் திருக்கோவை பரிமேலழகரும பேராசிரியருரு செயல்செய்து மறக்கலி முடியு மென்பா, இனித "கொழுந்தறொழுந்தெழுமார்" "கொழுந்தெழுமார் கனைவர்க்கொழி" எனதுந் திருவ னுதுந் திருக்கோவைபரிதும் பரிமேலுக்கும பேராசிரியருரு தனைவினையாக வுரை ப்பா, "எனநிவன மறைத்தலாநும, "பாடத்தொல காப்பிட்டு பபபதுபாட டிகவகியு மாரக குறுத்தொகையு நேர்நாளுருசாரி தருத்தரு பாழுனிச்செய சித்தா மணியும- லித்தித்திச்சித்தா கனிவம்" எனபாதும, கிருக்கோவை யுநரையாசிரியா பேராசிரிய டொன்றை தனை" இனித திருக்கோவை துதலிப வறிவறுறப்பொரு, வாக்கூரடிசு கொப்ப வுலகநிலைபாநம் கணி முறந்த துறந்து மெய்யுணர்ந்தலாவததத சிவா னததச்செவ மானாகவி யனுபவமாயப புலனாத பாதா மென துணாக. இனிப பேரினப்பப்பொருடான ஒத்த கிழவனும கிழத்தியு தமமு ட லிவ்வுருவலவனாநு கா கது போசருகு சிறநிபம போலவ தொனருகவின மறநது சிறநித ப மகனைதினை பற்றி கித்தலிப்போலக குருசரிசனமுனனாந் திவமலசர்க்கிரகி வையாதமபற்றி டிபுட லித்தலா. அவனை கித்தலுதிப பேரினப் பதத்தி சிறமமலமுத கிழவனான முப டுதானமாவாம. எனனை ஆனடுகித்தலப் ப "சுணாநா ச சுணாவரிப்பொன்றில்லிசு கித்தலமலத்தொருத்தன - குண ஈன வெப் பட்டவொவனாப செவ்வாய்க்கொடியிடை" "பூயுமவிடையரனநிலைபனனா" "அரவினையார்க்குமறிவரி யானநிலைபமபலம் கொல்-வளவியவளவொகாநகம்" "புலகொழித்தமபலவனகுறைத்தலவாநகமலத் தவளை" "கேயத்ததாயநென்னலெனனைபுணா ததுநெருசுபநெப்பா - யாயத்ததாயமுதாயனவ டுதாயுநமபலம்போற-மேயத்ததாய" எனநிற் றெருடகதாற கித்தமபலத்தொடுசாந டுதானாகக் கூறுதலாநும, அச்சிறமமலத்தனைக ஈனதாய பேரினபம் வினாந் தாரது டுபுததருகியான முததானமாவ சிப கிழவனுலாது மென. இனி முததானமா வெய்ததருகிய பேரினபவறுதிப்பொருட எனனரு குணமான கித்தமமபலம் யாதல் "ஆரணவுருவாநிலைபமபலம் பதப்பெற்றே டுருணாவாவரென்றுமென டுருவரொனருலலா-காரணராகாரொததருதலிநிடுததவினப்ப ஆரணரவாகாவாமும டுருவருமபொதுவாமனறே" எனபதனா னறிக. முததானமாவ லறுபவிககப்படுரு டுருவருநதம் அவ்வானமாநகரியாயிபாய விளங்குரு டுருவருநததாக்கலின், அது சிவனை டுருவருநததாக்கலின் பணரயாதி சிவசத்திபேதங்கரு டுருவருநதகவைத் தென்னுதற டுருவருநததாக்கலின் இடைபினருடவே, இக்கூறு முறைபிறழவு முதலிய குறநடக்கரு டுருவருநததாக்கலின் துணாக. "பேரினமமானபிரமககித்ததயோ-ட்டாரிபததுளாளாரெ ன்நுதிபம்" "இருட்டறைமுடிபு நுக்கமுரி-குருடிககித்தலு- டுருவருநததாக்கலின்

நீக்கிக் குணம்பெரித்திட்டு மருட்டியவன் மனமபுணர்ந்தானே” “எவ்விடமுந் தவ்வெய
நன்மனமபுணர்ந்தி - யானுந் நயந்தருமபொருள்வழங்கியிறவாவிடமிலிருந் துக் - குறை
யாச்செல்வரோடுகூடிகுமகிழுகிறே” என்றற றுடக்கத்தத் திருவாக்குக்களு மிவ்வு
ண்மை செளிவித்தல் காண்க பெருந்திற சிறநின்பாரணமாய் உறைநது டக்குவது
செய்துவந்த சிவசுதா முய்கியில் அபவியலவி நீங்கி வெளிநின்று பேரின்பகாரண
மாய்ப் போசருபமாய்த் தென்பார் “பேரின்பமான் பிறம்கிழுகி” யென்றார். உயிர்க்
குப் பரிபுரவஞ்செய்ததொருந்நி மலத்தி நவழிச் சிறுநையுறறு நின்றனோக்கித் திரோ
தானசத்தியை “இருட்டாந் முலைநுதமுரி” யென்றார் ஆனமாவை நாயகியாகவுஞ்
சிலனை நாயகனாகவு மருளிச்செய்த திருவாக்கெல்லாம், ஆண்டா னடிதமமுறை பற்றி
யெழுந்தன. இவ்வாறுவான னுரபபரிம பொருண்முறைபற்றி யெழுந்தது. இவ்
விரும்புக்கிது மானமா அடிமை. சிறாத்திரித்திசு குகலானும், சிவ முய்க்கிச்சு மிறை
மைக்குஞ்சத்திரிந்திசு குகலானும், மனசைநுட்குணமான சிறந்தம்பலம் பென்பார்
பரிதேர்த்தபட்ட தலவந் நடராசடரபபொருள் டென்பாற்படுத்த தோதப பதாமையா
னும், தம்முனை முரணுமையிசு. இனித திருக்கோவைப் பேரின்பத் துறைக்கட்
கிழவி கூறுதற்குள் ஒரோரிடங் கிற டனின்மொழியானும் வருந்தமொழியானு நிகழ்
வன ஆனமாவின் பிறசும அருடசையறவிறகு பெளிவருங் கருணையுமிரகசுமமாகவும,
கிழ்வான் கூறுதற்குள் பெருமித்ததானும் தலவநிப்பானு நிகழ்வன இனப்பேற்றி விநு
மாபபும அவ்வின்பவாழ்வுதவியுண்பவ வெப்பபுரவாகவும, கொண்க. இன்னு மிதன்றிறம்
விரிபிற்பெருகுமென பது.

தருவிதைப்பா.

அழகிய வினாபொருந்திய பாக்களையுடையதென அனமொழித்தொணையாயது.
திருமுறைக்குக் காரணக்குறியாய்நது. இது திருமாளிக்கத்தேவா, சேந்தனார், கரு
ஞாததேவா, பூரநருத்தமயக்காடமயி, சுண்டராதிர்தா, வேணுட்டமிகள், திருவாலியமு
தனார், புருட்டாத்தமநமயி, சேதிராய் ரெனனும் ஒன்பதநாயகமாறானு மருளிச்செய்
யபபட்டது. இவை யருளிச்செய்யப்பட்ட தலவசனின்பெயர் அவையப் பதிக்குத்தக
காண்க.

தருப்பல்லாண்கு.

இவ்வினை முத்தகவுளான பரிமசிவரூப பலலாணியுழக்கென வனபிறை
பாட்டருளிச்செய்தலின், பலலாண டெனறுயிற்று. பலலாணியெய்தலைச் செய்வதயானு
அது பலலாணடென அனமொழிபொணையாய்த் திருமுறைக்குக் காரணக்குறியாயிற்று.
இவ்வினை திருக்களையினமேல வைத்துச் சேந்தனார்த் திருவாயமலாந் தருளப்பட்டது.
“செல்லாண்டிருதிபொருளோத்தததுயபனத்தொண்டருளீர்-சிலலாணடிற்சிறை
யுஞ்சிலதேவாதிநுறெறிச்சரமே-வல்லாண்டுகங்குத் தரணமேருவிடங்கனவிடைப்பாகன்-
பல்லாணடெனறுமபதங்கடததுனுக்கேபலாணடுகூறுதமே” என்க சேந்தனார் இன்னுட்
திருவாயமலாந் தருளுதலின், சிலலாணடிநுகினை யுஞ் சிலதேவாக்குப் பல்லாணடுகூறுத
துபகாரமெனமும், அவாட்டகூறும பலலாணடு மக்கடமுனோருவரை பொருளார் நீடு
வாழ்க்கெல்லாகுமும் அழிந்துப்பெய்துவிடுமெனும் மறிக.

திருமந்திரம்.

நீர்த்தபாண்டம்மை நாயன்மாரு னொருவரான திருமுல்லையாரூர் லருளிசெய்யப்பட்டது. இவர் நந்தி திருவருள்பெற்ற நான்மறைபோகிகளிலொருவர். அணிமா ஞ்ஞ்சங்கரு மென்பெருஞ் சித்தியும் பெறுறுடையாரா. சித்தியெனினு முத்தியெனினுஞ் செல்வமெனினு மொக்கும். அணி மருதலிய வென்பெருஞ் சித்திகளாவன: அணுவிறு மறிஞ்சுக்குமவடிவற்று நிரந் ணிமாவென்னுஞ் செல்வம். பேருலினுமிசைப்பெரி வடிவற்று நிறநன் மகிமாவென்னுஞ் செல்வம், விடயங்களை நூர்த்து மவாற்றமுட்கு ண்ஞ்ஞமை கெரிமையென்னுஞ் செல்வம். சேதுமுர்லிவற்றி னிமங்கிது மழுததலி திக் காற்றினுங் கடுகையுடைதொ மெல்லியவடிவற்று நிரந் ணிமாவென்னுஞ் செல்வம். மனத்தான் விசுழப்பபட வளைதும் விசைநதவாழ்நெறுவல பிரா தியெனினுஞ் செல்வம். சங்கரமமாச்சுரைய ண்மீரமகனி ரப்படைதது துறையிரமாரிசொரி மாயிரம் வடிவாய்கின்று கீரிசுரதல பிரா மயிரெனினுஞ் செல்வம். பிராமுமு லி யோர்மட்டித் தன்னைச்செலுத்தி வலராத புச்செயப்பரி லாசுததெ ளுள்ளுஞ் செல்வம். உலகமுழுவதையுந் தனவசாராகத்து முல்குணையுண்கு துறவரி உடமெனினுஞ் செல்வம். இவ்வெணவசச்சித்தியுந், முனைப முறை முடைய ணும், பிணை வைந்த மனமுதலியவற்றானும் பெறப்படுவனவென றுணாக் சிவஞானம், கண்ண மற நிவர் முனிப் பெருங்கடவுளான குறுமுனியாடா லுத்த - ரெருந் ணைப்பயிற் றைதமிழ்ப பொதியமையை நண்ணி யகாதிபனுடன் சிவாருளுதலிற்ற ணெண்க செய்வ ணர் திருக்கயிலைமலைநன்று நீங்கிக் தருங்கோளம், பசுபதகோளம், அலமுரம், திருக்காளத்தி, திருவாலவழி, திருவிசாப்பரம், சருவாகம் தருடலிழை, இவ ளை வயியில் வணங்கி யாண்டாண்டுகறபுர ியாகமுனியாழை நயந்த காலரியினை நரையனைந்து, திருவாலிதறைநயந்த தலைக்கடி, ஆண்களின் பசுபத்திரா சிவாலம வலம்பவந்த பெருங்காதலிற்ற பணிந்த விருப்பம் உருகிறபுறாரிம், சோகுலங்களை யாண்டன்பான் மேயத்தவருஞ் சாரணாழை னென்பா டெருகைகடவுலாகம், வரமுந் உலர் நிறந்தொழிந்தானாக, ஆண்களின் வலதுடையினை வந்தனைந்து கமழிந்தக நிசு ணுன்று மோந்து தயருமுதலை ஆந் நறையாய்கப்பா கண்க், நடமாரும்க் ணியிவ வாலின்களுற தயரினை பொழிப்பவென்று தமமுடையகாரணசெயத் தமுடயன்ற பவளவயிழிற்ற நமமுயிரை யவனுடலிற் றாய்ப்புத் தெருநா அதுவடை டசுக்க னெல்லா மனைந்த நாத்தமுடயந் நகர் மோந்த கனைத்து நயந்த கவிடபிழை வாலெந்த தத் துள்ளித் தயாரீத்து நிரந்தநுடைய மேயகாண், அயா, அயை தமகையேய த்த, அவறோடுகடோந்த, அவை மனைக்கோதும் புககத்தயின், தருவாவந்தறை சேர்த்த, காப்பினில்வைத்த முகையுடற பொறை காணாய முழுதுணாகத் மெய்நு ண்ச்சிங்கையினில் வந்த செயலாராயந்து னென்கின்றா, தண்ணிலவாச்சடையாந் தத்தவாகம்பொருளை மண்ணினியிசைத்தந்ருவாசுக்குறழ் முடிவகுப்பக் கண்ணயவத் திருவருளிற்ற கரப்பித்தாரென றறிந்து சருவாவந்தறைத் தருக்காய்க்கு யனைந்து பரம்பொருளை வணங்கி யத்திருகோயிற் புறக்குடாலின் மிகுபுகந்த வரசுகிழ்ந் த சிவியாகத்தலின்று ஆவலருமிதயத்தப பொருளாகிய பரமசிவனோடு ணைந்த சமாதியில் வீற்றிருந்தருளினா. அவனனு சமாதியில் வீற்றிருத்தருளா நின்ற நாயனா ண்மையிற் பிறவிவிடநீங்கு தம்முலக முயய ணுண முல்லம் நான்கு மலாகின்று ந் திருமுத்தியாகிய யோரான்ம்க் கொண்குப்ப பரம்பொருளாகிய பரமசிவனை னுறவன

பஞ்சோபநிஷதமாயிப் பொருந்தங்கா

[illegible]

இது சேகரித்தால் தாமஸ் ரூரல் கருவியால் உட்கட்டி (உயர்ப்பாட்டி) மென்மையாகவும், கருத்தொண்டாபுரணை மென்மையாகவும் வட்டப்படிம முருதநாரியர் இவ்வருகூர்த்தியின் மீது பின்புறம் பின்புறம் "எனக்கு மீது 1760" பெயரை இவ்வருகூர்த்தியின் மீது செங்குத்து மையப்போலியைத் திருத்தொண்டாபுரணை மென்மையாகவும் உட்கட்டி மீது ரத்தாங்குறிக். பெரியபுராணம் பெருமையை உறுதிப்படுத்தும் புராணம் உயர்ப்பாட்டி மையப்போலியை மையப்போலியைத் திருத்தொண்டாபுரணை மையப்போலியைத் தாண்டி போகுமென்பது. உட்கட்டி மையப்போலியைத் தாண்டி போகுமென்பது உட்கட்டி மையப்போலியைத் தாண்டி போகுமென்பது.

[illegible]

2. ଗାନ୍ଧୀଜୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ଗ୍ରନ୍ଥଗୁଡ଼ିକର ନାମ ଲେଖନ୍ତୁ ।

கனியன் . . . கிடைக்காமல் வேண்டி.

ஸ்காலர் (சாதி)ப் பண்டம் , தாடுவாண

உலகமெங்கும் உரித்தான உண்மைகளாக.

உலகு என்பது அப்படித்தான். அப்படி நன்கியாகவே நினைத்து, உலகு
யென்பது இடத்தை யுணர்ந்துதான் மகாசகலம் மகாசகலம் அனைத்துமே.

நீராவிப்பிரகாசிகை.

—அந்நன்முது; வடநூலுள், “வொகலு-ம ஸுவநெஜுதெ”¹
 பொருட்டு முரித்தாக வோதப்பட்டமையின், மககடொருதீயை யுணர்ந்
 துநீர்த்துச் சேனாவையர் கடாவிடைகளான விளங்க வெரித் தோத்ய வற்றாறு
 க. அவ்வுயிர்தாம், மலமொன்றே யுடைய விஞ்ஞானகலரும், மலங்கனம் மென்னு
 ன்முடைய பிரளயாகலரும், மலங்கனம் மாயை யென்னு மூன்று முடைய சகல
 முனைமூலங்கயராதலின், எல்லா மென்றார். மலரடி வினைதொலைக. சித்திதிபிரபஞ்ச
 மெங்கு மலருகின்ற சிலம்படி பெனக. சிலம்படி-ஆரணதாபுரம். அது சிலம்புதலிற் சில
 ம்பெனப்பட்டது.

தேன் பொருள் — அமபலத தாரிந் துரிய வத்சார விவருந முழுமுடிவான
 தல்கெலா முணர்ந் தோததகரிய சொருப சிவமாயும், அல்கில சோதிமயமான விலய சிவ
 னுமும், நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியுடைய போகசிவமுடி நிகுரு ஸூலின், யாம இவ
 கருடகாவிய விலக்கிட மின்று முடிதற பொருட்டி உண்ட மலா சிலம்பமயினை வாழத்தி
 னுணர்ந்துவா மென்றவாறு. யாம எனனு மெழுமாப பொப்பபாது நின்ற க. நிலவு
 ளானசந்திரகலை, நிலவு உலாவிய-நிலவு விளங்காநின்ற உலாவியவென்பதைச் செய்யிய
 வென்னும் வாய்பாட்டு விளைபெச்சமாகக் கொண்டு நிலவுல முடி நீர்மயானினை வேணி
 யுணர்ந்பொருளுதாதது மொன்று. வேணி-ஆசைசுரபு மோரியல்பா நெருங்குகியுரு
 சருவஞ்சுதவமென்பபடு மொரு பெருந் கூடாமுடி. அளவெனிலும் அல்கெனின் மொரு
 கும். அமபலஞ் சிதாசாம ஆடல்-ஐந்தொழிந்தகூடம். அது “தொழந்த கடியதனின்
 ரேயுந் திதம்பமைபிற-சாறுநியிற் மங்கியில சங்கார-முறதமா-நூற்று மலாபபதத்தே
 யுற்ற த்ரோதமுதி - நானா மலாபபதத்தே நாமு” என்பதற்கு னன்றி மறு நிவவித
 நானக திருவஞ்சமுத் தருட கூடதுயாம் அது “சேகரா முத்தாரா” சிவனவா
 வீசுநர் - மார்க்கும் யகர மபபகரம் - பாங்குவி ஸுப-சுருப - ராமக - முயல்குரு-
 தங்கு மகரமத தான்” என்பதற்கு னுணர். இ தருட கூடரின் அமைப்பிற்கு முடிமல
 நீக்கமென்பபடு பாச விந்தியும், சிவபுதுவ விலக்க மென்பபடு பரமனந்த வளபூதி
 யுங் கைகடும். அது “மாயை தனையுதறி வலகினை பாச டுமிருட, பா வமுகன்
 யருடானெயித்து - நேயததா-லானந்த ஹிதயி லாசமாலகக் தானமுதரு” என்கலை
 யார்ப்பதந் தான்” என்பதற்கு னறிக. இவ்விருதயமல எதரபா டன ததவிதை
 வாராறும், இதனையுபாசிசுரு முறையுரு சாந்தோகியவ கைவலங்கமுதலிப் வபநி-
 ன்களின் கண்டுகொள்க. இன்னு மியவிருதய புண்டரீகவியலு ஐப்பாறாறுந் வரிதந
 ித்தோதாமாறு ஆகமங்குநட காண்க.

இறைவன் தன்னிப்பென்பபடுரு சொருப ஸூலமும் பொதவியல்பென
 பிற தடத்த விலக்கணமு முடையனென வேதாசமங்கு னோதுதலின், அவறகுந்
 தன்னிப்பென்பபடுரு சொருபவிலக்கண மிதுவென்பா உலகெலாமுணர்ந் தோததகரி
 னென்றும், பொதவியல்பென்பபடுரு தடத்த விலக்கண மிதுவென்பா நிலவு லா
 விய நீர்மலி வேணிய னல்கில சோதிய மமபலத தாரிவான என்று மோதியுருளினர்.
 நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியுடைய சதாசிவத் திருமெனி மேலுள்ள அருவ தத்துவங்
 வுருவ தத்துவங்களையும் வியாபித்த நிறகுஞ் சிறப்பு நோக்கி, அதனை
 உணர்ந், அங்குநங் கூறிலும், அல்கில சோதியுயர் நின்ற நிலவுலாவிய

நீர்மலிவேனியனும் ஸம்பலத்தாடு மெனப்பது கருத்தாம். இனி யிவ்விரண்டு திருமேனிகளோடும் அம்பலத்தாடுவானென வட்டமொழி புணர்த்து வினைமுதலாக வோதிய மசே சத்திருமேனியல் கூட்டத் தட்டாத திருமேனி மூன்றாமாறு காண்க. சேக்கிழார் முனைவர், தாம் “உலகெலா முணராத போதற கரியல”னெனறு நட்டாசப்பெருமான சிதாசாசத திருவாம்பல வெளியில் அசிரீரி பாக்கா னுடே தித்தருளாக கேட்டு மெய்புணராத இவவருட்காவிய விலக்கியரு சொல்லி னமை உலகிற குணாததம்பொருட்டு, அதனை மூதலடியாக நிதிஇ இங்கனா மகால வாம பதே பதியருளிஞா. அது “ஆருளி னீர்மைத திருத்தொண்டறிவரு - தெருளாடுவிற செப்புது சாமெனின - வெருளின மெயமமொழி வானிழல் கூறிய - பொருளி ஒரு மெனப்புல வாமனே” என ஆசிரியா தாமே பாயி ரத்தம் கூறியவாறற்று முணா. அதிவருட-அறியவரும். வெருளின மெயமமொழியாகிய வானிழலென வானிழல்-அசிரீரி - திருமேனியு. ஆமெனப்பது-அறியமொழியாய் ஆகாமைவிராகியினை, “உடம்பொருட்டிவா” என்பதுபொல.

இங்ஙனா ஞானமுதலிய நானா ஸ்ரீரீரீர மொழி வழிபடற சூரிய சொருபமும், பிசுபாமுடி, கிடங்காசாமுடி, சாருமாரணை நானா மினைகட பொருந்தி விளங்குக கொண்டாசுமபா மாலைபா காய்நாட்டி, தாரு பா - வெந்தது. கொண்ட செந தமிழ்ச்சாலிய விவாதிய சலைவரான மணவாரு பன்மாராஇந்நானகு திருமேனியும் பறறி நாதபாத நெதியிலு மொழுகிப டாருது ப டுத தக டலைகடிய டெறிமை விளக்க டேருக்கிமென. இங்கனா ஸ்ரீ, ஸாமாசுலா தருபபாட்டு வாழ்த்து வணக்க மடிப பாடாக வருபொருட்டுநாடுவாருவா ரு காண்க.

இத்திருப்பாடலில் மெவாறதழி வந்துகாரவா முகலிய மூவருக்கும் ஆருள வழுங்குததூரிய வலமவ னருயருவ திருட்டுவிரா பொருளாகக்கொண மிணாப்பாரு முனா. ஆவா டுவினா சிதாத்த மெனப்பனை ஆமலா பாய்வாறுக்கு விசேடணமாக குப ஆசனா, ஸ்ருளாடு பருமரும குவமென மெயமமொழி - அசத திருமேனிகள் பெறப்பட்டனநிதிகளாபா ருத துட்டிபாக சபையெனா கொருபத திருமேனி பெற பட்டாமையா டு, “உலகெலா முணராத போதற கரியல”னெனறு நட்டாசப்பெருமானேச சகலா வழிபடற சூரிய மூத்தி மெனா ம மெனப்பாடலா, அது பொருளா மெயமமொழி. இனி உலகெலா முணராத போதற கரியல வனா மெயமமொழி “செருளாடுவிற செப்புது சாமெனின” இவ்வியல்பின னென வறிஞ்நாத புணராத மெயமமொழி “உலகெலா முணராத போதற கரியல” எனறு ஆமருக முனிவருவாத்தா. ம மெயமமொழி மென மெனப்பதனா வர்ச்சான மறறுவா-குறை விலா வனவிலுலுறு கூட்டுறா நாய் பிவற வினைவருளி கமல பாது” மெனவெந்ததோ திய வாசிரியா சகலா மெயமமொழி, பின்னா “ஆருளி ஒரு லாகமசுதே யறியலா மனவி னுலா - தெருளாடு சிவனை ஞானசு செயதியாற சிவனை யுளா மருளெலா நீங்கக் கணை வாழலாப பிறவி பாயா - விருளெலா பீரி க லாகு மடியரோ டருகக் லாமே” எனறு கூறியருளிஞா. இதுனானே, இறைவனிடல்பு சிவஞானததா னுணரப்பட்ட டதனானே யோதவம் பதவா மெனப்பது போருதலின, ஆவவுனா போலியாமென் றெழிக. இனி யுணராதகு மோதறகு மரிதாய பொருள சூனிடமாமாலென வாசக்குள ரிகழ்ந்தழி, ஆனமெனாரு தோததகரிய னெனா கருத்தப பசுபாச ஞானங்கள்ள முறையே சிந்தித்ததற்கும் விவகரித்ததற்கு மெயதா னுணர்விய னென்ப தாகலில், தன் னருளானே உள்ளத்தின்குள் வைத்தாராய லுமவார்க்கு முதற்பொருள் அவ்வாறு

திராவிடப்பிரகாசிகை.

சூனியுணர்வு மீளாதவும் பரிவதாகியுள்ளதொரு சிவசத்தாமென விசிப்பார், அலகில் சோதிய னம்பலம் தாவிவான் - மலாசி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவா மென்றோனபதி. இது 'பாசஞா னபதாலும் பாசஞா னந்தாலும் பாபப்பரிய பரமபரிபை பதி னுணர்ந்தாலே - நேசமொடு நாடி' பென்னுஞ் சிவஞானசித்தியினுறு முணாக.

ஆதமுக்குமுனிவா இவ்வாதே ஆசிரியா சொற்பொருட்டுபெற்றி தேற மாட்டாது, ஆண்டாணிப் போலியாக வுணர்ச்சியும், வருடலேசர வுணர்ச்சியை மிகப்பலவாட. ஆதமுக்குமுனிவ ருணா கூறுதொழிந் புராணங்கள் ஸெவற்றிற் கிராமலிங்ககொனபா சொருவர் திருவிருத்தங்கடோறும் ஆசிரியாகொண்ட சொற்பொருள் விருத்தமுற வுணர் கூறி முடித்தாரா. இவ்வொலாந கொலாப்பிய முடலிய கலியநபுலமை நிராபியுணா கூறின ரல்லொனபதற் சிவா வாகதிய வியலும் முடிச்சே யுதசாணருமென, இனி கூட இவர் இராமலிங்கர் 'உலகெலாம்' எனபதற்குப் பலவாறு விதப்பித் துணாகுதன சொல வருவிராய ஸேதாகம் வுணாயானவை மாறாகலி, உலகங் கொள்ளா தென்க, 'என்றாத வெண்ணிச் செபலியனை நிக் தமொழி - கொலலாத கொள்ளா தலகு.' திருவாசகச் சொதமிழ் அருமறைக்கு இவாபோல ஒருநா போலியும் பொய்யுமலிய வுணா பொன நெழுதி வெளியிடலா, இவை கூப்பறி பா மாக்கா புல்லடை யினனநிச் செநதமிழிலக்கிய விலக்கின வைக்க வைக்காதுணர்ச்சினை முறந்க சாறுவலமுதலோரா நல்லவை யிற் செலப்பெற ஸெனபத. இவரிடையாறாது "அறமயி மொன்றோ புச்சேபுணுங் கையறிபாப - பேதை வினைமொ கொள்ள" எனறும் பொய்யொழிக்கு இலக்கியம் புத்திக்குறொன்க. இது செநதமிழ்-சுருந்த செடியு ரானே வேதாகம் வருணெறி யறிவுறு க்கு முததமகாவிய மாண்டின, சொலாப்பிய முடலிய பழைய விலகணங்களும, தேவா ரத்திருவாசகமுதலிய கருமுறை யிலக்கியங்களும, திருக்குறளிலக்கியமும், புத்திய்பாட்டு எட்டுத்தொகை முடலிய சங்கவிலக்கிப்பரும, வடமொழி வைக்க வைக்காதுவரு மரபார் கற்றுவலல வாகியிடார் இதுன மெய்ப்பொருளுணங்க வல்லுக்கொன்க

பெரிபபுராணம் பரமரிய னருப்பதி ரு னொறிச்சென்று விசா தான வுணமை காயன்மாா சுருமஞான வருணொழுதொரு சரிய கதாச்சல வைக்கணாததற் திருவரு - காவியமாம். இக்களனை கூடப்படுமென திருத்தறாதுபத பதி னனை வழக்கும, மது முதலிய வானறோ வருகா, வருணவாசகம் வழக்கும, புத்தெறிச்சமயப் பூவாபசுக் வழக்கும், அகநெறிச்சமய வாசாரவழக்கும, வைத்தவகை மொப்பொறி வழக்கும, உண்மைச் சரியை வழக்கும், உண்மைக்கிரியை வழக்கும், உண்மைமயம் வழக்கும், உண்மைஞான வழக்கும், குருலிங்க சங்கம் வழிபாட்டி வாசாது, ஒப்பரும் துப்பமு துப்பமும் பொருந்தி யுவமனினறமா ரோதப்பட்டன. இவ்விதப்பெருமைமெல்லா மொருநாது டைத்தாய்ச் சிறப்புறுதலினனறே இக்களத் திருச்சிறுமபல மகா சனனித் யரங்கிருநா கேட்ட வளவாரிரானுகிய அநபாயவேதனை இவ்விருணமொழி யெனறு கொண்டு இவ்விபுத்தியருளிய சேக்கிழாருக்கு அருணமொழித்தேவ னெனறு சிறப்புப்பெயா வழங்கி வினைப் பதினொரு திருமுறைகளோடொனறென வைத்தது பன்னிரண்டாம் திருமுறை பென்று போற்றினெனபத.

இனி இக்காலத்தொரு சிலர் "சேக்கிழாா தெய்வப்புலமை நிரமயி யிதபாடிற் தவர்" எனறும், "பலதூலாய்க்கத் புலமை வலியானே யித பாடினர்" எனறும், "அவர் புகழ் நபுணமார் சரிக்கரங்கள் ஒரோரிடையுளிறு குறைவுறமன" எனறும், "அக்குறை

களை நாம் சண்டித்தோம்" என்றும், "அவற்றையு மாண்டாங்கிக் கூட்டிப் பொருள் கூறல வேண்டும்" என்றும், தமக்குவேண்டியவாறு பிற்றிக் திருமுறை வரம்புபிப்பர் மிகுக் "தனித்தானைக் காரணங் காட்டுதல் சீதுநீத—குளிச்சானைத் தீசுநீஇ யத்து" எனத் தெய்வப்பலமைத் திருவொருவநாயனார் புலனி வரணமையு னோதயமுருந்தலின், இந்நீராகக் காரணங் காட்டித் தெளிவித்தல் கூடா யல்லாதும், எவகிக் கச்சவ வரண முறை பொற்றுக் தமிழ் நல்லாசிரியர் « பிடிபட்ட நமம்கு னியா பிதறுநடைபற் பேது றாராகலானும், இவா புலனியுள் சீனாநது மெய் பொரு டேறா வேண்டுகிறல் மென்க;

இது முதல் ஞெடிகுதி பதிந்ததாயிட்டு, புராண மீறாக வொருகாண்டமாவதும் ஆளுண்டபின்னையார புராண மூலாக வொளையினதற்குக் மீறாக மஹேந்தாவை மாசவழி, வகுச்சுப்பட்டது. இவ்வாண்டமொன்று உறுவதின் மூன்றாசுப் பிரித்து மூன்ற தெரிக்கப்பட்டன இவ்வ நிரூபிப்பது முழுதென்றை நாலு விரிந்தருநுதலறமும் பத்து மூன்று.

[illegible][illegible]

ஆதற் ற ஸ்ரீ அருண்மாத, சேகரிதா ளீடுநுட்புலகரனே, இயாகு, நாயன்மா ளிலா மரபு ஊர பெய ரறிவ ளாடா, தென்னையெனின, திருந்ருண்காடடிப. நெறிமாரீனே
 சீச்சுத்தா ளீடுந்ருண்காடா புரணம் பாடியருள் ளா ராஜன், ஆத் தாயன்மென்க.
 “ஆருளி னீர்மைத் திருத்தொண டியருந்-தெருளி னீரிது செபபுத் தாமெனின்-வெரு
 ளின் மெயம்மொழி வானிழல் கூறிய-பொருளி னுது மெனடபுக் ளாமனே” “செந்
 யாப் பொழிசுணைப்பா ளீவதா-மெயப் பா ளீவதா-சுநிதேயி டெல்லையிற் றரும்

திராவிடப்பிரகாசிகை.

இவ்வாறு தந்தியை நினைக்கவர் தந்திரப் பாடநூல்தொழியெய்தி தியானநிநி
 மனமும் பிடியென்பால்” என வாசியர் தாமே யோதிய திருப்பாட்டுகளானும் இது
 கண்டிப்பாக அல்தேல், திருவருள் நாயனமாருட் பலர் மரபு ஊர்பெயர் சேக்கிழாரு
 ளுக்கு உட்படிச் சிலர் மரபு ஊர்பெயர் அவருக்குகாட்டாத்தொழிந்த தென்னையெனின்,
 நம்பியாரூரர் திருத்தொண்டத்தொலை அருளிச்செய்தது திருவாரூர் காட்டிய வாயினெ
 னையது யாவர்க்கு மொப்ப முடிந்த பொருளாம். அச்சிருவருள் சிவிரான திருவருளா
 னின் வீர்பெறுதலைக்கூடிய நாயனமார் பிணையச்சூல வாதாழ்வரகன மகற் பிச்சுரு முள
 ராகவும், அறுபத்துமூன்று திருப்பெயராயே செறிந்த தொண்டலாக்குக காட்டித் திருத்
 தொண்டத்தொலை பாடுவித்தருளியது, யாதகாரணம் பற்றியெனது வினாவுழிப் பங்கி
 விடையே, ஈன்றிம விடையாமெனெழுதி.

இனித் திருத்தொண்டத்தொலையுட் போனது அறுபது அணிக்குநபரின் புராண
 வுக்களோடு அத்திருத்தொண்டத்தொலை கருநாடகிய நம்பியாரூர், "அவர சாதையார் உன
 யனார் அவர் தாயார் இசைஞானியார் தமையனது கூடமும் தனித்திருப்போ புராணம்
 அறுபத்துமூன்றுமாம், அவையுபகது மூன்று பராணபாசினால் திருக்கூட்டப்புராண
 மொன்பதங்கூட்டப் புராண முழுத்தொலை எழுபத்திரண்டாமாமும், கண்டுபொருள்.

இனித் திருவருள் திருத்தொண்டத் தொலையுட் போன நாயனமார் முன்னே
 வரலாதியாதுஞ் சேக்கிழார் நாயனாசுக்குக் காட்டிக் கூறுவித்தருளாநாயிற்று. மறுத்து
 அத்திருத்தொண்டத்தொலைப் பதிக மருளிச்செய்த திருநாவுடைய பெருமாடார் கரலாறு
 மாத்திரம் அவர்க்குக் காட்டிக் கூறுவித்தருளினான் இவ்வண்ணமருநம்பி தருகுநிப்பி
 யாதெனின், அந்நறுவினியினுய திருத்தொண்டத்தொலையுட் போன நாயனமார்
 முன்னே வரலாறுக் கணிதனி கூறுவித்த அறுபதுபாடாநாயிற்று, அவைக் கூறுமையாற
 பெரியபுராணத்தவவவா சரித்திர பொழுத்க் வாரா சரிபுகுநருங் குறைபொனை நின்
 மையானும், அது அநநாயனமார் முன்னே வரலாறுகாட்டுக முடியாநாருநுக்குக் காட்டிக்
 கூறுவித்தருளாதாயிற்று மறுத்து நம்பியாரூரார் புராணம் அத்திருத்தொண்டப் புராணத்தி
 ற்கு உபோதகாதப் பிரகரணமாய அளவுபட்டப் திருத்தொண்டத்தொண்டமாய், அவர் மு
 ன்னே வரலாற்றினை மாத்திரம் அது சேக்கிழார் நாயனாசுக்குக் காட்டிக் கூறுவித்தருளவ
 னாயிற்று. இவ்வெனையொல்லியவாறெனெனின், திருத்தொண்டத்தொலை யுட்பட்ட நாய
 னன்மார் பலர் சாதி குலம் பிறப்பாற சிறந்தா ரல்லா, சாதி குலம் பிறப்பாற சிறந்த நாம
 அவர்தஞ் சரித்திரங்கேட்டு வியப்புறக்கடவமாய் ஸ்ரீமத சைவபிரம்மம் விழிபகடவ
 மாவ மலலெமென்று உலகத்தாரா தம புலலிவா லவமதத்து நிரயத்தந்தாளாயா; திருந
 னையக்கோயிலிற் சீகண்ட சிவபெருமானாக் கலையுந் தொண்டராயாமாந் ஆலாலக
 தார் சிவத்தவிச வேதியா தருமரபில வந்தவதரித்துச் சிவபிரானுறு நந்திதாடொளப
 பட்டு அவர் அடிமையிடுததுக் கொடுத்தருளாத "தில்லைவாழ்ந்தணைத் மடியார்க்குமடிப்பென
 திருக்கோண்டத்துக் குயவனாக் கடிபேன" எனறிவவாறு தவிர்ப்பினி திருத்தொண்டா
 வியபொடுத்தோதி அவரடியார்க்கெல்லாந் தாமடியாரெனது சேவச்செய்தருளியமுறை
 கையே, அவ்வலகர் பொயமமாயச் சாதி குலம் பிறப்புத்தருக்கறது அவ்வடியா
 மெய்யருளாமபேணி யுய்தி கூறத் தொருதலையாமெனது கடைப்பிடித்தது, திருவருள்
 கருவியிடுதார் முன்னே வரலாறு மாத்திரையே எடுத்ததுச் சேக்கிழார்க்குக் காட்டிக்
 கூறுவித்தருளிய தொன்வாறுமென்க.

உமாபதிசிவாசாரியா பெரியபுராண மகிமை வரலாற் றெல்லாம் இனிது நனி விளங்குமாறு திருத்தொண்டிப்பூரணவாலாறு எனப் பெயர்த்து ஒருதால் இயற்றியரு ளிரா. உமாபதிசிவாசாரியா அவையேயுமன்றித் திருத்தொண்டர் சரிதகிரம எளிகின்றி யும் பொருட்டித் திருத்தொண்டா புராணசாரமெனவு மோதூலியற்றி யருளினார்.

சிவஞானயோகிகள் இச்சிருத்தொண்டா திருநாமமே பத்தியோடு என்றும் பாராணஞ் செய்வதாக குபதாமாசக திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை எனக் கலிவெண்பாவால் ஒருதால் இயற்றியருளினார். திருத்தொண்டத்தொகையினையும் இத் திருத்தொண்டா திருநாமக்கோவையினையு மந்திரமார்க்கொண்டு பத்தியோடு நித்தலும் பாராயணஞ்செய்யுமா னைவாழ் நல்லறிவுறு கற்பனையு மையலுந் தீரந் - தத்துவிதான் நத வந் ண்டபரிபூரண பத - னித் தியமாக வாழச் சொருதலேயாம். திருத்தொண்டா திரு நாமபாராயண வழிபாட்டாகுந் திருத்தொண்டத்தொகையே யமையதாகவும், சிவஞான யோகிகள் அவர் கருத்தொருகோவை வேறுதொருவையது ஏறுகக்கெனின், — திருத்தொ ண்டத்தொகையுள் அத்திருத்தொண்டத்தொகை திருவாய் மலர்நதருளிய சமயாசாரிய ரான திருநாவலூரார் பெருமாமரும அகவந் தத்தை தாயாராகிய சடையனார் இசைஞானியா னென்பாரும் அடங்காமை யி, தாதந் தந்தாம பாராயணமுமுட் னெய்தலவேனெனச் 'சிவஞானயோகிகள் அருள்வொண்டா திருநாமக்கோவையெனது அமறுமன வேறுதூல் அருளிச்செய்தா ரென.

இனித் திருநாமக்கோவையோடும், அதுபாண மூலமை நாயனமார் பரிபூரணமெ ய்கிய திருநகர்த்தாக்கோவை, திருப்பெறப் பெற்ற திருப்பத்தீகோவை, திருப்பத்திக் கோவையெனப்பல வருமு மாயாராட்சிக் கணதீபமையாக தூஷணம் இவையரு ளிசெய்த பெரியார் திருநாமமட லுஞ்ஞவிலலை இவை புருளிச்செய்தார உமாபதிசிவா சாரியா னென்பாரு முயர்.

திருப்பதி.

இவ்வாறுமுதல் டிபு திருப்பதி செல்வரான வருணகிரிநாத ருளிச்செய்தது. இது அறுமுகக்கடவு டிருப்புகழ்ப்பப் பொருளாகக்கொண்டமையின், திருப்பதிமு என்ற அங்ங் னம் வழங்கப்படா ன்னதது திருப்பதிமு என்பது - திருப்பதிமுழையுடைச் செப்ப பிரபந் தத்தனமே னிப்பலின், அனமொழி சொண். யாவா தருப்பதிமுடை மவாபநிலக்கண் அறுமுகக்கடவு டிருப்புகு ள்நனபது, பனை போதற்குமெனச். இவ் பத சொத்தொண்டச் செடியிழத் திருப்பாடகக்கடவு டிருத்தெய்விய பிரபந்தம். இது சொற்களைப் பொரு ட்கூலையித் திரமபிபது இது, அறுமுகக்கடவு டிருப்படைக் கண மேலதாயுப் பொது யாயும் விவரமும். இத்திருப்பதிமு பதஞ் பிதமென்பது, “அருணகிரி நாதா பதினா யிர மென - னுனாசெய் தருப்புகழது யோநா - பந்த உகோரேணி யருக்கடவுட் கேற்ற மன த்தளாசரிக்காணி பிறவிக் கரம்” எனனு மாவேரோ வாககா னறியப்படும. இத்திருப்பா வாகலின், முருக்கடவு ணித்திய ணைமித்திக் வாராதனைப் போத்தினெல்லாம் அபபி ரான மந்திரமொழிப்பால்கொண்டு பாராயணஞ் செய்யப்படுகின்றது. முருக்கடவு டிருவடிப்பத்தினுனவா னபயிர வளாதற்ற கிது சாலச்சிறந்த சந்தப் பிரபந்தமாம். இத் திருப்பதிமு னுனாபிதம் விருப்புடனேயுல கேட்டலனா னுதாடல் செயது அறுமுக

திருவருநருட்செல்வராய் வாழ மிம்பர் மாநிலபுலவர் அறிவி லக்கட லமித முண்டு சுவர்க்கத்தில் வாழும் புலவர்களைப் பொருளாகப் போற்றல் செய்ய மாட்டார். இவ்வருணனிரிசாதர் இதுவேயன்றித் திருவருடபுக் கந்தரலங்காரங் கந்தரனுபூதி முதலிய பிரபந்தங்கள் வேறு பலவும் தமிழுலகைய அருளிச்செய்த பெரியார். திருவருட்பாவாத லொப்புமையானே திருப்புதழ் வரலாறு திருமுறை வரலாற்றி னிறுதிக்கட்டாது கூறினும்.

நாலாயிரப்பிரபந்தம்.

திருமா திருவருட் செல்வர்களான பெரியோர் தம் பெருமா டிருவடிச் சாமரைக் கன்பாற் றாததீய பா மாலைகள், நாலாயிரப்பிரபந்தமென வழங்கப்படும். சுருதி மிருதி புராண விதகாசவகனி ஞராயணக்கடவுளைப்பற்றி யோதிய வசனத்தொகுதிகளின் செம்பொருள்களாக மீழலர் மந்திரதபயக இருநா திருவடிகு தொண்டராக் கெய்யுணர்ந்த ஆழவாகன இவ்வனஞ் செந்நீர்ப்பிரபந்தமாக அடிகள் செய்தார். வைணவப் பெரியோர் இவ்வதமநமசு சபி, தேவ நமஸம் வழங்குவர். அவருளொருசாரா இவ்வாயிரப் பிரபந்தமென்பது திராயிரவித மெனக் கொளப். மறறொரு சாரா வடமொழி மாமறைந் தாயொப்புபவியே மெனக்கொளப். இம்முறையானே முனைபோல மெனக்கலை வைணவ கொளவார், பின்னையோர் வடக்கலை வைணவர்களெனவும், இப்பாலையினர். அவ்வதமநமசு, நாலாயிரப்பிரபந்தம் திருவருடபாக்களான சமீழ்வேத மெனமுனை வைணவவொல்லா மொத்த கருத்துடையதென்பது. நாலாயிரப்பிரபந்தம் இவ்வன திருவருட் சுருத்யா ஸ்ம திருமால் ஆராதனையினும் ஏனைக் காமாண்டானக ஸ்ம துர அவ்வதமநம வைணவா திருமந்திர மர்க்கக்கொண்டி பாராயணஞ் செய்ப. இப்பிரபந்த வாசாரியான ஆழவார் திருவருக்களைத் திருமால் சமயக தானறோ திருமா தீவவியத் தளிகளிலும் வேறு புனித தலங்களிலும் பிரதிட்டை செய்து அவந்தர்ப்பு நச திருவிடப் புரிந்து உதிப்பது இப்பிரபந்த பாராயணமும் இப்பிரபந்த வாசாரியா திருவருடரபணமும் எய்துடப் பெறாத திருமா திருக்கோயில்க் கொண்டிவைபவ முடியவேறும், திருமா திருவருட்பொல்வதிக்கு முகையவாகாவென்பது திருமால் சமயத்தா கொள்கை.

தேவார திருவாசகங்கள் சிவபத்தினான வான பயிர் வளாக் கருத சைவாசுந்தரின் தியமையாத ஞானமித்தமென்பது நனமக்கட செல்லா மொப்ப முடிந் பொருளான போல, நாலாயிரப்பிரபந்தம் திருமா திருவடிப் பத்தினான வானபயிர் வாரத்தறின் தியமையா ஞானமித்த மென்பது நனமக்கடக்கெல்லா மொப்ப முடிந் பொருளான மென்க.

நாலாயிரப்பிரபந்தத்துண முதலாயிரம் பெரிபாழவார், ஆடிச்செய்து நாசகியார், குலசேகரப்பெருமான், திருமுகைப்பிரான, பொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்தன. பெரியதிருமொழி திருமறைக்கையாழ்வார் ருநா பெயர் இப்பறபா பொய்க்கையாழ்வார், பூத்ததாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமதிசையாழ்வார், நமமாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், திருவரங்கத்தமுதலு ருளரிச்செய்தன. திருவாய்மொழி நமமாழ்வார் ருளரிச்செய்தது.

இனி நாலாயிரப்பிரபந்தத்திற்கு வடக்கலைதெனக்கலை வல்ல வைணவ வாசாரியா னெய்யாக்கையான்கள வடமொழி தெனமொழி விரவிய நடையாற் சிறிதாகவும் பெரி

மறநிலைது அஃதொபொருளினிவபெனென்று முற்பாடினடைமையால் முற்பாணு லென
றும், இந்ருகு எஞ்சு சாரமடிவெண்ணொள்களையாடி முனமறைத்துப் பின்மறையா
பெழந்தமையின் உத்தரவேத மென்றப, பெய்வையுறாய் பிறந்தமையிற் றெய்வதுலெ
னதும், பொய்யாமொழிநிர் னைதல்பிற பெய்யாமொழி பெனதும், வேம்புகு கிடுபுர
போல் மெஞ்சொற் - றுயர்து லின்றி வயிறுநி பங்குமென - றோம்படைக் கிழவியின்
அறம் பொருளினபம் வாயுறுத்தருளிச் செய்தலின் வாயுறைவாழ்த தெனதும், தமிழாண்
மறைவாய் பொருள் கிளத்தலிற் றமிழமறையெனதும், அத்தணர் அரசா வகிய
னெனூர் துவிசா மூவரு மோதுதகுரிப சிறப்பியல்புடைய நன்மறைகளும் போலாத
அத்தணர் அரசா வகியா வேளாளர் என்னு நாற்பால் வருணத்தாரு மறைமச் சங்கீர
சாதிக ளுட்பட்ட நன்மக்களு மோதுதற்காம் பொதுவியல் புடைத்தாய் மறை பொருள்
கிளத்தலிற் பொதுமறை யெனதும், திருவள்ளுவரார் செய்யப்படுங் காரியமாகின், திரு
வள்ளுவனெனதும், வழங்கப்படும். திருவள்ளுவர் என்பது காரியமாகிய நூலிற் கா
லிற் கருத்தா யாகு பெயர், இத்திருக்குறளாகியிடா, வேதத்துப் பல விடங்களினு மிகு

திராவிடப்பிரகாசிகை.

காய்கள் போலப் புலப்படா திருத்த நலம்பி பொருள்க ளெல்லாவற்றையும் துலகத்தாக்குக் கொடுத்தத காரணத்தானே திருவள்ளுவ னெனும், பாவ துத்துதிப் பொருளெல்லாம் பாரினுள்ளா ரறிந்ததய்யப் பாறப்பட வெடுத்தது உயிர் அருட்டலைமையுடைமையானே நாயனா னெனும், அறம் பொரு ளினைப் புதுதிப் பொருளியல்களைத் தமிழுலக தெளிந்தய்ய அருள் வினோதத்திற் கூறினமையானே நெய்வென்றும், முழுதுணர்வாற சொற்பொரு டெயிரது தூல செய்து எப்பாவலாககு மெலாய் முதல்வராய் நிறமலிழைமுன நாலவகைப் பாக்களுள் வைத்து வெண்பாக்களும அவற்றின் வைத்துக் குறள்வெண்பாவு முதலாய் நிறநிலினை அகத்தனா வெண்பாவானே தமிழ்துலையறநிய அறிவுவலி யுடைமையாற்றின முதறபாவலானெனும், தெய்வ வரு ணானெய்திய புலமை யுடைமையிற தெய்வப்புலவ னெனும், மலராயனே வளநுவலைய மறைந்து நான் மறையின் மெயப்பொருளை முப்பொருளாகத் தருகலி னுணமுக்கனென னும், தலைமக்களுக்கெல்லாந் தாய்போல முப்பரலேத சுகனணளிப்பாற சுரந்தருளுதலின் மாதாதுபங்கி யென்றும், அறனும் பொருளு மின்புமாத தெளிந்தனை அறிந்தச் சொரி தருஞ்செநநாப்போதுடைமையிற செநநாப்பேந்தா னெனும், அறத்தப்பாறும் பொருட் பாலும் காமத்துப்பாறும் தனித்தனிகொண்டி தூலச் சிறியநிப சி னாவலாகக் விபப்பற அம் முப்பாறும் ஒருவகுக்கொண்டி அறம் பொரு ளின்பம் லீடெனும் நாள்கு பொருளு மடங்கத் தமிழ்வேத தூல் செய்தலிற பெருநாவனெனும், பொறமடங்குகளா. சிவ + வீனையாட்டி. மாதாதுபங்கி-மாதாவைப்போல மொழுக்கனை.

இவ்வுத்தர வேதங் கடைச்சங்கத்தா ளாலு, தவாரித்து நுவ ராநகேரிய சென பதற்கு அச்சங்கப் புலவார்களெல்லாந் தனித்தனி இதுவ பெருமை நீலையி டியுறநிய சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்களே யமைபுஞ் சான்றும். அக்காலத்துக் கடைச்சங்கத் திருந்தி கேட்ட பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி, பாண்டியனுட்கடைச்சங்கப்புல வரும் வணக்கி கீழிருந்து கேட்புத் தெய்வப்புலமைந் திருவள்ளுவரையொழிந் உருத்திரச் ன்மனாரோடு சங்கப்பலகை றிற்றிருந்து திருத்தூர நாவகத்தறியுது. அது "சருத்தத் தெய்வத் திருவள னுவரோ - இருத்தத் நறபலகைப் பொருசு—வீருட்க - பெருத்திர சனம் னெனவுரைத்து வானி - லொருக்கீவா வெறைத்தா பொல" என்னு மசரிநி யானையாக் கான் அறிப்பப்டிம். இவ்வரங்கேறிய பொருந் "காடா முன்னுந் மலை மான் முன்னுந் பாடா விடைப்பா ரதமபகாந்தேன்—கடாவி - யென்பப் வெளி யிரவாலைவன் மா றுதின-வள்ளுவன் வாய்தென் வாகு" என நாமக்கரு, 'எனும் புலவா தியாணாராட் செல்லுகி-கின்றலாநது தேனெயிற்றது நீரையய பாறா—துணுத்செநநாநிக கற்பகத் தின் தெய்வத் திருமலரபோன் - மனப்புலவன் வளநுவனயாபச சொல" என விவற யுறும் புகழ்ந் துணாததருளிநர், உக்கிரப்பெருவழுதி ஆரவகிலுந் திருக்கேட்டி வந்த "நான்மறையின் மெயப்பொருளை முப்பொருளா நானமுத்தான-ருன்மறைந்து வள்ளுவனய்த் தந்துரைத்த - தூனமுறையை - வந்தங்க சென்னையாய வாழ்த்துக் கன்னெஞ்சுஞ் - சிந்தக்க கேட்க செவி." என்று உலகந் கைக்கொண்டி வழிபட்டோகி யுய்ய இன்னம் வழிபாடு கூறினான், மறறுக் கபிலா பரணா நகரோ முதலிய கடைச் சங்கப்பலவொல்லாந் மாண்புதனைப் பலவாறு புகழ்ந்தெய்துதுப் பொறநி யிதனறையல னாக்கி கிண்பிட்டார், அத்திருப்பாட்டெல்லாந் நனடெடுத்தனாக்கிற் பெருகும். இதன் திருவள்ளுவமாலையிற காண்க.

திருக்குறள் உருத்திரசனமனஞ் சந்திரனா முதலிய சங்கப்பலவர்களுங்கூடப் பாரங்கேறிய தவாயமையே. அஃகாங்கேறுதற்குமுன்னா நக்கிரனா ரியற்றிய சளவியுணையுள் அஃகை மேற்கோளாக எடுத்தச்சாட்டப்படாத பொருந்தமா நெனையெனின், திருக்குறள், “சந்திரனா களவியுணையிபற்றமுன்னனோ அவதரித் தலகினிலவிப் பின்னாரசு சங்கமிர்இற ருசலே” என்பவெடுத்தக்காட்டிப் பொருத்த முடையதேயாம்; காலமாய் பாடாண்டுப் போசுமா நிலையெனக் அறமே ஸ்கோசு, வாசீசா “கனியிருப்பக் காய்கவாந்தது” என்று அருபத்தித்ததி லருளிச்செய்தார். நாயனார் “கனியிருப்பக் காய்கவாந்தது” என்ற அருள்வீரத்தி லருளிச்செய்தார். இவை தம்முள் யாது முன்னவதரித்துப் பின் மேற்காளாயத்தெனின், —வாசீசா கடைச்சங்க மிரீஇய முடத்திருமுற்றன் காலத்து விளங்கிய சமயாசாரியா நாயனார் கடைச்சங்கத்தினையாயி னத்தனை நடத்திய உக்கிரப்பெருவழுதி காலத்து விளங்கிப் பெயர்ப்புலவர். ஆகலின், “கனியிருப்பக் காய்கவாந்தது” என்பதெனின் “வெறுமுத்த வாசீசா திருவாக்கை முன் வைத்தித்துத் திருக்குறளின் மேற்காளாய தெனறு விளங்க

திருக்குறள் முடைய மொழியான உத்தரவேதமாகலின், உத்தம மறைநூலென்க. “நாலடி நானமணி நானுபை கைநதினேமுப பால்க்கிசங் கோவை பழமொழி—மாமுல - மின்னிலைசொல் காருடபுட னேலாதி மெனபயே - கைநதிலேய வாநதிழை கணக்கு.” எனும் வெண்பாவி் ஸ்கோசு தாதுபட்ட முப்பா திருக்குற லெனற்கொண்டு, திருக்குறள் பதினெண்புத்தகன்கள் லொனமுமென நச்சு வயற்றே டொப்பிப்ப ரொருசாரா. திருக்குற லபெரிப் பழிநிலைகமாசலின், அத்தனை நாலடி முடைய “திருநூலக னோ டிடெண்ணெந்த தொல்கோடல் சாலாமையின் புணை முப்பாலென்றது திருக்குறளன்னென்று மறுக ளையா பிற வற்றொரு சாரா ஆண்டு முப்பாதிருக்குறளெனக் சொல்லிநூல் ஏனைவற்றே டொப்பப் பெற்றவென்பது, கடைச்சங்கப்புலவர் கோலூர்க்கிழார் “அழகு நூனது மகவிடத்தா லெல்லாம் தழமுற டீதாந்து தெளியக்—குறள் வெண்பா - பன்னிய வாய் நூ பானமுறைந்” ரொவவாந்த - முனை முதுவோர் மொழி” என்ற திருக்குற டையதாதுதா என்பதோடாதுபற்றி நன்கு தெளியப் பரிம. ஆண்ட முனை முதுவோர் மொழி என்றவை வட்டெய் தியின் மனுவற்ற ஹை முனியரும் பிறநிய திருநூன் முட்டெய் தெவமொழியை சங்கத்தாரும் பிறநியயறறிய நீதநூல் முடப்பணவுமாய், மற்றுத் தேவாரத் திருவாசகத் திருக்கோவை திருமந்திரம் என்பன இந் திறவுகணைமனையாய் முக்குண வவத்தை முற்றம் சடங்கு மிகத் தெய்வப் பதற்றி பெயர்ப்பு வுணமை நாயனமார் திருவாக்குக்களாய் நிறநலின், அ திருமுறைகளோங் ஆததிருமுறக்குறக்கொப்பு நோதல் செய்பமையா மென்க. அற்றுகலின்னே, ஒளல்வ “உதவா குற்றம் திருநான் மறைமுடிவுமூவர் தமிழு முனிமொழிபு-கோவை - திருவாசகமுத் திருமுலா சொலது - மொருவாசக மென நுணர்” என்று அவையா எடுத்துச் செய்யுள் செய்வாரோ” றென்க.

தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவராயனா போகமும வீதம் பொருந்து நெறியுயறிந்து மேவுதற்குரிய நனமக்கட் குறுதியென இறைவனும் அவவிறைவனருள்பெறு டையாருமோதியருளிய அறமுதலிய வுறுதிப்பொரு ணைகளுள் அறம் பொரு ளின்ப மெனனு மூன்றம் பற்றித் தமிழ் மறைநூல் செயதருளினார். மற்ற நாயனார் திருக்குற டட்டமிழ் மறைநூலுட் சிறப்புடைய சாதகியமாகிய வீதி கூற்றிற் றாயின், அது

தான் மெய்யமுதுவாலாதெனின், — “தானே முமுதுணாநது தண்டமிழின் வெண் குறளா-லானு வறமுதலா வநானகுமேனோருக-கழி னுரைத்தார்க்கு மொண்ணீ முந் துக்கும்-வாழியுல கெனனும்று மறறு” “அறம்பொரு ளின்பமவீ டெனனுந் பானகி- திறத்தெறித் து செப்பிய தேவை - மறநதேயும் - வளநுல னென்பானோ பேதை யவன வாய்ச்சொற் - கொள்ளா ரறிவுடையா” “இன்பம் பொருளறம் வீடெனனு மிகானகு- முன்பரியச் சொன்ன முதமொழிநான - மனபதைகட் - குள்ள வரிதென தவைவள னுலருலகக் கொள்ள மொழிந்தா குறள்.” “இமமை மறுமை யிரண்டு மெழுமைககுஞ் செம்மை நெறியிற் றெளிவுபெற-முமமையின்-வீடவற்றி னுன்கிண விதிவிளங்க வளநுல னார் - பாடின ரின்குறளவெண பா” “ஒருவ ரிருகுறள முப்பாஷ் னோதந - தருமமுந் துனகுஞ் சாது - மருமறைகளைநதுஞ் சமயநு லாநும வளநுலனா - புறத் துமொழிந் து பொருள்.” “அறநிறந்தே மானற் பொருளநிதே மின்பின் - திறநநிறதேம வீதிதெளி ந்தே-மறநெறிநத - வாளார நெடுமாத வளநுலனா தமலாயாற - கேளா தனவெலலாக கேட்டி” என மூறையே நக்கிரானும், மாமுலனும், நரிவெருதலையனும், முழிகு பெருங்கிண்ணனும், சளததாக்கிழாநும், கொடிநாழனமானிபுகுநு முகலாயினும், நாயனார் வீதிமுளப்பட வெடுத்ததுத்பொருளுணைஞ் திருக்குறளுள் அருளிச்செய்தா ரென்றெடுத்தோதுதலின், திருக்குறள் வீதிப்பற துறுதிப்பொருளுக கூறிற்றோ நாலையா ம். நாயனார்தாமருளிச்செய்த தமிழ்மறையுள் வீட்டியுல யாவகநக கூறினாரெனின், துற வுறமாகிய காரண வகையாற கூறினாரெனக் , அறநேல, வீட்டியுல ஏன் முப்பொரு ள்கள்போல இலககண் வகையாற கூறுது காரண வகையாற கூறியது எனையெனின், — வீதிசிற்தையு மொழியுஞ் செல்லாநிலைமைத் தாகவின், இலககண்வகையாற கூறும் பான ம்மத்தனநென்றுணாநது அநவனக காரண வகையாற கூறினாரெனக். ஆசிரியா சொல் காப்பியனா “அநநிலை மருநகி மறுமுத லாகிப் - முமமுதற் பொருட்டி, முடிய வெணப்” எனச்சூத்திரஞ்செய்ததுஉம இக்கருகதுபற்றியியபாம். இனி வீதிப்பறநியலுதலி யொழ ந்த வேதாந்த சித்தாந்த தூலகனும் வீட்டியுற் பொருட்டியுற் சிரவண் மனை மெனவு மிருநிறத்தாற நடத்தமாக்கவுஞ் சிவ்வண் மனை நிதி துப்பாசன் நிடை பெனநு நாரதற், த்தாற் சொரூபமாகவுஞ் சாதனவகையாற கூறினவையாமெனக். திருக்குறள் வீட்டியு ள் சாதனஞ் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. வேதாந்த சித்தாந்த தூலகனில் விரிவாகக் கூறப் பட்டது. இதுவே தம்முள் வேறுபாடு. இவ்வனபாக்கின், திருக்குறள் அறம் பொரு ள் இன்பம் வீடெனனும் உறுதிப்பொரு ளுணைஞ் துறப்பாடக் து முமுதுவாலே மெண் தும், நக்கிரனார் முதலியோர் அப்பெற்றி தோரதே அத்தா முதலும் வறுதல் பொருளுண் டுந் தெளித்தனாக்குந் தமிழ்மறை தூலாமென நவகன் மூளைச் சிறப்பித்துப் பாயிரஞ் செய்தாரென்றும், உணாக. திருக்குறள் வீதிமுளப்பட அறம் பொரு ளின்பம் கூறுமாறு மூன்றர் விளக்கத் தெரித்தும். “வீடெனபது சிற்தையு மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத் தாகவின், துறவுறமாகிய காரண வகையாற கூறப்படுவதலையு இலககண் வகையாற கூறப்படாமையின், தூலகனாற கூறப்படுவன ஏன் மூன்றுமேயாம்” என்ற பரிமேலழக ருளையானும் மேலது தனிக், நச்சினுக்கினியா இப்பெற்றி தோரது அத்ததையனா தொ ளையப்பினார் திருவள்ளுவநாயனார் தமிழான வீதி கூறானெனும் பொருளப்படத் தொ ளையப்பினுரவின் மமக்குவேண்டியவாமெல்லாமுறாததா.

நாயனார் நான்கவாய உறுதிப்பொருட் பெற்றி அறத்துபாடு பொருட்பால் அறத்துப்பாலென மூன்று பாலாற கூறுவான ரொடங்கி, உயிர்க்கு ட்டாகமும் வீதி

மேவொறியறிந் தயயுமாறு அனுகிக்கண முதனூலான் அவற்றை யோதிய ஆதிபகவ
 னுமுதற்கடவுளை வழுத்தவதாகிய மங்கலக் கடவுள் வாழ்த்தும், அம்முதற்கடவுள்
 தானையான் உலகமும், அதற்குறுதியாகிய வறம பொரு ளினபங்களு நட்சத்த கேதவா
 கிய வாணசிறப்பும், அம்முதற்கடவு ளுருளிச்செய்த முத்தானெறி யொழுக்கி அருநதயாங்
 குரம்பை யெனப்படு மகட்பொருளாகிய யாக்கையுங் கரணமும் அவற்றை யுயக்கப்படும்
 புறப்பொருள்களாகிய புவனமும் போகமு நிலையாறம் நாடி முதற்த திறந்து மெய்யு
 ணாந்வு அவாவறுத்து முதற்கடவு ளுருட் பெற்றி தலைக் கூடினமையானே அவவற்றமுதற்
 பொருள்களை முதற்கடவுளுள்ளால் உலகிற்குள்ளவா றுணர்த்தவல்ல முனிவராகிய நீத்
 தார்பெருமையும், அநான மவரா லுணர்த்தப்பட்ட வறுதிப்பொருள்களுட் பொருளு
 ளினபமும் போலாது, அறம் இமைய மறுமை விடெனனு முனதும் பயததற் சிறப்
 புடைமையின் அவிதேனையவற்றின் மருமை பெரிதுடைத்தென அதன வலியுறுத்த
 லும், முறையானே பாயிரமாக முதற்தக் கூறியருளினு ரென்பது. நாயனா அறம்
 பொரு ளினபங்கண் முறையே இமைய மறுமை விடெனனுமுனதும் பயததலும் இமைய
 மறுமை யிரண்டும் பயததலும் இமையையே பயததலமாகிய சிறப்புச் சிறப்பின்மைக்
 ளோகி அறத்துப்பாலை முனதும், பொருட்பாலை அதன பின்னும், காமத்துப்பாலை
 இறுக்கியு முறையே வைத்து, அவற்றிப் பெரி, தற் சமர்த்தருளினானாக. இனிப் பொ
 ருடான அறஞ்செய்தற்காக காமத்துப்பாற்றகு முபசாரமாத லுடைத்தாகலின், அதன
 முறை வைப்புச் சங்க நோக்கா ளெனா

இல்லறத் துறவற மென நு மிரண்டற்களுள் இல்லறம் இல்லாளோடுகடி
 வாழு மொழுக்கமாகலானும், பொருளு மின்பமுக் கனககம்பாசக்கொண்டே யியலும்
 பெற்றித் தாக்கலானும், பொருளு மின்பமும் வேறுபடுவனறி அது தினவழி நிகழு நீரனவா
 யத்து ஈடங்கு மியுறையவாழும். “சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பம - மறத்தின்
 வழிப்பட்டுத் தோற்றம் போல” எனாதும் இர ளுத்துப்பற்றியேயாம். இவ்வனம் அற
 தற்கண்கள் அடங்கும் பொருளினபங்களை நாயனா ளேறு பிரித்தப் பொருட்பாலெனத்
 காமத்துப்பா லெனதும் தனித்தனி கற்பித்த, பொரு ளினைந்தலும் அதன பாதுகாப்பும்
 பொரு ளுறையுதலும், அச்சுன் தாக்கலாடத்துமுறையமையென நுத் துணைக்காரணம் பற
 நியல்லது செல்லாமைபின், அதன் வியுறையுதலும் உயர்பொருளுடேமலிட்டு அரசுனிதி
 விரித்து முறைபெறக் கூறல்வேண்டியும், உருபு நிருவும் பருவமுங் குலனுங் குணனு
 மனப் முதலியவற்றை மறுமுனா, பான மபுதைய சலைமடலான அறக்கிழவனுங்
 கிழத்தியும் ஓர் காலத்தொரு பொருளா னிறப்பி னைம்புல நுகாதற் சிறப்புடைய காமவிரு
 வகைக்கொள்ள வரலாறு விரி, துச்சுறையபெறக் கூறல்வேண்டியு மெனதுணர்க. இனி
 பபொருடும் இன்பமும் அவ்வாறு கெண்ணமாய் அறுத்தி னடங்கருதலின், திருக்குறண்
 முக்கிய விருத்தியால் அறங்கூறிய நூலேயாதல் காண்க.

இல்லறம் இறவகைப்பற்றின் முறுகிப் மந்த வதிகாரிகளாகிய மக்களுக்கு
 அப்பற்றுக்க ணனுறுகாச்சியா னறுந்து சித்தஞ் செய்துதற் பொருட்டு விதிகப்ப
 டத்தோ ரொழுக்கமாதலின், அவ்வொழுக்காதற் ற முனிவருந் தேவரும் விதழதரும்
 போகம் ஈண்டித் துயத்துச் செல்லாநின்றா, அத்துப்பயிடுனே பொய்ப்பதறறு மெய்
 ப்பதறுநாடித் துறவறம் பூண்டு அந்தக்கரணங்க யேவாதற் பொருட்டு விரதமனுட்டித்
 தலை யுறுதியாகக் கைக்கொளப். ஆலின், நாயனா இல்லற வியன முன்னும் துறவறவிய

திராவிடப்பிரகாசிகை.

திராவிடப்பிரகாசிகை. அற மேற்கூறிய நியாயம்பற்றியே இல்லறத் தறிவற் றுணர்வாய்தென்பது “காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலே - யேமஞ்சான்ற மக்க ளோடு கவனநி-யற்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்சிறந்தது பயிற்ற லிறந்தது ” என வருந் தொல்காப்பியச சூத்திரத்தினுனு மறிந்துகொள்க.

இனித் துறவறதான் வினைமாசு தீராத அந்தக்கரணங்க டையவாதொருட்டுத் துறந்தாரார் காக்கப்படும் விரதங்களுந் அவற்றான் அவை தாயவாய வழுதி உதிப்பதாய ஞானமுமென இருவகைப்படும். இனி விரத மவாழ்மு ஞான மங்கியு மாகலின், விரத முன்னும், ஞான மதன்பின்னும், நிறுத்தியருளினா. இங்ஙனம் விரதத்தான் அந்தக்கர ணங்கத்தி யெய்தி வீதி பயக்கு முணாவெய்தப் பெற்றா, நேற்றறமுடைய யாவு நிலை யுதலிலவார் தன்மை யுணர்ந்து, ஒரோவழிச செல்லப் பெற்றிற் சடவடபூசை கடவுண் ஞான முடையார் கைத்தான முகலிய ஞானக்கிரியையே புரிந்த, புறமாகிய சொலவத்தின் கண்ணும் அகமாகிய யாககையின்கண்ணு முளதாய பற்றினை அவற்றது நிலையாமையுண் டுந் துறப்பெறத் தவறத் தவறது, யானென தென்னுஞ் செருந்தாங்குதல், பரம்பொரு ளான இறைமுதற்கடவுள் ஓகிய வீட்டு நெறியினை இவ்வே நன்னெறியென்று மனத்துட் கொண்டு, அசனக ணுபாயமாய தியான சமாதிக்கினை மனத்தாற் செய்து, பிறப்பு விகினை யும் அவற்றின் காரணங்கனையும் அவிசனையான வினையும் ஐய விபரீதங்களானனறி உண மையானறிந்த, அனுபவமுடைய தேசிகாபாற் றாதுவ உபத்தேச மொழிசனைக் கேட்ட லாகிய சிரவணமும் அவவுபதேச மொழிப்பொருளை அனகவயானும் பொருளுதமாற் றுணர் தெளிய வாராயத் லாகிய மனனமுஞ் செய்து, பிறப்பிற் ச முதற்காரணமாய வலி க்குசகெட வீட்டிறகு நிமித்தகாரணமாகிய செயலிய பரம்பொருளை அனுபூதயிற் காண டாகிய நித்ததியாசன சமாதிக்குறது, மேற்சாருகடவன துறவறா லிலவாக, சாமம் வெகுளி மயக்கமெனனு கற்றவகனை முளறனுடைய பெயருங் கூடக்கெடப் பெறுத லானே அவற்றின் காரியமாகிய வினப்பதுபதுகாசநி முற்றக்கெந் து, எந்ததவடாபுடும் அதுகொண்ட வினைப்பயனு நின்றமையின் நினைவு பயிற்றப்பெற்றா பன்முப் புலன்களை மேற்சேறலுறின், இடையறாத் மெய்யுணர்வி னுறைத்து நின்று அவ்வவாங்குங் காற்றவறு த்து, மலவாதனையு நீங்கிச் சீவன முதத்தராயிருந்து சம்பபுக் சவதாங்குந் பிறப்பப்பினி ருப்பிறப்புக்களு மின்றிக் கேவலமாய நின்று முடிவு காண்கிலாப் பரவீடாகிய நிரதி சயவீன்பம் பெறுவனென்று, இவ்வாறு நிலை பாடையுந் துறவு மெய்யுணர்வு மகாவதுசுத லுமாகிய ஞானசாதனங் கூறுமுத்ததானே வந்த் பேற்றுறுதிப்பொருட் பெற்றிற் றனகுவிள க்கி யருளினார்.

இங்ஙனமாகலின், திருக்குறளபொருளினப மரபபடக் கொண்டறங்குறி நிட் டியுலபு நன்று நாட்டிய தத்துவஞான தூலா முததரவேசமெனபது தெற்றென வுணா ன்கொள்க.

அறமே சீலத்தாக் நா ணுந் தத்தரவே சத்தியுத்க் மு த்து லுபேறுஞ் சம்பவங்க் கூறுங்கடவுளருள் வைத்தும் வீம்பேறுகருள் வைத்தும் யாவவெனவும் யா தெனவுஞ் சிறப்பாற்றையிபுங் குதகலம் பெரிதுடையேன, கூறல்வனடு மெனைப மனம் — நாயனா முழுமுதற்கடவுளிலவெனபதும, மெய்வீம்பே றிதுவெனபதும, கெடவதுமே லோ வெப்பு புலவர் சிறப்பாற்றா குறிப்பானறிந்தல் வைத்தும் கடவுளிய நம் கதிமேறியதும் ஆத்திக சமயங்கட் கெல்லாம் பொதுவாக வெளிப்படையா னெயி லுமென்கிருஞ்ஞாநில அங்கனஞ் சிறப்பியலபு அறிவுறுத்தன் முறைமனமுயினும், சூக

காலத் தேகான்மவாதிகளு னொருசாராரும் பிறநு நாயனார் வாழ்த்திய கடவுளும் அவரோதிய லீர்பேறுத் தத்தஞ்சமயக் கொள்கைகளோ டுபையுறறு நிற்குமெனச் சிலபோலியுரைகட்டி யெழுதித் தமமுன வைத்தப பாராட்டித் தமக்கென வொன்றில ராகிய பேதைகளை அபிபோலிக் கட்டுரையொன்றி மயக்கித் தநெறியினோக்கக் கேடுபல குழுதலானும், பரிபாசிபாகிய நீ அவவிரண்டன சிறப்பிய லறியலுறு வினா நிகழ்த்த லானும், “அகரமுதலவெழுத் தெல்லாம்” என்னு முற்றிறநுக் குறளின மெய்ப்பொருள் விரிக்குமுத்தானே அவவிரண்டன மெய்மமைத் தன்மை சிறி திண்டுத் தெரிக்கலுற்றும்.

கடவுள் வாழ்த்து

மு த ற் றி ரு க் கு ற ன் வ் ரு த் தி.

அகர முதல வெழுத் தெல்லா மாதி

பகவன முதறநே யுலகு.

எனபது திருக்குற னென்னுதலிற் று வெனி ன்—உலகிறகு முதற்கடவு னொருவ னுள னென்பதாஉம், அமமுத கடவுடான ஆதிபகவ னென்பதாஉம், உணர்த்தத் தனுதலி றறு. உகரமுத வுறையாகிராரான பரிமேலழகியார் மறறிமமுத குறளினுக்கு இய றறிய பிண்டப்பொழிப புரையும் அகன விச்சடவுரையும் வருமாறு —எழுத்தி எல் லாம் அகரமுதல உலகு ஆதிபகவன முற்றறு —எழுத்துக்களெல்லாம் அகரமாகிய முத லேயுடையன; அதுபோல உலகம் ஆதிபகவனுசிய முலையுடையது என்றவாறு. இது தலைமைபற்றியவந்த எதித்துக் காட்டுவமை அகரத்திறகுத் தலைமை விகாரத்தா னன்றி நாதமாத்திரையாகிய இயல்பாற பிறத்தலானும், ஆதிபகவறுகுத் தலைமை செயறகை யுணாவானன்றி இயற்றையுணாவான முற்றுமுணாதலானுங்கொள்க தமிழெழுத்திற் சேயன்றி வடவெழுத்திற்கு முதலாத னோகி, எழுத்தெல்லா மென்றா. ஆதிபக வன என்னு மிருபெயரொட்டிப் பண்புத் தொகை வடநூன்முடிபு உலகென்றது ான டுயிராகனெனினறது. காணப்பட்ட உலகத்தாற் காணப்படாத கடவுட்கு உண்மை கூறவேண்டுதலின், ஆதிபகவன முதறநே யென உலகினமேல வைத்தக கூறினா, கூறி னாரேனும், உலகிறகு முதல ஆதிபகவ னெனபது கருத்தாகக் கொள்க. ஏகாரத் தேற றத்தின்கண் வந்தது இப்பாட்டான முதற்கடவுள னுண்மை கூறப்பட்டது.

அதுபோலவென்பதிசை பெச்சம். அது வருவித் துரைசெய்யப்பட்டது. அகர நாத மாதத்திரையான வியறகைத் தோற்ற முடைத்தாய் நிறைந்து முதனமையுறறு நிற்ப ஏனையெழுத்துக்க ளெல்லாம் அதனிபக்கத்தான விகாரமுறையிற் றேனன்றி அதனானே வியாபிக்கப்பட்டிப் பரதந்திர முடையவாய நிலவுதலபோல, ஆதிபகவன இயறகை யுணாவிலுள்ள முற்றுமுணாதையாண்டு நிறைந்து முழுமுதல்வனுய் விளங்கி நிற்ப, உலகனைத்தும் அவனானையான வியாபிக்கப்பட்டிப் பரதந்திரமுறறுவினைக் கிடாக வுடல் கரணமெய்தித் தோன்றி இடவிய வியாபாரமுடையவாய நிலவாநின்றனவென்ப திதன் கருத்தாம். இடம்-புவனம், விடயம்-போகம். இத் திருக்குறளினுக் கிடவே பொ ருளெனபது, உமரபதி சிவாசாரியார் “அகர வ்யாபோலநிவாகியெங்கு நிகரிலிற்ற நி றகு நிறைந்து” என்றிதன்பொருள் எதித்தோதிய வுப பிருங்கணத் திருவாக்கரானுதிசை. அகரவ்யா முதலாதலபோல வெனக, முதலாத லெனபது அவாய் நிலையான் வருவித்த முடிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு வருவித்து முடிப்பதனை வடநூலார் அத்தியாகார மெ னபர். முதலாதல் - முதலாய் நிறைல். முதலாயென்னுமுவமையடை பொருளினு நிறைத் தென்னும் பொருளடை உவமையினுங் கூட்டியுரைக்கப்பட்டன. பொருளெ

திராவிடப்பிரகாரிகை.

மூலமேய்மெனினு மொக்கும். இங்ஙனம் ஆதிபகவானுய முதற்கடவுள் எழுந்தருளினிறைத் தலைவதமக்கு முதலாய் நிற்கும் பொதுவியலப்புறறி அகரத்தோடொப்பித்தருளினும், அப் பரம்பொருள் அறிவுநவா யாங்ணு நிறைநத எப்பொருட்கு மாத்ரமாய் நிறகு முழு முதலான வுடையா ளுலின், உண்மையிற் மனனுடைபொருளாகிய புகழ்சங்களு ளொன்றினோடு முவமிக்கப்படா நென்பதே நாயனருக்குக் கருத்தெனத் தறிவிப்பார் “அறிவாகி யெங்கு நிகரிலிறை நிறகு நிறைநத” என்றசுருத்பொருளின இங்ஙனத் தெளித தோகியருளினா. இனி உடைப்பொருள் அடிமையு முடைமையுமென விருவகைப்படும். அவற்று ளுயிர வரூக்கமெல்லா மாதிபகவானுய விழைவனுக் கடிமை யெனவு மாபை கனமகங்கு மவற்றின் காரியங்கு முடைமை யெனவு முணர்ந்தகொள்க.

நாயனார் ‘அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி பகவன் முதறநே யுலகு’ என நங்ஙன மெடுத்தக் காட்டுவமையாற் கூறியருளிய பொருட்பெற்றி யினித்புலப்படும் பொருட்டி உமாபதி சிவாசாரியர் இங்ஙனம் உவமாலங்கார - கல்வைத் தப்பிருங்கணமாக வெடுத்தோதியருளினா. உபயிருங்கணமாவது — முட்டால் வசனங்குளின் மெட்ப பொருளினித புலப்படமாறு வேண்டிஞ் சொற் றல்பெயத்து அகவ தம்மை ஆண்டிக் கிடந்தவாதே யெடுத்தகைக்கும் வாக்கியமாம். இது முத்துவமையாமாறு முன்னர்க் காட்டினும்.

எடுத்தக்காட்டுணு முவமையினே வடநூலார் நிதரிசுணாவகார மெனதுரைப்பார். நிதரிசுண லங்காரத்திற்கும் உவமாலங்காரத்திற்கும் வேறுபாடு யாடு. னின் — உவமான வுலமேயங்குவிண்ணுண்ட சாதிருசிய தருமம் பேதநெறியானே உவமவுருப்புறறி வெளிப்படையால் விளக்குவ துவமாலங்காரம். அவ்விண்ணுண்ட சாதிருசிய தருமம் அபேத நெறியாற் குறிப்பி னுணர்த்துவது நிதரிசனம் இதலே தமமுன் வேறுபாடு என்க. உவமத்தொகையில் அதிவியாத்தி நீக்குதற்கு அபேத நெறியானேனும், குறிப்பின்னையும், உரைத்தாம். இன்னும், உவமத் தொகை, சாதிருசியம் பல்படபடுத்த உவமவுருப்பு விதியானெய்துவதற்குக் கவி தொளையிலகணை மேவ வேண்டி அத்தொகுத்தோதுவதாம். நிதரிசனக் கவி அவவுருப்பு வேண்டாது அபேதம் போற்றக் கருதிப் பிரயோகிப்பதாம். இங்ஙனமாகலின், இரண்டற்கும் வேற்றுமை டெரிதாதலித. அறநே லாதாக; திருட்டாநதாலங்காரம் உவமான வுலமேய சாதிருசியம் அடவாய் புலமவுருபினறிக் குறிப்பா னுணர்த்துவ தாகலின், நிதரிசுண லங்காரத்திற்கு அண்ணை அதிவியாததவரும்பிறவெனின் — திருட்டாநதாலங்காரம் “வேந்த நீ காத்திமான வெண்மதியங்காரதிமான்” என்றங்ஙன முவமான வுலமேய சாதிருசியம் பேத நெறியா னுணர்த்தும். நிதரிசுணாவகாரம் அவவாறன்றி அவ்விண்ணுண்ட சாதிருசியம் அபேத நெறியானுணர்த்தும். ஆகலின், நிதரிசனத்திற்கு அதன்கண் அதிவிபாத்தி வருமா தின்றென்க. கீர்த்தியுக் காந்தியும் பேதமுடையனவாயினும், வெண்மைப் பண்பு இரண்டுகண்ணு மொத்தலின், அவ்வொப்பினுனை திருட்டாநத் மாகா நின்றது. மற்று எழுந்தெல்லாவற்றிற்கும் அகரமுதலாதலும் உலகுக்கெல்லாம் ஆதிபகவன் முதலாதலும் அவ்வாறு பேதமுறது அபேதமாயொத்தலின், நிதரிசன மாகாநின்றது. அறநேல், முகமதி யென்னு முருவகமும் அபேத சாதிருசிய முணர்த்தலின், நிதரிசனத்திற் கு அதன்கண் அதி விபாத்தி வருமெனின் — அறநன்று; உருவகமாவது உவமான வுபயோகித்தகியக்களினுள்ள ஒவ்வோர் பதமாத்திரையானே அபேத சாதிருசிய முணர்த

துவதாகலானும், நிதரிசனமாவது அவ்வாறன்றி உவமான வுமேய வாக்கிய முழுதான் கொண்டு அபேத சாத்ருசிய முணாததுவதாகலானு மென்க. இனி நிதரிசனலங்காரம், திருட்டாந்தாலங்காரம், ரூபகாலங்காரம், அதிசயோத்தியலங்காரம், உதபரேட்ச்சீலங் கார மென்றித்திறத்தனவற்றிற்கு உவமான வுறுப்பு உவமேய வுறுப்புச் சாத்ருசியதரும் மெனபன பொதுவிய லாதலும், உவமாலங்காரம் இவற்றிற்கெல்லா மடியாதலும், சாணக. இன்னும், இவ்வலங்காரங்களின் இலக்கண அடபம் நண்டு விரிக்கப்புகிற பெருகும். குவலயானந்த முதலிய வடநூல்களிற கண்டுகொள்க.

ராமனிக் கூறியவாற்றா சாத்ருசியதருமம் போதித்தற்கண் ஏனையவற்றை நோக்க எடுத்தககாட்டுவமை சிறத்தல இனி அவெளிப்படுத்தலின், நாயனார் அவவவமை யளவைபற்றி முதற்கடவுளதுணமை இவ்வாறு சாதித்தருளினு ரெனக.

நாசமாவது நூல டுடலின்சண் மன்னும் அருவுடப்பி னுள்ளான பரசரீரத்தின் னுறுஞ் சந்த மாபா விருத்தியாய்க் தோனும் விப ரூசக வொலி யெனப் ஆகரம் அதன் விருத்தியா யுருத்தியின் றெழுத்தரும உதானென்னும் வாயு வேகத்தினுற றுரக்கப் பட்டிக சண்டாருவி முயற்சி விசார மினி இயலிடுகின் வைகரியாய்த் தோன்றலின், அதனை விகாரத்தா னன்றி நாந் மாச்சுதையாகிய விபலபாற பிறகுரு தலைமை யுடைத் தென்றா ஆதிபரவன நகைக்கொ ராபாற மினி எப்பொருட்குந் சாணதாரமாய இப் பராகவெ பாசங்குளி னீங்கி யாங்குறு நீங்கமினி நின்றத அனைத்துயுஞ் சுட்டிநர் சொருங்க யதியு முற்றி யுடை டுடலின், அவனைச் செயற்கை யுணாவின் னன்றி இயற்கை யுணாவான முற்று முணருத் தலைமைப்பாடுடைய னென்றா இங்ஙனங் கூற வே, ஆகார முத்திய வெழுத்துக்கொ ஆகாரக் காரிய விருத்தி யுறு அவவாயுவாற றா பபுண்டு உரங் கண்ட முச்சி டுத்தென்று மிடங்குள பற்றியும் இதழ் காப் பல னை மெனப்பாறின் றெழின் முடாதிப் பற்றியும் வேறுபாடுறு ஆகர ஒலிவிராய்த் தோன்றித் தலைமையின் பிறகும், அதன்பால் லுக்கு அனாதைய பாசத்தையுறு ஆத்பகவனை யாதாரமாக்கொண்ட டுடலுணையான லினைட்டொ வெய்துந் துண்கணங்கள் பற்றித் துடக்குறறுத் தோன்றி அறிவிச்சை தொழில் பிறித் விருங்கிச் சிறுணாவச் சுட றிவுடையவாய்த் தலைமைப்பாடின்றி நிற்குமெனபது நானே போதருமெனக. செயற்கை யுணாவென்றுஞ் செனனிய ஞானமெனினு மொக்கும். இயற்கை யுணாவெனினு னைக்கக் ஞானமெனினு மொக்கும் முற்றுணாவெனினு சாவஞ்ஞத்துவமெனினு மொக்கும். சிறுத்தவென்றுங் கிஞ்சி, ஞுத்துவமெனினு மொக்கும்.

ஆரியமுந் தமிழ்நுங் கடவுண் மொழிசுளாய நடத்தலின் எல்லாமெனபது பற்றி ம்வவிரண்டையுந் தழிஇயனாரேனும், ஏனை மொழிகளின்கண்ண வாகிய வெழுத்துக்க டாமும், அகர முதலவாய் நடக்கக் காண்டலின், அவையும எல்லாமெனபதறா மழுவப் படுத்த செற்றவாமெனக. இனி எழுக்கெல்லாம் அகர முதல எனபதற்குத் தமிழின் சணுள்ள ஆகாரமுதல ஒளகார மீறக்க கிடந்த பதினே ருயிரெழுத்துக்களுந், ககாமுத் தைக மீறக்ககிடந்த பதினெட்டு மெய்யெழுத்துக்களுந், அகரத்தை முதலாக்கக்கொண் டதேனெனினு இயங்குவனவாமென்று பொருள் கோடலுமாம்.

அற்றே லத்தகங்ஙமாக, அகர முதலிய மெய்யெழுத்தப் பதினெட்டிற் தனித்தி யங்கு மாற்றலுடையன வன்மையின், அவற்றிற்கு அகரத்தை முதலாகக் கொண்டத

இந்த வீட்டைப் பிரகாசிக்க.

இந்த வீட்டைப் பொருத்தமாம், ஆகார முதலிய உயிரெழுத்துக டனித
மற்ற இடையனவாகலின், அவற்றிற்கு அகரத்தை முதலாகக் கோடலனி
சிவனின் இயக்கமுதலமெனவ பொருந்தாதாம்; “மெய்யி னியக்க மகரமொடு
சிவனும்” என வாகிரிய தொல்காப்பியனாரும் அதன்மை யொன்றும் கூறியொழிந்
தாரவனின், ஆகார முதலிய உயிரெழுத்துக்க டனிததிறங்கு மாற்றமுடைய வென்ற
தற்குக் கூறிய மெய்யெழுத்துக்களபோலச் சடமாத லின்றித் தமமியலபின் உயிர்ப்பு
யின வெனப்பெயாம். இனி அவையிராபும் அவை தமக்கு அகரத்தொடு சிவனுத
மாற்றின செம்மையுறுவதாம். யாநகனமென்றி, —காட்டுதம். இக்ராகார உகர
ஊகாரங்கள் அகரத்துக்குரிய அங்காப்பு முயற்சியொடு சிவனிட பிறக்கும். ஏகர ஏகார
ஊகர ஊகரங்கள் முன்ன ரகரக்கூறும் பின்ன ரிகர வுக்கூறுகளு மியைந்து பிறக்கும்.
ஐகார முன்னா அகரக்கூறும் பின்னா இகரக்கூறும் இடையில் யகரமுந் தலைக்கூடிப்
பிறக்கும். ஓகார முன்னா அகரக்கூறும் பின்னா உகரக்கூறும் இடையில் வகரமுந்
தலைக்கூடிப் பிறக்கும். ஆகலின், உயிர பத்தொன்றைத் தம் மியக்கூற்றது அகரமாகிய
முதலை யினதிறையமைக கண்டுசொல்க. ஏகாரமுதலியன வன்னவாதல் மாபாடிடங்
கையடங்குநிற காண்க. இக்ராகார உகர ஊகாரங்க ளன்னவாதல் சிவனானமாபாடி
யத்துக் காண்க. ஐகார ஊகாரங்க ளன்னவாதல் “அகர விகர மகார மாகும்” “அகர
வுகர மௌகார மாகும்” என்னுந் தொல்காப்பியச சூத்திரங்க ளா னித. இது தொல்
காப்பியச சூத்திர விருத்தியினுங் கண்டுசொல்க. இனி ஆகிரியா தொல்காப்பியனார்
“மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவனும்” என்ற கூறினாற்போலப் “பத்தொருயிரி னியக்
கம் மகரமொடு சிவனும்” என்று கூறாயது. அச்சன்மை பிறாசகு டணாதததல் அரி
தாதொருக்கியபாம் நச்சொருக்கியிரு “மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவனும்” என
னுந் சூத்திரத்து இவ்வாறே யுநரகதி, “இறைவன் இயங்குகின்றனன னுந் தலைநீக்க
கண்ணும பிறவற்றின்கண்ணும் அவற்றின் தன்மையாய் நகுமாய் எல்லாங்குமொப்ப
முடிந்தாற்போல அகரமும் உயிர்கண்ணுந் தன்மையாகண்ணுந் தலைநீக்க அவற்றின் தன்
மையாய் பிறகுமொப்பது சான்றோர்க்கெல்லா மொப்ப முடிந்தது அகரமுதல் வென
னுந் குறளான்—அகர மாகிப் முதலையுடைய வெழுத்துக் கொல்லாம், உத்போல இன்
வனாகிய முதலை யுடையது உலகு என வளளுந்ரோ உலகம் கூறிய வாரற்றும், கண்
னை “எழுத்துக்களில் அகரமாகின்றன யானே” பெனக் கூறியவாரற்றும், பிறனல்
களானு முன்னர்” வென்றிவவாறு விளக்கினா, கண்ணை எழுத்துக்களில் யானே அக்
மாகின்றே னென்றது, சிவாகம் பாவனை தலைப்பட்ட வொற்றமை பற்றியே யென
பது, சிவனானமாபாடியத்துக் காண்க “அகரங்க ளின்றி மகர வுயிரினதே - லக்கிரமத்
தென்னு மிருக்கு” “ஒன்றென மறைக்கொல்லா முறைத்திட வுயிரக் கொன்றி, கின்றன
னென்றுபன்மை நிகழ்த்தவ தெனனை பெனனி, னன்றவை பத்தொன்றென்றென தறையு
மக்கங்க டோமது, சென்றிடு மகரமடோல நின்றனை சிவனுந் கோந்தே” “எவ்விட
த்து மின்றையுடைய யினதிறையமை தொன்றையிற் தியற்றிடா வுயிரக் கின்றவன் ருனுந்
செவ்வீதினி னுளம்புருந்து செய்கியெலா முணாந்து சேட்டிப்பித் தெங்குமாய்ச் செந்
நது கிற்ப, எவ்வுயிரக் டோற்றமபோ தவனையின்றித் தோற்ற விவற்றினுக்கம் முதலெ
ழுத்துக் கொல்லாமாய் நிறகு, மவ்வுயிர்ப்பா னின்றிவ் னுதலானு மரனடியை யகன்று
நிற்ப தென்கே யானே” என்றததுவித் சித்தார்த்த சைவ சருங்குள இவ்விவரப் தெருட்
பித்துக் காண்க.

திராவிடப்பிரகாசிகை.

அன்றாடம் “சூத்திர விதியால் திரிபுட னுடைத்தே” என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரவிதியால், நம்பிக்கொற்றன் நம்பிச்சாத்தன் நம்பிப்பின்னை யென்பனபோல ஆதிபகவனென வல்லொற்றுமிகுப் புணர்த்தபாலது அங்ஙனம் புணர்த்த ஆதிபகவனென இயல்பு புணர்ச்சி யுற்றது வடநூல் விதிபற்றி யென்பது. சூழி என்னும் இகாராந்தப் புல்லிற்குச் சத்தம் பகவத்சத்தத்தோடு புணருங்கால் ஆகமும் ஆதேசம் லோபம் என்னுந்திரிபுகளுள் யாதும் பெறாது ஆதிபகவனென அங்ஙன மியல்பாய்ப் புணர்தல் வடமொழி விடாகரண வழக்காரும், இனி ஆதிபகவனென்னு மிருபெயரொட்டுப்பின்பித் தொகைக்கணிலைமொழியிற்று ஸு (விசாக்கம்) ‘ஸுவொயா-ஹ்வா-கிவடிகயொ’ என்னுஞ் சூத்திர விதியால் லுக்காயிற்று. ஈண்டு லுக்கு அனுவிருத்தியான் வந்தியையும், அனுவிருத்தியாவது மேலே போந்த சூத்திரத்தின்கணுள்ள ஒரேகதேச பதங் கீழே போதருஞ் சூத்திரப் பொருட்டு உபகாரமாக வந்தியைவது. மறந்து அதிகாரமன் றேவெனின,—அன்று. என்னை? அதிகார மேலே போந்த சூத்திர முழுதங் கீழே போதருஞ் சூத்திர விதிக்குபகாரமாக வந்தியைவ தாகலினென. ஆதிபகவ னென்பது கர்மதாரடசமாச னென்றே; சமாசன் பிராகிபதிகமாமோவெனின்,—‘கூது-கூதி-வஹா-ஸாஸு’ என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் சமாசனும் பிராகிபதிகமாத னோந்தா னென்க. ஈண்டுப் பிராகிபதிகச் சொல் ‘சுய-வஹா-த-ஹ-பூ-த்ய-பூ-தி-வஹி-ஸு’ எனனு முற சூத்திரத்தினின்றும் அனுவிருத்தியான் வந்தியையும், மற்று ஆரியமெழிக டமிழில் வடசொல்லாய்ப் புணாசசி யுறுங்கால், தமிழியன் முடிபு பெறுதலன்றி வடமொழியியன் முடிபும் ஒரோவழிப் பெறுமென றுசரியா தொல்காப்பியனா தொல் காப்பிய வெழுத்தச்சாரதகப் புணரியலி லோதாஸம் அந்நூற்குக் குன்றக் கூறலென் னுங் குறையாகுமோ வெனின்,—“நறியன் மருங்கி னிவையிற நியல்பெனக்-கூரிய கிளவிப் பலலா நெல்லா-மெயத்தலைப் பட்ட வழக்கோடு சிவணி-யொத்தவை யுரிய புணாமொழி நிலைய” என்னுந் தொகைமர போத்தப புறநடைச சூத்திரத்தி லிவ்வாறு வரும் வடநூற் புணாசசி முடிபும் அடங்குதலின், ஆகாசேனக், தொல்காப்பியனார் இனஞ்சென வடநூன் முடிபுகளை அமைத்துக் கொள்க வென்றென்க கிளந்தோதாரா யினா, “வடசொற் கிளவி வடவெழுத கொரிஇ-மெழுதொயி புணாரத் சொல்லா கும் மே” எனச் சொல்லத்தகரத் தெச்சவியலில் வடசொன் முடிபெல்லாமடங்க வங்கனமெ றித் தோதுங் கருத்தனரா யெனக், வடசொற் கிளவி வடவெழுத கொரிஇ யெனவே, சொற் புணாசசி ஆண்குக் கிடந்த முடிபானுமவற் தெழுத்தொடு புணாரத் சொல்லா மென்பது தானே போதற் மெனக்.

லோக மெனனும் ஆரியச் சொல் உலகெனத் தப்பவமாயிற்று. அது புலனத்திற் கும் உயிர்களுக்கும் தனித்தனி உரியபெயராம். உயிர்கள் சேதனப் பிரபஞ்சமும் புல னம் அசேதனப் பிரபஞ்சமு மாகலின், ஆதிபகவன் மமக்கருள் வழங்குஞ் சச்சிதானந்த முழுமுதல்வெனென நிறந் தவருணைவழி யொழுக்கிப் போகமும் வீர்பேதம் பொருந்தன் கிழமை சேதனப் பிரபஞ்சமான வுயிர்களுக்கே யுரித்தா மென்பார், முக்கியவிருத்தியால், “உலகு ஈனையிர்கண் மேனின” தென்றவ்வா றுரைத்தார். அங்ஙன முரைத்தாரே னும், அசேதனப் பிரபஞ்சமும் கௌணம்பற்றி உலகென்னுஞ் சொல்லால் ஆண்டிக்கொ ள்ளப்படுவதேயாம். என்னை? அதன் றேறறமும், நிலையும், ஒளிகளும், ஆதிபகவனுள்

முதல்வண்ணியினற்றானே நிகழ்தலா என்க. உலகென்னுஞ் சொல் லிருவகைப் பிரபஞ்சத்தினையு மிக்நன முணர்த்திற் றெனவே, அவ்விரண்டும் ஆதிபகவனாகிய முதலை யுடையன வென்று பொருளாய் அகரமுதல வெழுத்தெல்லா மெனதது முற்றவம மாயிற் றென்க. இஃதென்கொல்லியவாறே வெனின.—எழுத்துக்கள உயரமெய்யென விரண்டாய் அகரமுதலவாதல்போலப் பிரபஞ்சமுஞ் சேதனம் அசேதனமென விரண்டாய் ஆதிபகவனாகிய முதலையுடைய தெனவாறு மென்க. உயிரெழுத்துச் சீவானமா லிற்சூ மெய்யெழுத்துத் தத்துவப் பிரபஞ்சத்திற்கும் அகரம் ஆதிபகவற்கும் உவமை யாமெனபதி.

உலகந் தோனறி நிறைடுங்கி வருதல் காட்சி யளவையா னதீயப்படுதலானும், இறைவனியல்பு அங்நனங் காட்சியளவை பற்றி யறியப்படாத கருதலளவையின லவதது ண்கித் துணரற்பாலாசலானும், சாணடப்பட்ட வுடைமையாகிய வுலகத்தாற காணப்படாத வுடையானாகிய கடவுளி னுணமை சாத்தக்கவேண்டி உலகு ஆதிபகவனமுத ற்றே யெனறவவாறேதியருளினார் அவ்வாறேசினும், பசுபாசங்குளாகிய வுடைப்பொ ருள்கள் வியாடபிபவாடேயவுடைமையாயும் இறைவன னுடைச்சிலேழிக வியாபக வாதார முதலுமாகலின், ஆதிபகவன் உலகிற்கு முதல்வனெனப்படுத நியாயமெழியாம.

சூனியம மான மாகெனபாரும, சேதம மானமாவெனபாரும, இந்திரியமே யான்மாவெனபாரும, அசச்சரணமே யானமாவெனபாரும, சூனமசேதமே யான மாகெனபாரும, பிராணவாயுவே யானமாவெனபாரும, பிராடொருளே யுபாத்வச த்தாற சீவானமாகென வியசரிப்படை நிறுதமெனபாரும, புரமுலிய தித்தவமனைத் தங் கூடியசமூகமே யானமாவெனபாருமென வானமான்னிப்படி சுதுமவாதா பல திறந்தா. அவரெல்லாகு துறந் சூனியானமமாக முலைய வனைத்தவ வற்றளவை யான வினக்கி ஆனமாச சூனிய முலையவற்றின் கெருமுள மெலாச கைவெயாந்த தங்களுஞ் சைவாகவாருந் நிறுதி துப டேதுவீச்சுடுபதும், தவதுமான வாசம வாராயசசி தோனறி நிலைஞ்ஞவன் வராந்நிது புவச செசெத்தயாகிய காடங் பற்றியே யுறுதியுறுதலின், காணப்பட வுலகத்தாலென தவவாறுதற்பதா, இறைவன் சேத் துசேதனப் பிரபஞ்சங்க்குளா டொனறி யனவையாய மனறது இப்பெற்றிய னென துணவு முரைக்கவும வாராச திறிவுருவாய நிறுதலின், அ முலையனை காணப்படாத் கடவுளென தவவாறுதறத்தா, காட்சியளவை யெனினுப் பிரபந்தயுசடபிரமாண மெனி னு மொககும், வழியளவை யெனினும் அனுபானப்பிரமாண மெனி னு மொககும் உரையளவை பெனி னும் ஆகமப்பிரமாண மெனி னு மொககும் ஒவ பசுநிலைக் வியா பகமாவது—எள்ளினையேபல யாண்டு நிகழ்ந் நிறுதந்நுதல் இறைவற்கு விச வாந்தரியாமியா மியல்பும் விசகவாதிசுறு மியல்பும் சொருபவிலகனை மென வேதாசிய ங்க ளிரண்டு மொபப வெந்நுதுககூறுதலின், இறைவன் உலகிற்கு முழு முதலாதல னன்று முள்ள வியலேயாம. எனறமெனதது—பெத்த முத்தி யிரண்டினு மெனற வானும். விசவாந்தரியாமியெனினும், விசவானமாவெனினு மொககும். பசுனொ ணியாதஹதொறஹியா நாதாஸு ஜகொகிர்ஹிதொ மஹூயாப 1 தற்குதம் ஓவஸு திவீதசொகொயா தஹு ஹாஹாதூஹிஜாதாதுதஃ || எனினுங் கடவுலவ் மந்திரமும் இவ்வியல்பு இனிது தெருட்டுதல் கண்டு கொள்க, இனி விசகவாதிசு வியல

உலகாயதரும் புத்தரு மீமாஞ்சகருளு சாங்கியரு மெனறித் திறத்தார் முறையே
 ஞாலஞ்சூழும் பூசுகங்களை முகலமா, ஸீமானமா, பிரகிருதி முதலாம், இவற்றிற்கு வே
 ருக்கப் பரமான்மா வென்றொரு பரம்பொருளா முகலாத விவையெனப் பராக்ஷின், அவர்
 கெள்ளைக் மறுத்து முதலவ னுணைம் நிறுத்தவுமா, ஏசானமவாச்சுளும் ஐங்கியவாசு
 சைவருளு வொருதுவிக்கவைவரும் பாரமார்த்தமான முபதிநீலயிவ் உயிர்கள் பெதமாத
 லினறி முகலவர்களு டொன்றா யொழிபு மென்றுஞ் சிவசமவாதசைவா முதலவர்களு
 சமமாப நிறுது மென்றுங் கூடயபாக்ஷின், அவர் கொள்ளைக் மறுத்து முபதி நீலயினும்
 உயிர்களு முதலாய நின்றபுச்சரிக்கு முறை இறைவற குணமை நிறுத்தவுமா, தேவனடி,
 “ஆதிபகவன் முபநீற யுலகு” என நவவாறு தேற்றெகாரவ கொடுத்த ஒதியருளினு
 ரெனக், இவ்வனம் எயித்து பாடங்குலம் யானகையின் வைத்து ஆதிபசவனாகிய இறை
 முபநீறவுளும் பசுபாசமங்கிய விரிவுகச்சைச் செழுஞ் செதன் புலகு மென்று முப்பொரு
 ளும் இவ் முபநிறு குறளால், பாய்வுந் விளக்கியருளினார். அச்செனம்—மலவ சன்
 ம மலைய பென முனரும். இப் முனனும் உள்பொருளாமறு முன்னாத தெரிக்கது.

[illegible]

தெய்வாயயர்வதூஉஃ || ஸராகெவுகெதவடாஹெஹாநிஹொதீஸாயாஸொவதி
 ஸஹிதாஃ ஜஃஷ்யகாபஸுதுதுதீஸஹவூரஹிதாநலிகிவீதஸோகஃ || ஸகாரண
 காரணாயிபாயிபஃ ” எனறற் றெடசகத்தப்பிரபஸுருதி வசனங்களும், பரமானமாச்
 சீவானமா இருவருநதம்முள டேருசலுநித்யராதுலுமபரமானமாச சீவானமாவிறகநத
 ரியாயியாதலுநியமிப்பவனு லு மாயையால் அசேதனப்பிரபஞ்ச காரியஞ்செய்வோனாத
 லும் பெத்தமுத்தி யிரண்டினு முபகாரி யாதலும வீரீபநருளுவோனா லு நனது நிறு
 ததமெனச. அற்ேறல், உபநிடதங்கள் “ஏகமே” யென வெடுத்தோதிய தெற்றிறகெ
 னின்,—பதிப்பொரு ளொன்றே யெனனாக் கருத்தால் உபநிடதங் ளுங்ஙன மோதின.
 ஆகலின், அது மேற்கூறிய வசனங்க்ளோடு முரணுமா நிலை யென்பது. “விண்ணுமண
 ணுத் தோற்றமவிகருந் தேவ னெருகனே” “ஒருகனே யுருத்தீரன் இரண்டாமுதற் கட
 வுளில்லை” “பரமப்பொருளொன்றே” யெனறற் றெடசகத்தசு சுருத்தகம்போல ஏகமே
 என்பதுஉம் பதிப்பொருளொன்றென்பது நாட்டிதற்கெய்யமுததென்பது. அற்றேல, “பிர
 மப்பொரு ளில்லையாயி னெரு பொருளுமில்லை” என்று சுருதி கூறிய தெனனை யெ
 னின்,—பிரபஞ்சத் தோற்ற நிலை யொடுக்கங்கள் பிரமத்தி னுபகாரத்தை யினை யமையா
 மையின், சுருதி யகநன மோத்தறு. இங்ஙனமாகலின், அதுவு மேல் வசனங்க்ளோடு
 முரணு தெனச. அற்றேல, உபநிடதங்கள் ஏகமாகிய பிரமத்தை யேகமெனறற் றெட
 நதம்; யாண்டு மவ்வாறு ஏகமெனாது, சில விடங்களில் “பிரமத்தவியதம்” என வடே
 தகூறுவ தெனனை? அத்துவித் யிருப்பொருட் கண்ணதெனச கொள்ளின், ஒரு பொருளை
 யத்துவித்மெனறற் றெடநததாதுள்ளென, —ஆண்டுப் பிரமத்தவியத்மெனறற் றெடமுயி
 ராளின் வேற்றுமையின் நிதபதெனனும் பொருட்டாகலான ஆகது ஏகமெனப்பதோடு
 முரணுமா நிலையெனச. நகரம் அப்பிராமண்ணென வருமொழிப் பொருளின் னனமை
 யினையும், அப்பிரகாசமென வருமொழிப்பொருளி னினமையினையும், அதனமென வரு
 மொழிப் பொருளின் மறுதலையினையு முணர்த்தி நிற்கும். அவற்றுள், அத்துவித்மென
 னுஞ் சொற்கண்ணதான நகரம் வேற்றுமைபுணர்த்தி யனமைப் பொருட்டாம் அற்றேல,
 ஆகரியா பதஞ்சலியா மாபாடியத்து ளொத்தோதிய நகரப்பொருள்களான ததகாதிரு
 சிய முதலியவாறனுள் அனமைப் பொருள் யாதாமெனின், முதல்கண்ணதான ததகாதிரு
 சியமா மெனச, அத்துவித் சொருபஞ் சிவஞான மாபாடியத்துத் தடைவிலைகளான விரி
 ததோதப்பட்டது. ஆண்டு இனமை மறுதலைப் பொருள்கள் சுருதி வீரோதகாமாறும்,
 அனமைப் பொருள்சுருதி சமதமாமாறு நனதுநாட்டப்பட்டன. சில விடேதப்பொரு
 ளிரண்டுந் தமமு ளபேதமாத்தருரிய சாபநத் வீசேட முணர்த்தல் அத்துவித்
 மெனனுஞ் சொற்குப் பொருளைப் தானகூட முடிபுந் யாமெனதுணர்த்துகொள்க.

இனி ஏகானம் வாங்கு ளொருசாராரான மாயாவாங்கிண மாயையாகத் தமையப்
 பொருளெனறுஞ் சொல்லப்பட்டது, பொயப் பொருளெனறுஞ் சொல்லப்பட்டது, அரு
 வசனமாய் நற்படுதொன் மெனவும், அறஞ்சலின்னதே மாகைய யெனப் பெயர்பெற்றதெ
 னவும், அத்தனமைத்தாகிய மாயையிற் சித்தாகிய பரப்பிரமங் கண்ணுடியி னியு
 போல் அத்தியாசமாயத் தோன்று மெனவுப், அங்ஙனந் தோன்றியவழிப் பேயத்தோ
 நீராக்கவுங் கயிறு பாம்பாகவுந் திரிவுகாட்சியாற் சாணப்படுமாறுபோல் அத்தோற்ற மண
 புன ஸனல் கான முதலிய பிரவஞ்சமாயக் காணப்படு மெனவும், இங்ஙனமாகலிற் சித்
 தனுடைய விவர்த்தலமே சகமெனவுங் கூறுவர். மெயப்பொருளு மன்றிப் பொயப்பொ

ருளுமனி நிம்ப்தொன் றுண்டென நெடுததுக காட்டுந் கொரு பொருளின்மையின், வழியளவைக் செலாமையான, வழியளவைக் செலாதாகவே யுரையளவைக்கு மேலாதா கலானும், பேயத்தேறி நேனறு றீ மாத்திரையே யசத்திய மாவதனி யளபொருளா யத் தோனறுவாகிய பேயத்தோ அநிருவசன மாகாமையின் அஃதானைக் கெடுத் துக் காட்டாதல் செலாமையானும், பாயை யநிருவசன மென்பது ஒரு சமயத்தார்க் குங் கொள்கை யனமையானும், அஃதொன்றாக் வைத்து மறுக்கற்பாற் றனறென ஸ்ரே. முக. அல்லதுஉம், விவாததனவாதிகள் ஒன்று பிறிதொன்றுபோலத் தோன்றுதல் விவர்த்தன மென்பா. அஃ தசத்தியமேயாம். பிரவஞ்சு சத்திய மென்பது காட்சி முசலிய செல்லா வளவைகளானுந் தன் யப்படுத்தலின், அத தன்மைத் தாகிய பிரவஞ் சஞ் சித்தனுடைய விவாததனமாமா றியாண்டைய தெனக. இத்தனு மாயை யநிருவ சன மனறென்பது தெற்றென வுணாக. மாயை யநிருவசன மாயின், அதன காரியபா கிய பிரவஞ்சு சூனியமாதல் வேண்டு மாகலா னென்பது.

அறநேல், பிரவஞ்சு சத்திய மெனறகுப் பிரமாண மெனனை? காட்சி யே பிரமாண மெனின், — அறநன்று, காட்சியானே நிகழ்காலத்தப் பிரவஞ்சு சத் திய மென றுள ரப்படு மாயினு முகசாலத்தினு மொருதன்மைத்தாகிய சத்தியப்பொருள் பிரவஞ்சு மெனப் பதனறுணரப்படாமையின். அன்றியுந் காட்சி யளவையான இது சூடா இஃதானையெனவிதமுக்கூறா கானப்படுவ சனறி, இஃதானையன்று இது சூட் மனறென மறுக்கே முகசூறா கானப்படாமையின், அனமையாத லுணர் தனறிப் பேதற் தோன்றாமையின், பேதப் பிரவஞ்சு முண்மைக்குக் காட்சி பளவை பிரமாண மன்று அறநேல், அகட சூட் சத்திய வேறு சூட்மானையின் வேறு என்னுங் காட்சியெல லாககு மொப்ப முடிந்த தாசலிற் பேதப் பிரவஞ்சு வுண்மைக்குக் காட்சி யளவை பிர மாணமாநொ றாவல் பொருளுதாரெனின் — அறநன்று, அததன்மைத்தாகிய காட்சி சவிக தப்பமாகிய, சவிக தப்பமெல்லா மய சமகலானெனக் பேதப்பிரவஞ்சுவுண்மைக்குக்காட்சி யளவையிரமாணமினருக்கே, அஃதொவாமா மெ வேதவுணர்தற் றுடமின்மையின், வழிய ளவைபிரமாணமன்று. அவ்விரண்டிற் சூடா மபாட மயப்பொருட் குடிமவளவையும பிரமா ணமாகா தெனக. இன்னும், இஃதின்ன வேறென்னுந் சவிகதக் காட்சி பிரமாணமெ னப்பாக்கம அபேதவுணரவு நித்தனநிப பேதவுணரச்சி நி றாது; எய்தியதற்கன்றி விலக்கின்மையின் அவ்வளமாகவே, முற்படத் தோன்றும் அபேதவுணரச்சி பிரமாண மென்ப பொருட்டாகக் கோடல் வேண்டிம் வேண்டில், பிற்பட்ட தோன்றும் பேத வுணரச்சி உத்கை உவா தெறலிற் பிரமாணமாகாமை யுந். அபேதவுணரச்சி காட்சி யளவையானே பெறப்படுதலின் சூடா மையின் வேறன்று, திரவ்யமாகல்லா, ஆடை பொலுமென உறுமானமும், வேறுதன்மையினதிக் கூறும் வேதவாக்கியங்களும், அதற குப் பிரமாணமா மென உ. ஆகவே, வான் வளி தீ கீர் முதலியவனவாக நீர்வற்றுமை படுகூறும் வாகக்கியங்களெல்லா மியவளவைகடொடு முற்றுதல், உபசாரமே யன றிப் பொருளாபா வென்பது கண்டுக்கொள்க. இவ்வனம் பேதவுணரச்சிக்குப் பிரமாண மின்மையிற் பேதப் பிரவஞ்சுமாகிய பிரமேயமின்மையுந் தானே போதரும். அவ்விர னாடு முளவெனக் கொள்ளினும், பிரயித்தியுப் பிரமேயத்திற்கு சம்பந்தமெனனை? தா தானமியமோ? காரணகாரியத் தன்மையோ? கையோகமோ? சமவாயமோ? வே ருளநேரு? எனக் கூடியிருக்குத், தாதானமியமாவது ஒன்றுதானே யொருவாற்றானிரு வகைப்பட்டுப் பிரிப்பினி றிறற சூரித்தாத் தாகலின், அததன்மைத்தாகிய, தாதான்

மிய சம்பந்தங் குடஞானத்திற்குங் குடத்திற்கு முண்டெனின், — குடஞானம்போலக் குடமு மகத்தின்கணுளதாதல் வேண்டும். குடம் புறத்தின் கண்ணதாகலுங் குடஞான மகத்தின் கண்ணதாது மெல்லார்க்கு மொபமுடிந்தமையின், அவற்றிற்குத் தாதான மியங்குறல் பொருந்தாமையானும், காரண காரியத் தனமையே சம்பந்தமெனின், — காரணகாரியங்களி னொன்றுவழி பொன்றினரூதல் பொருந்தாமையின், கனவினகட குட ஞான முதலிய வுணர்வுண்மையின், குடமுதலியனவு மாண்புளவாதல் வேண்டும். அஃ தின்மையானும், விடயமும் விடயிபபதுமாந் தனமை சம்பந்த மெனின், — விடயமாவ திதவென்றிய வாராமையானும், சம்பந்தமே பெறப்படாமையின், பேசுப பிரவஞ சம்பிரியிக்குப் புலனுகாமையானும், பிரவஞ்சம் அசத்தியப் பொருளே யாசலான, அவ ற்றிற்குக் காரணமாகிய மாயை யநிருவசன மென்றல் பொருத்தமுடைத் தென்று, இங் கன மாயாவாதிக்க கடைவிடைகளாறசாதிப்பராசலின், ஆணபுடிக் கெனனை யெனின், — கூறுதம், பிரவஞ்சு சத்தியப் பொருளென்பதற்குக் காட்சியளவையே பிரமாணமாக. கயிற்றை யரவெனக்காணுந் திரிவு காட்சியிற்போல் மாசறு காட்சியின் வேறுபடுதலின் மையின், நிகழ்காலத்திற் கண்டது முக்காலத்தினு மொகருமாகலானும், நிருவிகற்பக் கா ட்சியின் விதிமுக்கதாற பேதமறியமாட்டா தாயினுங் குறியியோ மகஞ்ஞ வென்னுமைய த்தின் பின்னர் இது குறியியே மகனனறென வெதாமறை முக்கதாற பேசவுணர்வு காட் சிக்குப் புலப்படுதலானும், திரிவுகாட்சியிற் கயிறு பாம்புபோலவு மாலைபோலவு மொவ வொருவர்க் கொவ்வொரு காலத்திற் றேனதும், அதுபோலனறி மாசறுகாட்சியின் எல லார்க்கு மெக்காலத்தங் குடங் குடமேயாயத் தோன்றுவதல்லது வேறுபடச் தோன்ற மையிற் சலிகற்பக் காட்சி பிரமாணமே யாகலானும், அன்றியுங் கயிறுமக்கு மறவிற்குங் கோணி நீண்டு கிடத்தன முதலிய விலக்கன வொப்புமையா னுண்டொன்றை யொன்றா கத் திரியக் காண்டல் பொருந்தும், அதுபோலச் சித்தாகிய பிரமத்தைக் குடமுதலிய பொருளாகத் திரியக்காண்டற்குத் தம்மு ளொப்புமை யின்மையின் அத்தையு மவவாறு திரிவுகாட்சி யென்றல் பொருந்தாமையானும், சலிகற்பக் காட்சிக்கு நிருவிகற்பக் காட்சி காரணமாகலிற் காரணத்துள்ளதே காரியத்தினு முண்மையாற பெயா சாதி குண முத லிய பேதவுணர்ச்சி நிருவிகற்பக் காட்சிய் னின்றயிற் சலிகற்பக் காட்சியினு மின்றய முடியுமாகலின், நிருவிகற்பக் காட்சியினுஞ் சூகசுமமாயப் பேதந் தோன்று மாசலானும், அதுபற்றி எய்தியதற்கே விலக்காகலிற் பேத முணார்த்தனிப் பேதமின்மை யுணர்தல் கூடாமையின் அபேத ஞானமும் பேதஞானத்தை யவாவி நிறற்றின், அபேத ஞான முற்படத் தோன்றுதல்பற்றிபு பிரமாணமென்றல் பொருந்தாமையானும், ஆடை குடத் திற்கு வேறென்ற றொடக்கத்தப் பேதவுணர்ச்சி முக்காலத்தினும் வேறுபடாமையின், ஆடை குடத்தின் வேறென்றென்ற றொடக்கத்த அபேதவுணர்ச்சி யெத்காலத்தின் வே றுபடுதலின், வேறுபடாமையும் வேறுபடுதலும் பற்றியே பிரமாணமென்றும் அபிரமா ணமென்றும் கோடல் பொருத்த முடைததாகலானும், காட்சியளவையே பேதவுணர்ச் சிக்குப் பிரமாணமுத லறிக். ஆகவே, அபேதஞ் சாதித்தற்கு முறகூறிய வனுமின்மும் போலியாயவாறு காணக். அங்ஙன மல்லாககால், அவ்வனுமானத்தானே ஆடையெடுக் கச் சென்றான குடத்தை யெடுத்த வருதல் வேண்டுமென ரெழிக். இதனுனே யபேத ன்வுறு மாமகங்களு முபசாரமென்பது கண்டுகொளக். இன்னும், பிரவஞ்ச மித்தை யெனத் துணிவதற்குக் கொண்ட பிரமாண மெய்யோ? பொய்யோ? எனக் கடாயினார் க்கு, மெய்யெனற் பிரவஞ்சத் துடப்பட்ட பிரமாண மெய்யெனவே யமமுறையாற பிர

வஞ்சமுமெய்யேயாம். பொய்யென்றி பொய் பிரமாண மாகாமையிற் பிரவஞ்ச மெய்ய பொருளென்பது தானே போதரும். அறநேல, பிரமிதிக்கும் பிரமேயத்திற்குஞ் சம்பந்த மெனனை யெனின்,—அறியப்படுவது மறிவதமாகிய விடய விடயித்தன்மையே சம்பந்தமென துணாக, விடய விடயித் தன்மை சம்பந்த மனநெனப்பையின், நீ பிரவஞ்ச மித்தை யெனதுணரு முணாவிற கதுவிடய மாணமையிற் பிரவஞ்ச மித்தை யன்றென்பபட னுனக்கே வழுவாமென ரெழிக.

அறநேல, விடயமாவதியாசெனின்,—எவவுணர்வு நிகழ்ந்ததுழியெப்பொருள் விளங்கும் அஃததற்கு விடயமெனக். விளங்குதல் விளங்குதற் குரிமையாதல். ஆகவே, இவ்வளவு கூறியவாற்றாற் பிரமாணமுஞ் சம்பந்தமு முணமையிற் பிரமேயமாகிய பிரவஞ்ச மெய்ப்பொருளே யாகலான அதற்கு முதற்காரணமாகிய மாயையு மெய்ப்பொருளாவதென யநிருவசனமாநல் பொருநதாமை யறிக.

இனி வேதத்து னோரிடத்தம பிரமப்பொருளை “உபாதான”மென்னுஞ் சொல்லா லெடுத்தோதக் காணாமையால், பிரமம் பிரவஞ்சத்திற்குப் பரமாதார வியாபக நிமித்த மென்பதே வேதத்துக்குங் கருத்தாமெனக். இன்னும், அவ்வமுதற் காரணங்களின் குணமெல்லா மவவக்காரியங்கட்கு முனவென்பது நியமமாதலின், சித்தாகிய பிரமத் திறுளறிய பிரவஞ்சமுஞ் சித்தாதல் வேண்டுமெனநிச் சடமாநல் பொருநதாதெனக். அறநேல, பாலிலுண்டாகிய தயி, நுகுபு பாபின் குணமு நெல்லிலுண்டாகிய பதா பலா லங்கட்கு நெல்லின் குணமுங் கொமி லுண்டாகிய புல்லுக்குக் கொம்பின் குணமுஞ் சிலம்பியி லுண்டாகிய நூலுக்குச் சிலம்பியின் குணமுங் கொம்பத்திலுண்டாகிய தேளுக்குக் கொம்பத்தின் குணமுங் காணாமையின், காரணத்தின் குணமே காரியத் திற்குங் கொடுமெனனு நியமம் பொருநதாநலெனின்,—அறநன்று, ஒன்றன்குண மொன்றாகாதலிணமையின், காரணத்தின் குணமே காரியத்திற்கு மென்பதற்குத் தாமபரியம், காரணத்தின் குணங்கட்கொ டொத்த குணங்கட்கொ காரியத்திற்கு குணவாதலன்றி யவற்றிற் குமத்தலையான குணங்க ளுளவாகாவென்பதேயாமாகலான, ரண்டெடுத்தக்காட்டிய வற்று ணியமத்தக் கிழக்கிணமையறிக. சிலம்பியி னால் வருத்தற்குக் குக்கும் காரணஞ் சிலம்பி வயிற்றினுணமையானுங் கொம்பத்திற் ருளறியது தேளினுடம்பேயாகலானும், இன்னொ ரன்னவையெல்லாம் பிறவிப்பேத மாகலானும், ஆண்டையப்பாடிணமை கண்டு கொள்க.

ரண்டுக் கூறியவாற்றான மாயையே பிரவஞ்சத்திற்கு முதற்காரண மென்பதூஉம், அதற்குத் தாரகமாய் விரவி நின் ததிடடித்தலான முதலவ னிமித்த காரணமே யாவென்பதூஉம், தனிப்பொருளாயினமை காணக் “மாயையான விசேடிககப்பட்டு விசிட்டமாய் நின்று முதலவனு முதற்காரணமாம்” என்ற நீலகண்ட வாசிரியரும் பரந்த சென்று முடிவின்னை இவ்வாறு கோடலே சித்தாநதமாக வலியுறுத்தலா. அது சென மாத்கரணத் திறுதியிற் சிவாத்தியமணிதிபிகையினும் காண்க.

அறநேல, “பிரமத்தையுணர்ந்தோன் எல்லா முணர்ந்தோன்” என்றற் றொடக்கத்து வேத வசனங்கள் பயப்பா டிலவாமெனின், உடையானிபலபுணாநதவழி, உடைப் பொருளான உயிர் மாயை கனமங்கரும் அவ்விசக்கண்டது ளகப்பட்டு வியாபியமாய் நிறமலின், அவையு மினிதுவிளங்குமென்பது அவற்றிற்குப் பொருளாதலின், பயப்பா

இனையனவேயாமென்க. நான்மணிமாலையில், “நுறாயுந் தினாயு நொய்யுந் கொட்டும்-
வ்வாவில் சேகர வாரியுந் குறாகடந் - பெருததஞ் சிறுததம் பிறங்குவ தோனறி- யெண
ணில வாகி யிருங்கட லடங்குந் - தனமை போலச் சராசர மனைதந் - நின்னிடைய
தோன்றி நின்னிடையொடுக்கும்” எனறது, முதல்வன் மாயைக் காதாரமாய் நிறை
பற்றி யாகலின், ஆண்டையபாடினமை யறிக. இது கிழங்கின்னிற தோனற தாம
ணையப் பங்கசம் என்பது போலவதோ ருபசார வழக்கெனக் கொள்க. மாயைக்குத்
தாரகமாய் நின்றல்பற்றியே யவ்வாறுனாத்த் செனப துணர்ந்த கொடறகே, நீரிற் றேன
றியொடுக்கு நுறா முதல்யவறநற நீர்க்கிடனாகிய கடலிற றேனறி யொடுங்குதல போ
லென்றுவமை கூறினா றென்க. கடலெனறது—நீர்க்கிடந் கொடுத்த நிறகு மாகாயம்.
நின்ற திருத்தாண்டகத்தும் பிறுணமும் “இருநிலனுபத தீயாகி - எமமடிச ணினைவாறே”
என்பது முதலாக எழுந்த தமிழ்வுத்த திருவாக்ருகளும, “அறிவாறுந் தானே யறிப்ப
பான் றுனே, யறிவா யறிக்கென றுனே—யறிவெனற, மெய்ப்பொருளுந் தானே விரி
பொழிவா ராகாய, மப்பொருளுந் தானே யவன்” எனனும் அமமை திருவாக்ரும உல
கெலாமாகி வேறு யுடனுமாய் முதல்வன் நிறைபற்றியாகலின், ஆண்டாசுவசை யினமை
யுந் கண்டுகொள்க. இஃலுள்ள, அபேதங்கூறும் வசனங்ளு முபசாரேயனறி யுணமை
யன்றெனபது கண்டுகொள்க. இவ்வாறறி முல்வன் மாயைபோல முதற்காரணமாவ
னெனின், அது மேற்கூறியகுறறவட்ட கிடருதலன்றிப் “நிருவிகாரி” பெனனுந் சுருதிக
ளோடு முரணுத்து முடைத்தென்க. இங்ஙனங் கூறியவாறாலு, “காரிய கார ணங்ங்
முதற்னை நிமித்தங் கண்டாம் - பாரிசபண டிரிசப பணனு மவன்முத றுனைநி மித்த
ந் - தேரினமண மாயை யாகத் திரிசபதன சத்த யாக - வாரியன குலால் னு, நின் றுக்
ருவ னகில மெல்லாம்” எனனு மத்தவீத சைவசித்தார்த வழக்கே சுருந் யுதி யனுபவ
மூன்றற்கு மேற்றதாயத் திருக்குறட் பொருளை வலியுறுத்தற் குரிய மெய்ப்பிரசங்கமா
மென்றறிந்தகொள்க.

அற்றேலத்தங்ஙனமாக, நிமித்தகாரணனாகிய முதல்வன் முதற் காரணமாகிப்
மாயைக் காதாரமாவனின், உவம்பொருளாகியருயவனு மண்ணுக்காதாரமாதல வே
ன்றிமெல்லெனின்,—அறியாது கடாயினுய, உவமமெல்லாமொருபுடை பொக்தலேயனறி
முழுவது மொத்தலினறு. முழுவது மொக்குமென்பாரை முகலவனுக் குரிய வியாபக
முரலிய குணங்களுந் குயவனுக்கு முளவாதல வேண்க்மெனக் கடாயினுக்கு வினட
யெனனையெனக் கூறிமறுக்க. ஒருபுடை யொத்தலானனறே யொருபொருளுந் கொடே
ரிப்பபுறறி வேறு வேறுவன்ம கூறியது உமென்க. அற்றேல, இவ்வியலபிற குவமை
யாதோ வெனின்,—நனறே கடாயினுய, குழவியுடம்பின் முதற்காரணமாகிய வுக்கசுக்
கிலங்களுக் காதார மதற்கு நிமித்தகாரணமாகிய சிலப்பியாதனு மறித்தாயனறே!
இவ்வாறு பலவுந் வெனக் கொள்க. பிரமலிவாத்தன வபேதவாதிராகரணம் ஆகிரியர்
சிவஞானயோகிகள், சிவஞான மாபாடியாதது விரித்தரைத் தருளினா. சிவஞான போத
த்தப் பிரமாணவோத்தி னிரணடாமபாதத் திரணடாமதிகரணத்துட காண்க.

ஆகிபகவனாகிய முதல்வன் எவ்வின்னெம்போலப் பசுபாசங்ங்ளிற கலந்து நீசகமற
வெளபச்சிலுக்க வியாபகமாய் நிறகுமியலபின்னாலின், அவன் பிரபஞ்ச காரிய மியற
றாதித்துத்தற்குக் குலாலனை யங்ஙன முவமையாகக் கூறுதல் கருத்தாவாதன் மாத்திரை

க்கேயன்றி வேறில்லையென்பது தெரிந்தகொள்க. இயற்றுகியிருந்தலாவது - கரணத்தா னனநிச் சங்கற்பமாத்குரியார செயதலாம். மறற்குலாலன் சங்கற்பத்தானனநிக் கரணத்தார காரியஞ் செய்யும் வினைமுதலாகலின் சங்கற்பத்தார்காரியஞ் செய்யு மாதி பகவனுக்குச் சூருத்தா முறையினுஞ் சிறிதொடப்புபற்றியே யுலமமாகின்றனெனறுணா க. ரணநிச்சங்கற்பமெனறுது- வியாபக சிறுசத்தி சன்னிதப் பிரேரகத்தினை. காத்திருந் தவமநவன் மிருவகையாபாறு : “கதூபகூண்டிதவிவாஸுங்குலாஸிகாணாதீவீரி தவ்விவங்குலாஸுதெணகூலாஸெவகியதெவாடி : சிவவங்குலாஸுதெணவி டு-கெதாபகாஸுதா” எனனும் பவுடகராகம வசனத்தானறித.

இதறுவ னெளளியெய போலப் பசுபாசகுகளிற கலந்து நீக்கமறுவெளபச்சிவோ டிக வியாபசமாய நிறைந்து நிறகுமெனனு மத்தவிக சைவ சித்ததாந்த நிருவசனவுறைய, இங்காலத் தேகானம் வாதிசுரு னொருசாராருட்பட்டார, எளளியெய கோதிலை யுறுபுப் பிரிந்திருக்க சாண்டலின், உவமெயமா முதலவனு மொனனனிலை யீற்றறுப் பிரிந்து வியாபகமாகு கொலென ருசங்கக நிதழத்தவா. ஒரு பொருட் கொரு பொரு ளுறவம் மாபலொருபுடை யொத்தல பற்றியெயென்பது மேற்குறினாமகலின், அவனன் மாசங்ககித் துவவமம் மிலசுசுணமதீயார கூற்றயா மெனெறுதிக பசு பாசகுகளின் முத லவன் கலந்து நீக்கமறு வியாபசமாய நிறைந்து எளளியெயயை யுலமானமாகக் கூறு வது, செய் எளளில் உளளும புறமபுமாயக் கலந்திருக்கல பற்றியெயனறிப் பிரிதிலை யெனக. இவனன் மாசங்ககிப்பா ஆவிரமபூப் பொன்னெடுவாகுது மெனறுவழி யெடுருந் தியடித்து நீட்டவும பங்கொலெனவும, இவனுல் பிறைமதி போலு மெனறுவழிக் குறைது னும யாத்தலு வாறுநிபககுத்து மெனறி கவயும் இவனுத குளகொலெனவுமா சங்ககிப்பாறாசலின், அவன் யவா கெளளறிவு வியாபாரமாமென ரெறுதிக்கப் படுவன் வல்லது மறுத்தற க்ற்பன் வல்ல வெனறித. ரணநிக் குறைதன் மறைதலும் வளாதல் வெளியாத்தலுமாம். இன்னும், அவா பசுபாசகுகண் மெயப் பொருளென்பார முதல் வன் விபாபத்தாக்கு தூண்தை கூறுபவராவா. யாதினெனின், பசுபாசகுகளுள்ள விடங்குகளின் முதலவனிருப் பிடையறுவறு அவன் விபாபக குறைவுறுதலா லெனறிந் தன் மாசங்ககை நிதழத்தாநிற்பா. இன்னோரென் வாசகுகககளை அவா பிராகிருத அவ யவ சண்டப் பொருட பயிறசியு னிதழத்துகளெனா எனனை? அவயவமுடைய கண்ட பபொருளெறி நிரவயவவசுடை சச்சிதானந்தப் பொருண் மறெனறு னிடையறுவற் துக் குறைவுறு தாத்தலெனக. ஆதிபகவருகிய விநறுவ விரவயவவகண்ட சச்சிதான ந்த முத்தொருளாகலின், அவன் அனுகிய தன்போல நித்தியமாயத் தனக்கு வியாப் பியமான சித்தசித்தகுகளில் யாண்டு கலந்து நீக்கமறுத தன்பூரணத்திறகு தூண்தையா துமினறி யவையே தாளுய நிறகும பெறறியுடையரு மென்க இனி அபபெற்றி யுவிர் களா லிறென் வறியவு மோதயும் வராத சொருப் மாம. அறறுகலின்னறே சுருத்குரு மவன் சொருபவியபு “வாகு மனசாதீத மெனறும” “அநிததேசியம்” என்று மகந் தனெடுத்து முறையிடோயநதன் வென்பது, “வாக்கு மனஙதழிந் நிற மறையோ னே” எனனறு தமிழேதமு மகருதே பற்றி யெழுத்து. வளி தீ நீர் நில மெனவொ ன்ற கொன்று தூலமாகி நிலெபறும பூங்குணுகிறகுஞ் சூக்கும் பூதமான வாகாய மி டங் கொடுத்த விபாபகமாய நிறகும பெறறியே மக்கட குறறிதற கரிதாயதுன்பொரு ளாம். ஆனபின், நிரவய வவகண்ட சத்தாயுரு சித்தாயு மாணந்தமாய நிறகும பரபபிதும்

முற்றும்பொருள் பசுபாசங்களுக்கு அந்தரியாமியாயும் வியாபியாயும் பூரண முற்றுநிற் றுஞ் சொருபவியல்பு, மாயா தனுக்ரணங்களாற் கட்டுந் தவற்றி னுபகாரத்தானுஞ் சத்த மாயா நாத விருத்தி காரிய சத்த சமூகமான வேசமுதலிய கலையறிவு மினியினி விளக்கத் தானுஞ் சிவிக்நிவு விளங்கி, அங்ஙனம் விளங்கிய சிற்றறிவு மாத்நிரையானே, நாம் பிர மமென்று தருங்கி, இறைவன் நிருவருட்கயலாயக கேவலமுற்றமுதலும் பசுபோதப் புல்ல நிவுயர்கள், நாமநிந்தாமென் றொருப்படுத்தலும், பசுபாசங்கண்மெயட்பொருளாயின் அவ த்நிவிருப்பான் முதல்வன் வியாபகத்திற கிடையறவு மூட்டுற்று ஹானதை புதுதருமெ ன்று பாண்டித்தியம்போல அபிரயித்தக குதாக்க நிமீதத்தலும், புலலறிவு முதிர்ச்சியா வதல்லது மற்றியாதாமெனக். இதுகாறும் கூறியவாற்றால் “அகர முதலெழுத்தே ஆகா ரமுதலிய வெழுத்துக்களாயத் தோன்ற நிற்கும். அது போலப் பிரமப் பொருளொன் றே அவிச்சையினுற் சிற்சடங்களாய்க் காணப்படும்” என்னும் பிரமவிவாதனை ஏகான்ம வாதக் கொள்கை, ஆகாய சித்திரமபோல வெறும் போலியாயாத, தெளிந்த கொள்க.

ஏகான்மவாதிகள் இன்னுந் தங்கொள்கை நிறுத்தவேண்டி, “அகரம் அங்காததன் மாத்நிரையானே பிறக்கும். ஏனைய வெழுத்துக்களும் அவவங்காப்பே காரணமாகக்கொ ண்டி பிறந்து வேறுபட்டு நடக்கும். அங்காப்பு முயற்சிவிலாழி யவற்றிற்குத் தோ ற்றாவு கூடாதாம் இங்ஙனமாகலின், அவையெல்லாம் அகரமுதற்காரணகாரிய மே”யென் நிங்ஙனம் கூறுநிற்பர். அகர வக்கரம், நாதகாரியமானவோ நாவியம். அங்காப்பு, அண்ணத்தின் றொழில். என்றது—சீழ்மீலுத்திகளி னீக்கவியா பாரம். திரவியமூற் தொழிலும் வேறுகலின், அங்காப்பே அகரமெனக்கொண்டு அவ வங்காப்புமுயற்சியிற் பிறத்தலின், ஏனையெழுத்துக்களும் அகர காரியமேயாமென்றல் திரவியத்திற்குத் தொழிலுக்கும் வேறுமை யறியா கூற்றேயாமென்று மறுக்க. இன னும், இக்கே யோர்திருட்டாரத்ததில் வைத்துப் புலப்படக் காட்டுதும். ஒரு வாயில் ஓ ரரண்மனையில் அரசன் புறம்போதரர்களை வமைக்கப்பட்டு அரசவாயிலென வழங்கப் படும். அவ்வாயிலால் அரசன் புறம்போதராநிற்பன். அவன் புறம்போதருநகால் அவ ற்குரிய ஊர்திப்படைவீரரும் கானடப்படைவீரரும் அவவாயிலாற்றினே பட்டையமைந துடன்போதராநிற்பர். அங்ஙனம் போதருலபற்றி அரசன் படைவீரராகான். படை வீரர் அரசனாகா. அதபோல, அங்காப்பு முயற்சினால் அகரமும் ஏனையெழுத்துக்களும் பைசந்தியவதையினீங்கி வைகரியாய வெளிப்படுதலபற்றி அகர மேனையெழுத்துக்க ளாகாது. ஏனையெழுத்துக்கள் அகர மாகா. அரண்மனைவாயிற் புதவனீக்கமென்னுந் தொழில் அரசன் புறம்போதற் ச்சிப் சிறப்புடைத்தாயப் படைவீரர் புறம்போக்கிற்கும் ஏற புடைத்தாம். அற்றே யுதடுகளி னீக்கமெனப்படுநதொழில் அகரம் புலனாதற்குச் சிறந்த முயற்சியாய் ஏனையெழுத்துக்களின் புலப்பாட்டிற்கும் ஏறகு முயற்சியாம். இதில் அர சன் அகரத்திற்கும் இருவகைப்படைவீரா ஏனை யிருவகை யெழுத்திற்கும், வாயிற் புதவ ங்க ளிரண்டுமேல கீ முதுகுகளிரண்டற்கும், அவற்றினீக்கம் உதடுகளினீக்கத்திற்கும், திரு ட்டாத்தமாயினமைகாண்க. இனி அரசன் வாயிலாற் புறம்போதற்குமுன் அரண்மனையுள் னீற்றிருந்தான். அவன் மெய்காவற்படை வீரரும் ஆண்டே அவற்காததுட னீன்றார். அதபோல, அகரம் உதடுகளின் அங்காப்பினுற் புலனாகுதற்குமுன், நாத தத்துவத்தின்கட் சத்திமாத்நிரையாய் னீற்றிருந்தது. ஏனையெழுத்துக்களும் அகரச்சத்தியான் வியாபிகக் ப்புட்டு ஆண்டே சத்திமாத்நிரையாய் அதற்குரிமையுற்று நிலபெற்றன. இவ்வெழுத் த்ச்சத்திக ளிந்த மாதலால், அக்கரமென் நங்ஙனம் வழங்கப்படும். இத்தானே, அகர

நாதத்தின்கட் சத்திமாத்தினாயாய் நிறகுஞ் செவ்வியிறுனே, அங்ஙனஞ் சத்திமாத்தினாயாய் நிறகு மேனையெழுத்துகளுக்கு முதலாய், நிறையுயிர முயற்சியி னுதமாத் தினாயாய் விகாரமினி அங்காப்புமுயற்சிபற்றி யியலபான வெளிப்படு மென்பனாஉம், ஏனையெழுத்துகளும் அதனசத்தியான அங்ஙனம் வியாபிக்கப்பட்டு நின்றவாறே, நிறையுயிர் முயற்சியால அதனேற்றத்திற்குச் சிறந்த அங்காப்பு முயற்சிபற்றி, அசனுவாப் பானே விகாரமுற்றுத் தோன்றுமென்பனாஉம், அமமுனறயானே அகரம் ஏனையெழுத்துக்களின் னேற்றவியக்கங்களுக்கு நிமித்தமாமென்பனாஉம், எழுத்துக்களுக்கு முசுநகாரண நாதத்தின்கட்குட்கு மவவசசத்திக் னென்பனாஉம், அண்ணத்தன் றெழிலாகும்ங்காப்புமுதலிய முயற்சிகள் எழுத்துக்களின் னேற்றத்திற்குத் துணைக்காரண மென்பனாஉம், கண்டுகொள்க. நாதத்தின்கண் அகரமுசுலிய வெழுத்துசசத்திகளெல்லாம் வெவ்வேறு யிருத்தலின், அவை வெவ்வேறு பொருளாதலனி ஒன்று மறநெருங்குத்திற்த பொருள்களெல்லென்ப துணாக. ஈணங்கூறியவாற்றால், அங்காப்பு முயற்சியேகொண்டு “அகர முசுநகாரணமாகி நிற்ப, ஏனையெழுத்துக்களெல்லாம் அதன் காரியமாய்ததோன்றி விளங்காநிற்கும். அதுபோலப் பிரமமுசுநகாரணமாகி நிற்பச் சிறுசடங்குளெல்லாம் அதன் காரியமாய்த தோன்றி விளங்காநிற்கு”மெனஹம் பிரமவிவாததனவாதம் அளவை கட்கணிப் பொருடதுமாற்றிற்கு மேலாதவாறு கண்டுகொள்க. வடதூலார பொருடது மாற்றினை யுத்தியெனபா. உயிர்க்கு அந்ரீயாமியாயநிறகு முதலவன் சிறுசத்தி உயிர்க் கிழவன் சிறுசத்தியினைப் பிரேரிக்க, உயிர்க்கிழவன் சிறுசத்தி நாதத்தினை யியக்க, நாதர் தன்விருத்திருபமான அகரத்தினை யியக்க, அகரம் ஆகாரமுதலிய வெழுத்துக்களை யியக்கித் தோற்றுவித்தலன், அகரம் ஏனையெழுத்துக்களின் னேற்றத்திற்கு றீகல்லா நிமித்தகார மாமென் றங்ஙன முராததாம். உண்மையில் எழுத்துக்களின் னேற்றத்திற்கு அகரம் அவாநதர நிமித்தமென்றும், பரமநிமித்தகாரண முதலவன் சிறுசத்தியேயாமென்றும், கடைப்பிடித் துணாநதுகொள்க.

நாயனா ஆகிபகவனுன் முதல்வனு மவனுடைப்பொருள்களான சேதனுசேதன் விருவகையுலகு மியவாறு மெய்ப்பொருள்களென நிர்சிசனவுவமையனவையான முதற்க ணித்துத்திக, “கரத்தன லாய பயனென்கொல வாலநீவ - னற்ற டொழாஅ றெனின்” “மலாமிசை யேகினுன மாணடி சோந்தாரா - நிஸமிசை நீநீவாழ வார” “வேணடுதல் வேண்டாம மிலானடி சோந்தாரா—கியானடி மிம்மைப் யில்” இராளசே நிருவினையுஞ் சேரா விறைவன் - பொருளசோ புழுமுழிந்தாரா மாட்டு” “பொறிவாயி கைநதவித்தான பொய்தி ரொழுக்க - நெறிநின்றாரா நீநீவாழ வார” எனநிங்ஙன மெய்ப்பொருளான வான் மாகக் டந்தலைவனுன் வாதிபகவனை யவனருளிய மெயநதால் சுறதுணர்ந்து மனமுதவிய முக்கரணங்களை யு மமுதலவன் பணிக்காக்கின், அவன் நிருவருட்பேறெய்திப் பேரினப் வாழவு தலைக்கூடு மென்றும், “தனக்குவமை யிலாதான றுள்சேந்தாராக் கல்லான— மனக்கவலை மாற்ற லரிது” “அறவாழி யந்தன்ன றுள்சோந்தாராக் கல்லா - பிறவாழி நீந்த லரிது” “கோளில் பொறியிற குணமில்வே யென்குணத்தான - றுளை வணவாத தலை” “பிறவிப் பெருங்கட னீந்தவா நீந்தா - நிறைவ னடிசேரா தார” எனறவ்வாறு வழிபாடாற்றுவழிப் பிறவிப்பெருங்கடலிற்பட டதனு ளுருந்தமென்றும், ஒருதலைப்ப டித்து, ஆனமாக்கள பொருளினபந தலைக்கிடாக்ககொண டறஞ்செய்து வீட்பெறு கூடு நெறி உத்தரவேதத்துச் சத்தியமாக வெடுதித்தருளிச் செய்தாராகலின், சீவான்மர்க்களும், அவை வினைப்போகமபுசிக்குமுத்ததாற பசுவுவமெய்தற்குக்குவியாய்நிறகுஞ் சகமும்,

கீழ்ப்பங்குமிறைவழிபாடான சாதகமும், பேறமென்னு மிவையெல்லாம், வெறுங்கற்பனை யென்றுகொண்ட ஏகான்மவாதிகட்கும், இங்ஙனங்கூறும் உத்தரவேதத்திற்கும், யாதஞ் சம்பந்தமின்றும். உத்தரவேதமான திருக்குறளும், தேவாரம், திருவாசகம், திருக் கோவை, திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருநாதரம், நம்பானபிரபந்தங்கள், பெரியபுராணமென்னும் திருமுறைகளும், தங்கொளக்கைக்கு முழுமாருகின்றது கண்டு, அவற்றை அயலாக்கக்குதி பொதுக்குநீரான எகானமவாதிகளுட்பட்டாசிலர் இக்காலத்து அவற்றின்கணுள்ள திருவாக்குகளில் ஒராவொன்றைப்படுத்தி இங்ஙனம் போவியாகவுடைசெய்து, உரிமைகோடற்குக்காரணம், உயாரதோலொலாந இத்தராவிடச்சூருக்கெய்வமொழியாததோரது பாராயணஞ் செயது திருவரு டலைக்கூட முயலாநின்றார். நாம் அவற்றைத்தழுவாது ஒதுங்குதலால், நமமைப பரமசிவன திருவருட் சயலானவரென்றும், நம எகானம் வாதக கொள்கை தம் உண்மைநாயனமாவைக்கைசுவத் திருவருனெறிக்குப் புறம்பாயதென்றும், தம்மூலக் நமமேனாக் கணும் பொழுதெல்லா மிகழந் தவமதித்தணுகாத செல்கின்றது. உத்தரவேதந திருமுறையென்பவற்றின்கணுள்ளவோரோர் செய்யுட்களை யெடுத்த நமமதமாகியுரை செயதுபோற்றின, நமமை இழாது மத்தத நமமோ டினாயாடவரும். அன்னுழிய தனை நம மத்ததலீரத்தக கொள்ளலாமெனக் கொண்ட துரபிமானமே பிதிதிவலை யென்றதி.

நாயனார் “கற்றிண்டு மெயப்பொருள் கண்டார்” “சிம்பென்னுஞ் செம்பொருள்” என நிவ்வா ருதிபகவனுக்கிய முதற்பொருளை நித்தியசுத்தென நெறித்தோ தியதுபோல, ஆன்மாக்களையு “மன்னுயிரோயி” “மன்னுயிராக்கினுடைய” “மன்னுயி லொலாந தொழு” “மன்னல மன்னுயிரக் காக்கம்” என நிவ்வன நித்திய சுத தெனநெறித்தோதுசலின, உயிரக் கணித்தியப் பொருள்களென்பது உத்தரவேதத்து வெளிப்படைப் பொருளா மெனக், “மன்னுயி ரோயி” மென்னுந் திருஞ்சுறளுளாயிற பரிமேலழகியார் “உயிரக் கெல்லா நித்தமாகலின மன்னுயிர்மென்றா” என நவ்வாறுரைத்தார். “பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென துணரு - மருளாரு மாண்பு பிறப்பு” “எப்பொரு ளெத்தனமைத தாயினு மப்பொருண்-மெயப்பொருள் காண்ப தறிவு” என்கை தமக்கிட்டமாவனவென்று கொண்டு, எகானமவாதிகள், அவற்றையெடுத்த படித்தப் பிர வஞ்சமித்தை யென்பதே நாயனார்க்குந் சருத்தாமென்பார். ஆண்டு “பொருளல்ல” வென்றதும் “எப்பொரு ளெத்தனமைத தாயினு” மென்றதும் சாரியப் பிரவஞ்சுத்தனை. தத்துவப்பிரவஞ்ச மெயப்பொருளாயினும் காரியவவத்தையினின்ற வுன்ன துவல்கடிவம் இதத்தனைப் பொழுது நிற்குமென நமமேனார ஸ்ரீயவாராது நீர்மெல்லெழுத்துங் கனவும் பேய்த்தேருமபோ னினைபெறுவதுபோலத் தோன்றிக் காட்சிப் புல்லுய வினா வக்கெட்டு மறைந்துபோதற் சிறப்புடைத்தது. அங்ஙன மறைந்துபோகு நீரையுடையதனை நிலையுதலுடையதென்று திரியக்கொள்ளுமுணர்வு பிறப்பிற்கேதுவாதலால், அம்மயக்கவுணர்வை மெய்யணாவாற கின்றது பரம்பொருளோடு ஒற்றுமையுறுத்தற்கு வாகிய உணர்மொளாநிட்டுடை கூடுகவென்பார் “பொருல்ல வற்றைப் பொருளென துணரு—மருளாரு மாண்பு பிறப்பு” “எப்பொரு ளெத்தனமைத தாயினு மப்பொருண்—மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு” என்றங்ஙன மோதியருளினார். ஆசலின, அத்திருஞ்சுறள்களும் அவைபோலவனவும் அவாக்கிட்டவிகாதுசெய்து நமக்கணுக்கலம்புரிவ ன்வாமெனக், “பொருளல்லவற்றை “எப்பொரு ளெத்தனமைத தாயினு” எனவவற்றை

காரிப்பிரவஞ்சமே கருதப்பட்டதென்பது” “நிலலா தவற்றை நிலையின் வென்றன
 ரும-புல்லறி வாண்மை கலட” எனனுந் திருக்குறளா னதிடற்பாறது. “தோற்ற முடை
 யனவற்றைக் கேடிலவென்று கருதுமா புல்லறிவால் அவற்றினமேற பற்றுச்செய்தல்
 பிறவித்தனபத்திர கேதவாகலின் அது விடையதவாக கிழக்கென்ப த்துறா சூழப்
 பட்டது” எனும் பரிமேழமுருகரயும் இத்தனை கரிபோக்கி நிறுத்தமென்க. இன்னும்,
 “இரந்த முயிரவாழ வேண்டிற் பரந்த - செந்ச வலகியற்றி யான” எனனுந் திருக்குற
 ளிற்போக “சுலப மறி யான” எனும் பிரயோகம் ஆதிபகவ னுலகிற்கு னிமித்த
 காரணினயாசுலபன்று நிறுத்திற் யாங்ஙனமெனின்,—அது மாயையிடு லவ்வுல
 கியற்றியானெனத் துணைக்காரண முதற்காரணங்களின் வேறுபடுத்தி விட-முதலு”னு
 நிமித்தகாரணத் தன்மை விளக்கி “ஆதிபகவன் முதற்றே யுலகு” எனனு முபகிர
 மக் திருவாசகனை வலியுறுத்தலி னென. இன்னும், “மாயையைய பிரகிருதி
 யென றறிக” “மாணயபுடைபவன் மயசுர னென றறிக” என நிமித்த காரண
 மைய முத்தகாரணசகையும பகுத்து வேறு வேற்று முபகித வசனங்களும்
 ஆதிபகவன் உலகிற்கு நிமித்தகாரணனே யாமெனனு முதற்கவேத மகாவாக்கியத்
 திற குறுசான்றாத லறிக. மாயையைய பிரகிருத்யென றறி வென்பது - மாயையை
 முதற்காரண மென றறிக வென்றவாட்டி பிரகிருதி முதற்காரணம் உபந்நானஞ்
 சமவாயிகாரண மென்பன கொருபொருட் கிளவி. “மா வென்ப தொடுங்குதல்
 யா வென்பது வருதலாகலின், எல்லாக் காரியங்களுந் தன்பால் வந்து ஒடுங்கு
 தற்குத் தன்கண்ணிது தோன்றுபதற்கு காரணமாய் நின்றது மாயை யெனப்படு மாக்
 லான, ஒன்றற்கொன்று நுண்ணிதற் செல்லுஞ் சூக்குமங்கட்கு முடிவிடமாய் நின்ற
 சூக்குமப் பொருள் யாது அதனை மாயையென்பலே பொருத்தமுடைய யறிக” என்றா
 சிவபுராணமாயியகாரா, இனி முதல்கவன் பாயைக் காரணமாய் விருவி நிமித்தகாரண
 னாயினும், மாயையான விசேடிக்கப்பட்டு விசிட்டரூப முதற்காரணமு மாவனெனச்
 சிவாத்மவீதசைவா கூறுவர். அது பொருத்தது என்ன? தோன்றி நின்ற றழியு
 முடம்பொடு கூடியவழி விகாரப்படுதலபற்றி யுடம்பொடு விசிட்டரூபநின்ற சீவான
 மாவூர் தோன்றிநின்ற றழிவெனப்பது பொருத்தம், அதுபோல மாயையொடு விசிட்
 டரூப முதலவது முதற்காரண மாமென்பாக்கு, விசிட்டமாவது விசேடணமும் விசே
 டியமு மவ்விரணமுனியையு மெனது மவற்றின் வேறன்மையான முதல்வது மவவாறு
 விகாரியாதல் வேண்டப்படும். படவே, ‘திருவிகாரி’ எனனுஞ் சுருதியொடு முரணுமாகலா
 நென்க. விசிட்டமாவது அமுனந்நற்கும வேறெனக்கொளவாக்கு, முதலவன் முதற்
 காரணமென்பதே பெருந்தாதாய முடியுமென றறிக அல்லதுடம், நிமித்தகாரணமே
 முதற்காரண மெனறெடுத்த கால்கிற கொரு பொருளின்மையின் அது வழியளவைக்
 கேலாமையானும், வழிபள்ளவையினும் ஆகமவளவை வலியுடைத்தெனின்,—அற்றயினும்,
 வழிபள்ளவை யாகமவளவை யொடு முரணாகலானும், ஒரோவழி .முரணுமாயின்,
 அதுபற்றி யாண்கந் துணிவுபெறுமையின், வழிபள்ளவை பிரமாணமெனென்பப்டி,
 அதுபற்றியோத்ய நிக்மாசமவசனங்கள் பயனிலவாய முடியுமாகலானும், நிக்மாசமப்
 பொருளாக் டமுன முரணுவனபோலத் தோன்றியவழி யவற்றுள் வன்மைமெனமை
 யுணர்ந்த பொருள்கோடற்கு வைத்ததே வழியளவை யாகலான் அத்தேனேரி முர
 ணுதல் பொருத்த மின்மையானும், அது விடையன்மையறிக. இனி இவ்விரண்டும்
 பொருதோமையானும், வேறுவிரக்குமா நின்மையானும், மாயையே முதற்காரணம், அது

நிற்குத் தாரகமாய் விரலிநின்றதிட்டித்தலான முதல்வனு முதற்சாரண மெனக் கோடல்வேண்டும். அவனனங்கொள்ளின விகாரியாதலினமையான, முதல்வனு முதற்சாரண மா மெனபது வாய்பாடுமாத்திரையே யனறிப் பொருட்படாமையின், அஃது எழுது அத்துவித சித்தாந்தமென ருழிசு. இவ்வாறென, ஏகாண்டவாதிகள் பிரவஞ்ச மசத்தியமெனபது சாத்திரமரு அத்திருக்குறளசீதை தமக் கண்கூலமாகக் கோடல் வியர்த்த விபாபாரமே பெனபது தெற்றென வுணர்நன்கொள்க.

இனிப் பகவச் சொற்பொருட்பெற்றி சிறிது பகாதும். பசுமெனபது ஐசுவரியம் விரியம் புகழ் திரு ஞானம் வைராக்ஷிய மெனனு மாற்றகுமாசலின், பசுவன் அவ்வறு குணங்களைபு முடையோ னென்றும். பசும என்பது அவ்வாற்றகுமாமாறு 'வெஸ்யுஷ்ய ஸ்ரெஷ்ய லீயுஷ்ய ஸஹஸ்யஸ்ய ஸ்ரெஷ்ய தவெஸ்ய ஸ்யோஸ்ரெஷ்ய ஸ்ரெஷ்ய ஹமதீரணா' எனனும் வினநி புராண வசனத்தா னறிக். இவ்வாறும் பரமசிவனுக் கியமகைக் குணங்களாகலின், அப்பரப்பிரம முதல்வனே டக்ஷனென பசுவாறு நாயனாரால் உத்தரவேதமுதத் தோதப்படா நெனசு இவ்வறு குணங்களும் பரமசிவனுக் குள்ளன வெனபதற்குப் பிரமாண மெனனையெனின், — அவற்கு ஐசுவரிய முன்னமக்கு ஈசரபத்ச சுருதியும், விரிய முன்மைக்கு ஈசரபத்ச சுருதியும், புசுமுணமைக்குச் சிவபத்ச சுருதியும், திருவுண்மைக்கு இருக்கு வேதமும், ஞானமுண்மைக்குச் சருவருரு சுருதியும், வைராக்ஷிய முண்மைக்குக் காமரீபுபத்ச சுருதியும், பிரமாணமா மெனசு, "திருவினாசிரேடா, திருவை யெய்தும் பொருட்பயர்மசிவ்னது விசித்திரமான லிங்கத் தேவராஜ் புகிக்கப்பட்டது" என்று, இவ்வாறு இருக்குவேதத் தெரித்தோதப்பட்டது. அதாவனவேதஞ் சிவநாமநுருட பகவனும் தலைபெய் தெரித்தோதற்று. சுவேதாசகவத்திரோபநிடதஞ் சிவபிராணைப் 'பசேச' நென மெரித்தோதற்று. இவற்றானும் பகவனும் பொருளாயுள்ளோன் பரமசிவனையெனபது கடைப்பிடிக்க. அரத்ததாசாரியரும் உமாபதிசிவாசாரியருஞ் சதுர்வதத்தாற்பரிய சங்கிரகத்தினும் பவுட்கராகம் வீருத்தியினும் இவ்வுண்மை பகவபெயா சிவபரமாதலை நன்கு விளக்கியிட்டார்.

இனி மெய்யுணர் வெய்திய தேவா முனிவராதிதோரைப் பகவப்பெயரால் வழங்குதல் அவாமாட்டு விளங்கும் பரமசிவ விபூதியியைபுபற்றி யாதலின், அஃதபசாரமே யா மெனசு. நாராயணக் கட்டவுட்குப் பகவனும் மியறகை யாகாதோவெனின், — நாராயணக்கடவுள் பரமசிவனைக்குறித்து அருங்கல முழங்கு ஐசுவரியம் விரிய ஞான முதலியன எய்தியவரலாறு, இசிகாச புராணங்களிற் கேட்கப்படுதலின், பகவப்பெயர்வழக்கு அவற்குஞ் செயற்கையாறுபதன்றி மியறகையா னுயதன நெனசு அறமேல, நாராயணக்கடவுளடியார பாகவதரெனவும், அவனபெருமை யெடுத்தோதும் புராணம் பாகவதமெனவும், அவ்வுண்மை வழங்கப்படுமா நெனையெனின், — ஈசரனடியார சிவ பாகவதரெனவும், செளரிமகிமையெடுத்தோதும் புராணம் தேவபாகவதமெனவும், வழங்குவங் காணும்மாகலின், அவ்வழக்குக் கொண்டுநென நாராயணக்கடவுட்கு அஃதியுங்கைப்பெயரெனற னிரமபா தெனசு. இனி நிகண்டுறலா "பகவனே யீசன் மாயோன் பங்கயன் சினை புத்தன்" எனறுகூறிபது, அது முக்கியவிருத்தியாற பரமசிவனுக்குங் கவுணவிருத்தியான மாயோன் முதலிய கடவுளருக்கும் வழங்கப்படுதல் பற்றி யாகலின், ஆண டையப்பா டில்லையெனசு, அது முக்கிய விருத்தியாற பரமசிவ

னைய யுணர் தமென்ப தறிவித்தற்கு “பகவதேயீசன” என்று அங்ஙனமுதற்கண் ணித்தியினு, ரெனா.

இனி அபரிசுசின்னையவிப முணர்த்து மீசான்பெயர் பரமசிவனுக்குரியதாக கலினை, அதிலே பகவதெயா அமுததலவ னுமென்பதற்கு அமையுஞ் சான்ற மெனலி, ரசரபத ம ஐசுவரியோகதகர பொதுபெயராம பிறவெனின்,— அற்றன்று, ரசர பதம யோக மபற்றிப் பொதுவாயினும், யோகருடபற்றிப் பரமசிவனுமேயா மெனக். ரசரபதம பரமசிவனுக்கு யோகருடியாமெனத்தற்குப் பிரமாணம் யாதெனின்,— “ஸ்வ ஸுருவொர்ஸா தஸுருகாஸுருஹ் ஸுருஹோ” எனவரும் அபிராண கோசமிருதி பரமபரை யே பிரமாண மெனக். அவயவசத்திபொன்றேயுடைய தனித்த யோகத்தினும், அவயவ் சாகி சமுதாயசத்தி பென்னு மிரண்டு மொருங்குடைய யோகருடி பரபலமுடைத கெனக். இக்கருது மீமாணச தூலாகரு முடனபாடாகல் அருதுவற் காண்க. அற முகின்னன்ற பிரமமீமாஞ்சையில் “ஸ்வரூபெவபுரித” எனனும் அதிகரணத்தில் “அவருடமாத்திரனு அருடன புதையிலாத அனலைபொருட்கு, இறந்ததாலத்தி நிகழ் கலந்து முளன்பொருளாகு, ரசானை, அவனே யின்றுமுள்ள, நானையுமுள்ள”மென றெழுத்து கடவல்லி மந்திரத்திற், அருடமாத்திரனென்ற பரிமாணலிங்கத்தினுற் சீவானமாய் பொருளாக னோதருது, ரசானெனனும் அபிராணச் சுருதிவழுவான சொல் லுணையறி சீவானமா ஆண்டு பொருளாகானென விலக்கிப் பரமானமாவே ஆண்டுபொருளாகப் பாலுருமென்று தணிபு நோதருது மெனக். ரசான பதக்கிற்குக் கேவல ரெனத் தகனமைய யுனதாயின், பரமானமானை யுணர்த்துஞ் சிறப்புச்சொல் லானதுனென்பபாதி, இப்பெதாவி னுள் என்னவற்றிற்கு ரசானெனனு மிலிங்க மாத்திரையாற் பரமானமாய் பொருளாக மூணியாப், “ஸ்வரூபெவபுரித” என னுஞ் சூ சிர நின்றுவருவாய் முடிபுனென இனி ‘அபிராணத்திற் சீசானை’ எனப் புறத்து சத்திசுண்ணம் வருவலின், அதன்னுள்ள புருடபதமும பரமசிவனையே பொருளாகக் கொண்டசென்பது காணப் போகரு மெனக். அஃதே, புருடசுத்த “நாராயண” மென நகுவனம் வழங்கப்படுமெனனெனெனின்,— புருடசுத்தத்திற்கு “நாராயணம்” என்றும் பெயர் நாராயணசுத்தவுள் பொருளாகல் பற்றிப் போதத் வழக் கதாம். மந்திராபுத்திரிப் போகக் வழக்கெனின்,— அவனிருடியாசுபற்றிப் போதத் வழக்கா ரெனக் ரசானபதம் போகப் புருடபதமுஞ் சிவ னுமார்தலைச் சிவசத்திவ விவ்வுகநாலுடையா சிவசத்திவலியேகாதுஞ் சிவகாணுமிறத்தாக னடைவிடைகவான மிங் விரித்தனாகுமா. சண்ணபிராண அருச்சுதற்கு “கரேவவா ட்யுஷ்வாருஷ்வா வபெய்யதே ஸுருதிஃ ஸ்ருஷுதாயுடாண” என்று னெதயில் எரித்தருளினசெய்யு முகத்தால், புருடசுத்தாசுத்தப் பொருளாயுள்ளான பரமசிவனெடுன்பதை நன்று நினைத்தினு னெனின் தான் பரமபுருடனுயின், “ஆதிபுருடனை நான் சரணடைகி னேன” என்று கண்ணபிராண அங்ஙன மோதாடாவினெனக். அல்லதுஉம், பாரதம் இலேங்கம் ஆகத்தபுராணமுதலியவற்று னோதப்பட்ட சிவநாமங்களு ளடங்காத விண்டு நாமங்களிலையாகலானும், “தாரா திதவமொலியா திரொகெஷ்வாந்தி தாதேவ ஓகதாராதிகா துக் காயாதிவாணா” என்றெழுந்த அரிவஞ்சுத்தில் “உபெயாசுரு மகி மைபொருடைய பிறா பெயாசுளம் என பெயாகளேயாம், இதன்சுணாய்ச்சி வேன்

பாவென்று சிவபிரான் கண்ணனை நோக்கிக் கூறியதனும், பகவப்பெயர் புருடப் பெயர்கள் பரமசிவ நாமமேயாத் தோன்றித் துணிபடப் படுமென்க.

இனிப் பிரமன்முதலிய மூவரையு முறையே “படைப்புச்சுவை முதிருகடவுள் சங்கரக்கடவுள்” எனவும், “சாக்ரீரமூர்த்தி சொப்பனமூர்த்தி சுமூகதமூர்த்தி” எனவும் கூறிப், பரமசிவனைத் ‘துரியமூர்த்தி’ யென வுபநிடதங்களெல்லா மூவரின வேறாக வைத்தோதுதலின், அப்பரப்பிரம முழுமுதலவனே நாயனாரால் “ஆதிபக வன்” என்று அவ்வன்ம் விசேஷிக்கப்பட்டானென்பது தெற்றென வுணர்ந்தகொள்க இன்னும், மாலையனுந் திரிநென்னு மூவரையு முறையே சாத்தவிக் குணமூர்த்தி திராசுக் குணமூர்த்தி தாமதகுணமூர்த்தியெனறோத்ப, பரமசிவனைக் “குணதி” எனன்றவவா ருபநிடத முதலியன வோதுதலானும் அம்முழுமுதலவனே ஆதிசத்தத்தால் விசேஷிக்கப் பட்ட பகவனென்பது துணிபா மென்க. இனிச் சங்கரவுருக்கிரனுஞ் சங்கரித்தற றெழிலின்பொருட்டுத் தாமதகுணத்தை மேற்கொண்டதலின் துயல்பாகத் தாமதகுண முடைபனலின், தாமதகுணத்தின் காரியமாகிய துயின் மயக்கம் வஞ்சமுதலியன அக்கடவுண்மட்டின்மையின் துயின் மயக்கம் வஞ்சமுதலியன மாயோனாகுளவாசல் புராண இதிகாசங்களிற் கேட்கப்படுதலின், அக்கடவுட்ருச சாத்த விக் குணக் கூறியத காத்தறெழிலின் மாத் திரைக்கேயெனக் கொள்க இன்னுந் துணைபயனெல்லாம் பிரம தருக்கத்தவதுதன் விரிந்தக் காட்டியவாறறு ன்றிக. மாட்டானுக்குக் காத்தறெழி லும் பிருதவி முதற் பிரகிருதி மாயைகாறும் விடாபிதது ந் தமும் பிரதிட்டாயலை பரி யந்தமே யென்க. எனனை நிமிர்த்திப் பிரதிட்டை வந்தது சாத்தி நந்தயந்தது யெனனு மைங்கலைக் காண வியாபிக்கப்பட்ட தத்தவ புலனங்களுக்கே முறையிப் பிரமன் மா லுந் திரைன் மக்கேசுரன் சதாசிவன் எனனு மைவரு மதகாரி எனன ஆகமங்க ளோதுதலி னென்க. பிரகிருதிக்கு மேலுந் தத்தவ புலனங்களுக்கென மைக்கோட நித்தவள்ளுங் கேட்கப்படுதலின், அது சைவாகமப்பொருளெனது புரங்குந் துயல்பொருளைச். புரா ணங்களினும் பாரதத்தினும் மாயோனாகுதும் பிரமனுக்குக் காத்தறெழிலுந் தாமதகுண மூர்த்தியோர் காத்தறெழிலும் படைத்தறெழிலும் திணிது படைத்தறப்பொருட்டுச் சங்கரவுருக்கிரன் கூறிய அவாபாற றெனநிப நீலலோக்கன் முதலிய வவாபாறமூர்த்தி களே யா மென்க. அது பாரதத்தாற ரிபசங்கரக் முதலியவருடக் காணக் கூடிய சினை முதலிய வுபநிடதங்களிற் “பரமசிவன் முரமூர்த்தி எனையும் படைத்தான்” என்பது போலக் குணமூர்த்திகளை அங்கனங் கூறது தாமதம் யொழிந் தொழிந் வுருவவாயுட படைத்தார் எனலே கூறத்தக்கது, அவா முழுமுதலால் நாகாமை க்கடை பிடிச்சு “ஆயனை முன் படைத்திந்” மொருந் பத தரிசைய முன் படைத்திந்” மொருந் பத - துயருருக்காரன் தனைமுன் படைப்ப றெருக்கப்பத றெருக்கார் தனை - மூல மூலப்பணி யெருக்கு டன் படைப்பன் முன்பிறந்தவா மறநிருவனாயுஞ் - செயலினுந் படைக்கவு மருள்புரி லன் சிவபிரானெனினி லேற்றமிகக் கெவ்ரு” எனச் சிவசுத்தவயிவேகத்தற் கூறியதனை யும் ஈண்டு விரித்தனாததுக்கொள்க. பாரதத்தில் “அளவில்பே ரொளிப் பகவானுஞ்சிவ னுஞ்சுச்சுத் துணமாவாம்” எனத்து அபேதமபட வுபரித்தக் கூறியதாம். ஆனடி ஆன் மாவென்றது அந்தரியாமியெனும் பொருட்டெனக் கொள்ளின, அளவில் பேரொளிப் பகவனென் துயாத்தக்கூறியதெனறி முரணுயாறறி. பாரதத்தின் போசக் கருமத்தில் “ஆதலாலெனக் காணமாவே யாமுருத் திரனை முன்னாச-சாத்தவா பூரிக்கண் தேனயான்” எனக் கண்ணன் கூறியவாக்கியத்தற் சிவபிரானேத் தனக்காவமா வென்றது அந்தரியாமி

யெனனும் பொருட்டேயும், தன்னுற பூசிக்கப்படுங் கடவுளாதற்குரிய ததனையாகலானெனக்.

இனி வேசத்துட கருமகாண்டகதல் “விண்டு பரமன், அங்கியவமன. அவவிருவருக்கு பிந்தையெல்லாததேவரும்” என்றத, ஆண்டுசு செய்யுதொரு வேளவி விசேஷத்தில் அளிப்பாக மேற்குமுறையின விண்டு முந்தனவன, அங்கி பிந்தினவன; அவவிருவருக்கு பிந்தையெயின செய்யெல்லாமெனனும் பொருட்டாகலின், ஆண்டுப் பரமமவமமென்பன ஆகியருதமெனவே பொருளபரிமாறு காணக். அவவாறன்றி ஆண்டு விண்டு பரமனென்றதற்கு விண்டு எல்லாக்கடவுளருக்கு மேற்பட்டவனெனமும் அங்கியவமனெனறதற்கு அங்கி யெல்லாக்கடவுளருக்கு கீழ்ப்பட்டவனெனமும் பொருள் கொள்ளினும், “அங்கி கடவுளாக்கு மேற்பட்டவன்” என்று ஆண்டாண்டிக்கூறுஞ் சுருதி மிருதி புராணங்ளை பவவாற்றி முாணமென றொழிக. இவ்வாறு முனபின் முாணமைப் பொருள் கொள்ளவரியாது “விண்டு ஆனமா” என்றதபற்றியும், “விண்டு பரமன்” என்றதபற்றியும், விண்டு வசகு முதனமை கோடல் பொருந்தாமை உறிக. இன்னும் வருவன வெல்லா மியவாற்றே யோராதணாக. ராணடுக் கூறியவாற்றானுந் தரிய மூர்த்தியான பரமசிவனே ஆதிகவனென வவவாற்றேதப்படா நெனது தெளிந்தகொள்க.

பாருதராத்திரிசுன்னனும் சுறுமாய ஆரசனுலாப் போதங்காலேத் தொகுதி ரொகுத்பாகக் செல்லாருள் ஆரசனுவா னிவனென்பது ஆடை யணி யானே குதிரை முதலிய வைபவம் பற்றித் துணியப்படாநாம. என்னை? அவை அமைச்சா படைத்தலைவர் முதலியோர்க்குப் பொது, அல்லது உயர், ஆரசனுவாகியுற மறுபி யமைச்சர் முதலாயினோர்க்குத் தனாற்று மிகக் வரிசையளித்தலு முண்டாகலின். அதனால வேதத்தட் கூறப்படுங் கடவுளருட் பரப்பிரமப் பொருளாவா னிவனென்ப தேனைப்பெருமைகளாறு அணிப்பபாநாம. மற்றுக் கூடவகவித்து வெண்கொற்றக் குடைநிழற்கீழ் வருகலொன்றைபாரி யாசனுவா னிவனென்பது துணியப்படமாறுபோலக் காரணவாகியங் சூட்ட படைப்பு முதலியவற்றிற்குக் காரணமாகக் கூறப்படுத லொன்றெற்றி பவனே பரப்பிரமென்பது அணிப்பபரிம. காரணப்பொருளாகான நாராயணனே யென்பது சபாப முதலிய வுபதித்தவகார காரணபரிம. அற்றல், சிலவுபதித்தவகாரிற் காரணப் பொருள் ‘சத்’ கென்றும் ‘பிரம்’ மென்றும் ‘ஆனமா’ வென்று மகநாமம் பொது வகையானும் ‘இரணியசுருப’ நெனதுரு ‘சிவ’ நென்று ‘முருத்திர’ நென்று மிக் கருநு சிறப்புவுகையானும், வெவ்வேறு பெயரா னெந்ததோசவும பரிமாலோவெ ளினை, —அதனன்று, சபாவுருசலி உற்றுக் காரணப்பொரு ணுராயனெனற தலகந் கோன்றுமுதலமை பெரித்தத மகநாமம் உறிக கூறப்படாதகலான் அதனே யுண்மை பபொருளெனவுரு சக்துப் பிரம் மானமா வென்றறறொக்கத்தப் பொதுடையாகள சர்க்கர சியாயம்பற்றி நாராயணனையே யுணரத்ததிற்கும், அவருமனறி இங்குறிப் பெயர் காரணத்துதலிலக்குமெனக் கொள்ளினும் ஆகுபெயரயத்தான், மாயோனுடைய யாயிரம் பெயர்களுட் சிவன முதலிய நாராயணம் எரிசதோதுசலின் இங்குறியாய்த் தான், நாராயணனையயுணரத்ததிற்கு மெனவங் கொள்ளப்படும் அதனேல், நாராயணன் முதலிய மாயோன பெயர்களுங் காரணசுருதியாய் சிவனையே யுணரத்ததிற்கு மாகலின், காரணப்பொருள் சிவனெனனு முபபிதசுங்களை வலியுடையவென மாறிக் கொள்ளிற் பரி பிழைக்கெனையெனின், —அதனன்று; மாயோனையெருள் ஏனையவெல் லாக் காரணப்பெயராய வேறொரு கடவுளை யுணரத்தமெனக் கொள்ளினும், நாராயண

நென்னுடையார் இந்நூற்பெயராதலையனறி ஏனைய பெயர்களப்போலக் காரணப்பெயராகுமென்றற் கேலாது, அஃதெவ்வனமெனின்,--காரணப்பெயர், அயனமென்பதும்; நாராயணமாகவுண்டயவ னாராயணனென அனமொழி உதொகையாய இருமொழியும் புணர்ந்தவுழி, நகரத்தின் முன்வந்தநகரம் ஒருமொழிக்கண்ணையின், ணகரமாயத்திரியும்; உயிரெழுத்தக்டும், யகர வகரகளுந், ககர பகர வருக்ககளுந், இடையிற்பிறும், அகுவந் திரியும், நகரநிலைமொழிக் கண்ணதாக நகரம் வருமொழிக் கண்ணதேல், இந்நூற்பெயராயின், ணகரமாயத்திரியுமென்பது, பாணினிக்குத்தரமாகலின், நாராயண நென்பதனைக் காரணக் குறியாக்குவாராகு நகரம் ணகரமாகத் திரியுமென்றற் கோத்திலையென்பது. அமற்கலி னன்றே சிவனமுதலிய பெயர்ப்போல அவயவப் பொருள் பற்றிக் காரணக்குறியாய் மறநோ கடவுளை யுணர்த்துதல் பொருத்த நாராயணனென னுஞ் சிறப்புப் பெயராத் சுபால முதலியவற்றில் எடுத்தோதியதானென நிவ்வனம் பிரதறுவர். இவையனைத்தஞ் சுவேதாச்சுவதரமுதலியவ்வுபநிடதங்களை யோதியுணராதமடவோரகூற்றையாமென்று மறுக்க. படைப்பு முதலியவற்றிற்குக் காரணமாகவொன்றே பிரமதத்திற்குச் சிறந்தவிலக்கண மெனப் சொசுகும். அதபற்றியன்றே பரப்பிரமப்பொருள் பரமசிவனெனெனத்தணிந்தாமெனக், சுடாவுமுதலிடவுபநிடதங்கள் உலகநீர் தானறி யொடுங்குமுறைமை யுணர்த்தப்படுந்நவனவனிக் காரணப்பொருளை யுணர்த்தப்படுந்நவனவல். இடையே இயையுபற்றிக் காரணப்பொருளு முடன் கூறப்பட்டது. அவேதாச்சுவதரத்தின் அவவாறனநிச் சுபால முதலியவற்றுட பொதுவகையா னுணர்த்த காரணப்பொருளைச் சிறப்பு வகையா னுணர்த்தப்பொருட்டுக் 'காரணமாகிய பிரமமயா' தென முனிவா வினாவும் வினாவமுதற்குணெடுத்தக் கொண்டு, உபநிடதமுழுவுதம் பரமசிவனுக்குரிய சிறப்புப்பெயர்களாத பரமேசுரன பெருமை விளங்கக் கூறுதலாஹம், இடையாரேனை யுபநிடதங்களுண் முதற்க் ணெடுத்தகொள்ளாமையாஹம், ஏனை யுபநிடதங்களுந்ரு சுவேதாச்சுவதரம் வலியுடைத்தாகலான, அகணுக்கூறப்படுந் காரணப்பொருளாகியபரமசிவனே பரப்பிரமமெனவு, ஏனைக் காரணவாச்சியங்களுக்கூறும் பெயர்களுள் ளாஞ் சாகபசுநியாயத்தாற பரமசிவனையே யுணர்த்தி ந்து மெனவும், இரண்டிருப னாராயணன் முாலிய சிறப்புப்பெயர்களும் அவயவப்பொருள்பற்றிக் காரணப்பெயராயத்தான், அவ்வனமனறி ஆகுபெயராயத்தான், பரமசிவனையே யுணர்த்தி ந்து மெனவு, உணர்க. எல்லாப்பெயரும் பரமசிவனெனப்பெயரெனப்பெயர் உணர்பெனப் தான்குக் காண்க. நாராயணனென னும் பெயர் மாயோனுக் கிடுகுறியாக்கலினன்றே இடைபுறநிற்ப் பரமசிவனையுணர்த்தமவழி ஆகுபெயரெனக் கொண்டாமென்பது. கவனையினிடச்சேரி யெனபுழிக் கண்கையெனப்பது இந்நூற்பெயர் வொளத்தனை யுணர்த்திந்நாரணன்றே கரையை யுணர்த்தமவழி இயையுபற்றி ஆகுபெயரெனக் கொண்டானெனக். கவையினை யுணர்த்தமவழியு மாற்றலா னுணர்த்தமாயின், ஆகுபெயர் ரென்றற் கேலாநாயதிக. இவ்வன நாராயணனெனப்பது மாயோனுக் கிடுகுறிய பெயராயநின்றே கவையினிடச்சேரி யெனபுழிப்போல இயையுபற்றி ஆகுபெயராய் பரமசிவனையுணர்த்து மெனக்கோல்ன். ஆண்டு ணகரமாயத்திரித்த கிழக்கிணையின், நாராயணனென னுஞ் சொல் அவயவப்பொருள்பற்றிக் காரணக்குறியாதற் கேலாதெனக் கொண்டவுழியும், அவர்க்குத்த நிரமபுமநிலையெனக். இவை சிவரத்தவலியேகத்தது விவ்ருமானமடாடியத்த மோதியவாறுபற்றி யுரைக்கப்பட்டன. இன்னுஞ் சிவஞ்'னமபாடியத்துள் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், 'உண்மையானோசுக்குங்கால், நாராயணனெனப்பது அவயவப்

இதனாற் கூறியவாற்றான மூவரையுந் சோற்றுவிக்த முத்தொழிலினிற் பத்தம பரமசாரணக்கடவுளு மகாசங்கர காரணனுமாகிய பரமசிவனே ஆதபகவளென்று அங்குநன் குறிக்கப்பட்டா னென்ப தொருதலையா னுணராதகொள்க.

ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் இப்பெற்றியெல்லா மாயாபநு தெளிந்தனறே, “சீர்கோளிறை யொன்றுண்டத் தெய்வநீ யென்றேப்பாற் - சோர்விலடை யாற் றெளிந்தோந் சோமேசா-வோரில், அகா முதல வெழுத்தெல்லா மாதி-பகவன் முத ற்றே யுலகு” எனறு முதமொழிவெண்பாவில் சுவை, நெறித்தோதியருளினு மெனக, அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி - பகவன் முதற்றே யுலகு எனஹ திருக்குறளினே யோரின, அதன்கட் பிரயோகிக்கப்பட்ட ஒப்பாற் சோகோளிறை யொன்றுண்டென பதனும், அடையா னதெய்வநீ யென்பதனும், தெளிந்தோ மெனக, ஆண்டையென்ற தாதி சத்தத்தனை. இதுகாறும் உலகிதரப பரமசாரணனாகிய முதற சடவு னொருவனுள்ளென்றும், அவன் உலகமும் பல்லாயிரு மொன்றி னிறைந்தோருகி யிலுது மாதிபகவனென்றும் எழுந்த முதற்றிருக்குறட் சொற்பொரு ணுடப மொரு வாறு விரித்தனாததாம். இனி நாயனா உத்தரவேத்தது இங்ஙனம் போந்த முதறசடவு ஒருவடி சோதலென நெறித்தருளிச்செய்த விடின் சிறப்பியலடி சிறிது தெரிந்தாம்.

நாயனார் முதறகண்ணித்தோதிய கடவுள்வாழ்த்துக கேட்ப உத்தரவேதாரந்த மாக நிலையிட்ட நிலையாமை துறவு மெய்யுணர்வு அவாவதுதத லென்னு நானகங்கார ங்களால் வீதிபெற்றின சிறப்பியலடி அறிவுறுத்தவாறு மேற்றொகுத்தெடுத்த விளக ளினும், நாயனா அங்குந நானகவாகத் தொகுத்த ஞானவதிகரணத்தப “பிறப்பெ ன்ணும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ் - செம்பொருள் காணப் பற்றிவு” “சார்புணா நது சார்பு கெடவொழுக்கின் மறழிதனஞ்ச - சாரதார சாரதரு ரோய” “காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - ஞாமங் கெடக்கெடு ரோய” எனஹ மகாவாக்கியங்க ளிற “பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்க” வென்றதனாற் சகசபந்தமான மூலமலவீதிம, “சார்புகெட” வென்றதனாற் கரும்மலவீதிம, “காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - ஞாமங்கெட” வென்றதனாற் மாயாமலவீதிம, குறித்தருளினா, பேதமையை விளைக்கு மூலமலத்தைப் பேதமை” யென றுபசரித்தார, இம்மூவகை வீரக்கியாம, நுகள் அம மூம்மலங்களின மேலவாமாறு பரிமேலழகியார அவற்றிற்குரைத்த வுக்கொள்ளு மறிக, காமவெகுளி மயக்கங்கண் மாயா தனுரண புவன்போக்குகள் பற்றியே யானமாவின் கண் மிக்கு நிகழ்தலின, அவற்றினீக்க மாயாமல விடா மெனக, அது ஆசிரியர் சிவ ஞானயோகிகள் “காரிகையா ரைப்பொண்ணைக் காட்டவுங்கா மாதிமுமமைச - சோர் விழந்தயந் தாரரசர் சோமேசா - வோருங்காற், காம வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - ஞாமங் கெடக்கெடு ரோய” என்றவவாறு முதமொழிவெண்பாவில் எடுத்தோதியத னுஹ முணர்க. இதனானே, ஆனமாப் பற்றற்ற வாதிபகவன் பற்றினைப்பற்றி, ஆண் டுங் கண் மாயையென்னு மூம்மலங்களின்க்கி வேணுதல வேண்டாமையிலாத அவ வாதிபகவன் நிருவடிச்சார்பு தலைக்கடி யானந்த சொருபியாய வாழுதலே வீதிபெற்றின சிறப்பியல்பென்பது நாயனாருக்குக் கருத்தாயவாறு கண்கொள்க, மல நித்தியமாகலின் நீங்கவுள்ளதுங் கெடவென்று மவவா றருளிச்செய்தார், நீங்குதலாக-ஆன்மஞானத்தி னைத் தடைசெய்யமாட்டாது தன்சத்தி மடங்குதலாம், கெடுதலு மப்பொருட்டு, ஏறும் மூலம் மாயாமலமும் ஆகத்துக்கமாகலின், சகசமலவபாதி நீக்கத்தின் அலையுங் விண்டொ

ழியு மென்பார், “சார்தரா சார்தரு நோய்” என்று “சாமம் வெஞ்சுரி மயக்க மிவையு
 னை - னும் கெடக்கெடு நோய்” என்று மவ்வாறஞ்செய்தார். இவ்வனஞ் சிவத்து
 வாபிவியத்தியுறு ஆதிபகவஞோடேகமாயநினை முததானமாவை முமமலங்கூரும் வாதி
 யாவெனபத “அவனே தானே வாகிய வநநெறி - யேக னுதி யிறைபணி நிற்க - மனை
 மாயை தன்னெடு வலவினை யினறே” எனனுஞ் சிவஞானபோதச் சூததிரத்தானு மறிக.
 செம்பொருள் - பரமானமாவான ஆதிபகவன். “சார்புணாநது” எனபுழிச் சார்புமது.
 பரம்பொரு ணிருவிசாரியா யென்று மொரு பெற்றித்ததாஃலிற் “செம்பொருள்” என்
 றும், எப்பொருட்கும் பரமாதாமாய நிறைவிற் “சார்பு” என்றும், அவ்வா ரேறப்
 பட்டது. ‘செம்பொருள் காண்பதறிவு’ “சார்புணாநது” எனவே, முதநிலையின்.
 ஞாதிருவான முததானமா ஞேயப்பொருளான செம்பொருட் சிற்சத்திபெனப்படு
 ஞானத்தொ டொற்றித்தது அத்துவிதமாய நிலைபெறு மெனவா ருயிறறு. இதனானே
 பாரமாதக்கமான முததயிற மவம்பதவாச்சியனான சீவானமாக கெட்டுத் தற்பதவாச்
 சியனான பரமானமாவா பொழியுமெனனு மேகானமவாதிகள் வீட்டியலபு நாயனாக்
 குக் கருததாகாமை செனியாயிறறு. அறநேலு, வேதாகமங்கள் “பிரமாகம்” “சிவோ
 கம்” என்றவ்வுனம் பாவிகக் வேதைய தெனையெனின், — பச்சுகள் பாசவிமோசன
 முறறுத் தமக்கநநியாயியும் வியாபியுமான பரசிவத்தவந தங்கண் அபிவியத்தியுறும்
 பொருட் பிபாசிக்க, வேதாகமங்களில் அவ்வனம் அத்துவிதபாவனை விதிகப்பட்டது. ஆக
 லின், அதுகொண்பி தானே ஏகானமவாதஞ் சாத்திதல் சாலா தெனக். “பிரமாகம்”
 ‘சிவோகம்’ எனனு மத்துவிதபாவனையால் ஆனமாககள் சிவஞானக டங்கண் விள
 க்கப்பெற்றச் சிவமாயிருப்பவனதிக கெட்டொன்றா யொழியா. அரத்ததாசாரியர்
 கரு மிதவே கருததாஃல “வேதத்தல் ஆண்டானடுப் பிரம்பொருளாகிய சிவபிரா
 னுக்கும் ஆனமாவிற்கும் அத்துவிதபாவனை கூறப்படுமா நெனையென ருசங்கித்தெ
 ணுத்துக்கொண்டு, கருடனு மார்த்நிகனூந தமமுன் வேறுதல் வெளிப்படையாயினுங்
 கருடோகமெனனு மத்துவிதபாவனை விடநிலித்திப்பொருட்டி வேண்டப்படும; அது
 போலப் பிரம்பொருளாகிய பரமசிவனும் ஆனமாஷிந தமமுன் வேறுதல் வெளிப்ப
 டையாயினு மலநிவாத்திப்பொருட்டி வேதத்தல் அத்துவித பாவனை கூறப்பட்டது;
 அதுகொண்டுதானே நிருபசரித் தைக்கியங் கூறுதல் சாலாதென்பது” என்றவ்வுனஞ்
 சதாவேததாஃலியசுவைரகத் தோதியயாற்றா லுதிக.

இனிச் செம்பொருளான ஆதிபகவற்குச் சருவஞ்ஞத்துவமுதலிய வெண்குண
 முடைமை சொருபவியலபெனப்படுஞ் சிவத்துவமாம. இவ்வெண்குண சொருபசிவத்
 துவப்பேறே முதத்திசையில் ஆனமாவிற்கு ஆனமலாபமெனப்படுஞ் சாயுச்சியப் பெரும்
 பேறும். ஆதிபகவன் என்குண முடையவனாதல் “கோளில் பொதியிற குணமில்வே
 பெண்குணத்தான-றான வணங்காத தலை”எனனுங் கடவுள்வாழ்த்துத் திருக்குறளானதிக.
 அறநேலு, “ஆதிபகவன்” என்குண சொருபருயின், அவனறனை “நிர்க்குணை” “குண
 தீதன்” என்று வேதாகமங்க ளோதுதல் பொருநதாதெனின், — வேதாகமங்கள் பர
 மானமாவை “நிர்க்குணை” “குணதீத” “நெனரேறுதியது, சாத்துவிக இராத்த தாமத
 மென்னு மாயாகுணங் ளில்லாதவனென்னுங் கருத்துப்பற்றி யல்லது முற்றறிவு முத
 லிய சிறகுணங்க ளில்லாதவனென்னுங் கருத்துப்பற்றி யன்றாகலின், அது பொரு
 நத்துவதாம், மறறுப் பொருநதாமை யாண்டைய தெனக். இச்சிறகுணங்களு’யில்லா
 வியல்பே அவனுக்குச் சொருபமெனின், — சத்தாகை சித்தாகை ஆனநருபமாகை

யுஞ் சருவஞ்ஞத்துவ முதலிபவற்றை யகப்படுத்திறகுஞ் சேறணங்கள்ளாசலின் 'ஆதிபகவ' னுன பரப்பிரமப்பொருள அவற்றை யிலக்கணமாக வுடைத்தென்றலுஞ் சொரூபவியலாகாதம். அதவேயுமனி அந்நனம் வேண்டுவார் பிரமப்பொருள ஓரிய ஸ்புமில்லா வெறும பாழென்றாராய் நிரீசசரவாத்கட்டுச் சகபாடிகளாய் மொழிவரெனச். என்னுணங்களாவன: சருவஞ்ஞத்துவம், திருத்தி, அனாதபோதம், சுவதந்நரம், அனாதத்தசத்தி. அனந்தசத்தி, நிராமயானமா, விசுத்ததேக மென்பன. திருத்தியெனினும் பூர்த்தியெனினு மொக்கும். அனாதபோதம் அநாதபூர்த்தத்துவ மெனவும் வழங்கப்படும். இவையே இறைவற்குச் சிவத்துவமென்பபடு மென்குணமாமாறு ஸலக்ஷணாத்ருவியா னாடிவொயவது தனூதாதித்ருவோபஸகிஷ்ணாஹஸிஸ்தாநிபாஹயாநாஸிஸ்திஷ்டிஷ்டு வுஸிவகூரெதி" எனனுஞ் சருவஞ்ஞானோத்தராகம் வசனத்தா னறிச். இயலென்குணங் களுள், நிராமயானமாவை அனாதபோதத்திலும், விசுத்தரீட்சத்தினை அனாதத்தசத்தியினு மடக்கி அனுகுணங்களாகவும் ஒதுப. இவ்வனுகுணங்கள் சததம் சித்தம் ஆனாதமென மூன்றாயடங்குமா நேராத்நனம் இனி நினைமலமானபரப்பிரமப்பொருள் அவிச்சையாற கட்டுண்ணி சீவானாவெனினறு, பிரமபாகம் பாவனை டேணி, மதிரீட்சம் பிரமமா மெனின்,— நினைமலமான பிரமப்பொருளை அவிச்சையான மலவ கட்டுறுத்தகமாட டாது. கட்டுறுத்தமெனின், அது நினைமல பரப்பிரமப் பொருளாமறிவெல். அன்றியும், சேவற்கு வீர்பேறுளதாயவழியும் அஃதத்தனைக் கட்டுறுத்தமெனடபட்டு விற்ப்பெறென்பது போலியாய் முடியுமெனக். அஃதேறல், நிராமபஞ் சருவசாரமுதலிய வொருசொருபநிட தங்கள் அந்நன மோதியவா நெனையெனின்,— சர்வதாச்சுவதரமுதலிய சைவோ பநிடதங்கள் சீவானமாப பிரமப்போல வனாத நித்தியப்பொரு ளெனறும், அப்பிர மம் தனக்கநதரியாமியாயும் வியாபியாய் நிறுபுகரிக்க அனுகூலமலினைக்கிடாப பிறப பிறப்புறது வினைடபோகம் புசிக்குமுறையின் மலபரிபாக மெய்தப் பரமசிவன திரு வருளுறதுக் கட்டுநீங்கி முற்றறியெய்தி மெடியுணாநது பல்வாசனையு நீங்கி சிவ பரப்பிரமப்பொருளோ டுத்தவீதமாய் நின்று முடிவு காண்கிலலாப பேரினபத்தினை துகராநிறகுமெனறும், எடுத்த சொருதலைப்படுத்த தோதுதலின், நிராமபஞ் சருவ சாரமுதலிய வுபநிடதங்களிற பிரமசத்தத்தா லெடுத்தோதப்பட்ட சித்தப் பரசித் தான பரப்பிரம மனறு. அபரசித்தான ஆனமாவே அவிச்சையாற பந்தமுறதுச சாதகமுறையிற பிரமோபாசனை டேணிப் பிரமமா மென தவவுபநிடதங்களா வந்நன மோதப்பட்டது. இவ்வன மாகலின், அவவுபநிடதங்களும் உத்தரவேதமுந் தமு ளாணுறது நடப்பன வனறி முறணுறதுக் கிடப்பன வல்ல வென்று அறிந்து கொள்க. அறநே லக்ஷணம்; அபரசித்தான ஆனமாவைப் பரசித்தனுக்குரிய பிரமசத்த த்தால் அவை எடுத்தோதுதல சாலுமோ வெனின்,— பரசித்தான பரப்பிரமம் அபர சித்தான வானமாவுக் கநதரியாமியாட அதவே தானுப ந்நன நுபகரித்தலின், அவ்வொ றறுமை பற்றிப் பரப்பிரமமாததாற சீவானமாவை அவ்நன மவை யுபசரித்து வழங் கின. ஆகலின், அது சாலபேயா மெனக் கிதாசாரியனாகிய கண்ணன் பரப்பிரமமான சிவனுருட் பெற்றியைச், சிவோகம் பாவனை மொறறுமபற்றி, "மான்னே சடசித்தெ ல்லா மானேன்" என்று தன பெற்றியாகக் கொண்டு கூறியதாலும், இத்த குறுசொறு மென்க.

அற்றே லக்ஷணமாத; "எப்பொரு ளெத்தனமைத தாயினு மப்பொருண்- மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" எனனுந் திருக்குறளுரையில், "கோச்சேரமான யானே

ககட்சேய மாநதரஞ்சேர லிருமபொறை யென்றவழி, ஆரச நென்பதோர் சாதிபுஞ்
சேரமனென்ப தொரு குடியும், வேழ நோக்கிணையுடையா நென்ப தொரு வடிவும்,
சேயென்பதோ ரிபறபெயரும், மாநகரஞ்சேர லிருமபொறை யென்பதோர் சிறப்புப்
பெயரும், ஒரு பொருளின்கட சிறப்பினை யாகலின், அவ்வாறு துணராத, நிலமுதல் உயி
ரீருகிய தத்துவங்களின் ரொகுதியென வுணர்ந்து அவற்றை நிலமுதலாகத் தத்தம்
காரணங்களி னெடுக்கிக்கொண்டு சென்றால், காரண காரியங்க ளிரண்டு மின்றி முடி
வாய் நிற்பதனை யுணர்தன மெய்யுணர்வாம்” என நிவ்வாறு பரிமேலழகியா ருரைத்
தது தமக்க ணுகூலமென்று இக்காலத்து ஏகானமவாதிகளு னொருசாரார் கூறுபவா
லெனின்,— சாதி குடி வடிவு பெய ரென்பன மாயாகாரியமான வுடமைப்ப பற்றிய
சிறப்பினை வழக்காலின், அது பொதுவியலென துணர்ந்து கைவிட்டுச், சீவானமா
லவத் தத்துவங்களின் வேறுக்ககாண்டல் ஒருவறகு மெய்யுணர்ச்சியாமென்பதே அவ்
வுரைக் கருத்தாகலின், அது அவா ஏகானமவாதக் சொள்கைக்குப் பிரதிகூலமாவதன்றி
யாது மனுசூலம் பயக்குமாதிலை யெனக். ஆண்டு நிலமுத லுயிரீருகிய தத்துவத்
தொகுதியென்றதனால், புருடனு முபாதியாகிக் கழிக்கப்படும பிறவெனின்,— “சுவை
யொளி யூரோச நற்றமென னைந்தின் - வகைபெரிவான் சுட்டே யுலகு” என்னுந்
திருக்குறளுரையிற் பரிமேலழகியார் மாபூசு மைந்த, அவற்றிற்கு முதற்காரணமான
தன்மாதிறை யென்பபடுகு சூக்குவதத் தைந்த, அவற்றின் கூறா னுநேந்திரிய
கனமேந்திரியங்கள் பத்து, மான் அசுவசார மன மென்னு மந்தக்கரண மூன்று, இவற்
ற்றைகெல்லா முதலாகிய பிரகிருதி யொன்று, இவற்றின்ன கணினது போக துகரும் புரு
டன ஒன்றெனக் தத்துவ மிருபததைந்து சாகுக்கிபா கூறுப” வென்றெடுத்தது, “புரு
டன றுன ஒன்றிற் றேனாறு வம்பானுந் தன்கட டோனதுவன வினமையானுவ கார
ணமு மாகான் காரியமு மாகான்” என்றுரைக்கு முகத்தால், அவன் உபாதிமா னன்றி
உபாதியாகா நென்பது நோந்ாராசலின், புருடனை உபாதியான தத்துவத்து னொன்
றென வைத்துக் சழித்தல் அவாசுக்கு கருத்தன மெனக். மறுபுப் புருடனைத் தத்து
வங்களொடு சேர்த்துத் தொகை கொண்டது, புருடன நத்துவ சரீரத்தோடு விரவி
நின்று அசுறா பயன்கொள் ளும் பெற்றிநோசகி டெனக். “எப்பொரு ளெத்தனமைத்
தாயினும்” எனலுந் திருக்குறளிற் “காரண காரிய மிரண்டிமின்றி முடிவாய் நின்றதனை
யுணர” லென்றது உட, புருடன தன்னுண்மை யுணர்தலையையாம். புருடன இங்ஙனந்
தன்னுண்மை யுணரவுழிச் செம்பொரு டனக்காராரமா முண்மையினையுந் தெளியுமாக
லின், தன்னுண்மை யுணர்வு அவறகு மெய்யுணர்வுமா மெனக். “சிறப்பென்னுஞ்
செம்பொருள் காண்பது” “சாபுணர்ந்து சாபுகெட வொருகின்” எனப் பின்னர்ச்
சீவனமுத்தியிற் காண்பானுவ காணப்படுபொருளுமாக வைத்து மெய்யுணர் வொருப்
படுத்தியதே, இது குறுபாறாறு மெனக் சாகுக்கியா நீர்சுரவாதிகளாகலின், நில
முதற் புருடன காறந் தத்துவ மெடுத்தோதின ரெனதும், அவா கொண்ட புருடன
சீவானமாவென்று முணாக். அறநே லெதாக; பரிமேலழகியார் நீர்சுரவாத நிழ்த்தஞ்
சாகுக்கியதால் பற்றித் திருக்குறளிற் நத்துவ வாராய்ச்சி செயப்பபுருந்த தென்னையெ
னின்,— சாகுக்கியம் வைக்காததிரமாய் நின்று பிரகிருதியையையச் சத்தான முத
ற்காரணமெனக் கொண்டு பிரவஞ்சு மறந்தன யதாத்த காரியமாமென் றெடுத்தோது
தலின், பரிமேலழகியார் தத்துவ வாராய்ச்சிக்கு அதனை யோ கருவியாகக் கொண்டார்;
“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண் - மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”

சுன்னு முறுத்திக்கட்டுரை மேற்கொண் டென்க. அற்றேல், சாங்கியர் கூறல் தத்துவ காரண காரியவாத மொப்பிக்கொண்டா, அவர் கூறும் அத்தியாசவாதம் மொப்பிக் கோடற்பாலரெனின, — சாங்கியர் பிரகிருதிமாயை முதற்காரணத்தில் வித்தன் மரம் போலப் பிரவஞ்சுஞ் சத்தமாத்திரையாய்ச் சூகசுமமுற்றிருந்து அலமாய வெளிப்படு மெனக்கொண்டது சற்காரியவாதமாகலின், அதனை ஒப்பிக்கொண்டா. அவர் கூறும் அத்தியாசவாதஞ் சுருதியொடு முரணுதலானும், யுத்தவிரோதமென்று எல்லாச்சமயத தாராலு மிகழப்படுதலானும், அதனை யொப்பிக்கொண்டிலா. அத்தியாசவாதஞ் சுருதி யுத்தி விரோதமானாறு மேலுரைத்தாம்; கடைப்பிடிக்க.

இனிப் “பிறப்பென்னும் பேதைமை” என்ற மூலமலத்தி னியல்பு சிறிது காட்டுதும். மூலமலமாவது பிராந்தி ஞானமே பிறதில்லை பென்ப ரொருசாரா. ஒருசாரார் ஞானபாவ மென்பர். ஒருசாரா தமோகுண மென்பர். ஒருசாரா மூலப்பகுதிபிற றேன்று மவிச்சையென்பா. ஒருசாரா மாயை கனமங்குளென்பா. ஒருசாரார் சிவசத்தியென்பா. ஒருசாரா ஆனமாவின் குணமென்பர். மலமாவது இவை யனைத்தினும் வேறாய ஒன்றாய நித்தமாய வியாபகமாய ஞானதிரோதமாகிய திரவிய மென்பது தொகுத்துக் காட்டுதும். மேற்கூறிய அளவைகளால் ஆனமாத் தோற்றக்கேழ்ந்தி நிசுதமாய வியாபகமாய நிற்பதென்பது துணிபாம். இனி ஆனமா வுக்குத் தோற்றக்கேடுக ளளவாயின, செயத வினை நசிப்பச் செயயாதவினை யுண்டா மெனப்பட்டு வினை மிலக்கணத்தோடு முரணும். ஈனநணிய குழவி தாய முலைப் பால் பசிப்பினி தீர்க்கு மருநதென றிறிந்தனைகளை முயலுதல் காணும். அஃ தும் மைப்பயிற்சி வயத்தா னுளதாகிய வாசனை யிலவழிக் கூடாது. இனி நித்தப்பொருளை யவயவ முடைதெனப்பட் டழிவெய்தவதாகிய வேகதேச மெனநல் கூடாமையின், ஆனமா வியாபியென்பதும் பெற்றும். பெற்றவே, அவவக் குணங்கள் அவவக் குணிக ளின் வேறன்மையின், ஆனமாவின் குணமாகிய ஞானமும் அவவாதே நிச்சவியாபக மாதல் பெறப்பட்டது. அறிவாவது ஒன்றனை விடயித்திலே பிரிதெனாக்கின், அது கனம் விடயிப்பதாகிய வறிவு ஒருதா னிசுந்ததும் ஒருதா னிசுமாதும் காலதாதும இடதானும் ஏகதேசமாய நிகழ்தலுங் காணும். அவவறிவு செயற்கையா னிகழ்ந் நிகழ்தற்குக் காரணமுண்டென்பது பெறப்படுதலின், அது பிராந்தி ஞான முதலியவ ற்று ளொன்றெனநல் கூடாமையின், பாரிசேடிய வளவையான அவற்றின் வேறாகிய சகசமலம் அத்தன்மைத்தா யுண்டென்பது பெற்றும்.

அற்றேல், காரணம் பிராந்தி ஞானமுதலியவற்றி ளொன்றையாக; அவற்றின் வேறன்மையென்பதற்குப் பிரமாண மெனையெனின, — கூறுதும். கயிறை யரவெ னக் காணும் பிராந்தி கண்ணின்கண் யாதானு மோ குறமில்வழி நிழலாயின அதுபோலத் தேகமே யானமா வென றிறிந்தெருடக்கத்துப் பிராந்தி ஞானமும் ஆனமா வின் க் கொரு குற்ற மில்வழி நிகழாமையின், அசுகுறமாகிய சகசமலம் பிராந்தி ஞானத்தின் வேறு யுண்டென்பது பெறப்படும். ஆனி ஞானபாவமே யது வெனின, — ஞானத்தின் எனமபாவத்திற்கும் அழிவுபாட்டபாவத்திற்கும் ஒன்றிணைநபாவத்தி ற்கும் ஒருகூறு மழிவிண்மையான முதத்யென்ப தொ னிலகையாய முடியும். வீதி பேதன்மை வேதகமக்களிற் பெறப்படுதலின், அவற்றொ முரணமைப் பொருட்டு ஞானபாவமாவது ஞானத்தின் முன்னபாவமெனக் கோடல்வேண்டும். வேண்டவே,

தேதமாகிய ஞான முன்னில்லாதொழிதற்கு வேறு காரண முண்டென்ப பெறப்படுதலின், அதவே சகசமல மெனப்படு மென்க. இனித் தமோகுண முதலிய பொன்றன் காரியமாய இடையே தோன்றி யழிவனவாகலின், அவை யனாதியே ஞான திரோதக் மாய ஆனமாலைப் பந்தக்கமாட்டாமையின், சுததமாய நின்ற வான்மாலை இடையே பந்தத்து நின்றனவெனின், அவை யிடையே பந்தித்தற்குக் காரணம் வேண்டும். காரணமின்றிப் பந்திக்குமெனின், முததிபெற்றவழியும் பந்திக்குமெனப்பது முடியுமாகலின், அவற்றின் வேறாய அனாதியே பந்திப்பதாகிய சகசமல முண்டென்பது பெறப்படும. இனி மூலப்பகுதியிற் றேனறு மலிச்சையே யதவெனின்,— மூலப்பகுதியிற் றேனறு மலிச்சை அனாதியி லானம் ஞானத்தினைப் பந்தித்ததெனற லெனையானும், அது மாயாகாரிய மாகலின், ஞான வியஞ்சகமாவதல்லது ஞான திரோதக்கமாகாமையானும், அனாதியே ஆனம் ஞானத்தினைத் தடைசெய்து நிறகுஞ் சகசமலம் வேறுண்டெனப்பது பெறப்படும். இனி மாயை கனமங்கள் ஆனமாவின் வேறுமாய்ச் சடமுமாயப் பந்தமுஞ் செய்து நிறுத்தலின், அவையே யமையும்; வேறு மோர் சகசமல முண்டெனக்கோடன மிகையாமாலோவெனின்,— அவை யங்ஙனமாயினும், ஞானத்திரோதக் மலல வாகலான, ஞான திரோதக்கமாகிய மூலமலம் வேறுண்டென்க. இனிச் சிவ சத்தி ஞான திரோதக்கமாய நிறகுமெனின்,— சித்தாகிய சிவனது சத்தியுஞ் சித்தாவதன் நிச சடமாதலின்மையாற் தனக்குப் பகையாகிய சடப்பொருள் சித்தைப் பந்தமுறுத்துவ தன்றிச் சித்துப்பொருள் சித்தைப் பந்தமுறுத்ததமா நினமையானும், உறுத்த மெனின், முதலவனது பெருங்கருணைக் கிழக்காகலானும், சடப்பொருளாய்ப் பந்த முறுவிக்குஞ் சகசமலம் வேறுண்டெனப்பது பெறப்படும். இனி மலஞ் சடமாய நின்றலின், ஆனமாவின் குணமெனக்கோடலே பொருத்த முடைத்தெனின்,— அறியாது கூறினும்; குணமாயி னிடையே நீங்குதல் கூடாமையானும், ஆனமா வறிதற்குண முடைத்தாகலின், அறியாமையு மறிவுமாகிய விரண்டு மறுதலைக்குண மொருபொருட் குக் கூடாமையானும், அஃதானமாவின் வேறாயதோ ரகவிருளாகிய திரவிய மென்பது தெற்றென வுணராதுகொள்க. சிவாதிசுதமீனிதிபிகையுடையாரு முதலதிகரணத் திறுதியிற் பயன கூறுமவழி, ஞானாவமே யனஞான மென்பாரை மறுத்த, மலந் திரவியமெனறும், அனாதிப்பொருளெனறும், மலசத்திகள் பலவெனறும், முத்தியின் மலசத்திக்குக் கேடனறி மலததுக்குக் கேடின்மையின் அனாதிப்பொருளாதற் கிழக்கிலலை யெனறும், கடா விடைகளான விரித்துக் கூறியவா றுண்டுக் காண்க.

அஞ்ஞானமெனனு மகவிருண் ஞானாவ மாகாதெனறு இவ்வாறு மறுக்கப் படவே, அநதகாரமெனனு மறிவிருள் ஆலோகத்தின் அபாவமெனப்பது உறுதகப்பட்டு வாரியிறறு. அதுவுஞ் சிறிது காட்டுதும். ஆலோகத்தி னபாவமே யநதகாரமென்பாக்கு, அமமுறை பற்றிச் சுகத்தி னபாவமே துககம்; தன்மத்தின் அபாவமே அந்நம்ம்; சையோகத்தி னபாவமே விபாகமென நிவ்வாறு கோடல் வேண்டும். அங்குணங் கொள்ளாமையால் அவர்க்கு மது கருத்தென்று போலுமென மறுக்க. அனதியும், ஆன் டொளியிலலை, இருளுள்ளாதென, ஒளியின்மையின் வேறு யிருளென்னு முணர்வு நிகழ்தலானும், யாட்டின் கருத்திற் றாவது முலையோ டொகும் அபாவத்தாற் செய்யக் கடவதெனறு யாண்டு மின்மையானும், கண்ணொளியைத் தடைசெய்து நிற்பதாகிய, விருளை அபாவமெனறல் கூடாமை யறிக. இவ்விருளின் தன்மை வெள்ளிடையி னலரவழித்து கோக்கியவழியு மறைத்தற்றொழி விசுத்தல்பற்றிப் பாசிசேடியு ளுள்

கூடியா னதையப்பும், அற்றேல், நீலவடிவிற்புத தோன்றுதலின் இருள் காட்சிப் பொருளென்றும் படு மிழுக்கெனை மெனின்,— அறநதும்; தனைய விருளின்கண் விழித்தழிப்பால் கண்ணிமையிறுக்க முடியவழியு மொருதன்மைதராய்த் தோன்றுதலின், வேற்றுமை யின்மையான, அது மயங்கவுணாவேயாமென்பது போதருளின், விழித்தழி மய்வாறு தோன்றுவது மதபோல மயங்கவுணாவாவ தனறி, இருளின் ரோதமனைப்பது அனுபவத்தாற கண்டு கொள்க.

உகாயதர் செவி முதலிய விடகுகளே யிர்திரிய மென்பராகலின், கண்ணெ னனு மிடத்தின் வேராக ஒளிப்பொருளாகு மிர்திரியம் உண்டென்பதற்குப் பிர மாண மென்னையெனின்,— செவிடனுக்குச் செவியுளதாகவு மோசை கேளாமையின், அது கேளாமைக்குக் காரணஞ் செவியெனனு முதப்பின் வேறு யதனை அக்டிதது நிறகு மிர்திரிய மில்லாமையே யனறிப் பிரிதன்மையாற செவியெனனு முதப்பு இர திரியமாகாம எல்லார்க்கும் விளங்குக கிடந்தது இதுபற்றி யேனை யிர்திரியங்களும அங்ங விடகுகளின் வேராதல் கண்டுகொள்க. ஞானேந்திரியங்க னைந்தம் அறிதற கருவிகளாகலின், சாத்தவிகாகங்காததற ரோனதிரியனவாம். கண்ணிர்திரியம் ஒளிக கருவியாகலின், உருவத்தை யறிவதாம். இது ஆனமாவின் ஞானசத்தியா லதாடிக்கபட் டிப் பொருள்களை விசேடண விசேடிய வியலப்புறறி அறியுமா நின்றி நிருவிகம்பமா யறியுந கருவியென் றுணர்க. இது ஏனை ஞானேந்திரியங்களுக்கு மொக்கும். காட்டு மொளியின் வேராகக் கண்ணுக் கொள்ககுண முண்டென்ற கேது வெனை? கண் ணுக் கொள்ககுண முண்டெனின்,— மினமினித துணையாயினுந் தானே விளங்குதல வேண்டுமாவெனின்,— ஆகாயத்தின் கண்ணதாகிய சதத்குண முரசு குணில் சையாக முதலிய வியளுக்கங்களான விளக்கப்பட்டுழி விளங்கி அல்லுழி விளங்காதுநித்தலே யன்றித் துணைததுணையாயினுந் தானே விளங்குமா நின்றென்பது பற்றி வியளுக்க த்தி நெஞ்சொலி வடிவாற ரோன்று மயவோசையை ஆகாயத்தின் குணமன நென பார் யாரு மில்லை. அதுபோலக் கண்ணின் கண்ணதாகிய கொளியும் விட ருசுக்கமாகு ஞாயிறி னெளிமுதலிய வுளவழிவிளங்கி அல்லுழி விளங்காமை மாத்திரையே பிரி திலை யாகலான, அதனைக் கண்ணின் குண மனநென்றல் அறிவிலலா கூற்றையா மெனவும், அக்கண்ணெளி தனை விளக்குதற்குரிய வியளுக்கப்பொருள் ஏகதேசமா யின் ஏகதேசத்த விளங்கியும் வியாபகப்பொருளாயின் வியாபகமாய விளங்கிய நிறகு மியல்பிறநெனவு முணர்க. இனிக் கண்ணுக் கொளியில்லை, ஞாயிறிநெளி முதலிய னவே கண்ணின்கண்ணின்று காண்டல் வியாபார நிசுழ்த்தமெனின்,— அகநனமாயின், ஞாயிறிநெளி முதலியன கண்ணின்கண்ணிநே காண்டல் வியாபார நிசுழ்த்தமெனனு நியமம் வேண்டா; உடம்பினுள் யாண்டாயினு மோரிடத்தைப் பற்றி நின்றவ காண் டல் வியாபார நிசுழ்த்தமென ரொழிச்சு. அற்றேல், அவ்வாறு ஒளியுடைத்தாகிய கண் ணிர்திரியந் தன் ரொழிதறாடு நிசுழ்த்தற்குப் பிரிதோ ரொளிய னுபகாரத்தை யன்றி யணமயாதவா நென்னையெனின்,— அங்நன மாயினுந் கண்ணிர்திரியந் துல கொளி யாகலின், தமோருணசாரமான இருளென்னும் பகைப்பொருளின் சத்தியான மடங் கிக், காண்டல் வியாபார நிசுழ்த்ததற்கு அங்கியெனனும் பூதத்தின் கூருண ஞாயிறிநெ னெளி விளக்கொளி முதலிய சூக்குமொளி யுபகாரத்தை வேண்டற்பால தாகின்ற தென் றுணர்க. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபாடியததுக் கண்ணிர்திரி ய விப்பும் அதன் குற்ற சகமான விருளியல்பும் அதன் ரோற்றமுதையும் வாதி

கள் கூறும் பூர்வபக்கம் களைந்து மிக விரித்தனாத்தார். அது சிவஞானபோதத்துப் பிரமாணவோதத் திரண்டாமபாதத் திரண்டா மதிசுரணத்தக சாணக. அத்தவிற சைவசித்தாரத் வாசாரியாகள இப்புறவிருளை அகவிருளிதருங் கண்ணை ஆனபாவிற்கு ஞாயிறினைச் செம்பொருளாகிய சிவத்திறதும் உவமானமாக எரித்தோதி அம்முப பொருண மெய்ப்பெயரி தெருடிகுவா. அது சிவஞானபோத முதலியவற்றுட சாணக.

இனி நாயனா காமததுப்பாலில், “தாமவீழ்வார மென்றோட் டியிலி னினிது சொ - றுமரைக சண்ண னுலகு” என்று ஒத்யருளிஞா. பரிமேலழகியார “தாமரைக சண்ண னுலகு” என்பதற்குத் “தவ்யோநக ளெய்துஞ செங்கணமா லுலக” மென்று பொரு ளுரைத்தார். இன்னுனை செங்கணமா லுலகெய்தி வாழுதலே வீர்பே மென்பது நாயனா கருதலாகாதோ வெனின, — ஆகாது, என்னை? செங்கணமாலுலகு விரைசந்தியடுகது மேற்பதங்களு னொன்றாய விளங்கு மேகதேச விட்டாகலானும், மாயாகாரிய மாகலானும், அஃது காரிய கணம் தவ யோக முழப்பார உதும் பதமுததி யாவதல்லது கிட்காமிய மெய்ஞ்ஞானமுடைய ரெய்தம் நிததலியபக புர வீர்பே ருகாமையின. செங்கணமால் குணமூர்த்தங்க ளொருவனுய நிர்வாத்தகையி லடங்கிய துத்தவபுலனங்களைக் காக்குங் கடவுளுனபது மேற்காட்டியவாற்றா னினிது விளங்குதலின், அக்கடவுள் லாவகைப் பரபோக மருளுங் குணமூர்த்தி யன்றி நிற்குண சொருப வீர்பேற்றாளும் பரப்பிரம் முதம்பொருளாகா னெனக் அல்லதானும், பாஞ்சராத்திரிகள் செங்கணமால் அடபிராகிருத மங்கல் திவ்வீட தேகியாய மேலுலகி லுறையனென்று கூறுதலின், மாயாகாரியமான பஞ்சகோசமு நீங்கிப் சிமைய நித்த வியாபக சொருபானந்த வீர்பேற்றினை அவ னுள்ளவ னென்றல் சிறிது மிசையா தெனக் இனி “நிரத்சய வின்பத்தற்குரிய நீ இச்சிறிதென்பத்திற கிணையாதல் சாலா தென்ற பாங்குதகுத் தலைவன சொல்லிய” தென்று அத்தற்குற்றங்குப் பரிமேலழ கியார சருகத்தரைத்தது, இயவுலகவின்பத்தனை நோக்க அச்செங்கணமா லுலகவின்ப கிரத்சய மெனவாற்றையம் பரமுததிட்டது, உருவ வருவ வுலகெல்லாம் வெறுத்த சிதானந்த வாழுவென்பது, “குறித்தடியி னின்றட்ட குணமெட்டுச் சித்தி கோகனத்தன் முதலவாமுழ குலவுபத் மெல்லாம் - வெறுத்ததெறி யறுவகையு மேலொடுகி ழுடங்க வெறுமபொயென நினைத்தற்குக் மேலொடுகி ழில்லா - னிறுத்துவதோ குணமில்லான தனையொரு வருக்கு நினைப்பரியா னொன்றமில்லா னோபடவர் துள்ளே - பொறுப்பரிய பேரண்பையருளியதன் வழியே புரிந்ததில வெங்குமியாப் போகத்தைய புரிந்தே” எனனு மததுவித் சைவசித்தாரத்த திருநாகக்கொ ண்டிச. இதவே பரிமேலழகியார்க்கு முடம்பாடாமாறு, “மலர்மிசை டேகிஞான மாணடி சோந்தார - நிலமிசை நீநிலாழ்வார்” எனனுந் தருக்குறளில் “நிலமிசை” யென்பதற்கு, “எல்லா வுலகிற்கு மேலாய வீட்டுலகினக்” னென துரைத்தவாற்றா னுணாக. சிமைய வீர்பேற்றினை வீட்டுலகென தது, இறைவனருளசோதலை “இறைவனடி சோத” லென்றதுபோலவதோ ருபசாரவழக்கு.

இதகாறுங் கூறியவாற்றால் ஏகானமவாதிகள் கூறு நிருபசரித் வைக்கிய மும், பாஞ்சராத்திரிகள் கூறு நாராயணசாரும், நாயனா கருதல் வீர்பே ருகா வென்பதானும், அத்தவித் சித்தாரத்திகள் கூறுஞ் சிவனடிசோத லெனறும் உபசரித் வைக்கிய சிவசாயுச்சியமே அவா கருதிய வீர்பே மென்பதானும், தண்பொரு ளாயினும் காண்க. தெய்வத்திருவருள கைவரது கிடைத்தப பரமஞானுபூதி கைகண்ட

மாயாசாரியர் நால்வரும், “சொற்றுணை வாழ்க்கை துறந்தன் திருவடி யேயடைந்தோம்”
 “கோமாத்கே நாமென்று மீளாவாளாயக் கொய்ம்மலாச்சேவடியினையே குறுகினோம்”
 “இவன்மற் றென்னடி யானென விலக்குஞ் சிறதை கண்டுநின் திருவடி யடைந்தேன்”
 “நின்னருட் டாளினைக்கீழ் - மறிவறியாச் செல்வம் வந்தபெற்றார்” “தையலிடங்
 கொண்டிரான நன்கழலே சேரும்வண்ண-மையனெனக் கருளியவாறு” “கரணங்க
 ளெல்லாங் கடந்தநின்ற கறையிடறறேன - சரணங்களை சென்று சார்ந்துமே”
 “தாட்டா தனவெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித் - தாட்டா மறாகாட்டித் தன்கருணைத்
 தேன்காட்டி” எனநின்றன மருளிச்செய்யுமுடத்தாற் சுத்தாததுவித் சைவசித்தாரந்த உப
 சரித் வைக்கிய சிவசாயுச்சியமே மெய வீடுபெறன்பது நோந்தருளின ரெனச.
 “செவ்வேற சேளம் - சேவடி படருஞ் செம்ம லுள்ளமொடு” என மருளிச்செய்தலின,
 சுகேனார்க்கும் அதவே கருத்தாயவாறு காண்க.

இக்காலத் தேகானமவாதிசுருட் சிலர் “நவமாய செஞ்சுடர் நலகலுமே நாம
 தந்த - சிவமாய வாயாடி” “சித்தமல மறுவித்தச சிவமாகி யெனையாண்ட-வத்தன”
 “சென்றுசென் றனுவாய்த தேய்ந்ததேயந தொன்றா திருபடெருந துறையுறை சிவ
 னே” “அருதி சிவரூப மாகியவாறே” “ஏகனாகி யிறைபணி நிற்க” “ஏகமாய நின்றே
 யினையடிக்க டாமுனர” என்றறொடக்கத் துபசரித் சுத்தாததுவித் வைக்கிய சிவசாயுச
 சிவங்குடஞ்சுருதிகள், தமதேகானமவாத நிருபசரித் கேவலாததுவிதவைக்கியம பேசின
 வென்று பித்தறுவா, பரமசிவன பெத்த முதந் யிரணடினும் ஆனமாவிற்கு நாயனென
 றும் ஆனமாப் பரமசிவனுக்கு என்று மீளா வடிமை யென்றுங் கூறி, இருளும் வெளி
 யும் போலும் பேதமும் பொன்னு மணியும் போலும் அபேதமுஞ் சொல்லும் பொரு
 ளும் போலும் பேதாபேதமும் பூர்வபக்கமாக வொதுக்கி, முததிறமுந் தனக் கண்டங்
 கக்கொண் டத்தவிதஞ் சாதிக்கும் வைதக சைவசித்தாரந்தச சுருதிகள், தமக்கலுலமா
 மென்று அவர் அவைதமமைத் தமமுட் கொண்டு போற்றல், “மெய்ச்சேர்ந்த தவரு
 சிறுகொள்ளி தனை விரஜினைமை தொண்ட ருருகார - கசசோத் மென்று கருதக் குட்
 ம்பை தனிலுய்த்த மாண்ட கதை” யாய முடியு மெனச. மேலும் விரிக்கிற பெருகும்.

முத்தறிருக்குறள் விருத்தி யொருவகையான முடிந்தது.

உத்தரவேதம் பாயிரமுளப்பட அறத்துப்பால பொருட்டால் காமத்துப்பாலென
 காங்கு பகுத்ததாம். அவறதுள், பாயிரங் கடவுளவாழ்த்து, வானசிறப்பு, நீதாரா
 பெருமை, அறன்வலியுறுத்த லென்னு நானகநீராரங்க ஞுடைத்தது. அறத்துப்பால இல்
 லறவிய துறவறவியலென விரணடியல்க ஞுடைத்தது. இல்லறவியல் இல்லாழகை,
 வாழ்க்கைத்தணைநலம், புதல்வரைப்பெறுதல், அன்புடைமை, விருந்தோம்பல், இனியவை
 கூறல், செய்ந்நன்றியறிதல், நடுவுநிலைமை, அடக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, பிற
 னில்விழையாமை, பொறையுடைமை, அருக்காறுமை, வெட்காமை, புறங்கூறுமை, பய
 னில்சொல்லாமை, தீவினையச்சம், ஒப்புரவறிதல், ஈகை, புச்சு எனனு மிருபத்திகா
 ரங்க ஞுடைத்தது. புச்சு இல்லறத்தார்க்குளதாம் இமமைப்பயனாகலின, இல்லறவியல்
 விருத்திகட் டந்தோதப்பட்டது. துறவறவியல் விரத ஞானமென விரண்டாம். விர
 தம் அருளுடைமை, புலான்மறுத்தல், தவம், கூடாவொழுக்கம், கள்ளாமை, வாயமை,
 பெருளாமை, இனஞ்செய்யாமை, கொல்லாமை யென்னும் ஒன்பத்திகாரங்களுடைத்தது.
 ஞானம் - நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்ந்தல், அவாவறுத்த லென்னு நானகநீராரங்க

திருவள்ளூர்வாழை.

2001.

மதுமொழிவேண்பா.

100

றஞ் செங்குத்துக்குள் தம்முளியுபுறந்து, வெறறெனத் தொடுத்தலாய் மற்றுள் றாய் விரிந்து நிறைவின, போலிதூலகொம்.

இனி ஆத்திருடி, கொல்கைவெர்தன், வாக்குண்டாம், நல்வழி என்னுள் செந் தமிழ்நூல்கள் தருக்குறள்போல நீதியுரைக்கும் பொய்யாமொழிகளாதலின். அதனோடொரு நெனைவையுடைய போற்றற்பாலனவாம். இவை ஓளவை திருவாய்மொழிகள்.

கடைச்சங்கவிலக்கியம்.

நற்றமிழ்ப் பாண்டி நன்னாட்டு நானமாடக்கூடன மாநகரில் அங்கயற்கண்ணி றோடு அரங்கு வீரநாட்டினர் கிங்கனல் கொழந்த ணிந்த சிவபிரானருளிய சங்கப் பாண்டி வீரநாட்டினர் தீய ராயந்த நகரோடு முதலிய நல்லிசைப்புலவரும் அவர்ப் பொருஷ்ணம் பிறகு பியறறிய நற்றமிழ்நூல்கள்: பத்தப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதனெழுத்துக்கணக்கென திப்பாரில் வழங்கப்படும். நகரோடு முதலிய கடைச்சங்கப் புலவர் அடியுடையனென முதலுள்ளையுந் தொல்காப்பிய முதலிய வதன் வழிமுறைகளையும் வழிகளாகக்கொண்டு முதலிய நன்னாட்டினர் செந்தமிழிலக்கியம் பல செய்துள்ளார். அவரியறறிய பத்தச் செந்தமிழிலக்கியங்கள் சொல்லளம் பொருள்வளம் அறுமிக் கற்போர் நெஞ்சங்கவந்த டெனிலாதோரும் விழையு நானிலச் செவியமி ர்தாய இசைபர நல்க மிக விளங்குவன. பிறகாலத்து நூலு முறையு தமிழுலகம் பெரிதாய்செய்து திரை நிரிய பெருமை பெறுதற்குச் செந்தமிழ்ப்பிரமாண வரம் பாய நிலவாதினது இசைச் சந்தச் செந்தமிழிலக்கியங்க ளெனின, — அவற்றின் நெயவச் சொற பொருட் கற்பு இப்பரிசிறெனது நற்ற வெந்ததியமபல எளிதன்று.

பத்துப்பாட்டு.

திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரு ம்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, கெடுநலவாடை, குறிஞ்சிப் பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்பன பத்துப்பாட்டாம். திருமுருகாற்றுப்படை முதலிய விபகாரம், அறம் பொரு ளினபம் வீடென்னு முறுதிப் பொரு ணுகளு ளோரோவொன்று முதலியனவாயும், நல்லிசைப்புலவர் நாட்டியனவாயும், அகவற்பாலைச்சென் மொத்தனவாயும், ஓறுமை யறுதலின், அவற்றைச் சந்ததார பத்துப்பாட்டெனக் கோத்து ஒருகூற்றினர். இவற்றுள், திருமுருகாற்றுப்படை உடையபொரு ணுகளு ளிறுக்கணனதாய்ச சிறந்த வீடுபேறு முதலு தலின், அதனை ஏனை யொன்பது பாட்டுகளுக்கு சிரத்தானமாககி, முதற்கட் கோத்திட்டார். திருமுறை செயற்குரிய நம்பியாண்டாரம்பி இது வீடுபேறு முதலிப் பெரும் பயன் கூற தெய்வப்பாட்டாதலோடு பக்கொருநதருமுறையி லெந்ததுக் கோத்துப் போற்றினார். இது கோத்தார சங்கப்புலவரென்பது, நச்சினாக்கினியர் மலை படுகடாத்தன “தீயி னன்ன வொண்ணென காந்தன்” என்னுந் தொடக்கு எழுதிய வுரையா னதிக.

திருமுருகாற்றுப்படை—இது குமரவேளை மதுரைக் கணக்காய்னர் மகனார் நகரோ டுப் பாடியுள்ளது, வீடுபேறு வேண்டினு ளுள்ளிரவலனை வீடுபேறுநெருவன் முருகக் கடவுள்பால் ஆறுதப்பரிதலைப் பொருளாகக்கொண்டது. முருகாற்றுப்படை யென்பது முருகனிடத்து ஆறுதப்படுபது என்றும், முருகு என்னும் பண்புமொழி பணிமேவின் மது. ஆண்டை-ஐ-வினைமுதலிலுதி. இது முருகக்கடவு டிருப்பதற்கு நாம், திருச்சேலை

வாய், திருவாலின்ன்குடி, குன்றத்தோரூடல், திருவேரகம், பழமுதாசோலைமென்னுமாறு
படைவீடுகளினும் ஊராகொடை சோகெழு கீழவு முழல்வதறிவிடும் வீதறிமுடபெனைக்
கூறி ஆக்கடவுன்பால் ஆற்றப்படுக்கும இது பறத்தீணையிலுள்ள “தாவி னெலிதக”
பென்னுஞ் சூத்திரத்தான “ஆறிதைக சாட்சி யறமுத் தொனநிப - பெற்ற பெருவமை
பெருதூள் கறிவுறீதீச் - சென்று பா னெச்சுச சொல்ல உதயமு” என்பது, இவ்
தழியைய பெருகுஞ்ருவன, ஆதனைப் பெருள் சென்முரு செருவகசுட, பெறு
மாய வறுப்படுதக கூறுமென்பது பற்றிச் செய்யுள் செய்காரை சூழ் திராவன
ஒரு பறமறறு அருவாயத் தானே நீதகுந தாசுடை உடக பெருள், ஆற
“உற்ற வாக்கையி னுமடொரு ணுதாரை ரெழுதரு நாரதபொடி - உற்ற லாவடொ
பரம்பொருள்” என வுள்ள யுணர்ந்தோர் கூறியுளிடவாற்றா ஏறி. மாயிரு
ஞாலத்து மறைமுதற சடவுள பூதசுயினை படை (உற்ற னெழுதிருத மெயிர
வரை மலைக்குகையிற் றெகுதக ஆனை திறமுடைமா னிளவும் மொருகளை
தேடித் தனை ஆனைஞ்சுக்கண்டு துண்டவிரிவத் திதவாய்ச்சுடப் படமினி தா
துன்னீ நீராடுவான புச, பூதாதிற தபயித் தாமும பிறரு ருடயல் பெண்டி,
நகரீரனார் இது திருமுருகாறதபபடையினைப் பாட, முருகசுடவுள இடபாடிகைய
கொண்டருளிச் செவ்வெல்லி நினை அடபூ, தனைச் செவ்வ நகரமுளிடா மனை
வரையு முடியச் செயதருளினார், இவ்வரையு காந்திபால் நீயானு காந்திசருக
கததுக் காண்க. இவ்வைப் புறநூலும யாநதூயுமம டெண்ச வற ஆழி யிருநறு
முருகசுடவுளைச் சிததானைச் சிவநி யபவிரான திருவடிசுடப் பிறவ கொருதய
சித்தத்தோடு தித்தலும் பாராயணஞ்செய்வார், பஸகய மிவாயு மிவாயு மிவாயு,
கொழிமீழ்ப்புலமை வளமுதக் கெழுநலு, பாச வராகசுடயம் பகிவரது ஞான
மாசுறப் பெறுதலு, அமுருகசுடயுண பாரடிப் பாரடி வாயு தலைக்
கூறிதலும், ஒருசுலையாக வெதவ” இது செவ்வ மென பதாசுடயவக
பாடானடினைப் பிறப்பில் பெற்றிருப்பதைய மெடித்தி சூவ வள வெய்,
முன்றனுள், நகரீரன கந்தனியிற் புதநிவகையின், மெடிசுட மெடிசுட
மென தறிச, கொடிநிலே தித சூசகிய சகனீனை நினை மெடிசுட மெடிசுட
சுடர் மண்டிலம், கந்தனியிசகனை மெடிசுடய மெடிசுட மெடிசுட
இம்முலவகைத் தெய்வமுத தேவா பததயாபய பாட “தலை” மெடிசுட மெடிசுட
நிலை கந்தனி வளனி மெனற-வநீந்நகு கருவின் முசுவை மெடிசுட மெடிசுட
தொடு கண்ணிய வறமெ” எனனும் புறத்தீணையிற் குதய தாவறி. மெடிசுட
சிறப்பு பிறப்பிறப்பில் பெற்றி.

பொருநராற்றுப்படை— இது சேரமான் கிரகர்பெருவளத்தானை முடத்தாமக்
கண்ணியார் பாடியது; பரிசிடெழலவேண்டிய பொருளுருவனைப் பரிசிடெழுருரு
ருவன் சேரமான் கிரகர்பெருவளாசதானிட துறையுபயிச்சலைப் பொருளாக வுடை
யது. பொருநர் ஏகக்களம் பாடிவோர் பொருளைய பாங்குரை பறணி பரிசொ
ரெணப் பல திறத்தர். அவருள் எண்கூறுவான் பொருள்களம் பாங்குரை,
இப்பாட்டுக் கிரகர்ப வளவன் சொன், பிராபய, நாடபிவளம், நதவநகலை மீட
கூறும். இப்பாட்டுப் “அறையாண மதவநகலைப் பொருச - சாங்குதி வறிநாட சேரவ
நசையுருத - வேறுபுட முகனிய வறசுடி பொருள்” என முகனிலை பொருளையார்
செந்தது, “கண்ணிற் றுசுடிய வெருவரு மெடிசுட - கண்ணிற் றுசுடி கண்ணிற் கரி

கால வளவன் குணிமன் மருங்கு ள்னுருபு குறுந்த - தொழுதுமுன் னிறதவிர்ராவின்” என முன்னிலைபனமையான முடிசுத்து, “முன்னிலை சுட்டிய பொருமைக் கிளவி-பனமை பொயி முடியினும் வரைநிலை யினிற - யாற்றுப்படை மருங்குந் போற்றல் வெண்திம்” எனனு மெச்சவியற் சூத்திர விதிபற்றி யென்பது. இங்ஙனம் பொருநர் பாணர் விறலிபா என்றிவரை யாற்றுப்படுத்தித் துவித்தி, “கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் வித யிபு - மாற்றினைக் காட்சி யுறழ்க தோனறிப - பெற்ற பெருவளம் பெறாஅந் துறிவுறிஞ்ச - சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும” என்பது. இதன்கண், “ஆசிரிப னடைத்தே ளெஞ்சி” என்பதுபற்றி வஞ்சி மிச்சும் வந்தன. இது பரிசில் வேண்டிய பொருநனைப் பரிசில் பெற்றாளுருவன் அது வழங்குதற்குரியா னின்ன னென்று ஆறுதப்படுத்தலின், மக்கட் பகுத்பாகிப பாடாண்பாட் டென்றணாக.

சிறுபாணற்றுப்படை—இது ஏறுமாநாட்டி நல்லியக்கோடனை இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நடத்தலுறா பாடியது. பரிசில்பெறவேண்டிய பாணனொருவனைப் பரிசில்பெற்றா ளொருவன் ஏறுமாநாட்டி நல்லியக்கோடன்பால் ஆறுதப்படுத்தலைப் பொருளாகக் கூறாது பாணனெனினும் பாறிவொன்னிறமொக்கும். பாணர் இசைப்பாணர் யாழ் பாணர் மண்டைப்பாணர் என்ப பலத்தகற் இப்பாட்டிற் “பொன்வாராக தன்ன புரி யாடங்கு நரம்பி - னிளதூர் றிபாழி டையிற நழீறு-கைவளம் பழுகிய நயந்தெரியலை- னைவா பாணம்குன் கடனறிசு சூடகச-விவங்கா னவயத்து வளவியோ நகசிறு-தனிகு ரெவவொ ரி துயராரற்றுப் பின்பட-முனிவிசு திருநக முதுவாயிரவல்” என வருவின், இவன் யாழ்ப்பாணனை வறிக் இப்பாட்டி நல்லியக்கோடன் விதரணமும், அவன்கா கன்ன வளமுடி அவன்தன்ன சிறப்பர் அவன் சொல்லியிற்றிப்படி, எழுவகை வளவல் சரிந வரலாறு, பிறவும், பிச்சுறு. இது பரிசில் வேண்டிய பாணமக் கொருவனைப் பரிசில்பெற்றா ளொருவன் அது வழங்குதற்படியா னின்னென்று ஆறுதப்படுத்தலின், மக்கட்பகுதியான பாடாண்பாட் டென்றறி.

பெரும்பாணற்றுப்படை— இது பொண்ணைமா னிளந்திரையனைக் கடியலூர் உரு தம்பவண்ணைப் பாடியது. பரிசில் வேண்டிய பாணனொருவனைப் பரிசில் பெற்றாளுருவன் கொணைமா னிளந்திரையிற் ஆறுதப்படுத்தியதைப் பொரு ளாகக் கூறாது. இவன் கொணைச்சொழியால் யாழ் வடிப்பட்டுத் திரையாற துறப்பதலின், கொணைமா னிளந்திரையி னென்பட்டான அது “இருநிலங்கட் தர் சிறுமறு மாபிள - முன்னீர் வண்ணை பிங்குடை யனனோன் - திரைந்ரு மரபி னூர வோ ழுமபல்” என இப்பாட்டிற் வருவல்லா னிறித்தொளர். புறங்கடையென்ப பாட் டொதுவாரு முளர். இப்பாட்டிற் கொணைமா னிளந்திரைய ளாட்டு நானில் வைந்தி னைப் பகுத்சுவி னீரவையு அவன் காஞ்சிநகர் றற்றிருப்பர் வண்ணையு மீக்கறம். மேலமகச் சிறுபாணாறுப்படை யென்று மிதினைப் பெருமபாணாறுப்படை யென்றும் வழங்கினா, அடிசலின் சிறுமை பெருமை தோள யென. இது பரிசில் வேண்டிய பாணமக் கொருவனைப் பரிசில் பெற்றா ளொருவன் அது வழங்குதற்குரிய னின்ன னென்று ஆறுதப்படுத்தலின், மக்கட்பகுதியான பாடாண்பாட் டென்றறி.

முல்லைப்பாட்டு— இது காலிரிபுழைப்பட்டினத்துப் பொன்வணிகனார் மகனார் கழங்குறா பாடியது. தலைமகன் பங்குமேற சென்ற தலைவன் வருங்காறுங் கற்பா ற்றியிருந்தோர்க்கு தலைமகன் வந்தன்கண்ட சொழிமுதலிய வாயிக் டாமுட் கூறு தலைப் பொருளாக வுடைத்து. இது தலைவி தனிச்சிறுக்கும் பெற்றியுங் காப்பெற்

தீயும் படைவர் துயர்ப்பெற்றியுந் தலைமசன் லிறலு மீக்கூறும். “செலவிடையழுந் கல் செல்லாமை யன்றே—வனப்புறை குறித்த றவிசையாகும்” என்ற தொல்காப்பியர் கருத்திற்கேற்ப நபபூகளு ரிச்செய்யுள் செய்தாரென் றுணர்க. இது அன்புறு கற்பாட்டியான தலைவியை வனப்புறை குறித்தப பிரிதலொழுக்கக் கூறுதலின, கற பென்னுந் கைகோண் மேலதாய முலைபறறி யெழுநத பாலைபாட்டென றுணர்க.

மதுரைக்காஞ்சி— இது மாங்குடிமருதனார் தலையாலங்கானத்தரசு செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியனைப் பாடியது, வீடுபேறு குறித்த தலையாமை செவியறிவுறுத்தலைப் பொருளாக வுடையது. இது பாண்டியன மூனனோ பெருமையும் பரீண்டுகாட்டின்கணுள்ள நானில வைந்தனை வளனு மதரைமாரகாச் சிறப்பும அவன வீரமும் பிறவு மீக்கூறும். இது நெடுஞ்செழியற்கு வீடுபேறுதவாகச சான்றோர் பல்வேறு தலையாமை அறைத் துணர்த்துதலின, பெருந்தனைபுறனு யெழுநத காஞ்சிப் புறப்பாட்டென் றுணர்க.

நெடுநல்வாடை— இது பாண்டியநெடுஞ்செழியனை மதரைக் கணக்காயனார் மகனார் நகிரனா பாடியது, கொற்றவையைப் பரவுவான், செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியனைத் தணரது வருந்தாத தலைவிக்கு வருத்தநீரிய வுண்டலை வன் பகைவென்று விரைந்த வருகவென்று பரவுதலைப் பொருளாக வுடையது. இது கூதிர்க்கால வியலபுந் தமிழளான தலைவி வருத்த மிகுதியும் படைவீட்டிற தலைவனிருக்கு மியல்பு மீக்கூறும். இது நெடுஞ்செழியன் மண்ணையாற சென்று பொருதலின், மூலம்புறனு யெழுநத வஞ்சிப் புறப்பாட்டென்றும் வஞ்சிக்குக் கொற்றவை தலையுண்மையின, இதனகட் கொற்றவையை வெற்றிபொருட்டுப் பரவினா னென்று முணர்க.

தறிஞ்சிப்பாட்டு— இது கபிலா ஆரியவரசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவுறுத் தற்குப் பாடியது. தலைவியினது வேறுமை கண்டு வருந்திய செவிலிக்குப் பாங்கி யறத்தொடு நிறைபைப் பொருளாக வுடையது. இது மலைவளனும் இல்லறநெறியுந் தம்பதி சம்முட பேணு மனவி னீர்மையுந் கறபின் சிறப்பு மீக்கூறும். இது கள வென்னுந் கைகோளபறறி யெழுதலிற் குறிஞ்சிப்பாட்டென றுணர்க.

பட்டினப்பாலை— இது சோழன் கரிசாற பெருவளத்தானைக் கடியலூர் நருத்திரங்கண்ணனார் பாடியது. வேறுபுலனு சேறாடிய தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்த வாரேனென்று தன்னெஞ்சுக்குச் செலவழுங்கிக் கூறுதலைப் பொருளாக வுடையது. இது சோனாட்டியையுந் சாலிரியையுந் சாலிரிபூம்பட்டினத்தையும் ஆண்டு வையுந் கரிசாறபெருவளத்தான பெருவிறலையும் அவன் செங்கோலையுந் சிறப்பித்தாரைக்கும். இது அன்புறு கற்பாட்டியான தலைவியை வனப்புறை குறித்தப பிரிதலொழுக்கக் கூறுதலின, கற்பென்னுந் கைகோண் மேலதாய யெழுநத பாலைபாட்டென றுணர்க.

மலைபடுகடாம்— இது இரணியமூட்டத்தப பெருங்குளறுப் பெருங்கெளசிகனார் பங்குணைக்கோட்டத்துச் செங்கணமாறதுவேண்ணனசேய நன்னனைப் பாடியது. இது பரிசில்பெறச் சமைந்த கூத்தனொருவனைப் பரிசில்பெற்றானொருவ னன்னிடத்த ஆற்றப்படுதையுரைப் பொருளாக வுடையது. இவ்வாறான் இதனைக் கூத்தார்த்தப்படையெனவும் வழங்குப. இது நன்னபாற செல்லுமவழியி னியல்

பும், அவ்வழியிடத்துள்ள உணவின்றிறனும், அவன் மலையியலபும், சோலையியலபும், வண்மையும், ஆற்றலும், சுற்றத்தொழுக்கமும், நாளோலக்கமும், மற்றவ னவிமென்னு மலையில வீற்றிருக்குற காரியுண்டிக்க-வுண் மகிழ்மையும், அவன் முன்னோ பெருமையு மீக்கூறும். மலையை யானைக்கு மலையோசையை அதன் கடாதத்தற்கும் ஒப்பித்து, மலைபடுகடா மென்று இப்பாடடிதருப பெயர் கூறியவாறு, இரண்டி காண்க. இது பரிசில பெறவேண்டிய பொருளுருவகைப் பரிசிலபொரு ளெருவன் அது வழங்குதற் குரியா னிவனென்று நன்னனிட்டுத் துறையப்படுத்தின, மக்கட்பகுதியாகிய பாடாண் பாட்டென முணாக.

பத்தப்பாடடிதரு மதரையாசிரியர் பாரததவாசி நச்சினாக்கினியர் உரையிய றறினா. இவவுரை, பத்தப்பாடின் பதப்பொருண் மிகத் தெளிந்த ப பாடடி னுட் கோ ளினிது விளக்கச் சிறப்பு மிக வுட்குறந்த. "பத்தப்பாட்டாசிரியாசா, ஆண் டாண்டு மாட்டேற றுறுப்பா னியாதத் தொடாக்கி யுரையாசிரியர் யாறொழுக்க காக்கிப் பொருள் புலப்படுத்தும் விதத்துக் கலவித்துறை போய் சொலவிற்பனன் கண் மிக வியந்தேத்தற்பாலது.

எட்டுத்தொகை.

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கிற்றறுபத்து, பரிபாடல், கலித் தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன, எட்டுத்தொகைபாற.

நற்றிணை—இது கயிலா முல்லை ஆலங்குடி கைக்கு நிறுத்தியாரோ வியற்றப் பட்டது. இதன் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தாரா பாரதம் பாடிய பெருந்தேவ னார். கடவுள் வாழ்த்துளபட ஒன்று தலைவிட்ட நானூறு செய்யுளுடையது. அகப்பொருட் பகுத்தனை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இது தொகுப்பித்தான பன்னித் தந்த பாண்டி யன் மாறன்வழுத்த.

குறுந்தொகை—இது திருத்தோனார் முல்லை அமலவனு நிறுத்தியாரோ வியற்றப்பட்டது. இஃகன் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தாரா பாரதம் பாடிய பெருந்தேவ னார். கடவுள் வாழ்த்துளபட இரண்டு தலைவிட்ட நானூறு செய்யுளுடையது. இது அகப்பொருட் பகுத்தனை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இஃகொரு முழுதாரா பூரிக்கா. இத்தொகையின் முன்னுற்றென்பதற் றென்றி செய்யுட்களுக்குப் பேராசிரிய ருரைசன் டாரென்பதும், ஏனை இருபது செய்யுட்களுக்கு நச்சினாக்கினிய ருரைசன் டாரென் பதும், "நல்லறி வுடைய தொலப்பே ராசான் - கலவியுங் காட்சியுங் காசினி யறியப்- பொருடெரி குறுந்தொகை யிருபது பாட்டி - கதுபொரு ளென்றவ னெழுதா தொழிய - விதபொரு ளென்றதற் கேறப் புரைத்தும்" எனது நச்சினாக்கினிய ருரைச் சிறப்புப்பாயிரத்தா னறியப்படும்.

ஐங்குறுநூறு—இஃகன் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தாரா பாரதம் பாடிய பெருந்தே வனார். முன்னுறுசெய்தாரா ஓரம்போகியாரா. இரண்டானுறு செய்தாரா அமலவனார். மூன்றானுறு செய்தாரா கயிலா. நானானுறு செய்தாரா ஒலாந்தையார். ஐந்தானுறு செய்தாரா பேயனார். இது மருத முனை முலையிருண் கைநதனைகளையும் பொருளாக வுடைய தென்பது, "மருதமோ ரம்போகி நெய்தலைய மூவன் - கருதங் குறிஞ்சி கயிலர் - கருதிய - பாடியோ தலாந்தை டனமுல்லை பேயனே - துலையோ தைக்குறு துறு" என்பதனு னறிக. இது தொகுத்தார் புலத்தறை முற்றிய கூடலூர் கிழார். தொகுப் பித்தான யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிழைமபொறை.

பதீற்றுப்பத்து:—இது பப்பததாக ஒவ்வொரு புலவா சேரர்குலத்தாரைப் பாடியது. இதுபற்றிய இததொகை பதீற்றுப்பததென வழங்கபடுகின்றது.

பரிபாடல்—இது ஒருவகைப் பாவிசேடமாய நூலுக்குப் பெயராயிற்று. இது எழுபது பாக்களை யுடையதாய முறைய திருமால் செவ்வியன் சாரீரான வையை மதரை மேலதாடல், “திருமாத கிருநானகு செவ்வியகு முப்பத - பொருபாட்டுக் காரீரோருக் கொன்ற - மருவினிய - வையையிரு பததாறு மாமதரை நால்கிளைப் - செய்யபரி பாடற திறம்” எனப்பதின னறிக்.

கலித்தொகை—இல்கியற்றினா ஐசிரியா நல்லந்தவனா. அது “புரியுண்ட புணர்ச்சியுள்” என்று நெய்தற் கலியுனறிய “சொல்லொநிக் குறிப்பொடு முழுவொ னியறகை - புல்லிய கிளவி பெச்சுமாடம்” எச ப் றுற சொல்லெச்சமுங் குறிப்பெ ச்சமுமாகத் தம் பேரறிவு தோன்ற ஐசிரியா நல்லந்தவனா செய்ய - செய்” என்று நச்சினாக்கினிய ரெடுநதோதிபாறா னறிக் இது நல்லந்தவ ரொருவாறா ன் யிபறப்படினும், சலிமின பஞ்சுள் ஒருவிற சோதலிந், தொகை யென்பட்டது. இது நூற்றைம்பது சலிப்பாக்களை யுடையது. முறையே பாலை குறிஞ்சி முலை பருத் நெய்தல் எனது மைந்தனைப்பொருளு மறிவுறுப்பது. இதற்கு நல்லுரைசண்டார நசு கினாக்கினியர், நசுனாக்கினியர், “ஒலித்தரை சலிந் னுணர்ந்தோ ருரை ந - விசு தொகைக் கருத்தினைக் காட்சியிற் கண்டதற் - குள்ளுறை யுமமு பேனை யுமமுந் - தெள்ளிதற் தெரிந்து தினைப்பொருட் கேற்ப - யுள்ளுறை யுமத் தொள்ளிசு பொரு னைக் - கொளபவா கொளகை குறிப்பறிந் துணர்ததி - யினைச்சிப் பொருள் செய்மம் வகையையத-திறப்பதற் தெரிந்து சீர்பெறக் கொள்ளிக் - துறைப்படு பொருளொடு சொற் பொருள் விளக்கி - முறைப்பட வினையை முடித்துக் காட்டிப் - பாடிடை மெய்பாதி பாக்குறத் தெரித்துப் - பாறபட நூலின் யாப்பற யுரைத்த - நாற்பொட பெயர்ப் - பக கிடத்திப் - போற்ற வினனுரை பொருளபெற விளம்பிய” மதிதுடமம், புலவருள ளங் கவர்ந்தகொள்ளு மெதக்கி மிக் யுடைத்த.

அகநானூறு—இதன் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடினா பாரதம் பாடிய பெருந தேவனார். ஏனைச் செய்யுட்கள் மாமூலனா முதல் உலோச்சையு ரீருளாள் ஓழைப் பட்டன. ஒன்று பிலையிட நாறாறு அகவற்பாக்களை யுடையது அகப்பொருட் பா டிக்களை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இதன் முதற்கணுள்ள நூற்றிருபது பாக்கள் பரித் தியானை நிரையெனவும், இடைக்கணுள்ள நூற்றெண்பது பாக்களை மணிமீகையென மெனவும், இறுதிக்கணுள்ள நூறுபாக்க ணித்தலக்கோவை யெனவும், வழிய பற்றி இது தொகுத்தான் மதரை யுப்பூரிசுடி கிழார் மகனுவான் உருத்தரகணபன் கொள் ப்பித்தான் உககிரப்பெருவமுத். இது அகமெனவும், அகப்பாட்டெனவும், நெந்நொ கையெனவும், வழங்கப்படும்.

புறநானூறு—இதற்குக் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடினா பாரதம் பாடிய பெருந தேவனார். ஏனைச் செய்யுட்கள் செய்யா முரிஞ்சிபூர முடிநாசரையா முடிந் கொலூர் கிழார் நிறையா யுளார். இது நானூறு அகவற்பாக்கையுடையது. இது புறப்பொருட் பகுதிகளை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இது புறமெனவும் புறப்பாட்டெனவும் வழங் கப்படும்.

கல்லாடம்.

இது கல்லாடனார லியறப்பபட்டு அப்பெயரத்தாயிற்று. விநாயக்கடவுள் வாழ்குது முருக்கடவுள் வாழ்குதுளபபட்ட தூறறின டகவறபாக்க ஞண்டயது. அப்பொருட்பகுதிகளை மிகத தெளித்துரைப்பது. “கல்லாடர் செயபனுவற, கல்லாட நூறுநூல் - வல்லாசன் கததூல வந்திசுஞ்ச - சொலைய - மாமதுரை மீசா மனமுவந்து கேட்டிமுடி - தாமசைதீரார் நூறு நாம” எனனு முன்னோ செயயன் இசன பெருமைக்குறுசானமும். இத்தூறுகு மயிலே றம்பெருமாள்பிள்ளை யெழுதியவரார் முபதரிசு அகவனபாதிநாயகி லிளக்கமுறுசுனறது. இன்னும், பெருந்தேவனார பாரதந தகாயாத்திரை முசுற கடைச்சுவசிலக்கியம் பிறவு முன.

பதினொன்றாம் கணக்கு.

பன்னெ பிழாணக்களையா “நாளை நாளமணி நாளாறப தைநீண்டுப் பாலசிறு நாளாவ பழமொழி - மாமூல - மிகலைய கருகிடி னேலாதி யென்பேவ- னைநிலைய வாவறக் கணக்கு” எனபுசுற னறிசு. இதில் கொல சாளுயெனப தூலம் பாடம்.

காவியநிகரம்

தமிழக காவியஞ் சிவசாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டகேகை, வளையாபதி, குளாமணி, திருச்சுவடிகள், உடக முருகுல வுள் இக்காவியங்க டொலாபயியலில் வடிப்பபட்டு மேசுருதி கவசுது தமிழ்ச்செயற் பிரயோகம் பெருமபாறா நூலிற் கவசுசெயல் சிலவற் பல்புசு ததுணடங்கக்கொண டெகவியன கிது வைவாக்கிய முறலியவைகளை நனறறிவுறு கவன.

சித்தமணி.

இது சைனகாவியம் துதுவாசரிடா சைனமணியவரான திருசாகத்தேவா. இவர் சைவராய்நுதது ஆருகச்சுராயினரெனபா சலா. அது பொருநராமை வைத்தகாவிய தூணமறுபடுக சாணசு. இக்காவியத்தலைவன சீவகனெனது மோ றரசன. இக்காவிய மவன் பிறபெழுமுவாயாகக் கடுகடிய திறவாய்க் வள்ள க்கைசு கூறுவது. இது கடவுள்வாழ்குது அலைவடகம் பதிக்கெனபவற்றிற் சாமக னிலம்பகம், கெடப்கைசுயிலம்பகம், காக்கருவா துலையபகம், குணமாலையிலம்பகம், பதுமாலையிலம்பகம், கெமசாயிலம்பகம், கைகமாலையிலம்பகம், மீமலையிலம்பகம், சரம று மலையிலம்பகம், மணையிலம்பகம், புமலையிலம்பகம் இவசையிலம்பகம், முத்தியிலம்பகமெனனும் பதினொன்று நிலம்பகங்க டுடைபத.

கடவுள்வாழ்த்து— சித்தசுரணை அருச்சுரணை சாதுசுரணை தனமசுரணை அசுலுயசு.

பதிகம்— சீவகன உதையைய கொஞ்சுகு கூறுவது.

நாமகளில்பிந்தம்— சச்சுந்தன ஏமாநகத்தாடில் இராமபுரத்தி லுதிது சுச் செங்காலசெலுத்தி விசைகடபெனனும் பட்டபுரசி காமகடவழிந்து கடடியகாரணென்று மனமசுனை ஆரசு நட்டித்த நிறுவி அவனா கொலையுண்டதூலம், சீவகன அயவறசு அயவன் மனைவி விசையைபாற நேறுனித செயவகற்றத்தா நுபநது வளாந்து பல்லை கற்று நிலவிட தூலம், கூறுவது. இது சீவகன் நாமகளை கூடிய வரலாறு தெரிந்தலின், நாமகளில் பக்கமெனமுயிறு, நாமகளைக் கூடுனதெனறது அவன் கலைபயிதரி நிலைகூடியதெனறவாரும்.

கோவிந்தையிலட்பகம்— சிவசனிரைமீட்டுபு புழம்மாலைக்குத் தனமுமுன் புகழ்ந்துக்குக் கோவிந்தையெனனு நந்தகோபன மசனை மணஞ்செய்தித் வரலாறு கூறுவது.

காந்தருவத்தையிலட்பகம்— சிவசன வித்தியாதரவேந்தனன சலுழவென மசனை காந்தருவத்தையை வினை வென்று அவனை மண்மாலேக்குடி அது பொருள் வர சிவசனப் போரிற் புறங்கண்டு அவனை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

குணமாலையிலட்பகம்— சிவசன பொழிலாடிற் குணமலை சண்மனம் புழந்து அவன் அசனிலைகமெனனுக் கட்டியங்காரன பட்டக் கனிந்து கோடபட்டிழி யத் தனதிரேறிச் செருகடகங் கிலகதி அவனை மணஞ்செய்து வரலாறு கூறுவது.

பதுமையிலட்பகம்— சிவசன சுதஞ்சனெனனனாரு செவனா கட்டியங்காரன யாப்புறுத்த காவலிற் தப்பிப் பட்டெயப் பாய்க்கிற போது பலவயத்தயசுதச் சந திராசனாகக் கரசனான தன்பதங்கள் பதுமையப் பாப்புவிட்டமரத்தி யவ்வையிற் கோபுசுநி அவனை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

கேமகரியிலட்பகம்— சிவசன துகடாடினனன செமராபுரம் புழந் சநக கர் வணிகன சுபசகூரணமகன கேமசரி ஆடவறியேனனை மாணமையிப் பெய்ந்துப் பணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

கனகமாலையிலட்பகம்— சிவசன மந்திமேயுதை பாராற்றெடுத்திப் பாராதிபுண தடமித்திரன குமாராகத் திறக்கல் ராஜிபப் பட்டிபு வணிகர அவன் மகன் கனகமாலையாக் கலிபாணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

விமலையிலட்பகம்— சிவசன தண்டசுரனின் மெய்திற் தாப சிவசனையெய்த தரி சித்த அவன் வரமபெறுதத் தனனாக ஏமாந் காட மராசமாரத்த டுளாபாற் செல்லுழி ஆணின்ன சாகரத்ததன் மசன விமலை சைவகப்பட்டு அவனை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

காமதீரயிலட்பகம்— சிவசன தனசண்ணையித்தித்திற் பரிந்த ஆடவற் சின ந்த அவாக் கூடலோமபென எனறு விரத்தஞ் சாதித்தாள் நரமநதிரியை வேடமன்குமற் புக்குக் கிதநாடகங் காட்டி மயங்கி வந்துவயாற்றிய வரலாறு கூறுவது.

மண்மாலையிலட்பகம்— சிவசன மந்திமேயுதை பாராற்றெடுத்திப் பாராதிபுண வரவழைத் கட்டியங்கார டுளலை என்க அதற் பொருது போற் திது வாய்த்த பொழுதென நெண்ணித் தமியிற் போதா தமியேன் சுப பாய்க்கப் பட்டையமையப் போந்து இராசமாபுரத்தோரால் கணங்கண்டியப் பாய்க்கல் பசாவின் தன் குழ்ச்சிவலையின் வாதகப்பட்டு கட்டியங்காரனென்று மடக்களிறின்முன் சிவ துதிவறபோல கெளரினன அவன்படை பப்பொருது அவற்கொன்று மணமக் குறிமை எய்தியதும, கூறுவது.

பூமகலையிலட்பகம்— சிவசன இராசமாபுர வரணமனை புந்ந வேத்தனைவ சந்நத் திகாத்தனமேறி மணிமுடிக்கு மனபைதபுநத் வரலாறு கூறுவது.

இலக்கணையிலட்பகம்— சிவசன காந்தருவத்தனை குணமலை முழவிய தேவிமாரோடு பதுமை முதலிய தேவிமாரையும் இராசமாபுரத்தாரணமனையிற் தலைக குழைத்துத் தன்மாமன்மகள் இலக்கணைபை மணந்த இமமாதராரோ டின்புற்றிருந்து

அரசாணி திறப்புநீதாக்கெல்லாம் வளனும் வரிசையுமுதவி அங்கண்மாரூல முய
பபச் செங்கோல செலுத்திய வரலாறு கூறுவது.

முத்தியிலம்பகம்— சீவகன் தத்தை முத்திய வுத்தம் பத்தினிமார்வயிற் சற்
புத்திரரபெற்றது சேரலெவ்வையாடமுன் மேவி ஆட்டயாநதுருபழிச், கடுவன்குர
நாடு கன சாதன மாத்தகுப பொறுநிறன்னென் வயங்கும டலாவின்னச்சுனி நல்கா
நியபச சேரலெவ்வையாட முன் டோந் சசுனி நயபச டோந் கர்வனை மநதுயோடோடமுச்
சீவகன் மநதுநயபபது கணனி, வெறுகையில் வெறுகண்கையத்தக, கைப்பழமிழந்த
புறநாடு நயபபவலிநாடு கடமுடநகரநிலை டோந் கூறு, துசகாவலன் அகனைகொன்று
அரசு நேபெடதுப வெறுகைநெடாடாந், கலிபரா வசத்தநாய மாநிமாநிச் செல்லு
மாணபிராபு அரசு பொறுநிறன்னென்று திற அ அருகன் திருவடி யடைபும அறம்
டெனிய கசியடைநக வரலாறு கூறுவது.

திருவகுடி நரசரணடார மதவரடாநிபய பாரத்தவாகி ரச்சினாகுகினி
யக துவையுரை செவடி வின பெறுநி புத்தகடமுச் சேரனமுடிபு விளக்கிமேற்கோ
ரகாடமுப பெருநிலையச் செவடிதக கடு நுசுடகத்தாநிச சிந்தாமணிககு நகநா
விளக்காம.

நிராவிடப்பிரகாசிகை.

திரு முத்தியிலம்பகம்— சீவகன் தத்தை முத்திய வுத்தம் பத்தினிமார்வயிற் சற்
புத்திரரபெற்றது சேரலெவ்வையாடமுன் மேவி ஆட்டயாநதுருபழிச், கடுவன்குர
நாடு கன சாதன மாத்தகுப பொறுநிறன்னென் வயங்கும டலாவின்னச்சுனி நல்கா
நியபச சேரலெவ்வையாட முன் டோந் சசுனி நயபச டோந் கர்வனை மநதுயோடோடமுச்
சீவகன் மநதுநயபபது கணனி, வெறுகையில் வெறுகண்கையத்தக, கைப்பழமிழந்த
புறநாடு நயபபவலிநாடு கடமுடநகரநிலை டோந் கூறு, துசகாவலன் அகனைகொன்று
அரசு நேபெடதுப வெறுகைநெடாடாந், கலிபரா வசத்தநாய மாநிமாநிச் செல்லு
மாணபிராபு அரசு பொறுநிறன்னென்று திற அ அருகன் திருவடி யடைபும அறம்
டெனிய கசியடைநக வரலாறு கூறுவது.

மணியோகலை.

இது மதுரைச் சுவாணிகன் சுகதுருநிடரயிய யோர் பெளத்தநாவியம். இக்
காவியமுடைய மதுரைமான் மணியோகலின் அபபெயாததாயிற்று. இது மணி
மேகல் நகரத்தாநிப சுவையுநகர் துபாகிய ணண்குக்கு முகதை பூழ்மணியையுள்
விளந்த முறை கேட்கியையராமகிய மெய்தக ஹந்த சுவத்திற் பூணக புத்ததநுமல்
கேட்கிய பவத்திற மதுகை சோதமதைப டொருநாக வுடையது. இது விழாவனற

கூதை, ஊரலருரைத்தகாதை, மலர்வனமபுக்ககாதை, பனிககனறபுக்ககாதை, மணிமே
கலாதெய்வம் வந்து தோன்றியகாதை, சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை, தூயிலை
முப்பியகாதை, மணிபலவத்துத் தயருறமகாதை, பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாதை,
மந்திரங்கொடுத்தகாதை, பாததிரம்பெற்றகாதை, அறவணாததொழுத்தகாதை, ஆபுத்தி
ரன்றிற மறிவித்தகாதை, பாததிரமரபு கூறிடகாதை, பாததிரங்கொண்டு பிச்சைபுக
காதை, ஆதிரைபிச்சையிட்டகாதை, உலகவறிவி புக்ககாதை, உதயகுமர னம்பலம்புக்க
காதை, சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாகக்கயகாதை, உதயகுமரனைவாளாலெறித்தகாதை,
கந்திற்பாலை வருவதுரைத்தகாதை, சிறைசெயசகாதை, சிறைவிடுகாதை, ஆபுத்திரகாட்
டைந்தகாதை, ஆபுத்திரகோட்ட மணிபலவமடைந்தகாதை, எருமிமரகா புக்ககாதை,
சமயக்கணக்கர் தந்திறக்கோட்டகாதை, சச்சிரமரகா புக்ககாதை, உதயகுமரபுண்டு சரும
ங்கோட்டகாதை, பவத்திறமறுகைப பாவைநோற்றகாதை பெண முப்பாணபுகுத்தகாமை,
அறநே ஸ்தோதர; பொய்யடிமையிலலாத புலவரான சீததலைச்சாத்தனா இவ்வவைதிக
பெளத்த புறச்சமயப பொருளபற்றிக் காவியகு செயா தெனைபெனின, — மணிமே
கலை வண்ண நண்ட புலவராகலானும், அப்பொ டுத்தக காவல ரிது பாடியருளுந்
வெண, வெணமுதலானும், மணிமேகலை யாக்கைநடையாமை மேலிட்டு வலவராகியந்
தவம் பேணிய வரலாறும் பிரவும் உலகுக் குணாததலவேண்டுமெனனும் கருத்துத் தம
மைத் துரத்தலிடுவும், சாத்தனா ரிது யாத்தன ரெவச, மறுதல் சாத்தனா பெளத்த,
மெய்யென்று காட்டலவேணடி இங் யாத்தல் ரென்பது. “து. ஸ்னிழி நாட்டச தூத
யோன முதலாப - பதிவாழ சூச்சககூட செயவ நீறாக - வேறுவெறு சீட்டயின வேறு
வேறு செயவினை - யாற்றிமரபி னறித்தோர செய்யுமின” எனது சிவபரத்தவமு மித்
னுட் சாத்தனா ரெடுத்தோதினா.

தூண்டலப்பதி.

இது பெளத்தகாவியம். இவ்நூறசெய்யபுகள் லெற்றோரெனறு விவ்ருணசி,
திப்பரபக்கவரையிலும் பிறுணகிம வுரைபாசிரிசாடப எடுத்தோதிடக காண்குள முல்
நூனமுழுதம் வழங்குக்காண்குறிலம்

வினாப்பதி.

இதில் ஓவ்வோர கூறு மேற்கொள்ளு முன்னுருநகரின் வர்த்து உளங்
ன்ற முனதி நூனமுழுதம் வழங்குக்காண்குறிலம்.

தூண்டலப்பதி.

இது சைனகாவியம். தோலாமொழித்தெவ ரிபறியது. இச்சாலியத்திலவன
பயாபதி. இவன் சகவகண்ணை மேகவண்ணெனனும் புத்தாரிருவரைப் படம் வர
லாறும், இவரு ளின்யோளுந் திட்டெனனும் மேகவண்ணை மாயசய்யதை உயத்
செய்த பராஜகிரமுவரலாறும், இரத்தாபுர விஞ்சையா யவருளவகா சயாபவைபென
னும் பொற்கொடியை வேட்டவரலாறும், அவன் அச்சவகண்டை முசுலிய பசுமன
ன்றைப் போரிடாத்து வெனியாலே குடிய வரலாறும், தனம்கட்குச் சயமவர
நாட்டிய வரலாறும், பயாபதி நிலையாமை நோக்கி யரசுரிமை துறந்து அருகன்றநெறி
தோந்த வரலாறும், அருகரணாகதியெய்திய வரலாறும், இது நீக்கூடும்.

இரதவம் மீதம்.

இது வைதிககாவியம். ஈழநாடு யாழ்ப்பாண நல்லூர்க்கரசனா பரராசசே
கரன் மருகன் அரசசேகரி யுயற்றியது, வடபொழியின மகாகவியான சாளிதாச ரிய

றதிய இரகுலமமிச்சாவியத்தை மூலமாகவுடையது. சாவியத்திலேவர் இரகுபூபதியும் அவனவழித் தோன்றலாகலும், இது சூரியகுலத்திற் பிறந்த இடசுவாகு குலத்தோன்றலான திலிபன் தோனுவழிபாடாற்றி இரகுபூபதியைப் புத்திரனாகப் பெற்றுப் பரிமேதமியற்றிக் கதியடைந்த வரலாறும், இரகு திசுகுவிசயங்கொண்ட வரலாறும், ஆவற்கு மசுக்கு வந்தது என்பன பண்டையொ டெழுந்த போயப் பற்றேய மன்னர் திறைகொண்டு விடாபடவரசன் மகன் இந்நதமதி மாலையிடப்பெற தவகை கடிமணம் புனாரநது அது பொழுது எதிர்ப்ப பனசுவேந்தரைப் புறங்கண்டு தனைக் கெடுத்திய வரலாறும், இரகு புறங்கு திபுறவரலாறும், இந்நதமதி தனனாய்களுநிச் சோலை வினையாட்டயாறநதழியற் பரசகயாபு நாரதன் பிணைநீது கிடந்த சிறப்பபுறநார மெப்பபட்டிப் பிறப்பு நீங்கிய வரலாறும், அவனுக்கு இந்நதமதி வயிற்றிறநேனறிய சுந்தரப்புகவனனை தசரதன் லேட்டமப்பாய முனிசாப்பேற்ற லேரலாறும், அவன் புத்திரவேளவி புரிந்தது சீராமசுந்தரன் முத்திய நாலவறையும் பெற்ற வரலாறும், திசை வனம்புக வரலாறும், இவனனை சமபு-ன் வந்தையுண்ட வரலாறும், இராமன் பரிமேளவியெய்த வரலாறும், நசுனெய்யத்தொட்டிய வரலாறும், அவன் நாகராசன் றந்த வாசுலயங் கொண்டு நாக கணனிகையை மணந்து முடிசூடி யுலகாண்ட வரலாறும், பிறவும், எடுத்தோதும்.

நாந்நதம்

இது னைச்சொல்லியம் இந்நதவெய்தான அதிபிராமபாணடியன். காவியத் தலைவன் றனசுகந்தரவாத்த இந்நதோபாக்கியானம் வியாசமாரத்தது லோதபபட்டது. இது றானன் குணமாட்சியும், அவன் விராபயநாட்டாசனம் மட்டயநதையசு சுடம் வரத்தகர கூடியவரலாறும், அதுகண்டு பொருது பொரவெதாரநத சுராத்பரையு நராத்ப ளையப் பட்டிரிப் புறங்கண்டவரலாறும், பட்டிரேருப் குதாமி நாகிநகரிழந்த தமயநதி பீமபிற் காஞ்சென்றவரலாறும், ஆண்கிசு திவினையாலவட்டணநகவரலாறும், பின் னை வெளியாட்டான் பட்டிரி வவகை தலைக்கூடியவரலாறும், மீட்டி மரசரிமை யெய்திய வரலாறும், நாட்டி யுரைக்கும்.

புராணவிலக்கியம்.

புராணம், உபதேசகாண்டம், வாயுசுந்தரிதை, பிரமோத்தரகாண்டம், காசி சுண்டம், பீமபுராணம், சாளுதிபுராணம், திருத்தணிகைப்புராணம், பிரபுவிகு லேழ் ந புராணவிலக்கியங்கள் பாய்வுகள் இப்புராணவிலக்கியங்கள், தொல்காப்பிய வியாபயாணம் முதலான சுவகச்செய்யுட் பிரயோகம் பழைய காவியப்பிரயோக வட்டணியப் பொருந்தி வடகொன் மிக விரைய வேதாக்கம்பொருளுட்கொண்டு அல விரையக வட்டணியு நடப்பனவாம்

சந்தப்புராணம்.

இது சுசுந்தரப்பசுவாசாரியரால் வியற்றப்பட்டது. இது வடமொழிக் காதப்புராணத் துசு பங்கரசுநரி வதியிலுள்ள அதுமுக்ககடவுள் சரித்திரமோதலினை, கந்தப்புராணமெ னப்பட்டது. இது உறபத்திகாண்டம், அசுராண்டம், மகேந்திரகாண்டம், யுத்தகா ண்டம், தேவகாண்டம், தக்ககாண்டமென வாறு காண்டங்களுடையது. இதன் செய் யுட்கள் பதினாறத்தின் மிக்கன. இது அதுமுக்ககடவு டுறவவாதார வரலாறும், சூர பனமன் காசிபுணரிவறகு மாயையாற நேருனி வீர வேளவி செய்து சிவபிரான் பால் ஆயிரத்தெட்டண்ட தூறறெட்டுகங்காறும் ஆளும் பெருவரம் பெற்றதத் தேவ லரசு சிதைசெயது அரசுபுரிந்த வரலாறும், அவனை அதுமுக்ககடவுள் பொருது

வென்று துட்கொண்ட வரலாறும், தேவர் சிறை நீக்கி அவரை வின்குடி யேற்றிய வரலாறும், அறுமுகக்கடவு டெய்வயானை வள்ளிராயகி திருமணம் புரிந்தருளிய வரலாறும், இத்திரகுமாரனான சயந்தனுக்கு வியாழப்புக்ததேன அசுரா சிதைப்பட்ட தந்தைகட்காரணம் கூறிய வரலாறும், பிறவும், கூறும். இது அறுமுகக்கடவுளை மகி ள்மையெல்லா மறக்க நெல்லிக்கணிபோல எடுத்தது விரித்தனரைக்குந தீவ்ளிய புராண மாய்த் தமிழ்ப் பெருங்காப்பியமாய் நிலவுவது. இஃகன செய்யுட்கள திராட்ச கதவி இட்ச நாளிகேர பாகக்கள கொண்டன. இது நவிரெறு நவிரெறு நாராயம் பயப் பது, பயிரெறும் பயிரெறு மறுமுக்கடவு டிருவடிப் பத்தி ஞானம் விளைப்பது. கச்சியப்பசிவாசாரியர் சாலிவாகனசகாபதம் எழுநூற்றில் இஃகனை யியற்றி யரவ ித்தரி னார். அரங்கேற்றமிழத் திகடசக்கரமெனனுந் தலைச்செய்யுண முதற்கண்ணதான திசு மென்னுஞ் சொல்லிமதி முகரந் தகர வல்லெழுத்தின் முன் டகரமாய்த் திரிந்ததற்கு விதி தொல்காப்பியத்தி லிலையென்று அவ்வரவகிஷுள்ள புலவ ரொருவர் தடை நிப ழ்த்தினு ரென்றும் கச்சியப்பசிவாசாரியர் “இஃகடை நியாயமாயினுங் குமாரோட்டத் தழிகள் அங்ங் வா நெடுந் தருளிச்செய்ய நாமுந் தகோணிப் பாடினா மெல்லெ டின்னடை குற்ற மாராய்தன முறையனது” என்று விடை நிகழ்த்துஞ் சென்றது சிவ கூறும். ஆண்டு முகரந் தகரத்தனமுன் டகரமாகத் திரிந்தது விக்கசகரமெனனு மெதுகை கோக்கி யாகலின், அது தொல்காப்பி ய விதியாமனறி விராசுமனா செனச. இன்னே ரன்ன செய்யுட்டிரிபுகள், “கிளந்த வல்ல செய்யுளுட் டிரிம்பும்” என்னு மெதுப புறனடையா லமைத்தது கோடரபாலன் வெனக். இங்ங்ங்மன்கலின், அங்ங்ங்ம புல வர் தடைநிகழ்த்தினு ரெனபதுங் கச்சியப்பசிவாசாரியர் இங்ங்ங்ம விடை நீசுந் தினு ரெனபதுங், பொருநதாமை யறிச. இப்பொருநதாமைப மேலுந் தடைவிடை களால் விரிக்கிற பெருகும்.

உபதேசகாண்டம்.

இது சங்கரசங்கிதையின் ஏழாவது காண்டம், ஞான முதலியோர் முன்னே வரலாறும், விபூதி ருத்திராகக் மகிமைகளும், சிவநாமமகிமையும், பிறவும், எழுந்தோறு வது. இதனை மொழிபெயர்த்தப பாடினா கோணேரியப்பா.

வாயுசங்கிதை.

இது சிவபுராணம் பத்தனுண முதற்கண்ணதான சைவபுராணம் துளையு. சைவபுராணம் வித்தியேசுவரசங்கிதைமுதல் வாயுசங்கிதை யீராகப் பன்னிரண்டுசுற கிதைக்குடைத்து. பன்னிரண்டுங் இறுத்க்கண்ணதாய் நிலவு மிவ்வாயுசங்கிதை குல சேகரவரகுணராமபரணடியனாற நயிழில் மொழிபெயர்த்தப பாடப்பட்டது. இங் பூர்வகாண்டம் உத்தரகாண்டமென வரண்டு கூண்ட நிக் ளுண்டது. இஃக சிவபரண துவமுஞ் சிவோபாசனையுஞ் சிவாகமமகிமையுஞ் சிவநீக்கைப் பெருமையுஞ் சைவாசாரி யாபிடுகமுறை முதலியனவு நன்குரைக்கப்படும்.

பிரமோத்தகாண்டம்.

இது சிவபுராணம் பத்தனு ளோதப்பட்ட பஞ்சாங்கமகிமை, சிவராததிமகி மை, பிரதோடமகிமை, சோமவரவிரதமகிமை, சிவமேயுநிகிமை, விபூதிமகிமை, உமா தேசகாபூசைமகிமை, உருத்திராக்கமகிமை, சீருத்திரமகிமை முபலியவைகளை யெடுந் துரைப்பது. இதனைத் தமிழின் மொழிபெயர்த்தியற்றிஞோ வரதுங்குமாமாண்டியன்.

காசிகண்டம்.

இது கார்ச் சட்டப்பட்ட கரிகண்டம்கிமை றுறலுவது. பூவகாண்ட முத்தர காண்டமென விரண்காண்டாக றுறடைது. இசில் வாராண்சிசகிபபும், கண்ண யினம்கொடியும், மகவிரிககணமும், அவா கற்பொருக்கமும், பிரமசரிபநெறியும், இல் லெநெறியு, பொதுவான வைகிச்சாரமும், யோக்யொருக்கமும், முத்திமணடவர லாறும், பிரவம், எடுதே ராதபபிடம்.

செய்திப் பானம்.

இது சிசுபரமானமிய தூதராவது. கோயிலெனினுரு சிசும்பரமெனினு மொக்
றும் இது விசாகசிரபாசமுனிவா பதஞ்சலிமுனிவா ஆனந்ததாண்டவர தரிசித்திய
யலிலெனடி யருந்தலய பரிபுடையம், அவசரப் பரமசிவன சிததபயில் விளங்கி
யருண்டை தரிசிப்பிசு தயாயக்கொண்டையையும், சிவசுவமைன சிவகந்தை மூழ்கி யிர
ணியயவன டுப முனிவனிருவ ருபத்தேசமும் பெறுத தாண்டவங்கண்டு நடராசருக்
குத தருகோயிலென்து நித்யு நைமித்திக புனச விழாச செயதமையும், தடராசர்
தீருவத கொழுநாபாதி மூவலகு மொரு குடைக்கீழாணி நின்பெறமையும், எந்
கோதம. இசைப சமீபின் மொழிபெயாத்தப பாடியருளிஞா உமாபதிசுவாசாரியர்.
இன்ன பவச சிவநாத முண்பொருவக் ஸ்ரீநுனையாக வேதபட்டண ஆண்
டாணதிப பவ வர்

காஞ்சிப்புரானம்.

இது கார்த்திகை சனநாதமாரதங்க்கையிற் சாஸிவாண்டக்திற போந்த காலஞ்
ராசாபிபுத்திரத்தினைக் கழிப்பின் மொழிபெயராகது பாடி ஞா சுகிரியா சிவஞான
பெயர்க்கள். இங் கொங்கருங்கிப் பொருள் விந் தி நவின் றோட்கிளிதாயத் தருமுறைகளி
லுந் தவ்வல்கையுள் ற முபா ரணமொழி டணர்ந் தேதாகம விழுப்பொருள பய
நத் தவ்விக்கைய ிடவரையா வயங்குவது தொல்காப்பிய விதபிரையாகநு செய்யு
டகட்டாறு நூல்களும். அகத்தனைமரபு புறத்தனைமரபு மிகத் துறைபடுத்தரைப்
பது வைத்துமொவ் மொழுகக் கெம்பெருக் கிளப்பது. வைகவித்தாரந்தத் தனிப்பொ
ருள் சொல்லிற் பெரிப்பது. பிறகாலது நல்லிசைப்புலவர் நாடு நகரச் சிறப்பும்,
பைத்துக்கையமபுரம், சிவசரியை கிரியை போக ஞானவொழுக்கும், பாடிப் பெருமை
பெறுதல், இவ்வாறு நூற்கஞ்சிற்றபும் வைத்துக்கையமரபு வாயபாடு சரியை கிரியை
போக ஞானவொழுக்க அனவொருந் மடிப்பாடாக்ககொண்டெனின், இதனபெருமை
புலம்பிறரைதல் புலவராக சென்றனது.

திருத்தணிகைைப்பாணம்.

இது கார்த்துட்பட்ட சுகரச்சங்கிதையின் பிறகுதிறந் போதத் தணிகை
மானமிய நுலுவது. சொல்லானும் பொருளானுந் தோமற னல்கைப்படுவார் நாய்
டிய காவியங்குரு நடுநாயகமாவது. வைதிசுமரபுரு சைவமரபும் வல்லவாற்றினெல
லாம விளக்குவது. புறத்தணையு மகத்தணையும புலவகொளப போதிப்பது. முரு
கக்கடவுள் அருவியையாடன முறதவெடுத்தது மொழிகுவது. சரியை கிரியா யோக
ஞான நாற்பாதிப்பொருளும் பாறப்படவெடுத்தது பசருவது. இதன்செய்யுட்களெல்லாம்
இச்சபாக நாளிகேரடாக நண்ணி நல்ல சொல்லணியும் பொருளணியு மெல்லையின்று
விளங்க விரப்பன. இஃதியுறையு கிரியா சிவஞானயோக்கன் முதன்மாணுக்கரான

சச்சியப்பமுனிவர். இந்நூலாசிரியராகிய சச்சியப்பமுனிவர் விநாயகபுராணம் டேஸ்ராப் புராணம் திருவாணைகாப்புராண மெனனுஞ் செந்தமிழிலக்கியங்களுஞ் செவவிதனியற்றியிட்டார்.

பாபுலிங்கலீலை.

இது உருத்திரன் கூறும் விளங்கிய அல்லமத்தேவன் உழையின் கூறும் விளங்கிய மாயையோடாடி மற்றவள் வலிபுறங்கண்ட வரலாறும், வீரசைவ மாசேசுரரானான் சுரணர் பலர்க்கு அவன் ஞானோபதேச மருளிய வரலாறும், பிறவும், எடுத்தோதும். இஃது ஓர் ஐக்கியவாத சைவ புராணம். இஃத்யற்றினா துறைமங்கலச் சிவபிரகாச முனிவர். இஃது சொல்லணி பொருளணி நிரம்பியதோர நல்ல காவிய ரததன்ம.

இன்னுஞ் செந்தமிழிலக்கியமாயுள்ள புராணங் கூடாப்புராணம், இலிங்கப்புராணம், சூசங்கிதை, சேதுபுராணம், திருவிளையாடற்புராண முதற் பலவுள்,

இதிகாசலிலக்கியம்.

இதிகாசங்கள் இராமாயணம் பாரதமென விரண்டாம்.

இராமாயணம்.

இது வடமொழியில் ஆகிகவீரகசனென துலசம் போற்றும் வானமீக யெனறு முனிபுங்கவனாலியற்றப்பட்டது. உதத்தமிழ்புலவரான சம்பநாராற்றமிழின் மொழிபெயர்த்த அப்பெயரானே பாடப்பட்டது. இது வீராமசந்திரன் தசரதச்சகிரியாததி புத்திரனாயவதரித்தச சீதாபிராடிகைய மணந்த வரலாறும், அசுரீராமசந்திரன் மருதரை சூழ்ச்சி வழிபட்டிக கைகேசி செய்த சூழவினையா னாழ்ந்த காரி சென்ற வரலாறும், ஆண்டு இலங்கை வேந்தனான இராவணன் மாயம் புணர்த் செய்திச் சீதாபிராடிகைய வவவிப் போகத் தயமுழந்த கிட்கிரதை தலைக்கடிய வரலாறும், ஆண்டு வாலியைக் கொன்று சுசுதிரீவ னடபெய்தி யனுமானே தாதிற் போகச்சீதாபிராடிகையா டீண்டு வித்த வரலாறும், அனுமான சீதாபிராடிகைய யிலங்குகயிற் கண நிருக்காடிகுச் சூனாமணி நல்கி யாறமுவித் தரக்கரை நுருக்கி யிராமசந்திரன்பான மீண்டு சிந்தையநடவிலை நின்றமாதது கூறிய வரலாறும், இராமசந்திரன் குரகஞ்சினத்தோடு பண்டயகமந்து சேதுபந்தன் மியற்றி யதனவழியா லிலங்கை தலைக்கடி இராவணன் முதலியாரை வதைத்தச் சீதாபிராடிகையச் சிறையின்கு மீண்ட டெயாததி தலைக்கடித் திருமுடி சூழ புலகாண்ட வரலாறும், பிறவும், கூறும். வடமொழி இராமாயணம் வானமீக வரச புஞ்சமாக வியற்றிய வுத்தம் காவியமாகலின், சம்பநார அமலுலராமாயணம் சுலோகமதர நன்று தமிழி யொன்பான் சுவையுமொன்றொரு நதிக மென நிம்பாமா நில்லக் கலிக் கெடுத்த வித்தியற்றியிட்டார். சம்பநார தமிழ் நன்குணர்ந்த கவிஞர் சிகாமணியாகலின், தமிழிராமாயணத்தி லாண்டாண்டு நரங் நசர வானனை பொழில்வானனை காலவாணனைகளு முலக நீத்களும் பிறவுந் தாமே மேவரக கொண்டு கவிஞர் செய்திட்டார். இதன் செய்யுட் பெருமபாணமையான இடசபாக நாரிசேரபாக நண்ணி நடபன். இது வடமொழி ராமாயணம்போலப் பாலகாண்டம், அயோத்தியகாண்டம், ஆரணிககாண்டம், கிட்கிரதகாண்டம், சுந்தரகாண்டம், யுத்த காண்டமென ஆறு விபாகங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுப் பதினாறுத்தின் மிகக் செய்யுளுடைத்தாய்ப் பெருங்காப்பியமென வழங்கப்படும் பெருமையுடையது. இதன் உத்தர காண்டம் ஒட்டக்கூதராரற் தமிழின் மொழிபெயர்த்துப் பாடப்பட்டது. இது இராம சந்திரன் முடிசூழப் பரிவேள்வியாற்றியதும், பிறவும், கூறும்.

பாரதம்.

இது உடமொழி விவாச மொழிபெயர்ப்பு ஒரு ஐதலுவது. கல்விபுரணாராறு நல்லபிள்ளையாறு தமிழின் மொழிபெயர்ப்பு தப்பொரா லியற்றப்பட்டது. இது ஆதிபருவமுத சுவரதாரோகண பருவயிறுசியாசப பன்னெட்டிப் பருவங்களுடையது. ஆலுறா ஆதிபருவம், சபாபருவம், ஆரணிபருவம், விராபருவம், உத்தியோகபருவம், வீட்டுமருவம், கரோணபருவம், உண்பருவம், உலிபருவம், செளத்தகபருவமென்னும் பத்தம் விலிபுரணாராலும், சீபருவம், சாசுபருவம், அனுசாசனிகபருவம், அசுவமேதபருவம், ஆசிரமவாசபருவம், மௌசலபருவம், மகபிரதானிபருவம், சுவாங்கரோகணபருவமென்னுமெட்டி நல்லபிள்ளையாறு மொழிபெயர்ப்புக்கப்பட்டன. இது நான்குவேதாசத்தங்களுக்கும் சரித்திரங்களை மெலிட்டு அறிவுறுத்தலின், ஐந்தாமவேதமென வழங்கப்படும் இதன்கட பலகலைகளின் சாரங்கமுத புருடாசத்தங்களு நனது வெளியிடப்பட்டம். இவ்வத் தமிழ்ப் பெருங்காபியாராச சான்றோரது போற்றப்படுகின்றது.

பல்வகைப்பிரபந்தவிலக்கியம்.

கவிநகரத்தப்பரணி நளவெண்பாட்டோலு முன்றார பிரபந்தங்களும், குமரகுருபரமுனிவர் நியற்றிய பிரபந்தங்களும், சிவப்பிரகாசமுனிவர் நியற்றிய பிரபந்தங்களும், சிவஞானியோகிக் கியற்றிய பிரபந்தங்களும், அவர் நனமானாக நியற்றிய பிரபந்தங்களும், இவையெல்லாம் பிறவுஞ் செந்தமிழ்ப் பிரபந்தவிலக்கியங்களாம்.

தமாதருபமுனிவார்நியற்பிரபந்தங்கள் திருச்செந்தூரக் கந்தாகலிவெண்பா, மீனாட்சிமமை பிள்ளைத்தமிழ், மீனாட்சியமமைமுதம், மீனாட்சியமமை யிரட்டைமணிமாலை, மதரைக்கலம்பகம், நீதநெறிவிளக்கம், திருவாரூர் நானமணிமாலை, முததக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ், சிதம்பரமுமணிக்கோவை, சிதம்பரச செய்யுட்கோவை, சிவசாரியமமை யிரட்டைமணிமாலை, பண்டாரமுமணிக்கோவை, காசிக்கலம்பகமென நியற்றப்பட்டன.

சிவப்பிரகாசமுனிவார்நியற்பிரபந்தங்கள் நல்லாநானமணிமாலை, திருச்செந்தூரத்தாதி, மூட்டை, உபாதி, நன்னெறி, திருவெண்கைக்கோவை, திருவெண்கைக்கலம்பகம், திருவெண்கையுலா வென்றித்தந்தன.

சிவஞானயோகியார்நியற்பிரபந்தங்கள் அரத்ததாசாரியர் சுலோக பஞ்சக மொழிபெயர்ப்புகல, சிவதத்துவவிவகம், சோமேசா முதமொழிவெண்பா, குளத்தார்ப பற்றறுபத்தந்தாதி, இளைசப பற்றறுபத்தந்தாதி, சலசைப பற்றறுபத்தந்தாதி, செவடிமுகிவிரையாபிள்ளைத்தமிழ், அமுதாமபிகை பிள்ளைத்தமிழ், தருவகம்பரந்தாதி, திருமுல்லைவாயிலந்தாதி, தருத்தொண்டா திருநாமக்கோவையென நியற்றப்பட்டன.

சிவஞானயோகிகள மாணுக்கா பிரபந்தங்கள் தணிக்கையாற்றப்பட்டை, துணைசைக்கோவை முதலியன. இவற்றுள், தணிக்கையாற்றப்பட்டை கச்சியபமுனிவராலும் துறைசைக்கோவை சுப்பிரமணியமுனிவராலும் நியற்றப்பட்டன. இவை தொல்காப்பியனாரான யியற்றமிழிலக்கியமாய்ச் சங்கச்செய்யுட பிரயோகம் யாண்டும் பயன்று சொல்லணி பொருளணி துறையிளங்கு நல்ல தமிழ்ப்பிரபந்தங்களாம். இவற்றுள், குமரகுருபரமுனிவர் பிரபந்தங்களுஞ் சிவஞானயோகிகள் பிரபந்தங்களும் வேதாந்தத்தெளிவாறு சைவசித்தாந்த நுண்பொருள் விளக்குங் கொழித்தமிழ்க் கவிஞருடையனவுமாம்.

இலக்கியமரபியன முற்றிற்று.

சாத்திரமரபியல்.

அட்டாதசவித்தை.

வித்தை பதினெட்டாவன: வேதநான்கும், சிக்கை சம்பகூத்திரம் வியாசரண நிருகத்தஞ் சந்தோபிசித் சோகிடமென்னு மங்கமாதும், புராண நியாயநான் மீமாஞ்சை மிருதியென்று முபாங்க நான்கும், சூயுளவேசம வில்வேதங் காந்தருவவேத மருத்த நானெனுமிகவ. இயற்றுள், வேதநான் தம பிரமகாண்டமும் பிரமஞானத்திற்கு நிமி த்தமான சுருமசாண்டமு முணாததுவனவாம். சிவாகமங்களும் பிரமகாண்டமாயடங்கு, மென்ப. வேதாகமங்கள் பரமசிவன் வாயமொழியென்று சுருத்யும் புராணமுஞ் சிவா கமமோதுதலானும், பஞ்சபிரமம் பிரணவம் பஞ்சாகசரம் பிராசாசமுதலிய மந்திரங்க ளும், பதிபசுபாச முதலிய பொருளவழக்கமும், திருநீற்றிணைகளான திரிபுண்டரபுருத இராக்கந்திரித்தல் சிவலிங்கபூசை முதலிய கருமங்களும், பிறவும், இரண்டனகண்ணுமொப பச் சுருக்கமாகவும் விரிவாகவுஞ் சொல்லப்படுதலானும், வேதசத்தததில் சிவாகமமு மட க்கு மெனக்கொண்டு வித்தை பதினெட்டென துண்ணம் தூலகனங்கனமோதன. நீலகண் டவாசிரியர் “வயங்கு-வெஃபரிவாமுஜயொஹைத் தவஸ்யூரஜ்-வெஃபரிவாமுஜ்” வேதசிவாகமங்க்குப் பேதங்காணகதிலம், வேதமுஞ் சிவஞ் செய்யப்படுத லின் ஆகமமெனப்பயிற் றெனும், சிவஞானமோகிள்ள “வேதம் பொருள் படைத்த தோன்றுஞ் சூத்திரமுஞ் சிவாகம மதனை யவவாராக வொட்டாத செளித்தரைசுகும பாடியமும்-பொலப் பரமசிவஞ் செய்யப்பட்டவையினை, அவை முறையே பொது தூல கெற்புதுலெனப்பட்டுச் சூத்திரமும் பாடியமுட்போல வேறுவைத் தெனண்டபட்டன்” என்றும், தத்தம் பாடியவுருசுளிற கூறியுளியவ றறாது, இது கடைப்பிடித்தணாந் த கொள்க. “ஸவராமுஜ்யஸ்யு” எனதுஞ் சுருத்யு மிவவுணைகக்குச் சான்றும், வேதமென்னுஞ்சொல் அறித்தருவி யென்ப பொருளப்பட்டுச் சதாவேதங்களுக்குக் கார ணவிரிகுறியாயுஞ் சைவாகமங்க்குக்குக் காரணசூறியாயும், ஆகம் பெனதுஞ் சொல் பரமசிவன்பானின்றும் வந்த தெனும் பொருட்டாய்ச் சைவாகமங்க்குக்குக் காரண விரிகுறியாயும் சதாவேதங்க்குக்குக் காரணசூறியாயும், வடமொழி தெனமொழிநூலு ரைகளின் வழங்கப்படுமாறு தெரிந்தணர் தகொள்க. ஒருசாராவைத்கா இவவுணைம் பஞ்ந்துணரமாட்டாத, அட்டாதசவித்தையிற் சிவாகமம் படிக்கப்படாமையின், அது பிரமாண தூலாகாதென்று தமக்கு வேண்டியவாறு பித்தறப். இனிச் சைவாகமங்கள் வேதச்சொல்லிலடங்கி அட்டாதசவித்தையுடல் அதன் பெருமைக்குக் குறைவாமென்று கூறுவாரைச் சதாவேதங்கள் ஆகம்ச் சொல்லிடங்கிப் பிரமாணமாதன் மறவற்றின் பெருமைக்குக் குறைவாகாதோவென்று கடைவி மறுக்க.

இனி வேதம் “சயம்பு” வெனவழங்கப்படுவது உம், “அபௌஷேய” மென வழங்கப்படுவது உம், சயம்புபுனை பரமசிவஞ் செய்யப்பட்ட காரியமாதல்பற்றியும், பசுக்களாகிய புருடராத் செய்யப்பட்ட சனநெனதுங் சுருத்தப் பற்றியுமே யாம். சூதலிற், அவ்வழக்கேகொண்டு அது இறைவன் வாய்மொழியனநெனல் பொருந்தா தெனச் சைத்தார் “செய்யா மொழிக்குத் திருவள்ளுவ ருரைத்த-பொய்யா மொழிக்கும் பொருள் கொண்டு” யென்றது உம், பசுக்களான தேவர் மூனியர் முதலியோரார் செய்யப் பட்ட மொழியென்றுங் சுருத்தப்பற்றியேயாம்.

இனி வேதங்களை யெடுத்தல் படுத்தின் முதலிய விசை வேதப்பாட்டார் துச் சரிக்குமா முணர்த்துவது சிங்கை. வேதங்களிற் கூறும் கருமங்களை யனுபவித்து முறைமை யுணர்த்துவது கற்பகுத்திரம். வேதங்களி னெழுத்துச் சொற்களதீயில் புணர்த்துவது வியாசரணம். வேதங்களின் சொற் பொரு ளுணர்விப்பது நிருத்தம். வேதமகிரங்களிற் காயத்திரி முதலிய சந்தங்களின் பெயரும் அவ்வவற்றிற்கு எழுத் தினைத் தென்றலு முணர்த்துவது சந்தோபிசிதி. வேதத்திற் செய்யப்படுங் கருமங் கள் செயதற்குரிய கால விசேடங்களை யுணர்த்துவது சோதிடம். இங்ஙனமாகலின், இவையாறும் வேதத்திற் கங்கமெனப்பட்டன. பரமசிவ னுலகத்தைப் படைக்கு மாறு முசலாயின கூறும் வேதவாச்சியப் பொருள்களை வலியுறுத்த விரித்தனாற் றுவது புராணம். இத்தகாசமு மீன் டடக்கும். வேதப்பொருளை நிச்சயித்தற் கனுசூலமான பிரமாண முதலியவற்றை யுணர்த்துவது நியாயநூல். வேதப்பொரு ளின் குறப்பரிய முணர்த்துதற் கனுசூலமான நியாயங்களை யாராய்ச்சி செய்துணர் துவது மீமாஞ்சை அது பூவாயிமாஞ்சை யுத்தரமீமாஞ்சையென நிருவகைப்படும். அவற்றுண் முனையது மீமாஞ்சையெனவும், வேதமெனவும், பினையது வேதாந்த மெனவும், வழங்கப்படும். அவ்வவ்வருணங்கட்கு நிலைக்குமுரிய தருமங்களை யுணர்த் துவது மிருதிநூல். புராண முதலிய நான்கும் வேதத்திற் குபாங்க மெனப்படும். எல்லா மனுஷிகுத்தரகுச் சாதனமான யாக்கையை நோயினறி நிலைபெறச்செய்வது ஆயுர்வேதம் பகைவரா னல்லினறி யுலகவாசாதற்கு வேண்டப்படும் படைச் சலம் பயிறலை யுணர்த்துவது வில்வேதம். எல்லாகடவுளர்க்கு முவகைவரச்செய்யு மிசை முதலியவற்றை யுணர்விப்பது காந்தருவவேதம். இம்மைக்கு மறுமைக்கு மேத வாகிய பொருள்களைப்பிடு முடாய முணர்விப்பது அருத்தநூல். இவை நான்கு முப் வேத மெனப்படு மெனதுணர்க.

வைதிகசாத்திரம்.

இனி மீமாஞ்சை, நியாயம், வைசேடிகம், சாங்கியம், யோகம், வேதாந்த மெனறு மாறும் வைதிகசாத்திரமெனப்படும். இவை சரிசனமெனவும் பெயர் பெறும். இவற்றுள் இறுதிகண்ணுதய வேதாந்தம் உத்தரமீமாஞ்சை பிரமமீமாஞ்சை யென வும் வழங்கப்படும். மீமாஞ்சைநூல் செயதார சைமினிமுனிவர். இது பாட்டம் பிர பாகரமென விரண்டாம். நியாயநூல் செயதார கௌதமமுனிவர். இவர் அகப்பாத ரெனவும் பெயர் பெறுவர். வைசேடிகநூல் செயதார கணுமுனிவர். இவை யிரண் டிர நூல்களாம். சாங்கியநூல் செயதார சயிலமுனிவர். யோகநூல் செயதார பதஞ்சலிமுனிவர் வேதாந்தநூல் செயதார வியாசமுனிவர். இது மாயாவாதம் பாற கரியவாதம், கிரீடாப்பிரமவாதம், சத்தப்பிரமவாதமென நான்காம். இவரெல்லாம் வேதத்தைப் பொதுவகையான மூலமாகக்கொண்டு அதனுட் சிலபொருளைச் சமுத கிரகஸ்ச நியாயமபற்றி ஆண்டாண் டெடுத்ததக்கொண்டு அரசுருளால் ஒவ்வோரறிவி களின் பொருட்டு அவ ரறிவாவிற் கீதமாக தொகுத்தம் விரித்தி மிறநூல்கள் செய் தாராகலின், இவை முதனூல் வழிநூல் சாாபுநூலெனறு முனறு னொன்றற்கேசை தனவாய் வைதிகசாத்திரமென வேறாய் நிலைபெற்றன. அற்றேல், முதல் வழி சார்பு நூலென நிலைபெறுவன யாவையெனின்,— வேதாகமங்கள் பரமசிவனார் செய்யப் பட்டு ஏனெனூல் கூறும் பொருளியல்புகளெல்லாம் தங்க ணடங்கக்கொண்டு விபர்ப்பு மாய் நின்றலின் அவை முதனூலாம். முதலவற்றை நரப்படு முன்னுலை யொன்றாகுதல் தென்னும் லிங்ஙன மிருவகைப்படுத தென்னியதெனையெனின்,— இத்தகுச் சமர

பாடம்: முறையாக “முன் துணுதலும் குரிமையாதலும் நான்கு துணுதலும் குரிமை
 உடைய பற்றி, முறையே வேதாசனமென விருப்பகுதியாகவாத தென்னப்பட்டது”
 எனப் புகழ்ந்துவாசியார். “வேதாசனம் வைவதுவென் திரண்டேநூல்கள் வேதாசன
 மென அல்லாதின் விரிந்த தூல்கள் எத்தனா லனதுயம் லனதருநா விரண்டு மாணதூல
 மென தூலகம் மருஞ்சிறப்பு தூலா - நீதியினு லுலகர்க்குஞ் சத்தகிமா தாக்கு நிகழ்ச்சி
 யுதா நிகழ்மறைபி னெழுதிப்பொருள் வேதாசனத்த - திதல்பொருள் கெண்கிரைசகு தூல்
 காலும், பிறநா நிகழ்ப்புலு, சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாறும்” எனவும், “உலகியல்
 வேதாசன லொழுக்கமென்பது - நிலவு மெய்நெறி சிவநெறிய தென்பதும்” எனவும்
 கூறுபுலாக்கின், அங்குநா னுலாருநததி முறைபற்றிக் கூறுதலின் இருப்பகுதிப்பட்ட
 தென்பெய்யாம் கோமும்” எனப் சிவஞானமாபாடியகாரா, இவவிருசமாதானகருள
 இடமுடையத கொண்டமைக. இனிமிருதி புராணக கலைகள் உபாகம் முதலாயினவெல்
 லாழ் வேதாசனப்பொருளை யுள்ளவா முணாந்தாரா அவததைப் பிறாக்கினிது வினக
 குத்தப்பெருட்டு நல்லவை யாப்பினு ளொன்றான வழிபடுத்தச செயத நூல்களாக
 காலம், அனல், வழிநூலென்பபுடும், சிவகை சற்பகுத்திற் முதலிய வேதாசனகருந
 ளொருந் தந்தினைமுதலிய வாகமாக்கங்கு முறையே உவவிரகை மனை யு முள எவா முணா
 தற்குச் சாராயுபப புடபட்டு நிகழ்தலின், அவை சாராயுலென்பபுடமென ற்றிறத
 கொள்த,

மீமாஞ்சை முதலிய சாதகிரங்களாறும் அன்னவாயினும், அவதமுண மீமா
 னுஞ்சுதூல் வேதத்தின் விதித்த கருமத்தை யாராய்ச்சி செயதற குபகாரமாயும
 எல்லா தூலார்க்கு முபகாரமாக நியாயகுகெடுதேதாதவதாய நிலவுதலானும், வைசே
 சிக நூலாயித்தூல்கள் எல்லாநாறகு முபகாரமாகுந் தருசமுறை பெறத்தேதாதலா
 னும், சாங்கிய மூலப்பகுதியையும் புருடனையும் டருத்தனரும் விவேசமுந் தத்தவ
 சங்காரியவாதமு மெறித்தேதாதலானும், யோகம் எணவகை யுதப்பிறாறிய யோக
 முறை தெரித்தலானும், உத்தரமீமாஞ்சையென்பபுடும் வேதாசனம் பவததைபபட்க
 க்குக்கு முபநித்தவாககியங்களை மூலவப பொருட பெறறிக் கேறப வொருததைபபநித
 துப் பரமேசுவாயசனை கடைப்பிடித்தச செய்ய விதைத்தலானும், வேதாசனமு-லிய
 சாதகிரவாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கருவிசனாக வேண்டப்படடு நிலவு மெனக,
 இச்சாதகிரத்தாறும் கூறும் பொருளு மவதறது பிரயோசனப்படுவனவும் பூவபக்க
 மாவனவும் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபாடியதது ளெடுத்த வினக்கினூர்.

இனிப் பூர்வமீமாஞ்சைதூலா சருதி இலிகம வாககியம் பிரகரணந் தானம்
 பூர்வநிலைய யெனது மாறும் வனமை மெனமை பற்றிச் சொற்பொரு டுணர்விகக்கு
 கருவிகளென் மெறித்தேதாவா, உத்தரமீமாஞ்சை தூலா அங்குனம் உபகாரமாயுப
 சங்காரம் ஆபியாசம் அபூர்வதை பலம் அருத்தவாதம் உபபத்தி யெனது மாறும்
 வுள்ளும் மென்மை பற்றிச் சொற் பொரு டுணர்விகக்கு கருவியென மெறித்தேதாவா,
 தூலையெல்லாந் தமிழ்வே வேதாசன சித்தாந்த தூல்களின் சொற்பொரு டுணர்விகக்கு
 பின்றியமையாத கருவிகளெய்யாம், அவதமுள, சருந்தரவது. வேருணனை யவா
 லாத தான கருதிய பொருளைத் தானே தெரிவிப்பத, இலிங்கமாவது: ஆதலவாற
 புராணம் யுள்ளதாவது, வாக்கியமாவது: இங்ஙனஞ் சருங்கிய இலிங்கம மனறிச
 தெரிவிப்பத பற்றி யுள்ளவருவது, பிரகரணமாவது, “சோதிட்டோமம் வேட்க”
 எனப்போனும், விதிவாதகருளாற் பொதுப்பட வுணர்ந்த, சிறப்பா, விதிப்பபபாத

கண்மங்குளர் ஸ்வாமிப்பட்டு இவ்வாறு செய்யற்பாற்றென வருத்தக் கூறுவது. தான் மாவது. நிரணிறையிடமும் அண்மையிடமுமென விருகணைப்பும், சாரங்கியியாவது: காரணத்தான வரும் பெயர், உபகிரமவுட்சுநகரங்களாவன: எழுவாயுரை யிறுவாயுரையோடொத்த ஒன்றதலின், மறநிறநா னுஞ்ஞம் பொரு ளிதவெய்யபெய்து துணிரதரைத்தற கருவியாய் நிறபன, அப்பியாசமாவது: நூலின் டயின் தவருதலின் இதற்குத் தேவ பொருளைக் கொண்டு துணிரதரைத்தற கருவியாய் நிறபன, அபூ வதையாவது. இது மறநெருநூலா னறிவுறுத்தப்படாத விடயமாகலின், இதற்குச் சிறந்த பொரு ளிதவெனக் கொண்டு துணிரதரைத்தற கருவியாயுள்ளது. பணமா வது இந்நூலின் இது சிறந்த பிரதோசன மாகறடாலதெனக் கொண்டு துணிரதரைத் தற கருவியாய் நிறபன. அருகதவாதமாவது. நூலுட் புணை தரைவசையார் சிறந்த கொருபொருளை அறிவுறுத்த நிறபன. உபபத்தியாவது: இப்பொருள் உத்தங்கு மிக யியைவதாமெனக் கொண்டுரைத்தற பயத்தாய வருவது. தமிழினகணுள்ள வேதா ரத சிவார்த்த சாத்ரமரபு இனிது தெளிதற்குபகாரமாக, இதுகாறும் வடமொழியுட் டாபசுவிகையின் மரபும், வைகிச்சாத்ரமரபும், சிறிது ஈண்டு முதற்கட்டொருத்தோ களுட்.

வடமொழிச் சாத்ரங்களுக்கு வேதாகமங்கள் முதலாய் நிறமலேபோலத் தென் மொழிச் சாத்ரங்களுக்கு தமிழ்வுச்சுங்கண் மு லாய் நிறபனவாம். தமிழ்வேதோற பத்தியும் அவை வேதாசமங்குள்ள சாரமான திருமுறைகளாதலும் பிறவுந் திருமுறை மிலக்கிபவரலாற்றிப் பிரமாணகாரை சாத்தப்ப்பாநதாம். அற்றே லேதாக; தேவா ர் கருவாசக் முல்வியன தலையாய சாத்ரத்த தமிழோத்தக்களாதலின், அவற்றின் மரபு ஈண்டி பெரிக்கடாபெனின், — அஃதொக்குமெனையினும், தேவாரந் திருவா சமுசுவிய திருமுறைகளும் உத்தரவேதமுந் செயவல்லக்கியமுமாய் நிறமலின், தமிழ் லுக்கியங்கடெல்லாஞ் சிரத்தாளமாய் வைத்து அவற்றின்மரபு ஆணங்க தெரிக்கக் கடவாயின்னெனெ றுணர்ந்து கொள்க மறநுச் செந்மிழப் புராண வித்காசமரபு ஆணங்க தெரிந்து உம அவை செந்மிழ் பெரிவுக்கிடமாத் றெனக்கிடேயாம். தமிழ்ப் புராண வித்காசலுக்கியங்கள் தமிழ்விவாதத்தற்கு வழிநூலாயி, தமிழ்கே விலக்கியத் தின்பின் வைத்தபாலன் வாயினுந் தமிழ்ச்சங்க லிலக்கியங்களுந் தமிழ்காவிய லிலக்கி யங்களுட் பலவுந் தோற்றத்தான அமைதமக்கு முற்படுத்தினுக்கி அவற்றின்பின் வைத்து மறநவற்றின் மரபு தெரிந்தாமெனபது.

தமிழ்வேத வேதாந்த சித்தாந்த வாராயச்சிக்கு எண்ணு மேழுத்துமென்று மிரண்டு மிரண்டு கண்ணும். எண்-அருக்கம், எழு+த-இயற்றமிழான் லிலக்கணம், இவை வேதா ந்த சித்தாந்த வழிதப்பொரு ளாராயச்சிக்கு இன்றியமையாத கருவி பென்பார், நாட னா “எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தெனப் விவகரின்கு - எண்ணென்ப வாழு முயி ராகு” என மவவாறெறித் தோதயருளினு ரெனபது. எண்-எணித்தத்தற்குமாம். எணி தவ கருவியுந் செய்கையுமென விருவகைப்படும். அவை யேரமபமுதலிய நூல்களுட் காண்க. அருக்கம் மிபற்றமிழெனனு மிலக்கணமு முறதிப்பொரு ணுத்து முதின லாராயச்சிக்குக் கருவியாதலு, “ஆதி முதலெழிய வல்லா தனவெண்ணின்னி வழுநா நிலைமையவான-மாதே - பறமார் பொருளினபம் வீடென் திறவற்றின் - திறமாமோ பெண் ணிறநதாற செபு” “எழுத்தறியத் தீரு மிழிதகைமை தீர்ந்தான் - மொழித்திறத்தின் முட்டமப்பா னுரு - மொழித்திறத்தின் - முட்டமத்த நல்லோன் முதனந் தீர்ப்புரு

இவற்றை எல்லாம் விட வேண்டும்” இவற்றை உணர்ந்தான். இவற்றை இயற்றமிழ் என்னும் இலக்கணம் தமிழ்ச் சுந்தர தூதராம். அது முத்தமிழ் முதலான வகத்திய மாம. இவ்வகைப்படிப் பன்னிருபடலம் முதலியன அதன் வழிநூல்களாம். அவற்றின் வாக்கியங்களும் இலக்கணமரபிபலி லெளிததோதனும், மறந்த தருக்கம் வடநா லிற் கூறியவாறே தமிழின் மொழிபெயர்ச்சியற்றப்பட்டு விளங்கும். அவை தருக்க சந்திரசூழம், அதனுரையான வன்னம்பட்டியமும், தருக்கபரிபாடையும், போலவன. அவற்றுள், தருக்கசந்திரசூழம் அன்னம்பட்டியமும் தமிழின் மொழிபெயர்த்தயற்றி னார் துசிரியர் சிவஞானியோகிகள். தருக்கபரிபாட தமிழின் மொழிபெயர்ச்சியற்றி னார் துறைமங்கலச் சிவப்பிரகாசமுனிவர். தருக்கபரிபாட தருக்கசூடாபணியென வும் வழங்கப்படும். இருவகைப்படுத தருக்கத்தட் டருக்கசங்கிரகம் எனது செய்த கைசேடிசூடாவின் வழித்தாயது. தருக்கபரிபாட கௌதமா செய்த நியாயநூலின் வழித்தாயது. தருக்கசங்கிரகமு மன்னம்பட்டியமும் வடமொழியி லியற்றினார் அன னம்பட்டர். தருக்கபரிபாட வடமொழியி லியற்றினார் சிவச்சுவமிச்சர். தருக்க சங்கிரக மேழபதார்த்தமும் தருக்கபரிபாட பதினாறு பதார்த்தமும் கூறும். பதார த்த மேழாவன: நிரவியம், குணம், கருமம், சாமானியம், விச்சைம், சமவாயம், அபாவமென்பன. பதார்த்தம் பதினாறுவன: பிரமாணம், பிரமேயம், சமசயம், பிர யோசனம், திருட்டாந்தம், சித்தாந்தம், அவயலம், தருக்கம், நினையம், வாத்தம், சர பம், விதண்டை, ஏதவாபாசம், சலம், சாதி, நிக்கிரகத்தான மென்பன

வேதாந்தசாத்திரம்.

மீழ் வேதாந்தசாத்திரங்களை வடமொழி உபநிடதங்களை மூலமாகக்கொண்டு தோன்றி நடப்பன. தமிழ் வேதாந்த சாத்திரங்கள் கைவலலியம், வேதாந்தசூடா மணி, வாசித்தம், ஈசுரகீதை, பகவத்கீதை, பிரமகீதை, பிரபோதசந்திரோதய முதலியனவாம். வடமொழி உபநிடதங்கட்குச் சுததாததவிதமாகவுஞ் சிவாததவித மாகவுஞ் கேவலாததவிதமாகவுஞ் விசித்தாததவிதமாகவுஞ் தவைவதமாகவு முறைகளா னுள்ளனத் தத்தத் கொள்கைகேற்ப வடமொழி வல்ல வாசாரியர்கள் பல செய்துட் டார். அவருட் சுததாததவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுணர் செய்தார் அரத்ததா சாரியர் முதலாயினார். சிவாததவிதக் கொள்கைபற்றி நூலுரை செய்தார் நீலகண்ட வாசிரியர் அப்பயதிகித யோகிகளை முதலாயினார். கேவலாததவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுரை செய்தார் சங்கராசாரியர் வித்தியாரணிய முனிவர் முதலாயினார் விசி த்தாததவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுரைசெய்தார் இராமானுசாசாரியர் வேதாந்த தேசிகர் தாதாசாரியர் முதலாயினார். தவைதக்கொள்கைபற்றி வழிநூலுரை செய தார் ஆனந்ததாதாசாரியர் முதலியோர்.

இவற்றை, முற்கூறிய தமிழ் வேதாந்த நூல்கள் சங்கராசாரிய ரபிமதமான கேவ லாததவித வேளான்மவாத நூதுவன. ஏனான்மவாதத் துட்பட்ட பிரம விவர்த்தன மப்பாசாதமவது-சச்சிதானந்தமாய நித்தமாய வியாபகமாய நிறபது பிரமம் பரமாத தத்தி ஸக்தோன்றே மெய்ப்பொருள். ஏனையவெல்லாம் பிரமத்தன் விவர்த்தனமா யிப்பி டிற் வெள்ளிப்போல வலிச்சையினார் காணப்படுவன வாகலிற் பொய். இங்ஙனம் தோ ளாத முறத்திற்கு முற்காணமாகிய மாயை பிரமம்போலச் சததமன்றி முயற் சேர்ப்போல் வசத்தமன்றி யனிருவசனமா யிருக்கும். அனிருவசனமென்பது - சொல் லுரைப்போலும் பொருட்டி. இத்தமாயைக்கு சேராத பிரமரூபமே யானென

வேதாந்தஞானத்தால்தவதே முதத்தெனபதாம். பாற்கரியமாவது - முற் கூறப்பட்ட பிரமமே சடமுஞ் சித்தமாகிய வுலகங்களாய்ப் பரிணமித்தது. அங்ஙனம் பரிணமித்த விகாரப்பட்டமையை யறியாமையாற் பந்தமாயிற்று. பரமாதத்தி லொரு பொருளே. வேதாந்த ஞானத்தா லுடாபிதகு வேறுகிய வானமரூபம் விளங்கும். அத்வே பரப்பிரமமென றநிந்து அதனக ணிலையித்தலே முதத்தெனபதாம். கீர்டாபிரமவாழ்மாவது - முற் கூறப்பட்ட பிரமமே நான். யானொருபடிச்சுற்றிப் பல வேறுமைகப்பட்ட விகாரப்பொருள்களோடு கூடிப் பலவாறறல் வினையாடுகின்றேன். இவ்வாறறிவது முத்தெனபதாம். சத்தப்பிரமமாவது - காரணமாகிய பிரம மிது தக்காலத்தாற் சத்தவடிவாற் றியிருக்கும். அஃது விசையன்றை சடமுஞ் சித்தமாகிய வுலகங்களாய் விரியும். முடிவிலைச் சத்தமாதத்தினையே யுள்ளனென நினைவது மறிவதே முதத்தெனபதாம். இங்ஙனம் நாலவேறு வகைப்பட்ட வேகாமவாத்தாலு லெய்தார விபாசமுனிவர்.

வைவல்லியம்.

இது தாண்டவமூர்த்தியாராற் செய்யப்பட்டது இது தத்துவவிளக்கப்படி லம் சந்தேகஞ்ஞெளித்தபுலமென விரணநி ப் பல்வகுஞ்ஞடைத்தது.

வேதாந்ததுடாமணி.

இது சுகராசாரியா வடமொழியில்பற்றிய விவேகநிந்தாமணியென்னு னான் மொழிபெயர்ப்பு. இது மொழிபெயர்த்தார துறைமகாலச சிவப்பிரகாசமுனிவர். இது சிறப்புப்பாயிரம் பொதுப்பாயிர முன்னாத தோற்றித் திருக்குவிவேகந் திருசியவிவேக மென்று பிரண்டு விபாகங்களுடைதராய் நிலைபெறுவது. இதனகட டிருக்கென்பது அறிவுருவான பிரமம். திருசியமென்பது அப்பிரமவிவாதத்தன் மாயாகாரியமா யறியப்பட்ட மச்சதனப் பிரவஞ்சம். இந்நூல் ஏகானமவாத கேவலாதவித வேதாந்த பரிச்சேதப்பொருள் நனகுணாததுவது.

வாசிட்டும

இது வைராக்கியப்பிரகரணம், முழுதசுப்பிரகணம், உறபத்திப்பிரகரணம், நிருவாணப்பிரகரணமென திப்பிரகரணங்களாற் சிவகாருணணியம், பாசவைராக்கியம், ஈசுரபத்தி, பிரமஞான மென்பவற்றிற் சிலக்கணங் கூறி யவவவற்றிற் கெடுத்தககாடபிலக்கியமாகக் கதைபல கூறி அவற்றினியல்பு விளக்குவது. இஃதயற்றினுர் வீர யாளவந்தாரா.

நகரகீதை.

இது பரமேசுரன் சறைகுமாரன் முதலிய முனிவர்களுக்கட் கருவியது. இன்கட சாங்கிய்யாகம், பரபத்தி விசுவரூபம், சிவசத்த, தத்துவநிசம்விபூதி, பிரவஞ்சம், தத்துவநிசனம், யோகம் எனபன வெடுத்தோதப்படும. இதனைத் தமிழின் மொழி பெயர்த்தப பாடினா தத்துவராய முனிவர்.

பகவந்தீதை.

இது பகவானு கண்ணன் அருச்சுணைஞ்ச் செவியறிவறித்தியது. இது அருச்சுணை சிவகாருணணிய நாடிப் போர் துறந்து சோகமுற்றது கண்டு கண்ணன் அவன் சோகநீங்கி யுய்வண்ண நாடிக் கருமயோக ஞானவரலாறும், பிரவஞ்ச ருண்விகார முதலியவற்றின் வரலாறு முறைத்ததைப் பொருளாகவடிவது. இதனைத் தமிழின் மொழிபெயர்த்தப பாடினார் சேட்டார்.

பிமகீதை

இது பிரமன் முனிவர் கணங்கட சுருதியது. இது - ஐரோயம், சைத்திரியம், கேசம், சாந்தோகம், முண்டகம், கைவலம், பிரதாரணம், சடைவலம், சிலுதாச்சுதரம் எனது முபரிடகங்களின் பொருள் எழிற்றுப்பது. இதனை உயிழின் மொழிபெயர்த்தது பாடினா சதவைராமமுனிவர்

பிபோதந்திரோதயம்.

இது வேதாந்தப்பொருளை நாடாமுறையிற பிரவிசுத துவாத்தென விரண்டிபாலாக வகுத்து, மோசன முதலியோரைப் பிரிந்து தட படைக்கலைவராகவா, விவேகன் முதலியோரை நிவிசுதிப் படைக்கலைவராகவா நினைக்க, அந்நிபாரதொழில் கிளைக்கு கிளைக்கு முகத்தால், நித்தியா நித்திய வஸது விசேஷ வெளிப்படுத்துவது.

ஐக்கியவாதசைவசாத்திரம்

வைராகியசத்தம், வைராகியதீபம், அவிர்ராத்வுரது, விவாநாபொ, சிசாநத சிகாமணி, அசுதுவிசெண்பா வெனபன ஐக்கியவாத சைவசாத்திரம், பபன். ஐக்கியவாதசைவம் அகப்பறச சமயத்தின் பாலதா யசச்சமய மறதிக, மமலாயா நிதபதோர சமயம், அல்காவது. — “இதையமல மாண்டசமய மெனநிறண்ட யிறைநா நிலவகுபல வுயர்களுமுன புரிசுதலிரு வினைபின், தன்னாகனா வெவா களுக்குந் அனுகுண புவரை தந்தி மிககி னுலெ யிரு மல, சாரத, சையபெல, நேராக நேராதன மருவக சடவுளரு ளாலெவையுந் அழித் தருவ தைனா, பிளமல மா னவையனுநா பெருகொளிமுன புனத பெற்றிந்” எனபதாம் இதுபுள்ள செய்தா சாந்தலிகசமுனிவர், சிவப்பிரகாசமுனிவர், சிவப்பிரகாசசிவா முதலியார்.

ஓழ்விலோடுக்கம்.

இது செய்தா கண்ணுடையவளளல். இது பொதுவிலுபிசை அத்திபா தததுத்தமொழிவு, யோகசமுதறி, கரியசசமுதறி, சரியசசமுதறி, அந்நிலை க கம், தறவு, அருவததைத்தனமை, வாழ்நைமானடாத்தனமை, நிலையியல்பு எனப பத்தியல்களுடையது. இது ஆனமாப பாசோபாத்தி நீங்கி யருளி லுமுத, தாயமை யுறதற்குக் கருவியான ஒரு னுனதுல். வேதாந்த சித்தாந் மிரண்டையுந் தமமுன முரணதவாறு அவவிரண்டனபொருள் பெருமபானமையா நெருப்படுத்தவரப்பது. இது அறவகை யகச்சமயங்களுள் வைத்துச் சிவாததுவிதம் போதப்பது. சித்தாந்த சைவத்தக் கயனமைபூண்டு நிதபது. மறநிது சுததசைவ னுலெபாரு முளா, சுத்த சைவத்திற்குந் சிவாததுவித் சைவத்திற்குந் தமமுன வேதபாதி சிவஞானமாபடியுத தட் காண்க.

சித்தாந்தசாத்திரம்.

இனிப் “புறச்சமயத் தவாக்கினுளா யகச்சமயத் தொளியாயப

புகலளவைக் களவாக்கிப் பொறபணிக்பா லப்பதப

யிதப்பிலதா யிருளவெளிப்பாற பேதமுஞ்சொற பொருளபோற

பேதாபே தமுமின்றிப் பெருநூல சொனன

புலயத்தினுல் வினாவதா புதுயிரகண னருக

னறிவொளிபோற் பிறிவரு மத்துவித் மாகுஞ

சிறப்பித்தாய வேதாந்தத் தெளிவாந் சைவ

சித்தநாதத் தீரணிங்குத தெரிக்க ஹரமும."

[illegible]

தார்த மென்பார், மகுடாகம் முதலியவற்று னோதியவாறே “வேதார்தத் தெளிவாஞ் சைவ சித்தார்த்தம்” மெனறார். ஈண்டு வேதார்த மெனறது வேதத்தின் முடிபுள்ளாகிய வுபநிடதங்களை. வேதார்த மென்ப பெயர் பெற்ற வேகானமவாத நூலையுன்றென வுணர்த்துதற்கு “வேதத் தலைதரு பொருளாய்” என விறுதியினுள் கூறின ராகலின், அது கூறியது கூறலன்மை யுணராக. திறன் - பொது வுண்மை யென்னும் வகை. இங்கு - இரதூலின். முடிநூல் வழிநூல்களிற “பொதுவுண்மை” யென வருததுக் கொண் டோதினும் எடுத்தோதாமையால, அவ்வகை தெரி வரிதாக்கலான் அது தெரியுமாறு “பொது வுண்மை” யென மெடுத்தோதி யநூல்களின் கருத்து ஈன்றித் தெரியச் செயது மெனபா, “சைவ சித்தார்த்தத் திற னிகுத்து நீறிக்கலுற” மெனறார். சைவ சித்தார்த மெனறது - சுத்த சைவ முதலியவற்றிற செல்லாமைப் பொருட்டி.

சித்தாந்தசாத்திரநாற்பாதத்தெளிவு.

வேதத்திற் கூறுங் கருமகாண்டப் பொருட்கு இன்றியமையாது வேண்டப் பட்டெஞ்சி நின்றனவாய் பொருள்களையும் வேதமுடிபாய் வுபநிடதத்தின் சாரமாயுள்ள பொருள்களையும் வேதமெடுத்துக்கொண்டு இனிது விளக்குதலின், சிவாகமஞ் சித்தார்த சாதகிர மென்று வழங்கப்படும். இச்சித்தார்த வாக்கம்மகள் சரியாபாதம், கிரியாபாதம், யோகபாதம், ஞானபாத மென, நான்கு பாதங்களுடையனவாம்.

இவற்றுள், சரியாபாதத்துட பிராயச்சித்தவீதியும், பவித்திரவீதியும், சிவலிங்க விலக்கணமும், நந்தி முதலிய கணநாதரிஸக்கணமும், செபமாலை யோகப்படம் தண்டங் கமண்டல முதலியவற்றி னிலக்கணமும், அந்தயோகவீதியும், சிராத்தவீதியும், கூறப்படும்.

கிரியாபாதத்தண மந்திரங்களினது உத்தாரணஞ் சுந்தியாவந்தம பூசை செபம் ஓமங்களும், சமயம் விசேட நிருவாணம் ஆசாரியாபிஷேகங்களும், புத்தி முத்திகளுக் குபாயமான திக்கையும், கூறப்படும்.

யோகபாதத்தண முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், தத்துவசாரமும், ஆனமாவும், பரமசிவனும், சத்தியும், சக்திதற்குக் காரணமான மாயை மாமாயைகளைக் காணும் வல்லமையும், அணிமாதி சித்திகளுண்டா முறைமையும், இயம் நியமம் ஆசனம் பிராணாயாமம் பிரததியாகாரந் தாரணந் தியானஞ் சாமாதிகளினுடைய முறைமையும், மூலதார முதலிய ஆதாரங்களின் முறையும், கூறப்படும்.

ஞானபாதத்துட் பரமசிவனுடைய சொரூபமும், வஞ்ஞானகலா ப்ரீனையாகலா சகலர் எனனு மானமாகளின் சொரூபமும், ஆணவங் காமிய மாயேயம் வைந்தவந் திரோதானசத்தி என்னும் பாசங்களின் சொரூபமும், சத்தியின் சொரூபமும், சிவ தத்துவமுதற் பிரகிருதி தத்துவமவரை முப்பத்தாறு தத்துவங்களினது உற்பத்தியும், இவை யானமாகள போகம் புசிக்கைக்குக் கருவியாமுறையும், புலனங்கள் புலனே சுவரர் சொரூபங்களும், புலனங்களின் யோசனைப் பிரமாணங்களும், அதமப் பிரளய மத்திமப்பிரளயம் மகாப் பிரளயங்களின் சொரூபங்களும், அதமப் பிரளயங்களின் பின்னாச் சிருட்டியா முறைமையும், பாசுபதம் மாவிரதங் காபாலிக் முதலிய மதங்களின் சொரூபங்களும், கூறப்படும்.

இந்நாற்பாதிப் பொருள்கள் சிவஞானமாபடியததுத் தெளித்தெடுத்துச் சுருக்கி யுணர்த்தப்பட்டன. இனி வினை பசுநலவினை சிவநலவியையென விரண்டாம். பசு நலவினை யுலகவினையும் வேதவினையுமென வேதிரண்டாம். சிவநலவினை பொது வுஞ் சிறப்பு மென வேதிரண்டாம். உலகவினை தண்ணீர்ப்பந்தா அன்னசாலை கூவல் குள முதலியன வமைத்தலாம். வேதவினை கட்புலஞான பசு பார்ப்பார் தாய் தந்தை முதலாயினாரை வழிபடுதலும், கட்புல ஞானத் தாரிய நிரந்திரன முத லிய தேவர்களை வழிபடுதலுமாம். அறமறியினும் வேளவி முதலிய வைக்க வினைகள் தண்ணீர்ப்பந்தா முதலிய உலகவினை போலன்றிச் சிவனை நோக்கி அவிப்பாகங் கொடுத்தலும் வழிபடுதலு முடைமையின, அவை சிவபுண்ணிய மாமென்றற கிருக் சென்னையெனின, — ஆணடு சிவபிரானுக்கு அவிப்பாகங் கொடுத்தலும் வழிபடுத லும் பசுக்களாகிய ஏனைக் கடவுளரோ டொப்ப வைத்துச் செய்தலே மனறிப் பொது நீக்கிப் பசுபதி யென்னுங் கருத்தாற் செய்த லினமையின, அவை யெல்லாஞ் செய்வோர் கருத்துவகையாற் பசுநலவியையே யாம், சிவநலவினை யாகா வெனக. இனி வேளவி முதலிய வைக்கி வினைக்கண் சிவபுண்ணியமு மபுத்தி பூர்வமாய் நிசுமுதலின் அது புத்திபூர்வமாய் இனிச் செயயக்கடவனவாகிய சிவபுண்ணியங்கட் கேதுவாதன மாத்திரையிற் பயன படுத லுடைத்தெனக. வேளவி முதலியவுஞ் சிவ பிரானை நோக்கிப் பொது நீக்கிச் செய்யின, அஃது ஏனையபோலப் பசு புண்ணி ய மாத்தலின்ப பொதுச் சிவபுண்ணியமா மெகை கொளக. இஃது உலகவினைக் கண்ணு மொக்கும். இவ்வவைக்கி வினையான பொதுச் சிவபுண்ணியஞ் சிவாகம நல வினையான பொதுச் சிவபுண்ணியம் போலச் சிறப்புச் சிவபுண்ணியத்திற் கங்கமாகிப் பயன படுதலுடைத்தெனக.

பெ னுடைய வினையாவது சிவதீக்கை யென்னு மங்க மின்றி யவவாறு செய வது சிறப்புச் சிவநலவினையாவது சிவதீக்கை யென்னு மங்க முடையரா யவவாறு செயவது. இவ்விரண்டும் பத்திகாரணமாக வுண்மையாகச் செயவதும் புத்தி முத லிய உலகப்பயனை நோக்கிச் செயவதுமென வெவவே நிறுவகைப்படும. இவற்றுள், சிறப்புச் சிவபுண்ணிய பிரிவினஞ் சரியையுங் கிரியையும் யோகமும் அவற்ற னிகமு ஞானமு மென ஒரோவொன்று நநநானகாய அநநான்கிணுளஞ்ஞ சரியையிற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், கிரியையிற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், யோகத்திற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், ஞானத்திற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென, ஒரோவொன்று நநநானகாய முப்பத்திரண்டு வகைப்பட்டு விரியால் இன்னும் பல திறப்படு மென்றனாக.

அவற்றுள், திருக்கோயி லலகிடன மெழுக்க முதலியன சரியையிற் சரியை. ஐயைந்து மூத்திகள் விராயகக் கடவுண் முதலிய ஆவரண மூத்திகளில் ஒரு மூ த்தியையப் பூசித்தல சரியையிற் கிரியை. நெஞ்சின்கண் உருத்திரக்கடவுளைத் தியானஞ் செய்தல சரியையிற் யோகம். அத்தியான பாவனையின் உறைப்பினால் ஓர னுபவ வுணர்வு நிகழ்தல சரியையின் ஞானம். சிவ பூசைக்கு வேண்டப்படு முப் பரணங்க் கொல்லாஞ் செய்து கோடல் கிரியையிற் சரியை. சிவாகமத்தில் விதித்த வாறே வைவகைச் சுத்தி முனனாகச் சிவலிங்க வடிவிற செய்யும் பூசனை கிரியை யிற் கிரியை. அகத்தே பூசை ஒமம் தியான மூன்றற்கு முவிடம் வகுத்துக்கொண்டு

செய்யப்படு முந்தரியாகக் கிரியையில யோகம். அவ்வந்தரியாக வுறைப்பினை ன்ரு முறையானவ வுணர்வு கிரியையின் ஞானம். இயம் நியம் மாசனம் பிராணாயாம மெனது ஞானமும் யோகத்திற சரியை. பிரத்தியாகாரமுந் தாரணையும் யோகத்திற கிரியை. தியானம் யோகத்தில் யோகம். சமாதி யோகத்தின் ஞானம். இரத யோகஞ் சகன நிட்களங்களைப்பற்றி நின்ற செய்யுஞ் சரஸ்வ யோகமு நிட்களத் தைப்பற்றி நின்ற செய்யு நிரஸ்வ யோகமு மென நிருவகைப்படும். இனிக கேட்டன முதலிய நான்கனுள், கேட்டன ஞானத்திற சரியை. சந்திகதன ஞான த்திற கிரியை. சென்தன ஞானத்தில் யோகம். நிடடைகடுதன ஞானத்தின் ஞானமென மூன்றாது கோளம்.

இனிப் புத்தமுதலிய வுலகப்பயனை நோக்கிச் செய்யு முப்பாயச்சரியையிற சரி யைமுதல் உபாயஞானத்தின் ஞானமீருகிய பதினாறுவகையினின்றும் பல்வேறுவகை ப்பட விரியுஞ் சிவபுண்ணியங்களுக்கெல்லாம் பயன்—அவ்வவற்றிற கேற்பக காலாக கினியுருசுதிரா முதற் குணசத்தவ முத்தாதத்திர கேண்டருத்திரா புனைகதைமுறான வுருத்திரீருன அவ்வப்புவனைபதிக ஸ்கந்தத்திர சரீலாக முப்பாயவாஸ்தபபெறுவலாம பதிகாரணமாசச செய்பயமமுனைமைச சரியையிற சரியையமுதல் ஸ்ணைமயோசத்தின் ஞானமீருகிய பண்ணிருவகையினின்றும் பல்வேறுவகைப்படபி விரியுஞ் சிவபுண்ணிய க்களுக்கெல்லாம் பயன்—அவ்வவற்றிற கேற்பக சீசண்டபவனைமுதற் சச்சலிசைகை குக கீருளள அவ்வப்புவனைபதிகாரணைய சிவலோகமுதல் சரீலாகமுதல்ய வபரமுதல் திகளைப் பெறுதலாம். உணவாஞானத்திர சரியையமுதல்ய மாவகையினின்றும் பல் வேறுவகைப்படுகி சிவபுண்ணியங்களுச் செல்லாமபயன்—அவ்வவற்றிற கேற்பக சச்ச லிசைமுதல்ய அதிகாரசத்தவ டோசத்ததுவகையினில் வையும மந்திரா மாதிரம் கோ முதல்யபா பனைபதிக சரீலாகமுதல்ய அபாபுபதிகைய பெறுதலாம். இனிப் பல்வேறுவகைப்பட விரியுஞானத்தின் ஞானங்களுண் மும்வாகிய ஞானத்திற குப பரமுதல்யே பயனை வுணராதகொள்க

சரியை முதல்யவற்றி நியவபவனை மாறையெனின், அதுமாமம் அண்ணா கார நித்தவியாபக சச்சிதானந்தப் பிறமபாகிய சிவபிரான சிவசத்திரா முண்டம் உயிரகள் கோபான முறையிலால் உணர்ந்த உயரமப்பொருட்டித் தவிரவுஞ் சூட்டு மமாகவும் அதிசூட்டுமமாகவும் வடிவங்கொண் டுந், அவ்வவையுள்ள வடிவங்க முறை களையும் வேராகமங்களில் வகுத்தருள்செய்தான். இம்முறையை வடிவவந்தான், சக ளமாகிய தூவகடிவத்தையாத்நிறம் பொருளென மூன்றாது சாயத்திரிமுன் மாபுதல்ய யால் ஆகமத்தின் விதிப்படி வழிபடுவது சரியை அது அடிப்படவி வரவர நிச்சும பக்குவவிசேடததா ஐன னுணர் வகையாராய சசன நிட்சாமாக்கி சூட்சுமவடிவம பொருள், சகவகடியம் அதனை வழிபடுதற் கிடமாகிய த்ருமேனியாமென நியவாற நிறு புறத்தொழிலாலு மகத்தொழிலானும் வித்ததவாதே வழிபடுவது கிரியை. அது அடிப்பட்டு வரவர நிச்சும பக்குவ விசேடததால் அதிசூடப் வுணர் வுடைய தாய், நிட்களமாகிய அதிசூதம வடிவமே பொருள், சகனமுஞ் சகனநிட்களமு மதனை வழிபடுதற்கிடமாகிய த்ருமேனி யென நியவாற நிறு அகத்தொழின் மாத் திரையால் ஆண்டகரு வித்ததவாதே வழிபடுவது யோகம். சரியை கிரியை யோக மூன்றாம் இவ்வாறு முறையே அடிப்படவி வரவர நிகழ்ந்து, பக்குவ முதாச்சியிலுலே அள்ளபடி வுணர்வு விளங்கி, அகண்டாகார நித்தவியாபக சச்சிதானந்தப் பிறமப

சொற்பு, மறறைச் சகளுமுதலிய மூன்றுந் தூலாருந்ததி நியாயமாக அதனை யுணர் தற பொருடும் வழிபடுதற பொருடென கொண்ட தருமேனிகளா மென நிஷ்வா றறிந்த, காயத்தொழின மனத்தொழி லிரண்டையுங் கைவிட்டுத், கேட்டல் சிந்தித்த றெளித னிடையென மறிவுத் தொழின மாதத்தரையால் வழிபடுவது ஞானம்.

ஞானிக்ண ஞானமுதலிய நாலவகைத் தொழிலுஞ் செய்தற் குரியர். யோகி கள் யோகமுதலிய மூவகைத் தொழிலுஞ் செய்தற குரியர். கிரியையாளர் கிரியை சரிசுப பென்னு மிருவகைத் தொழிலுஞ் செய்தற குரியர். சரியையாளர் சரியைத் தொழி லென்னுமே செய்தற குரியர்.

எடுத்துக்காட்டுக் குறித்தவினதில் சிவலிங்கமுதலிய தாவரத்திருமேனியில் அன் பிருஸ் வழிபாடு செய்யு ஞானிகட்குப் பரமசிவன கண்ணை நினைந்த புனிதருவின முலைப்பால் போலச் சருணை மிருதயிலுல அயவனபே தாளு யெப்போதும் ஆண்டு வெளிப்படாந் திரு நுரு செய்வன சிவலிங்க முதலிய திருமேனியிற் சாத்திய மந்தி ரங்க ராஜ வழிபாடு செய்யு மோலிக்குப் பரமசிவன சதகவழித் தோன்றும் பால் போல விரைந்தோர் கால் லவா விருமிய வடிவா யாதிருமேனிகளி லப்பொழு தப் பெருந்து தோன்றி நின் தருளசெய்வன வுருவாப்பொருளாகிய பரமசிவன ஈசானுதி மாதந்தரையால் சிவ முகமுதலிய திருவுருத் தோல்களைக் கருதி மந்திரநியாசத்தா லானல் நிபந்த கிரியாபுராசுதர பரமசிவ னைமந்தரங்ககால விருமியவடிவா யாத் திருமேனியிற் பரமசிவன தோன்றி நின் தருளசெய்வன புகுத்துணாத் தின திசு கவலியுடைய கருவெனினிற் சிவமெனக் கண்டு வழிபடுஞ் சரியையாளர்க்குப் பரமசிவ ஞானம் பெரிபடாது நின் தருளசெய்வன

இன்ன யாதி லொடங்கமாயாந் சாநா முடைய நானு ஞானமேயாம். ஆயி ளை, அநு பிதாந் சாநா சரிபாபலவ்லலச செய்வன மூறையாகிய தமமுன வேறு பாடாந் முகமே மொலுந் கொண்டு அத்மாய நான்கா மெண்ணு முறைகக ணிந் துண்டைய மூலவகைய தானமாம் ஆகவே யிநோகினு மறிவு துணுகி வர வர திவ்யாபைத் தா னணவமலமு மமுதலிய தீதகது தேயநது வரும். இனிச் சரிபாபலவ்லலச சரிபாபலவ்லலச சரியையாகிய பயன சாபிபமாம் யோகத்துகருப் பவாந் தமபவாந் தவ மூலு மபாபமுசகுகாரம். ஞானத்துக்குப் பயன் மலகைக் முருது சிவசாயிதி முடைய துலிவ முடிவாகிய பரமுத்தாமம். இம்முத்திரிலையி லானமாத் துலிவாகிய நீங்கி யறிவுமாத் திரையாயச் சிவத்தோடு கூடிச் சிவமாய ஆகமுதல் மெய்தாந் விபாதிதர சதாரமுத் தருமாய முழுதும் விபாபகமாய நின் றறி வுதாய மூல மூலவகை ஞானச் சகதாதுவித் தேவலமாய நின்னு முடிவுகாண்கில லாப போரிபுதைய பெய்வன. பரவீடென்பபடுஞ் சுததாததுவித் சாயச்சிய வியல பிதுவேயாம் இனி அபரமுத்தகளுன முதலான சாலோகமாவது அவ்வப் புலன பத் துலகுகளி லவபதி யொருவா மனையிற் பணிசெய்ய மகத்தொண்டர்களுதாகிய வுரிமைபோல அவவயுலகத்துள யானநுந் தடையினறி யியங்கி யவவப்போககளை துகாந் வாழுவது. சாபிபமாவது அவவளவின்னறி மைந்தார்களுதாகிய வுரிமை போல அவவப்புலனபதகளுக் கணுக்கராய வைகி யவவப்போக விசேடங்களை துகர் நது வாழுவது. சாநுபமாவது அவவளவின்னறித் தோழாக்குரிய வுரிமைபோல அவ வபபுலனபதகளுக் கொடாதத் துடிவமு மொத்த யணிகலனு மொத்த போகத்துகச்சியும்

பெற்று வாழ்வது இனி யிம்மூன்று முரிமை விசேடம்பற்றி முறையே தொண்டர், மைந்தர் தோழரென்பா ரிடல்பை பொத்தலால், இவற்றை யடைவிக்கு நெறியாகிய சரியை நாதமார்க்கமென்றும், கிரியை புத்திரமார்க்கமென்றும், யோகஞ் சுகமார்க்கமென்றும், பெயா பெற்றிடும்.

இனிச் சரியை கிரியா யோகமென்று மூன்று பாதங்களை யுணர்த்தஞ் சைவ ஞானிகள். ஞானமித்தஞ் சிவதருமோத்தரஞ் சைவசமயநெறி நித்தியசகருமநெறிகளுள்ள பரமதமிழரபாறு தத்துவப்பிரகாச முதலாயின.

ஞானமித்தம்.

இது நிறைந்தநாயனா சந்தானததப பரமானந்தமுனிவ ரருளபெற்ற வாசீச ராஜனிச்செய்தது. இது “வெண்டிரைக் கருங்கட லேழும விண்டொட” எனனுஞ் செய்யுண் முதலாக, “ஆளுக்கூறிய வத்தவாமற” நென்பதிற்கு எழுபத்தைந்து அக வற்பாக்களுடையது. இந்நூல் பதிமுதலிய பதாரத்தங்கனிலக்கணந தருக்கமுறையிற றடத்தடிக்க வெடுத தினிது விளக்குவது. பாரெறியிற சங்கச்செய்யுண் முறையா னடப்பது. இது பெரும்பான்மையுஞ் சோமசம்புகிவாசாரியா ஞானசிவாசாரிய ரிபற நிய பததிகளின் மொழிபெயர்ப்பாய நிலவினும், அபபததிகளுக்கு முதலான சைவா கமங்களின் கருத்துக்களையுந் தழுவிநடப்பது. ஆசிரியா சிவஞானயோகிகள் சிவஞான போதப் பொதுவதிகாரத்திற கியற்றிய சிவஞானமாபாடியவுரையி லிறநூற செய்யுட்-பகுதிகளை யாண்டாண்டு மேற்கோளாக வெடுததுக காட்டியருளினார்.

சிவதருமோத்தரம்.

இஃதியற்றினார் மறைஞானசம்பநதா. இவா வடமொழிச சிவதருமோத்தராக மத்தை அப்பெயரானே மொழிபெயர்த்தது தெனமொழியா னியற்றியருளினார் சிவ தருமோத்தரம் அறுமுகக்கடவுள் அகத்தியமுனிவற கருளிச்செய்ததோ ரூபாகமம இது பரமதருமாதியியல், சிவஞானதானவியல், ஐவகையாகவியல், பலவிட்டகாரண வியல், சிவதருமவியல், பாவவியல், சுவாககநரகவியல், சன்னமரணவியல், சுவாசக நரகசேடவியல், சிவஞானயோகவியல், பரிசாரவியல், கோபுரவியலென்ப பன்னிரண் டியல்க ளுடைத்த.

சைவசமயநெறி.

இஃதியற்றினார் மறைஞானசம்பநதா. இது ஆசாரியரிலக்கண மாணாக்கரிலக்க ணம் பொதுவிலக்கணமென மூன்று விபாகங்களுடைத்து இம்மூன்றுஞ் சிவாகமச சரியை கிரியா யோக பாதப்பொருள தொகுத்தெடுத்த விளக்கு நூல்கள். இவை யிம் மூன்றுமே யன்றி ஞானபாத தடத்தப்பொருள சிலவு யெடுத்தோதும்.

சித்தாந்தகைவ ஞானசாத்திரம்.

இனிச் சைவாகமங்களிலுள்ள ஞானபாதப்பொரு ளுணர்த்துந திராவிடசித்தா ந்த ஞானசாத்திரங்க டிருவுந்திருதற சுகநற்பிரகாரண மிறுதியாக வரும் பதினான்கு மாம், “உந்தி களிறு வுயர்போதஞ் சித்தியா - பிரதிறுபா வுண்மை பிரகாசம் - வந்த வுருட் பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சவிடு - வுண்மைநெறி சங்கற்ப முத்து” எனனும் வெண்பாவினால் அப்பதினான்கின பெயரு முறையு மறிந்தகொள்க.

திருவுந்தி

இது திருவியலார் உபயவந்ததேவராயனா ரருளிச்செய்தது. பதிமுதலிய மூப்பொருள்களின் சொருபவியல்பு தொகுத்தெடுத்தணர்த்துவது.

திருக்களிற்றுப்படி.

இஃதியறிஞா திருக்கடவு ருயவநத்தேவநாயனார். இவா மேற்கூறிய உய யவநத்தேவநாயனா மாணாககா. இந்நூல், திருவுரையின கருத்தினிது விளக்க வெழு நது அதற்கு வழிநூலாய நிலுவது. இந்நூலாசிரியர், இந்நூலின் நெயவத்தனமை விளக்கவேண்டி, இந்நூலைத் திருவம்பலத்தனகண்தான திருக்களிற்றுப்படியி னேறறி யிற்றைஞ்சு, அக்திருக்களிற்றுக்கை நிமிர்ந த்தனைவாநகி நடராசா திருவடியிற சேர்த்த வின, திருக்களிற்றுப்படியென நித்தகுத திருநாமஞ்செப்பிலு ரென்க.

சிவஞானபோதம்.

சைவாகமங்குளினுளவாசிய நாதபாதங்களுள வைத்து ஞானபாதத்தோதிய பொ ருளினை யாராயு மாராய்ச்சி யிந்நூலினக ணெடுத்தகொளளப்பட்டது. இவ்வாராய சசிகுப பயன யாதோவெனவும், இது கேட்டாருரியா ரியாவரெனவும், இதன னுதலப பரிமபொரு ளிபாதெனவும், இச்சுனைப் பயப்பிககுங கருவியா யித்தகுமுன னெருநிலை யா னுணாதற்பால தியாதெனவும், இத்தனை வழங்குதற்கிட்ட பெயரியாதெனவும், இஃதி யாணி வழங்குவதெனவும், இதன முன்னாலியாதெனவும், இந்நூல் செயதா ரியாவ ரெனவும், பலவாறா ஞாசககை ரிசமுனநே, அவயாசககை நீங்கி மனவெழுச்சி சேற்றபொருட டிந்நூனமுத்த துரைக்கப்படுவதாகிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

“மலாதலை யுலகின் மாயிரு மியியப்
பலாபுசமு ஞாபியு படரி னல்லதைக்
காண்டல் செல்லாக கண்போ லிணடிய
பெருமபெயாக கடவுளிற கணடுகண ணிருமாந
தருந்துயாக ஞாமனையி னுணமா நாடி
மடாவற நந்தி மூனிசனத் தளித்த
வ்யாசுவ ஞான போத முரைத்தோன
டெண்ணைப் புனல்குழ வெண்ணைச் சுவேதவன
பொயசுண டகறை மெய்கண்ட தேவன
பவநனி வனபகை கடந்த
தவாடி புனைந்த தலைமை யோனே” எனவரும்.

உயா சிவஞானபோதமெனது ஒனை மூன்று பாதத்தை யாராயு நூல்கட்டு மேறப்பட்ட சிவஞானபோதமெனவாறு. எனவே, அந்நூலக ஞானாந்தபின்னர் இந் நூல் கேட்குதபாறநென்பது பெற்றாம். பெறவே, முன்னாத் தீக்கையுற்றுச் சிவாகம ஸ்களை யோதி யசுனபின் ஒனை மூன்றுபாதங்களை யாராயு நூனமுறையே கேட்டவ்வா ரெழுக்கி மனநாயாராய நித்தியா நித்திய வுணர்வு தோனறிப் பிறவிககஞ்சி வீடுபெற்றி னவா மிகருண்டாயவழி, அவாக கிந்நூ லுணாததுகவென்பது போத்ததெனக்கொள்க.

இப்பாயிரப்பொரு ளூலிறுதியில் “எந்தை சனற்குமரன்” என்னும் வெண் பாவாற பெறப்படுதலின், ஈண்டுக் கூறுதல கூறியது கூறலாம் பிறவெனின்,—ஆகாது; “எந்தைசுனற் குமரன்” என்பதனாற பெறப்பட்டதனையே மாணாககர்க்கு நூனமுக்கத் துணாததுதற்பொருட்டு ஈண்டுத் தந்துரைத்ததாகலா னென்பது. மிருகேநிரத்திநுதி யிற கூறும் வரலாற்றினை நாராயணசுண்டவாசிரியா நூனமுக்கத்துத் தந்தரைத்தது உ மிகருத்திபற்றி யென்க.

இன்று னந்திபெருமான் பெற்றுநகு வரலாற்றையெனினு, — கூறுதும். மாசு
 ன்னா முடிவின்னை உலகங்களை மீளப் படைத்தறப்பொருட்டுப் பரமானமாவாகிய பர
 மசிவத்தினையுடைய பராசத்தி குழலையை நோக்கியவழி, வேதாகமங்கள் குழலையினு
 நன்குபடிப்பதும், அதன்பின் விந்துவடிவாயும், அதன்பின் னைகரவடிவாயு முறையே
 தோன்றின. பின் னவற்றைச் சொற்றொடர்படுத்தச் செய்யுளாகக் பிறாக கருளிக்
 செய்ததற்பொருட்டுப், பரமசிவன ஈசானமுதலிய பஞ்சபிரம மனுக்களாகிய சத்திகளே
 திருமுடிமுதலிய வவயவன்களாகச் சகனகிட்களத் திருமேனிகொண்டருளிக், சராசிவ
 மூர்த்தியாய நின்ற, தற்புரு — முகலிப நான்கு திருமுகங்களான வேதநகலே,
 தோற்றுவித்து, வேதங்களை யணந்தவா வழியானே பிரமனுக்கருளிக் செய்து, சிவா
 கமங்களைப் பிரதிசங்களை முறையானே பிரணவா முதலிய பதினமரு மகாநுத்திரா
 முடலிய பதினெண்மருமாகிய விருபத்தெண் மருக்குஞ் சிவபேர முருகராபேர பெண்ப
 பருத் தொரோவொன் றெவவருவருக் கருளிக் செய்து, பின்பு மகவுசமுறைபானே
 அவ்விருபத்தெட்டினையும் வித்தியேச ரொணமரின முதலவராகிய வணக்கிடவாக கரு
 னிக் செய்தான். அவற்றை யணந்த தேவா தூறுதபட்டினெட நேர சாரிச முரலவரா
 கிய கிண்டருத்திரருக் கருளிக் செய்தார் அவற்றைச் சுண்டருத்திர கண்டருத்திர
 தேவர்க்கு முனிவர்க்கு மனிதன் பொருட்டு முதற் னந்தி பெருமானாக கருளிக் செய
 தார் அங்ஙன மாகமங்களெல்லாவ கேட்டருளிய நகப்பெருமானை படை முரலவரை
 வணங்கி நின்ற, சிவாகமந்தோறுஞ் சரியை முதலிய நூற்றுச் சிறந்த நூற்பாமைம
 வேறு வேறுக்க கூறப்பட்டன அவற்றுள் ஈண்மையாவ க்குள் பெருமான் செய்த
 வேண்டு மெனநிறந்த விண்ணப்பஞ்செய்த வடிவாய்ந்த, சுண்டருத்திரமுதலவா
 கருணை கூர்ந்த “நனறேவிலுய்ஞாய, அனந்த தேவரெமக் கருளிக் செய்தவாறு கரு
 னரேம, கேட்பாயாக” என்றருளிக், சம்பந்தோறும் படைப்பு வேறுபாடு கேட்டவா
 கருத்த வேறுபாடும் பற்றி அவற்றை கிண்டச் சரியை முதலிய நூற்றுச் சிறந்த
 மாகமங்களில் வெவ்வேறுக்க கூறப்பட்டன. ஆகலான, அவற்றுள் சிவமாகமத்தான்
 வழி யார் திக்கை பெற்றார், அவ்வாசமத்தனவழி யவ்வொழுதபொருள் பற்றி னான
 பாதமாவது பொருட்டன்மை யுணர்த்தவதாகலின், அது பலதரத்தி னொருநா
 மையின், அவையெல்லாம் தூலாருந்த முறைபற்றிச் கூறப்பட்டன. அந் நூற்று
 எல்லவென்பது வகுத்துணர்த்ததற்பொருட்டு நூலவாய்கமத்தி பண்ணிருத்திர
 தாம் கூறப்பட்டன சீவஞானபோத மென்ப தோபடலம். அது அசட்டமாகச் செல்லா
 வாநம்புபொருள்களு மாறகோளினறி யின்று வின்குருமெனக் கூறி, அசட்டமான
 போதத்தை நந்திபெருமானுக் கருளிக் செய்தார் நந்திபெருமானும் அது கேட்டானே
 யானே எல்லா வையமு நீங்கி மெய்ப்பொரு டெனினு பின்னாந் தம் மாணுக்கர் பல
 லோருள்ளஞ் சிறந்த சனம்குமார முனிகட கருளிக் செய்தார். அவர் தம்மாணுக்கர்
 பல்லோருள்ளஞ் சிறந்த சத்தியஞானதரிசனிகளுக் கருளிக் செய்தார். அவர் தம்மாணு
 க்கர் பல்லோருள்ளஞ் சிறந்த பரஞ்சோதபாமுனிகட கருளிக் செய்தார். அவர் தம்மு
 னாரிச் செய்த தவத்தானே திருவெண்ணையல்லூரி லவதரித்தருள் மெய்யுணர்வின்
 முற்றப்பேறுதையா யெழுந்தருளியிருந்த மெய்கண்டதேவாபால வந்து, சிவஞான
 போதத்தை நல்கி, “இதனை யீண்டுள்ளோ ருணரந்தயதற்பொருட்டு மொழிபெயாத
 துச் செய்த பொழிப்புரைக்க” வென்றருளிப், பொழிப்புரைக்குமாறுஞ் சத்தியஞா
 னதரிசனிகள்பாற் றுந் கேட்டவாறே வகுத்தருளிக் செய்து நீங்க, அவரு மவ்வாறே
 மொழிபெயர்த்தப் பொழிப்புரையுந் செய்தருளிக், மாமுண்டய மாணுக்கர் பல்லோ

ருள்முத்து சிறந்த வருணத்திருவரிக் களித்தருளினார். இவ்விந்நால் வந்த வரலாறெனக் கொள்க. பொழிப்புரையை வடநூலார் வாததிகமென்பா. பொழிப்பெனினுள் காண்முகையெனினு மொக்கும். பொழிப்புரை பிண்டப்பொழிப்பெனவுக் கண்ணழித் துரைக்கும் பொழிப்புரையெனவு மிருவகைப்படும. அவற்று விது கண்ணழித்துக் கடாவிடைகளா னுரைக்கும் பொழிப்புரையென வுணர்ந்து கொள்க. இனி யாசிரியர் வாரததிப்பொழிப்பு உரைச்செய்யுளானும் பாச்செய்யுளானுஞ் செய்யப்படுமெனவும் வடமொழி மதம்பற்றி யீண்பிக் கருத்துரையு மேற்கோளு மேதுவு முரைச்செய்யுளா னுரைத்தார; உதாரணம் பாச்செய்யுளா னுரைத்தார.

“இச்சிவருளபோதத்து முன்னு குத்திரங்களைனெ பெத்தத்தி னினீற நிலைபற்றி இலக்கணங் கூறுதலின், அவை பொதுவியல்பெனவும், பின்னா குத்திர வகளைனெ முத்தியி னின்ற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலின், அவை சிறப்பியல் பெனவு மாம இனிப் பொதுவியல் புணர்த்துநூல்கள் பொது வெனவுஞ் சிறப்பியல் புணர்த்துநூல்கள் சிறப்பெனவுங் கூறப்படும். சிறப்பியல்பு சகசமாயுளதரகலின், கணமையெனவும் பரிம பொதுவியல்பு அளவை முத்தரானு மிலக்கணமுத்தரானுங் கூறப்பட்டுக் கேட்டல் சித்தத்த லெனவு மிருத்தரத்தா னுணரப்படும். சிறப்பியல்பு சாத்கமுத்தரானும பவன்முத்தரானுங் கூறப்பட்டுக் கேட்டல் சித்தத்த றெளித னிட்டை வெனவு நானுஞ் தீர்த்தா னுணரப்படும். கேட்டல் சித்தத்த றெளித னிட்டைகளை வடநூலார் முறைய சிவவண மன்ன நித்தத்தயாசன ிட்டை பென்ப. “பல பொரு டகுப பொதுவாகிய விலக்கணம் பொதுவியல்பு” எனறும் “ஒரு பொருட்கே யுரிய விலக்கணஞ் சிறப்பியல்பு” எனறும், அநாவது ாற கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப் பியல்பு வைய, “உசகல் கணஞ் சிறப்பியல்பு” மென்னும் வடசொற்குப் பரியாயப் பெயராய் ாண்கக் கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு வேறெனத் தெரிந்தண ாறவகொள்க. இவ்விரு வேறு வகைக்குஞ் சொல்லொருமை மாத்திரையே பற்றி மயங்குதல்.

செயுநான்போதம் இவ்வுணம் பொதுவியல்புஞ் சிறப்பியல்பு மொருங் குண ாததலின், முழு முதலானாம். இனிச் சிவஞானசிகதி சிவப்பிரகாச மெனபன் முறைய யிலக்கணம் பெற்ற வுத்தானும் புடைநூலுமாம். மொழிபெயர்த்துக் கூறு நூல்களின் குறையுங் முசலிய பெருமபாலும் பொதுவியல்பு மாதத்திரையே கூறு தலிற் பொதுநூலாம். திருவுஞ் திருக்களிற்றம்படி முசலியன சிறப்பியல்பு மாத் திரையே கூறுதலின் கணமை நூலாமென்பது. வடமொழியினும் பவுட்கர மிரு கோத்ர முதலிய சிவாகமங்கள் பெருத்தி னின்ற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலின், அவை பொது நூலாம். சருவருளோத்தர முசலிய சிவாகமங்கண முத்தியி னின்ற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலின், அவை யுணமை நூலாம். உபபிடதங்களுக்குஞ் சூபாலமுதலிய வுபபிடத முலக்க டோனறி யொடுங்கு முறைமையுந் தோற்றியொடு கருதற் கொரு கருத்தா வுடைனெனு மாத்திரையும போலவன வுணர்த்துதலிற் பொதுவெனப்படும். சாந்தோக்கிய முசலிய வுபபிடதங்கள் இருவகையுங் கூறுதலிற் பொதுவுஞ் சிறப்புமாம். அதாவசிகை அதாவசிரஞ் சுவேதாச்சுவதரமுதலிய வுப பிடதங்கண முதத்தலையெயுநிச சாதகமும் பயனுங் கூறுதலின், கணமையெனப் படும். அதாவசிகை முசலிய வுபபிடதங்களைந் கூறும் பொருள்களுஞ் சிவாகமப் பொருளை நோக்குமயழிச் சூத்திரமும் பாடியும் போலத் தூலாருத்தி முறைபடும்.

இவ்வுருத்தப் பற்றியே வேதம் பொது துலெனவும் கூகமஞ் சிறப்பு துலெனவுஞ் சிறுமதிர முதலியவற்றிற் கூறப்பட்டனவென துணர்க. “வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சுவை தெரிந்ததக் திறனிவ்வுத் தெரிக்கலுற்றும்” என்றதூஉம் இம்முறை தெரிந்த பிழைத்தென்க. இவ்வுண்மை யுணர்ந்த பொருள் கோடல் யுரைகோண் முறையாம். இனி யிவ்வுண்மை யுணர்ந்த பொருள் கொள்ளமாட்டாதார் உபநிடதங்க ளொன்றோ பொன்றுமுரணு மெனவும், உபநிடதமுஞ் சிவாகுமருந் தமமுண் முரணுமெனவும், சிவாகுமருள்ளுந் மொன்றோடொன்று முரணு மெனவு மயங்கி, ஒன்றன் பொருளை பற்றி யேனைவற்றை யிழ்வார். அற்றே லஃகங்குணமாக; வேதாந்த சித்தாந்த தூல கன் அகவன மிரு வேறுவகைப்படுத்தக் கூறவேண்டியதெனனை? சிறப்பியல யொன்றே கூறவகையுமாவோவெனின்,— அமையாது; ஆன்மக்கள் அகவனந் தத்தக குரிய சோபான முறையி னறிந்த வருந் தனமைக்கேற்பத் தூலாருந்ததி நியாயமாக வுணர்ந்தவென்மி மாகலி னென்க. “புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புகரும் புண்புருதி வழியுமுறதம் புகலுமாச் சிரம-வறத்தறைக ளவையடைந்த மருந்த வவசன் புரிந்து மருங்கலைகள் பலநெரிந்த மாரணங்கள் படித்தஞ்- சிறப்புடைய புரணங்க ளுணர்ந்தம் வேதச் சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்தஞ் சென்றா சைவத்- திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியா யோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற சிவனடியைச் சேர்வா” என்றதூஉ மிவ்வியல்பு நொக்கியே யென்க.

இங்ஙன மிவ்வருவகை யியல்பும் வேறுவேறு கூறு மாகமங்கள் பொரு ளொருமை யுணர்மாட்டாது, ஒரோவொன்றே பற்றி யைச்சியவாத முகறடல நீற த்தான் வேறுபட்டித் தமமுண் மயவகுவார்க்கு அகவன மயவகாது அவற்றின் பொரு ளொருமை யுணர்ந்ததாத் கெழுந்தது இச்சிவஞான போதமென்றிக. இஃகியாதா எல்லா வாகமப்பொருளையும் பணனிரு சூத்திரத்தாற ருேகுத்த விளக்குதற் கெழுந் தத்திறுந்நுலெனதுரைப்ப. மிருகேந்திரத்தன் முதற்கண்ணாகிய ஒருசூத்திரத்தானே எல்லாவாகமப்பொருளுந் தொகுத்தேடுதது விளக்கப்பட்டனவென்பது ஆண்டே யறியக் கிடத்தலானும், மறது தகவனந் தொகுத்தக கூறு மாகமங்கள் பலவுள வாதலானும், அதுபற்றி மிதன்கட் போந்த விசேட மினைமையானும், “நாடிக் கண்டு மயா வற வளித்த சிவஞானபோத” மென்பதற்குத் தூற்பரிய மதுவாகாமையானும், அவ்ருரை ப்பண வெல்லாம் ‘மோலியென்றோழிசு. “சிவஞானபோத” மென்பதும் இக்காரண த்தாற பெற்ற பெயர். அஃதெவ்வாறென்னல்—“உயர்ஞான மிரண்டா பாரா மலமகல வகவாத மன்னுபோதத் திறுவுருளென னென்றனைத் தெரிய வோதஞ் சிவாகம மென் தலகறியச் செய்துள்ளே” எனய வாகலின், பரஞான மபரஞான மென்றி ருள்கிஞ் சிவஞானமெனப்படும். அவறதுப் பரஞானத்தைப் போதிப்ப தெல்லா வா றறவகைக்கும் பொதுவாகலின், என்னித் சிவஞான மென்றது—அவ்வபரஞானமாகிய சிவஞானமேயாமு. வேதத்தல்-அவற்றி ன்ச்சயப்பொரு ளிதுவென வுணர்ந்ததலாம். தூதிகே, சைவாகமங்களின் பொரு ளறிச்சுப் முணர்ந்தவது சிவஞானபோத மென்க ன்ரணங் குதியாமிறமென் துணர்ந்த. இப்பொருள் வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தப் பரிபரிசுத்தாஞ் சூத்திரத்திற் பிறப்பாதுயிற் கூறியவாறுபற்றி யுரைக்கப்பட்டது. சிவ ஞானமெனப் பொதுப்பட்டக் கூறினார் தலைமுற்றி ஞானபாதமே கெள்ளப்படும். ஞானபாதத்திற்குத் தலைம “விரிய யென மருவுமவை யாவு ஞானத் திடைத்த த்ரு கிவத்தம்” என்பதனுழிசு. ஆற்றெல், ல்கை முன்சு பாதம் பொருள்கின்.

யாராயு தூங்கியியவை யெனின்;—அங்வு-சோமசம்புசிவாசாரியர் செய்த இரயா-
காண்டக இராமாவலி முதலியவா மென்க. அறமேல், ஞானபாதப்பொரு ளாராய்
ச்சி தூங்கு பிறகாலத தாசிரியன்மாரே கூற வுமையும்; ஆம்மத்தஞ் கூறவேண்டிய
பிறவெனின்,—ஆசிரியனமார் ஆவை யனுட்டிக்கு முறை யாராய்ப் புத்தாரன்னி அங்
ந்திறகுப் பொருளொருமை கூறப் புத்தாரல்லர்; “அங்வு சிறப்பின்மை தம்முள்
வேறுபாடுடைய” என்றும், “யாயாரா எவ்வாக்மத்தின முறையே தீக்கை பெற்றார்
அவரவர் அவ்வாக்மத்தின முறையே யதுட்டிகக” எனவும், “எக்கோயில் எவ்வாக்
மத்தின முறை பிரகிட்டுடை செயயப்பட்டது அக்கோயிலுக் கவ்வாக்மத்தின் முறையே
பூசை விழா முதலிய நடாத்தக” எனவும், “மாரிசு செயிற் குற்றம்” என்றும்,
ஆசுவங்கனே கூறுதலின், அவற்றிறகுப் பொரு ளொருமை காட்ட லாகாமைபின்.
சிறப்பேத்கானும், ஆனமாக்கள் கருத்து வேறுபாட்டானும், அவ்வவவற்றிற் கேறயின்.
சிறப்பின்மை தம்முள் வேறுபடக் கூறுதல் பொருத்த முடைத் தென்பதற்றி
யவற்றைக் கூறு மாக்மக்கள் சிறப்பானமை யங்நமை வேறுபட நிகழ்தன. இங்
ஞானபாதயாவது பொருட்டன்மை யுணர்த்துவதாக்வின, ஆண்டு வேறுபடுத்தல் மிக
ருந்தாயினும், ஆனயாக்வின மலபரிபாக தாரதமியதிற கேற்பத னுலர்ருந்தது
முறைமைத்தாக் புணர்த்துணை மாபென்பதற்றி, அவ்வநமை கூறு மாக்மக்கள்,
நோக்குவாரா, அவை யொன்றோடொன்று முரணுவனபோலக் கருதி மயங்குவார்.
அவ்வந மயங்காமைப் பொருட்டி ஞானபாதப் பொருள்களை யெல்லாம் பொது
வுண்மை யென விருவகைப்படுத்தி ஆராய்ச்சி செய்தொரு தலையா னுணர்த்த யேன்
நிதலின், அஃதேனயோரா லாகாமையின், வேண்டுமென்க. அங்நனை முரணுவன
போலக் கோன்றுவன யாவையெனின்,—சுவாயம்புல முதலியவற்றிற் பதாராத மேழை
ன்றலும், பவுடகர முதலியவற்றி னுறென்றலும்; பராக்மிய முதலியவற்றி னைந்
தென்றலும், சருவஞ்ஞோகர முதலியவற்றி னுன்கென்றலும், இரவுரவ மிருக்கேந்திர
முதலியவற்றின் முன்கென்றலும், போலவனவா மென்க. அவை யெல்லா முன்கென்
றத்து எடவகுதலின், முப்பொரு ளென்றலே ஸ்லாவாக்மக்கட்குத் துணிபெனக்
காட்டிதல்போலவன பொரு ளொருமை கூறுதலா மென்பத.”

மங்கலவாழ்த்து.

“காமிகமுதலிய சைவாக்மங்களுண ஞானபாதப்பொருளி னிகலறுத் தவற்றின்
பொருளுணமை போதத்தற்கு இரவுரவாக்மத்தி னெழுந்த சிவஞானபோதனுல்கினைத்
தமிழுலக் முயற்செய்யாதுநி பொழிபெயாத்தஞ் செயது பொழிப்புநரப்பா னெடுத்த
துக்கொண்ட வாசிரியா சாக்மத்தே உத்திததைய புரியுந் தமக்கண்டபூது சிறிது மனது
காமை யறிந்தாராயினும் ஆன்றோ ராசாரம பாதுகாதத்தற்பொருட்டிம், மாணக்கர்க்குறி
வுறுபதற்பொருட்டிம், முந்தக் கண்டபூது நீக்குத்தருகிய உடவுண் வாழ்த்துவதற்குரிய
மங்கலவாழ்த்தக கூறுகின்றா. வாழ்த்தும உணக்கமும் பொருளியை புணர்த்து
மென மறுகலவாழ்த்த மூவகைப்படும. இது பொருளியை புணர்த்ததெனக் கொள்க.

“கல்லா விழன்மலை - வில்லா ருளிய
பொல்லா ரீணைமலர்-நல்லார் புனைவோ”

சுத்தபெருமானுக்கு இந்நா லறிவுறுத்தருளிய முதலாசிரியரெனப் தணர்த்துதற்குக்
கல்லா விழலென விடவ கூறினா, ஆனபெருமாதருளியிருந்து சிவாக்மப்பொருள்

இளங்கோவென்று முரணுவனவாள் மலைந்த வினாவிய நகர்பெருமாளுக்குச் சீர்தூலாள் மலைவு தீர்த்தருளினாரென்பார் மலைவில்லாரென்றார். இல்லார இல்லாகச் செய்தாரென்ப பண்படியிதிறந்த வினைப்பெயர். இனி மலைவில்லா ரென்பது மேருவை வில்லாகியதுயா ரெனக் கொண்டு, கல்லாணிழலி னெழுந்தருளி யிருந்து வீர்பேரம் மலையை வில்லாக வளைத்துப் பகைவரை வென்று போகும் மனிதருளியோரெனினு மன்றமும். எனவே யைந்தொழிறதும் விளைமுத லென்றவாறுயிற்று. அருளியவென புத்த செய்யியவென்னுமவாய்பாட்டு விளைபெச்சம்; "உண்ணிய புத்" னென்றதோல. அது புனைவரெனனும் பிறவினைமுதலினைகொண்டு முடிந்தது. அருளுதல் புனைந தழைப்பற்றிக் கல்லாணிழலில் வீழ்நிருந்து மலைவு தீர்த்தருளிய ஆசிரியா கருணை மீ.கூ. தல். அருளிய பொல்லாரென்ப பெயரொச்ச முடிபாக லவசுதனைத்தது மொன்று. பொள்ளார் பொல்லாரென யீர்வியிறது; சுயமபுழாருக்தி யென்றதாம். இளைவலா புண்புகுதொகை நிலைக்களத்துப்பிறந்த வனமொழித்தொகையுடைய தருமிய யுண புத்திறது. இளையென்பதனைத் தருவடிக்கடைமாக்கி யிருப்பெயரொட்டாருபெ ரென தது மொன்று. இவற்றியல்பெல்லாரு குத்திரல்ருத்திய னுரைதாம்; ஆண்க ளுண்க. புனைவரென்பதற்குறபத் தருவடியை மலதாக் வுருவகுசெய்த ரெனது மொன்று. நல்லா கேட்டுச் சிறந்ததுத தெளிந்த முதிர்ந்தாரா. டுணைதாடலை பொலடங்கி நிறைவு ஏதார பிறமைச். தேற்றமெனினு யுகமபும். இப்பாட்டு வகுத்த தமை. இது கல்வென்பது முத லேயென்ப ததுவாய்ப பண்புச்சொற்களார் கூறவே, இருதல டனனிருகுத்திரத்தார செய்யப்பட்டனெனவும், அவற்றனை முடிமுன்று சொற்க னொவ்வோரடியாக வைத்து நடன்கடியாகக் கூறவே, இரதாலும் அவற்றனை முடிமுன்று குத்திர மொவ்வொ ரியலாக வைத்து நான்கடியாறு செய்யப்பட்டனெ னவும், அவற்றனை முனைநீடியு மொரு வினைமுடியும் பிணநீடியும் பிறிதோர் வினை முடியுமாக விருவகைப்படுத்தச் செய்யவே, முன்னுறு குத்திர மேரத்திரமுடி பின னுறு குத்திரம் வேறே ரத்காரமுமாக விதறு லீரண்டத்தாரத்தார செய்ப்பட்ட செனவும், குறிப்பா னுணாததயவீற்று சாணை இரண்டாமோத்தன முதரகுத்திரம் "இதவுமது" வென முதலோத்தி னிறுதச் குத்திரத்தாரி மாட்டெறியப்படுவ தென்ப தணாதததற்கு மலைவென்பதனை யீரடியினுஞ் சாரவைத்தார கல்லாணிழலென முத லடியினிடம் கூறவே மு லோத்திர பிரமாணை கூறுவதென்பதையும், இரண்டாமடி யில் மலைவில்லா ரருளியவெனச் செய்கை கூறவே இரண்டாமோத்தலக்கணை கூறு வதென்பதும், மூன்றாமடியிற் பொல்லா ரினைமலவெனத் தருவடி கூறவே மூன்று மோத்திச் சாதகங் கூறுவதென்பதும், நாலாமடியி லல்லா புனைவீர யென்ப பெறு கூறவே நாலாமோத்தப பயன்கூறுவ தென்பதும், குறிப்பாற பெறப்படும் பிறவு மிவ்வா ருற்றதணாக். இங்ஙன தூனுதல் பொருளெல்லாந் குறிப்பாற நனைத்த தட க்கித்திறன் மங்கலுலாழ்தலிலக்கணமென் னுணாக. இவ்வாறு நாலவகைப்படுத்தோதிய துற னிலென்பது "நுண்டனாவும் பொருளியையும் வேண்குரு செயதி முனற்றமைதளும் பெத்த மோடு முத்தியெல்லாம்"என வதிநூலாசிரியா யகுத்தோதயவாற்றனுங்கணங்கொள்க."

அவைபா க்கம்.

தம்மை யுணர்ந்து தனையுடைய தனனுணர்வா
 ரெமமை யுடைமை பெமையிசுழார் - தம்மை
 யுணரா ருணரா ருடங்கிடைத்து தம்மிற
 புணராமை செளரம் புறா.

‘இவ்வணவ்யடக்கத்தானே அவ்விறைவனு லிபம்பப் பரி னுணார்த்தார்த்தயர்வம்
ஞ்சை சமயநூலுணார்த்தார்த்திவம் உணாததப்பட்டன. னாணிக சம்மை யுணார்த்த
தனாயுடைய தன்னுணாவார எனறது, அததுவித சித்தார்த்த வசவரை. தம்மை
யுணரா ரெனறது அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புற மெனனு நால்வேறு வகைப் புறம்
யத்தானர அவருடன கையறது தமயிற புணராமையாவது:—பிறவிக்குருடர் புலா
சுழிதிக் கொண்டு வேறவ் கூண்டல விருப்பான் அது நின்றுழிச் சென்று ஸையினு
லொவ்வோ ருறுப்பினைத் தைவறது வேழாவது முறம்போலவ தென்றும், உலா
போலவ தென்றும், உலக்கைபோலவ தென்றும், மலைபோலவ தென்றும், தமருண்
மாற்றுகொண் டொருவரை யொருவா மறுத்துக் கலாம் விளைதலபோலச், சித்தார்த்த
சைவரெறி நின்று ஆசான நிருவருள பெருகார தத்த முணாவிற கேற்பச் சமய
நூல்களி னொவ்வொன்றினை யுடையார்த்தவற்றிற் கூறு மேகதேசப் பொருள்களென்பற்றி
பொருவரை யொருவா மறுத்துத் தமமுண மாறுகொண்டு கலாம் விளைதல. அங்குண்
கலாய்க்கின்றழிச் கண்ணுடையா னொருவ னொரு, இவா செவிமுதலிய வெவர்
யோ ருறுப்புக்களேபற்றிக் கூறிக் கலாம் விளைக்கின்ற ரெனவும் வேழத்தினியல்பு
வேறெனவுக் கொடுத்தனாரது, அவாக்கத்தை யுணாதது லுறின, கொடிமுற பேதைபும்
போலத் தாம் கொண்டதே பற்றி யவையுர தமமு னொருவனாக வைத் திழித்துக்
கூறி மாறு கொண்டுடலே யன்றிப் பொருளெனக் கொள்ளாமாட்டா. அதுபற்றி
யவன வெஞ்சா தவ ரியல்பிது வென நகைமாடி யொழிந்துவிடும். அதுபோல
கொவ்வொரு சமயநூல்பற்றி யங்குணம் பிணங்குவாரை யகவையெல்லா மொவ்வோ
ரேக்கிச் சுவையுபற்றிக் கூறினவாசலான அகவபற்றிப் பிணக்காக வெனவும் பொரு
ட்டன்மை வேறெனவும் யாம் இரதூலா னுணார்த்தப் புதின, அவ ருணைக் கொள்ள
மாட்டாது டாறினிக் யார்த்தார்த்த ருக்கொடைத்தெற்றி யெனமையுர தமமு னொருவ
ராக வைத்தி டும் துரைப்பாராகலன், அவவழி யவா வெள்ளறி யது வென ரொழி
வகே யன்றி யுணைக் கொள்ளா மென்பார க்கொளமுறனென்றா. கேட்டல பொரு
ளாக்க போடல். “அது ஊறுகேளாத” எனபதனானும் “கோளாரும் வேட்ப மொழிதல்”
என்பதனானு மறிச் புறன புறச்சமயமபற்றி யிச்சுற துரைக்கு மொழியும் புறங்
கூறு மொழியு மெனப் தீரடநிற மொழிதலுற கொளச். புறக்கூறு மொழியா
வது புறச்சமயிக் காலலாத பாடாணவார்த்தைவா முறலியார முணனறிப் புறத்தே
யிச்சுறது கூறுமொழி.”

மொழிதலுற புறவிருளி னீக்கிப் பொருள்களைக் கண்ணுக்குக் காட்டுதற்குப்
பண்ணிருவகைத்தாய ரூபியபோல அனுகு மூலமல விருளி னீக்கிச் சுவபரம்பொ
ருளை யானமாவிற்கும் காட்டி யனுபூதயி னினைபெறவித்தற்குப் பண்ணிருக்குந்திர
ஞானஞாயிறு யெழுந்த திமமுத்தூலெனக். முழுமுதற்பொருளாயப் பரமவார்த்தனை
பரமசிவன நிருவாயமொழியாய ஆரிய வேதோபநிடத சாரமனைத்து மொருங்கு திர
ண்டதூடல், காமிசமுதலிய சைவாக்கம் ஞானபாத சாரமனைத்து மொருங்கு திரண்ட
தூடல், சமீழுவேத் சாரமனைத்து மொருங்கு திரண்டதுஉமாகி, இறை யுயிர் மல
மெல்லு முப்பொருளின் றடத்துக் கொருப் வியலெல்லாம் ஐப் விபரிதமகற்றி யங்கை
நெல்லுக்கணிபோல விளக்குதலிற றுணே தனக்கு ஒப்பாய நிற்பது இச்சிவஞானபோத
முதனூல அது “வேதமபச வதனபான மெய்யாகம நால்வ - ரோதர் தமீழுவேத
முறமுறமு” - போதமிகு - மெயி னுறுசுவையா நீச்சென்னை மெய்கண்டான்

இவ்வந்தமிழ் ஊரின் திறன்" எனனு மானாரோர் திருவாக்காறுமறித. இது எல்லாச் சிறப்புகளையும் தூதர்தமயிமமாகச் சொன்ன முறையாற நனனகை தடங்கி அததுவந்த கைவந்தித்தாத்தும் போதிப்பது. இது கூறு மறத்தவிதது சததாததுவிதம். "பொய் ஊரோர் கருணை புனிதமெனு மறத்துவித - மெய்கண்ட நாதனருண் மேவுநா னென ஊரோர்" எனனா தாயுமானமோகியாரும். பொய்கண்டா ரெனறது - உடநிடநக களின் முடிவு, கேசுவாததுவித மெனவும், விசிட்டாததுவித மெனவும், பாவருததுவித மெனவும் கண்ட வெணையாசாரியர்களை.

சிவஞானபோத வியாக்கியானம்.

வடமொழிச் சிவஞானபோத ஹரகு வடமொழி வல்ல வாகிரியர் பலா, வடமொழியில் வியாககியானங்கள் பறபல செய்திட்டா. வடமொழியிற் சுவாக சிவஞானபோத சிக ரியறநிய இதன வியாககியான மிக் விரிந்தது. ஏனையோர் செய்த வியாககியானங்கள் மிகச் சுருங்கின. இதன வடமொழிச் சூத்திர பதார்த்தங்களைச் சிவஞானபோதனைவருஞ் சிவாகதவிதனைவரு மாண்டானடி நலிந்த பொருள்கொண்டு அதற்குச் சமய முடிபாக்கிச் செய்த வியாககியானங்களுக்கு சிலவுள அவை போல வியாககியானங்க ளாதலை ஆசிரியா சிவஞானயோகிகள் சிவஞான மாபாடியத்தன ஆண்டானடி எடுத்த விளக்கினா.

சிவஞானமாபாடியம்.

செந்தமிழ்நாட்டிற் பொதியமலைச்சார்பின கண்ணதாய விளங்கும் பாவநரசத் திருப்பதிட் பாலதான விசுகிரமசுககபுரத்தில் அகத்திய முனிவா வரத்தாற திருவவதா ருஞ் செய்த திருக்கயிலாய பரமபரை மெபசண்ட சிவாசாரியா சந்தக்க கோ ஞான பானுவாய விளங்குந் திருவாவழிதறை நமச்சிவாயத்தேச பரமபரை தமைய தனி தோனக, அக்குரு பரமபரையில் விளங்கிய வேலப்பதேசிக ஞானசாரியாபாற சிவஞான பொத ஞானோதேச வனுக்கிரகம் பெறது, வடமொழி தெனமொழி மாபபெருங் கட லெனா நிலை கண்டுணர்நது, அததுவீத சிவஞானகுபூதி கைகண்டு, மெய்கண்ட சிவ ஞானபோதப் பிரதிட்டாசாரியசுவாமிநாய விளங்கிய சிவஞானயோகிக்கு, சென மொழிச் சிவஞானபோத ஹரகூச சிற்றுவை யெனப்படும லகுய்யாக்கி னானுஞ் சிவ ஞானமாபாடிய மெபப் பெயரிப் மாபாடியமு மருளிச்செய்தார சிவஞானயோகிகள் சிவ ஞானபோதத்தி, ஞானஞரை யுணமைக் கருத்தகக் னெல்லா நாடிக் கண்டு மலைவறத் தெளளித் தெளித்தச சிவஞானமாபாடிய மருளிச் செய்தவித, இம்மாபாடியத்தற யோருநோனக கொள்ளப்படன வெல்லாம மெயப்பொருளாயப் பொருளெவனெத் தள்ளப்பட்டன வெல்லாம பொயப்பொருளா யொழித் கொருதலை யெனை.

சிவஞானமாபாடியகாரா சிவஞானபோத வுபாறகாத முதலிய பிரகாரனக ஊரினஞ் சூததரவந்திரன்க்கனிது மாண்டானடி இயையுபறநி யெந்ததுத் தடைவிடை க்கண்டு மிக் விரித் தருளிய பலவகைத் தததுவ துண்பொருட் பகுதிகளும், பலவைய யகுதிகளும், அலகை வெனை. "தனனா கூடபடும பொருளும், அநனையபபடும, அதற்குப்பிறா கூடம பங்கமும், அதனை மறுத்தனைகருஞ் சித்தாரத்ததண்பும், இயை புறியண்கு விவற்றது நிலைகனம், என் டதிகரணமெனப்படும். இவற்று ளியையு- ஞானயோகியும், ஊரோலியையும, ஊதனியையும, பாதவியையும, அகரணவியையுமென ஞானவியையும." இவ்வியையின வடமொழா சந்தத்தெனபா.

சிவஞானசித்தி.

இது சிவஞானபோத முதனாற்பொருள் பிற்காலத்தார்க்கு இனிது விளங்குமாறு விரித்தல் யாப்பாற சசலாகமபண்டிதரெனனுங் காரணப்பெயருடைய அருணாந்தசுவாமிசாரிய நியமநிய வயிதனால். இவ்வருணந்தி சிவாசாரியர் மெய்கண்ட சிவாசாரியர் மூதன் மாணாக்கர், இது மேலுமுரைத்தாம்.

சிவஞானசித்தி சிவாகமார்த்தங்களுக்கெல்லா முறையாணியாய் நிலைபெறவது. “சிவத்துக்கு மேற நெய்வயிலலை, அதுபோலச் சிவஞானசித்திக்குமேற் காத்திர மிலை” எனவும், “பாவிரித்த னுலெல்லாம் பாரத்தையச சித்தியிலே-யோர் விருத்த ப பாதி போதம்” எனவும், ஆனறே ரெடுத்திப் போறதுவராயின, இதனெருமை முடிய வெடுத்தைகதல் யார்க்கு மரிதெனக். இது பரபக்கஞ் சுபக்கமென விருவ கைப்பரிம அவறமுள், பரபக்கத்தில் உலகாயதன், சௌத்திராந்திகன், யோகாசாரன், மாத்நியமிகன், வைபாடிகன், நிகண்டவாதி, ஆசீவகன், பட்டாசாரியன், பிரபாகரன், சுகப்பிரமவாதி, மாடாவாதி, பாறகரியன், நீர்சுராகனியன், பாஞ்சராத்திரி யென னும பரசமயத்தோ மதங்களும, அவறநின் மறுப்புக்களும், கூறப்படும். இவருள் உலகாயதன் சார்வாசன். சௌத்திராந்திகன், யோகாசாரன், மாத்நியமிகன், வைபாடிகன் எனனு ராலவரும், புத்தனாலோர். நிகண்டவாதி ஆசீவகனெனனு மிருவரும் அருகனாலோர், இவரெல்லாம் வேதபாகியமான புறப்புறச்சமயத்தோர். பட்டாசாரியன் பிரபாகரனெனனு மிருவரு மீமாஞ்சனாலோர். சத்தப்பிரமவாதி மாயாவாதி பாறகரியனெனனு மூவரும் ஏகானமவாதம் போதிகளும் வியாசனாலோர். நீர்சுராகனியன் கபிலனாலான. பாஞ்சராத்திரி வாசுதேவனாலோன். இவரெல்லாம் வைதி கத்துட்பட்ட சமயத்தோர்.

இனி இதன் சுபக்கத்துக குரைகண்டார் மறைஞானசம்பந்ததேசிகர், சிவாக்கிரியாகித்தேசிகர், ஞானப்பிரகாசமுனிவர், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், நிரம்பவழியு தேசிகர், சுப்பிரமணியதேசிகர் முதலியோர். ஸவபக்கம் - சுபக்கமென ஸூயிறறு.

மறைஞானதேசிகருரைமுதற் சுப்பிரமணியதேசிகருரை யீறயுள்ளவெல்லா மூலத்திறக்கேற்பச் சித்தாந்தைசுவாபொருள் போதிப்பன வாம். ஞானப்பிரகாசமுனிவருரை மூலத்தாதி மாறுபடப் பொருள்கொண்டு சிவசமவாதம் போதிப்பதாம். ஞானப்பிரகாசமுனிவருரை யிவ்வன் மூலத்திறக்கேலாதவாறு சிவசமவாதம் போதித்தல்கண்ட ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவசமவாதவுணாமனுப்பென வத்தகேசர் நியமங்கண்டிய நியநறியிட்டார். அக்கண்ட வரலாறு சிவசமவாதவுரை மறுப்பின் வரலாற்றின் விளக்கயிட்டாம், கண்டப்பிடிக்க. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளியற்றிய சிவஞான சித்திப்பொழிப்புரை முதனாற்குத்திர வதிகரணக்கூறுபாடு முறையாகத் தெரித்த மூலத்தின் மெய்ப்பொருள் விளக்கி, ஏனோருரைகளை யாளக்கும் அகவையுயர்நிற்பது சிவஞானசித்தியுரைகளு ளீர்தொன்றே மிக வரிது னுணர்த்தப்பலது. சுப்பிரமணியதேசிகர் மெய்கண்டசந்ததிகோர் பாஞ்சரான் திருவரவடுதரை நமசிவாயதேசிகர் மாணியவந்த ஞானாசாரியர். இஞ்சரான் தம்மபித்திரிய ஞானதேசியாய் விளங்கிய சிவஞானயோகிகள் பொழிப்புரையின் கருத்துவினது புலப்படுவது அங்ஙனத்தி னுணர்ந்த தழுவீச் சிவஞானசித்திக்குப் பதவுரை வந்ததெனினும்.

இருபாவிருபது.

இந்நூல் அருணந்திசிவாசாரியர் தமக்குச் சிவஞானபோத வுட்பேசுந் தந்த நூலி மலமகந்தி நிண்டை மேவுவித்தருளிய மெய்கண்டேவா திருவருங் வலாண் முல கல்லைகண்ணிய வருளிச்செய்தது. இஃது வெண்பா அகவல் எனறிருத்திரசாதர பப பத்தாய் மெய்ப்பொருள் விரித்தலின், “இருபாவிருபது” என, திருநாமம் பெற்றது.

உண்மைவிளக்கம்.

இந்நூன் மெய்கண்டசிவாசாரியர் மாணுக்கருளொருவரான திருவெதிகை மண் வாசகங்கடந்தார் திருவாயமலாந்தருளியது. இது ஆசிரியரை முன்னிலையாகக் கொண்டு, சித்தந்தால் கூறத் தகுதலுடையதாகின்ற திறஞ் செப்புவது.

சிவப்பிரகாசம்

இது மெய்கண்டசிவாசாரியர் முன்னமாணுக்கரான வாசிரியர் சசலாக வுடைய பத்திர சிவஞானபோதஞ் சிவஞானசித்த தோந்த சிவானுபவ நீண்டயுற மறைநா ளு சம்பந்தசிவாசாரிய ருபதேசத்தாற் சிவஞானபோதஞ் சிவஞானசித்த ஸைவரபெருந் தெற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியர், முசுனாலான சிவஞானபோதம் உழிநூலான சிவஞானசித்தயெனது தூலக ளிரண்டினபொரு ளினிது விளங்குமாறு உடவிரண் டிற்கும் புடையாக வெந்த தருளிச்செய்தலின், அவற்றின் புன-தூலாயி, சரணே யோதியுணர்ந்த பக்குவ ரறிவிற சிவம் பிரகாசிக்கசெய்தேற்ற சிவப்பிரகாசமெனலாம் பெயர்த்தாய், நிலவுரு சித்தாந்த நூன்தால். உமாபதிசிவாசாரியர் தலைவாழ்க ணர், “அடியாகக் கெளியன் சிறமபலவன் கொற்றந் - குடியாகக் செழுந்தயவன் சித்தே - படியின்மிசை - பெற்றான் சாம்பாணுக்குப் பேசுமற் - திசைசெய்து - முதக கொடுக்க முறை” பென் வமபலகதெம்பெருமான் விரித்த திருமுருகொணர், திரு வருள் வியந்து தொழுது, பெற்றானசாம்பாணுக்கு முத்தகொடுத்தருளிய வித்தக ளானாசாரியர். வடமொழியிற் பவுச்சராகமவிருத்தி சதார்த்தனாலே முசுலகவும, தென மொழியிற் திருவருட்பயன் முசுலிய சித்தாந்தசாதாரணத்தாலும், தருவாயமலாந்த ருளிய திருவருட்செலவா. இன்னு மிவா னானாபுது யற்புத வரலாறுகா பல்வா.

திருவருட்பயன்.

இது கருவிறுப்பந்தர தீராதல்கந் திருவருட்பயன் மேவ வுமாபதிசிவாசாரியர் கண்டப்பிடித்தியறநீய் சித்தாந்த நூன்தால். இது பதமுதநிலை, உயிரவநிலை, இருண் மலநிலை, அருள்தநிலை, அருளுநிலை, அறிவுநிலை, உயிர்விலக்கம், இன்புமநிலை, ஐகெ முத்தருளினிலை, அனைந்தோர்தன்மை யென அத்தாரங்கா பத்துடைபடிய, லாங்குடா.

வினாவென்பா

இது உமாபதிசிவாசாரியர் தமது ஞானாசாரியரான மறைஞானசரபந்தசிவாசா ரியரை முன்னிதி வினாவுரையார் பாசம விரிவுந் திருவருணைசந தலைக்கூட்டிவாழ்ச்சி, செய்தருளியதோர் சித்தாந்த நூன்தால்.

போற்றிப்பற்றெடை.

இது புத்தமும் வீதி முந்தனருளால் உயிக்கு நிகழு முறையினை படியி ன்நிலைத் தெளிந்தய உமாபதிசிவாசாரியர் போற்றிப்பற்றெடவிற சாற்றி யுடையதோர் சித்தாந்த நூன்தால்.

இது இயற்றியருளினார் உமாபதிசிவாச்சாரியார். இது மாயாவாதி, ஐக்கியவாதி, பாடாணவாதி, பேதவாதி, சிவசமவாதி, சங்கிரந்தவாதி, ஈசரவலிகாரவாதி, நிமித்தகாரணபரிணாமவாதி, சைவவாதி யென்பார் சங்கற்பங் கூறி அளவை மூன்றும் பொருந்தமாறாது நிராகரித்து சித்தாந்த மேனமை தெருட்டுஞ் சித்தாந்த ஞான னால். இவ்வாங்களுண் மாயாவாதி வைதிக சாதிர்த்துட்பட்டோன். ஐக் கியவாதி யகப்புறச்சமயத்தோன். ஏனை டெழுவுறும் அகச்சமயத்தோர். இறுதக் கண் ணேதிய சைவவாதி சுத்தசைவன். சுத்தசைவன் சொருபவிலககணு சித் தாந்தசைவத்திற் சிறிது வேறுபடக் கூறுதலின் வேறு வைக்கப்பட்டான். ஆக லின், சுத்தசைவத்தைச் சித்தாந்தத்து எடக்கிப் பாடாணவாதி முத லீயித்த தீரணவாதி யீராக வெண்ணி யகச்சைவசமயம் ஆறாது சண்கொள்க. நிமித்த காரண பரிணாமவாதி யெனினுஞ் சிவாததவிதவாதி யெனினு மொககும்.

சாத்திரமரபியன் முறற்றறு.

ஒழி பிய ல்.

மேற்கூறிய நான்கியல்களி னேழிபாக வெடுத்தது. தமிழிலககண் விலக்கிய சாத்திரப் புலமைகளை நிரப்புமாறும், அபுலமைகளானே இகபர வித்யைகளைச் சாத்தி தெயதுமாறும், ஈண்டுக் கூறலுறறும்.

கல்விச்சிறப்பு.

இவ்வுலகத்தக காணப்படு முயிவருக்ககளுள், ஐம்புலவுணாவோடு நல்லத னல்லந் தீயதன் நீதிம பகுத்தணரவல்ல மனவுணாச்செயு முடையராய் மேம்படுமக் கள், காத்தருத்துவ போத்தருத்துவ நனகுறுத்தரு வேணடுஞ் சவிகற்புநாண்ம பயக் கும் வியஞ்சக் ஞான கரணமாய் விளங்குவது, வித்யையாம். வித்யையென்னுங் கல்வி யெனினும் பொருந்தம். மக்கள், இயல்பாக் மனவுணாவுடையராய்ஹும், சுத்தமாயா காதகாரிய சத்தபயிரமருபமாகும் வித்யையி னுபகாரியினிச் சவிகற்புநாண்ம வ்யாபார மெய்த மாட்டார். மக்கள் இயற்கையான மனக்கருவியு னிருவகற்பு ஞானச் செயதியுஞ் செயற்கையான கல்வியறிவிறு சவிகற்புநாண்மச் செயதியு டெயது கின்றார். நிருவிகற்பகாட்சியாவது - பெயர் சாதி குணங் கனமம் பொருளென நிவற ருற் பகுத்தறிதல்நி இவ்வொன்று தோன்று நதைதென்ப பொருளுண்மை மாத த்நரயே யறியு ஞானச் சத்தி. சவிகற்பகாட்சியாவது - பெயர் சாதி முழுவதறறா பொருளை யுளாவா றுணரு ஞானச் சத்தி. அவையாமாறு காட்டுதம். மாவென பது ஒன்றன் பெயர். அதற்கு மாததன்மை சாதி. வண்ணம் வடிவு முதலியன அதன் குணம். நிறம் தளிர்த்தல் பூத்தன் முதலியன அதன் கனம். மரமென நிலைபெறுதல் பொருளாகக். ஒருசாத்தன் தன் கண்ணுக்குப் புலப்படாநிறகு மொனதைக் கண்ணுக் கூடிய வியல்பான மனக்கரணத்தால் இவ் தொன்று தோன்று நிலநென்ப பெயர் சாதி முழுவதறறா பகுத்தறித ல்நிப பொரு ளுண்மை மாததன்ரையின் மூனையிடா நிற்கும். அந்நன் மறிவுருந்நற வுண் அப்பொருளை இவ் தியாதோவென வையுறுதலும் அதனை வேருருளாக் பயங்கு நிச்சயித்தலுஞ் செய்து, பின்னர் அப்பொருட்கண் மிகுத தோன்று மாவென னும் பெயர் முதலிய வைத்துக் கொண்டு எழுத்தாணியுற சொல்லால் விதறித்த

அதினைப் புலப்பட வறியும். இங்ஙனமாகலின், மக்கட்குச் சவிகற்பஞானம் கலாநுப
மான சொல்லா னிழ்கல் அனுபவசித்தமாம். சாத்தன் பிறர் செவிக்குப் புலனாக வுச்
சரிக்குஞ் சொல்லிவறியு மியவைவநானும் பொருளைத் தன்னுள் விசுவபிக்ஷியுமா
லெனின்,— அறியாது கூறினும் ; சொற்க ளுநதயிற் சூக்குமமயாயு நெஞ்சின்கட்
பைசந்தியாயுங் கண்டத்தின்கண் மததிமையாயும் விளங்கித், தன்செவிக்குப் புலப்
பரிஞ் சூக்குமவைகரியாய், இறதயிற் பிறர்செவிக்குப் புலப்படுந் துவவைகரியாய்
வெளிப்பதும் ஆகலின், சாத்தன் பிறாசெவிக்குப் புலனாகாமல் உள்ளே செயயுஞ்
சவிகற்ப வியாபாரமுந் சொல்லா னிழந் ஞானம் செயததே யெனக.

சல்லிமாட்சி-“இம்மை பயக்குமா”வீயக் குறைவின்றூற்றம்மை விளக்குமாற்ருமன்
ராக் கேட்குனா-லெம்மை யுபகத்தும் “யாங்கானேங் கல்லிப்பான்-மம்ம ரறுக்கு மருந்த”
“ஆறம்பொரு ளினபமும வீரம் பயக்கும் - புறங்கடை நல்லிசைய நாட்டு - முறங்கை
லொன - ஹறுழியு வகைசொடுக்கது கல்லியினாங் “கிலைச் - சிறுதிரர் குற தலை”
“தொடங்குகுநார றுனபமா யினபம் பயக்கு - மடங்கொன றறிவகற்றுங் கல்வி”
“விஞ்ஞாநாவு ரடுவையிகுப் பூதமு-பூயக்டிவிஜா லொமகரியஸுவகரி
விஜா மாரணாஹாஃ | விஜா வஸாயகரி விஜேஸாமஜெவிஜா வபராஜெவதா | விஜா
ராஜஸாவகுஜ தெதறியதடுவிஜா ரவீந்த தேவஸாஃ” எனபவத்ருனநிக.

இன்னும், சாகி யுடலோடொழியும். கல்வி யுயிரோடு செல்லும். ஆகலால், சாகி யு ஸ்சிவியுறு கல்வி யுயாச்சி மிக் டேமப்பட்டது. அது “மேற்பிறந்தா ராயினும் கல்லாதார் கிழப்பிறந்தல் - கழறா ரனைத்திலா பாடு” “வேறறுமை தெரிந்த நாம்பா லுள்ளும் - கீழ் பபா லொருவன் கற்பின் - மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே” “கடைநிலத்தோ ராயினுங் கற்றணாந் தோர் கருமை - டுலநிலத்த லவக்சப் படும” என்பனவற்று னுணராக. கற்றோருக்கு எநநாடு மெய்யுந் தமபோலுத்துப் பொருட்கொடையும் பூசையும் உவந்த செய்தற கேதவாம. ஆகலின், கல்விப்போஸ சிறந்த நற்பொருள் பிரிதில்லை. அது “யாதானு நாடாமா லூராமா லென்னொருவன் - சாந்தனையுங் கல்லாத வாறு” என்ப தனுணரிக். அரசனுக்குத் தனறேயத்திறுனே சிறப்புண்டு. கற்றவனுக்கு அவன் சென்ற விடமெல்லாநு சிறப்புண்டு. ஆகலால், மனனினினுங் கற்றேனே சிறப்பு மிக் வுடை யன். அது “மனனனு மாசறக் கற்றே தரு சீராகுகின் - மனனினி கற்றேன சிறப்பு டையன் - மன்னதகு - தனறேய மல்லாத சிறப்பில்லை கற்றேறதுச் - சென்றவிட மெல் லாநு சிறப்பு” என்பதனுணரிக். ஒருவயிறு துதித்தோருளளும் ஒருகுடிப் பிறந்தோ ருளளும் கற்றேனே சிறப்புடையன். அரசனுங் கற்றேன் காட்டிய வழியே செல்லு நீரன். அது “பிறப்பா ரன்ன வுடவயிறு துளருகு - சிறப்பின் பாலாத குயுமன்ந் திரியு - மொருகுடிப் பிறந்த பல்வோருள - மூத்தோன் வருக வெணனு தவரு - ளறி வுடை யோனா தரசகு செல்லும்” என்பதனு னுணரிக். கல்விப்பொருள் இம் மிக்கா ரோடு தலைப்பெயத அறியாதனவெல்லா மறிந்தோமெனும், யாண்டு பலவாக் கரை யில் மாயினமெனும், உவத்தற கேதவாம். அது “யாண்டு பலவாக் கரையில வாகு தல் - யானகா கியரென வினவுதி ராயின் - மாண்டவென மனைவியொடு மக்களு நீரம்பி னா - யானகன் டனையரென லினைருநும வேத்தனு - மல்லவை செய்யான் காக்கு மதன் றலை - யான்நவின் தடங்கியு கொடுக்கச் - சானருள் டலாயான் வாழ லுரே” என்பதனு

கல்விப்பொருள் ஒருவனுக்கு ஈட்டு மட்டிதப்பிற்றுனே யுதவுத லுடைத்த. கல்விப்பொருள் எழுன்பயினுஞ் சென்றதவதலுடைத்த. அது “ஒருமைமேட டான கற்ற கல்வி யொருவற - கெழுமையு மோப புடைத்த” என்பதன னறிக. இதனை ஈரங்கிசியல்லா முடைய கல்வியின் நல்லாசிரியரை யறித்து அவற் குற்றழி யுத வியு முற்பொருள் கொடுத்தங் கற்றலவேணும். இந்நனங் கற்றிரா தலையா ய அக்கிலைக்கு நானிக் கல்லாசா எனறங் கடையாயா. அது “உறழி யுதவியு முற்பொ ருள் கொடுத்தம் - பிற்பைநிலை முனிபாது கற்றனனறே ” “உடையாரமு னில்லாடோ லேக்கற்றுங் கற்றா - கடையரே கல்லா தவா” என்பனவற்ற னறிக.

இனி யறியவேண்டியன வறிதறகுரிய னானமகளைப் பெற்ற தானத அவனைக் கற்றோரையினகண அவரினு மிக்கிருக்குமாறு கலந்யறிவுடைய னுக்குல வேணும். அதுவே நன்மக்குக்கு சநகை செயறடால்தா முபகாரம். அது “தந்தை மகதகாரறு நன்றி யவயதது - முந்தி யிருப்பச செயல்” “நனது பற்றதருத லென்றலைக் கடனே - சான்றோ னுக்குத் தன்னைக்குக் கடனே - நன்னடை டாகல் வேந்தறதுக் கடனே - யொளி துவா னுஞ்சும முருக்க - களிதெறிந்து பெயாதல் சான்றாருக் கடனே” “செசமென வொருவன் மகசுடருச செயவன - விசசைமற திலை பிற” வேடடைவற்ற னறிக சமமக்கள் தறியுடைமை தமயினு மாநில. அ பன்னறிலை சற்றாக்கெல்லா மிக விரி சாம். அது “தமயிற் தமமகக் கறிவுடைமை மாநிலது - பன்னறியிக் கெல்லா ினிக” என்பதன னறிக.

விலங்குகளுஞ் ச இந்நனஞ் சொல்லான விதறிதறதிறுங் கரண மிகமைமடால், அவை பெயர்கின்ற விடயங்களை நிறுவிதறடால்தவ யறியு நீளம் யுடையனவாம். இனி விலங்குகளைக் காட்டினு மக்க கெததனை வேறுபாடுடையரோ அத்தனை வேறு பாடு கல்லாதமககளைக் காட்டினுங் கற்றறிதறமக்க னுடையறென்பத. “வினங்கொடு மக்க னனைய நிலங்குதால் - சற்றாரோ டேனை யவா” எனறம் திருக்கறரு மிக்கை நீலை யிதெல் காண்க. கலவத மக்களு மொடபமுடையாராய நிலங்ககண்ணியாலெனின, — கல்லாத மகசண்மாட் டுளதா மொடப நீமே லெழுத்துப்பாலயேதா விழக்காடாய விரையக் கெட்டுப் பயப்பாறறி யொழிக்கின, அது ஒருசா லிலங்க னுடையம போலக் கொள்ளப்படுத்த லலது துணமா னுண்டிலுமகக் கொள்ளப்படாதா மெனச “கல்லாதா னுட்பங் சழியநன் ருயினுங் - கொள்ளா ரறியுடை மா” எனறம் திருக் குறந் மித தேறதமாறு காண்க. கலவியறிவல்லாசா மெயப்பொருள காணமாட் டாரென்பதம், அலதடையாரே மெயப்பொருள காண வலதுறென்பதம், “கல்லா ரெஞ்சி-னிலா வீசன” “கற்றவா விழுங்குறு கரபசக் கணியக் கரையிலாக் குணைமா கடலை - மற்றவ யறியா மாணிக் கடையை” எனறதருடக்கததத் தருவாக்குககள னறிக. “தன்ம ய நூலபல கற்பிற மதறாத - னுணசம யறிவ் விழும்” எனறரு னிச்செய்தது, தீவ்னை பாலாபா னுளதங் கலவி நலவ்னை பாலாபா னுளதங் கலவி போல நனகு செயதற குபகார மாசமாட்டாத, தீவ்னைப்பயன் வினைகிற பிலைநரு திரங்குதற் குபகாரமாமெனற குறிப்பாசலின், அது கலவி மெயயுணாக்மதகு சாதக் மாகு மென்பதருநி முரணுதனை. “காதன் மிக்குழிக் கற்றவுங் கெகொடா” வென னுஞ் சிந்தாமணியி மப்பொருட்டு.

கல்வியுடைமை பொருளுடைமையென் நிரண்டே செவ்வமயினும், கலவி இம்மை மதுமை வீதிபெதகண மூன்றதகுஞ் சாதகமாகலன், “நற்பொருள் செயவா

நக கிடம பொருள் செர்வார்க்கு மல்கிடம்” என்றார் சிந்தாமணிநூலார். ஆண்டு நந் பொருளெனது கலவிப்பொருளை. கலவிப்பொருளி னுயர்ச்சி, “கேடில் விழுச்செல் வங் கலவி பொருவந்து - மாடல மறறை யவை.” பென்பதனுறு மறிக. விலங் கொடு மசுகளெனனும் பொத்சசொல்லாற் றென்பாலாருங் சற்றறகுரிய ரென் பது பொளந. “குஞ்சி யழகுங் கொடுநதானை கோட்டழகு - மஞ்ச ழழகு மழ் கல - பொஞ்சுதது, நல்லமயா மெனனு நடுவு நிலைமையாற - கல்வி யழகே யழகு” என விசங்கநித்தோததலாஹம், கலவி ஆண்பாலா டெண்பாலா ரிருவருக்கும் பொது வாது தெளிக. மறு “துண்ணி தோடு தூலபல பழகிறும் - பெண்ணி வென்பது பெருமேப தனமகதே” என்ற தென்கொலெனின, — பெண்பாலா ரியல்பின் மன சத்தம் டெரிதல் ராசலின், அவாகுடபிறு கலவி ஆண்பாலா கடபந் கல்விபோ லப பெரிது நனமைக் கெதுவாகா தென்ற சருத்தா நெருநன் கூறிது ராதலின், அ. சொல்கே அவா கற்பிச்சுறபாலரலல ரென்பது முடியாகனெக. இத்தனையும், சலிசுறப ஞானங் கலவிபா னெயதற்பால தென்பதம், அ. சிறுபடி, அத ஆண் மக்கள பெணமசுகளெனனு மிருபாலார்க்கும் பொதுப்பொருளென்பதம், தந்தை மக டுடகுச் செய்யு முக்கிப வுதவி அவரைக் கலவி யறிவுடைய ராக்குத லென்பதம், சொல்லப்பட்டன.

“கற்க கசுடறக் கற்பவை கற்றபின்

கிறக் கதற்குத் தக.”

கலவி, கற்பிக்க வல்ல நல்லாசிரியரும், கற்றறகுரிய நன்மாணக்கரும், எய்தினலது, பயன் பட்டாமையின், கற்பிக்க வல்ல நல்லாசிரிய ரிலக்கணமும், சற்கு நன்மாணக்க ரிலக்கணமும், முன்ன ரெடுத்தோதிக், கற்றமாறும், கற்கப்படு தூண்முறையும், பின்ன ரெடுத்தோதகும்.

கற்பித்த நல்லாசிரிய ரியல்பு

உயரகுடிப்பிறப்பும், மனததுயனமையும், நல்லொழுக்கமும், பலகலைபயிற்சி யும், வாய்மையும், மாணசுக்காமாட டுண்புடைமையும், பொருளவாவினமையும், நடுவு நிலைமைய மெனனு மெனவகை யிலக்கணங் குடையராயக், கொண்டயும், ஊ. சமும், உலகிய லறிவும், நிலைபெற்ற தெற்றமும், டொளையும், நின்றயும், மறப்பினமையும், அறிவும், உருநலமும், ஆற்றலும், புக்கும, சொல்வனமையும், மாணசுக்கரால் விரும்ப பபதி நீர்மையும், தோனெனியாற பொருந்தினோ கற்பிக்கு நல்லாசிரிய ராதற்கு உரியரென்றறிக. அது “வலம்புரி முத்திர குலம்புரி பிறப்பும் - வானயா நன்ன தூய்மை யும் வானயாறு - நிலம்படார் தன்ன நலம்பட ரொழுக்கமுந் - திகை னன்ன கலவியுந் துங்கொடு - ஞாயி நன்ன வாய்மையும் யாவது - மல்கா வனபும வெல்கா வுள்ளமுந் - துலைநா வன்ன சமனிலையுந் - வெணவகை யுறுப்பின ராகித் திணுணிதன - வேவாண வாழ்க்கையுந் தாஅளாண்மையு - பூலகிய லறித்து நிலையிய தெற்றமும் - பொறையு நின்றயும் பொச்சாப பின்மையு - மறிவு முருவு மாற்றலும் புக்கு - சொற்பொரு ளுணாததரு சொல் வனமையும் - கற்புடா நெஞ்சங் காமுறப் படுதலு - மினனே ரன்ன தோனெனிற மரபினா - பன்னருந் சிறப்பி னல்லாசிரியா” என்பதனு னறிக. குலம்புரி பிறப்பு - உயரகுலத்தோர் வீருமபும பிறப்பு. துங்கன் உவாமதி. துங்கன் ஞாயிதம் பொங்குநு ளகதறிப் பொருளகளைப் புலப்படக் காட்டும் பொறியினவாசல ட்பால் வாய்மையுடையா பொருளகளை ஐய விபரீத மகதறி மெய் யுணர்த்து நீர்

மையுடைய ரென்பார், திங்களோடு ஞாய் நன்ன வாய்மையு மென்றார். - இது தொழி
தலும். நினைவிய தோற்றமாவது - எஞ்ஞான்றும் சலியா வேற்ற நீர்மை. ஆறலு,
அறிவுத்திட்டம் காயத்திட்ட மென் நிலை; அது அறிவு முருவு மாரதலு மென
வெவ்வுரண்டியுஞ் சாரவைத் தோதயதனா னறியப்படும். காயத்திட்ட மனவலி,
வாக்ருவலி, உடல்வலி, மென் மூன்றும். அறிவுத்திட்டம் இயற்கையறிவுவலி செய
ற்கை யறிவுவலி யென விரண்டாம். புதழ் - தங்க கல்வி நிறைவு மதித்துப் பல்லொ
ழுத்த மென்றிவை காரணமாகத் தாமுளராய ஞான்றும் பிறறை ஞானறு முயர்ந
தோர் வாய்ப்பட்டி நிகழ்ந்த எங்கும் பரந்து நிலவு நன்கு மதிப்புச் சொல் விளக்கம்.
சொற்பொரு ளுணர்த்துஞ் சொல்வன்மை - வாக்குத்தவம். குலனரு டெயவங்
கொள்கை மேன்மை, சலையி மெளலி கட்டுரை வன்மை என்புழிக் கட்டுரை வன்
மையு மது. கட்டுரைவன்மை - கேட்பார்ப் பிணிகுஞ் சொல்வன்மை. கட்டுதல் - பிணி
த்தல். அது "கேட்பார்ப் பிணிகுந் தகையவாயக கேளாரும் - வேட்ப மொழிவதானு
சொல்" என்பதனானு மறிக் கட்டுரை வினைத்தொகை. இதற்குப் பிறரெல்லாந் சொடு
த்தச் சொல்லு முரைவலி யென நோக்கின்றி யுரைத்தார். இனிக் கட்டுரைபது
காலங்கூர்ந்த பெயரெஞ்சுகினி முதனியையாதலின, அத்தனைக் கட்டியென வினையே
ஞ்சு கினி யாக்குத லிடப்பாடுமாம். ஆசிரியர் இவ்வியல் புனையரா யிருந்து
தூல் கற்பிப்பின மாணாகர் உறுதிப் பொருள கசுடறக கறறுக கைக்கொண்டு நல்லொ
ழுக்க மெய்தி மெய்யுணர்ந்து இஃபர விதி பேற்றறுதிப் பயன்களைத் தப்பாது தலை
கூடுப. இவ்வியல் பிலா ராசிரியராயக கற்பிப்புகுண மாணாகா னுறபொருள
களை ஐயமு மருட்கையு முறுதரக் கொண்டு தணிலிராயப் போலியொழுக்க மேலிப
பெற்றிப்பட்ட விவேக கதியுடையராய இஃபர வீடுபேற் றுறுத்பயன்களை நனகுற
மாட்டார்.

உந்து நன்மாணுக்க நியல்பு.

ஆசிரியன் கற்பிக்கு னுறபொருளைக் கற்பித்தவா னுணர்தலும், கற்பித்த பொ
ருள் பற்றாகக் கொண்டு சூழ்ந்து வேறு நுறபொரு ளுணர்தலும், சம்போலக் கற்ப
புரக் குபகாரிக ளாதலும், தந்தை தாய ஆசிரியா முதலியோர் செயநகனி யறி
தலும், தீய சிற்றினச் சார்பின்மையும், சோம்பு தடுமாற்ற மான மறவி கடுநோய
வெகுளி களவு காம உணை நிலை யிலராதலும், ஆசிரியனை யடைந்து வழிபடுதலும்,
தருமநெறி தவருமையும், ஆசிரியன் குறிப்பறிந்து நடத்தலும், கேட்ட னுறபொ
ருளைச் சிந்தித்தலும், பாடத்தை மறவாமற காததலும், மீட்டு மாசிரியன் யடைந்து
கேட்ட னுறபொருளை ஐய விபரீத நீங்க வினாவுதலும், நூதயிரசியுடையார பிறா அறி
தது வைத்தாதல் அறியாது வைத்தாத லையுறதல வினாவும் சொற்பொருள் வினாக்
களுக்கு அவர் கொளரு முறையான விடை கூறுதலும், னுறபொருளைக் கற்றோ ரவையி
லவ ரனுதி கொண்டுதேதப் பிரசங்கித்தலு முடையாராக, உலாநடை யறிந் தொரு
குடிவார் தூல் கற்றற்குரிய நன்மாணுக்க ரென னுணாக. அது "சொல்லிய பொரு
ண்மை, சொல்லியாக் குணர்த்தலுஞ் - சொல்லிய பொருளொடு சூழ்ந்துநன குண
ர்த்தலுஞ் - தன்னோ ரன்னோருக்குத் தான்பயப் படுதலுஞ் - செயநகனி யறிதலுந் தீச
சார்பின்மையு - மடிந்தி மாற்ற மானமபொச சாப்புக் - கடுநோய சிறுந் களவே
கூரம் - மென்றிவை யின்மையுஞ் சென்று வழிபடுதலு - மறத்தறை வழாமையுந் குறிப
பயிற் தொழுதலு - கேட்டவை நினைத்தலும் பாடம் போற்றலு - மீட்டவை வினவ

லும் விடுத்தது முறைத்தது - முடையராசி நடையநிர் தியலுநர் - நன்மாணக்கர்” என்பதனால்தான். இவ்விடம்புடைய மாணக்கரே தூல் கசடந் நன்கு கற்று நற்புலமை யெய்தப். இவ்விடம் பிலலோர தூல் கறகப் புகிலும், தெளிவும் புலமை நிறைவும் தீட்பு முருமை மேலு நல்லுறுத்யுந் தலைக்கடமாட்டார்.

கந்தமுறை.

தூல் கந்தந்திரியராய நனமாணக்கர் தாங் கற்கு தூலின்கட் சில பொருள் கருகிறாயி னப்பொழு தவறறினகண் ணமுநதற்க. முன் கற்ற தூறகனாதல், பின்பு கற்கு தூறகனாதல் இவை வெளிநிக கிடக்கும்; அதுகண்டு தெளிதமென்று கொண்டு மனவுக்கம் குணமுது தூலுரை கறக. விதி விலக்குக்கள் தூலுரைக்குட் சில சொற் பொருட்கு எதித் தோததா லெய்தத் துற்றஞ் சில சொற் பொருட்கு அங்ஙன மெடுத்தோததா லெய்தத் லுருதம வரக காணப்படின, அவறறிந்கு விதிவிலக்கு ஆசிரியரோததாமககுக் காரணம் யாதென்று மனங்கலங்கற்க; ஆசிரியர் தாமெய்த விதன் வெய்தாதவறறிந்கு மெய்த மாறு உபலககணம் பற்றி தூலுரை செய்யு னீராகலின. உபலககணக் கூறுதக்கள், “காணுங்கண்ணுக்குக் காட்டுமுளம்போல்” “கோளில் பொறியிற குணமில்வே யென்குணத்தான - றுளை வணங்காத தலை” யென்பன போலவன. முன் னறிந்தற்குப் பின் னறியுது மாறாயின, அவ்வளவில் முன் னதே விதி பின்னது வருவென்குறும், பின்னதே விதி முன்னது வருவென்றனுங் கதுமென்கொண்டு தூலுரைப்பொருள் சிதைவுசெய்யாது, இவ்வேனாவலித்யோ மற் றெவ்வுரை விதியோ வென நெண்ணி தூலுரை கறக. தூலுரைக்கச் சிலநாட் கற்ற மாறத்தையாற் புலமை யெய்திறநிலமென துக்கங் குணதற்க. தூலுரைக்கைப் பல நாட்கற்று அவறறின்கட் பயிற்றலுஞ் செய்யின், புலமை தப்பாது பல்க்கும். தூலுரைக்கை விரைவா னேகுகற்க. அவ்வன நோக்கின, யாதந் தெரியாது. விரையாது தூலுரைக்கை யுற்று நோக்கின, தெரியாத் பொருளிலை. கற்கு தூலுரைக்கை கரு ததனை மட்டுப்படுத்தித் கற்ற தூலுரைக்கை கருத்தனைச் சிந்தாம லற்கக்கு. தூலுரைப்பொருள்களை வரம்புசெய்யாது இருகான் முக்காற் கேட்டலிற் பயனின்ற. ஆகலின, தூலுரைப்பொருள்களை வரம்பு படுத்திக் கற்க. அங்ஙனம் கற்றபின், ஒருகா ல்மறையின் யாதுதூலுரைப் புலமை யுளதாம். ஆசிரியனுக்குப் பொருள் கொடுத்தது மின்சொற் செல்லுதலும் பணிதலு முற்றழி யுதவுதலுஞ் செயது கறக. இடம் பொரு ளாவலக் குடையாராயச் சிறப்புச்செய்யிறும், கலவி விருப்பில்லாத மந்த மாந்தர் களோடு கூட்டுறவு செய்வற்க. துணமாணுழபுலமுடையாப் பெறின், சில கொடுத்த மவரோடு பழகுக. மன மிடர் நோய முதலிய வேதக்களாற் கலங்குஞ் செவ் விவி னுலுரை யாப்தலை யொருஞ்ஞாதுஞ் செய்வற்க. புலமைப் பேற்றிற்குச் சிறந்த சருவி யாசிரியன்பான மெய்ப்பனப் மெய்வழிபாடு முடையராதலாம்.

மக்களையு தாங் கற்கு தூலனவாக விரியுமாகலின, நல்ல தூல்களை முழுது முறையாற் கறக. ஒருதுறைதூ லொருவகை யறிவியையே யுதவுமாகலின், பலவகை யறிவுவெண்புப் பலவகை யறிவுதூல்களைப் பலவாறு நாடிக்கறக. “தொட்டனைத் தூறு மணமேணி மாந்தாக்குக் - கற்றனைத் தூறு மறிவு” “அறிதோ றறியாமை கண்ட தருல்” “நீரளவே யாகுமா நீராம்ப ருணகற்ற - தூலனவே யாகுமா துண்ணறிவு” “தூலபல கல்” என்கு முத்தொழி்களாலு மிவை துணிக. கண்ணெளி விளக்க மெய்தக் காணடல் விபாபாற் கிழ்த்ததற்கு ஞாபிற்றினெளி முதலியன் வின்றியன்மயாத

திராவிடப்பிரகாசிகை மக்களான மருதநாட்டினம் விளங்கிச் செய்தொழில் வன்மை யுடையது, அங்கிங்கெனதுபடி யெங்கு நிறைந்த நிறமும் கடவுளருட்சத்தி இளநி யனவாய்த் துபகார கரணமாம். ஆகலின், அறிவு விளக்கம் வேண்டி நூலாய் நன மாகுதற்கு ராசிரியவழிபாட்டினுடைய ஈசரவ்யாசனையும் கடைப்பிடித்துச் செய்தவருக. "அருளினு லாகமத்தை யறிமலா மளவினாலுந் தெருளலாம்" என்பவாஸலின், கறகு நூல்கரைச் சொற்பொருள்களை எனமுந் தருவருளினுடைய சோதித்துக் கற்க.

கந்த நூன்முறை

விதிப்படி வித்தியாரம்பஞ் செய்து நல்லாசிரியரை யடைந்து நறமழித் தூல் கற்கப்படு நன்மானுக்கர் முன்னாது தமிழ் நெறிக்கணக் காயந்துகொண்டு ஆகக்குடி கொணைவேந்தன், யாசகுண்டாம், நல்லழி, நன்னெறி முசலிய வுலக நீதிநூல்களைக் கற்றுப் பின்ன ரவைகளின் பொருள்களை நனது தெரிந்து கொள்க. அஃதற்குப் பின் நிதன்கு கற்று அது கூறஞ் சொற்பொரு ளுணர்ந்து முதமொழிவெண்பா, நீதிநெறி விளக்கம், நாலடி, ஆசாரக்கோவை முசலிய நீதிநூல்களைக் கற்று அவற்றின் பொரு ளையு மவற்றின்கண் வரு நிண்ணிச்சொறையையு நன்றாக உறித்துகொள்க. அதற்குப் பின் சைவநனமானுக்கர் சைவாசாரியாபால் வைதிகசைவசாதிரி மோதுமறகு வெண் மிஞ் சைவ சமஸ்காரமும் வைணவ நனமானுக்கர் வைணவ ஊசாரியாபால் வைணவ நூ லோதுதற்கு வேண்டும் வைணவ சமஸ்காரமும் விதிப்படி பெறத், முறையே பஞ் சாக்கர வட்டாக்கர மந்திர தந்திர செப வனுடான முகையராயத், தேவாரத் திரு வாசக நாலாயிரப்பிரபந்த மெனனுந் தமிழ்வேதங்களைப் பண்முறையாகவுரு சுததா ள்க்கமாகவு மோதப் பழக்கிக்கொள்க.

அதன்மேல், நல்லியற்புலவ ரியற்றிய தமிழிலக்கணச்சுருக்கக கற்றுக்கொண்டு, திருவிசைப்பா, திருமந்திரம், திருப்பல்லாண்டு, பதினொருநதருமுறைப்பிரபந்தங்கள், குமரகுருபரமுனிவர் பிரபந்தங்கள், சிவப்பிரகாசமுனிவர் பிரபந்தங்கள், சிவநான யோகிகள் பிரபந்தங்கள், அவா மானுக்கர் பிரபந்தங்கள் முதலியவைகளையும், பெரிய புராணம், கோயிப்புராணம், காஞ்சிப்புராணம், தணிக்கைப்புராணம், திருவிளையாடல்புரா ணம், பிரமோத்சரகாண்டம், காசிகாண்டம், பிரபுலிங்கசுலீலை, டாஸவத் முசலிய தமிழ்ப் புராணங்களையும், இராமாயணம், பாரதமெனனுந் தமிழித்காசங்களையு முகையாறும்படும், இலக்கியவறி டீட்டிக்கொள்க அதன்மேல், நனனூல், இலக்கணவிளக்கம், யாப்பருங் கலம், காரிகை, அகப்பொருளவிளக்கம், புறப்பொருள வெண்பாமாலை, பெண்டாப்பா ட்டியபல், தண்டியலகாரம், வீரசோழியம், நேமிநாசமெனனு மிலக்கணநூல்களை யவற்றின் காணடிகை விருத்தியுரைகளோ ளுளகொள்க கற்றுக், கற்றவிலக்கியங்களில் இப்பஞ்சலக்கண நூல்விதிக ளமைவர நனது பயில்க. இதுகாறுங் கூறிய விவவில் க்கிய விலக்கண நூல்கரைகண் முறைபா ளுளகொள்க கற்றுத் தமிழ்ப்புலமை யெய் திய நன்மானுக்கர் இளந்தமிழ்ப்புலவர் (F. A.) எனனுங் கலவிப் பட்டாபிதானத் துக் குரியரென் றுணாக.

அதன்மேல், தொல்காப்பிய வெழுத்ததிகாரஞ் சொல்லதிகாரம் பொருள்திகா ரங்களை யினம் பூரணஞ் சேனுவரய நச்சினுள்கினிய மெனனு முறைகளோடு நனது கற்றுத், சித்தாமணி, சிலப்பதிகார பணிபுலகலை, குளாபணி, கைடத் திருவாய்மொச மென ந் துயிர்க்கரவியங்களை, உரைகளோடு நனது ஊராய்ந்வுகொள்க.

அந்நே லட்சத்தன்னமாக; “சேக்கிழார் சிந்தா மணிப்பயிற்சி திதெவே - னுக்கியுப தேசித்தார் சோமேசா-நோகிற-பயனில்சொற பாராட்டு வாண மகன்னென் - மக்கட் பதடி யெனல” எனருசிரியா சிவஞானயோகிக ளுருளிச்செய்தலின், சிந்தாமணிப் பயிற்சியுஞ் சிந்தாமணி யென்ற துபலச்சுணமாகலின், அது போலுஞ் சிலப்பதிகார மணிமேகலை ருளாமணிப் பயிற்சியுஞ் சைவ வைணவ நனமாணுக்கர்களுக்கு ஆகாவெ னின்,—ஆசொக்குமனனியினும், சிந்தாமணிமுதலிய சாவியங்களிற் பொதுவான வுலகி யன நீதி வைராகசியங் கூறப்படுதலானும், தொல்காப்பிய வியரற்றமிழப் பிரயோக மிக வருதலானும், அப்பய னோசுசிச் சைவ வைணவ நனமாணுக்க ரவையுந் கழம்பால ரென நெறித்தோதினும், இனிச் சைவ வைணவ நனமாணுக்க ரக்காவியங்களைக்கற்க வேண்டின், தந்தஞ் சமய சித்தாந்தப் பாரவையாற கறக. ஆத்தனூர்சுளிர்போல வவ றறினக ணமுத்தக வென்பார, “சிந்தாமணிப் பயிற்சி தித” என்றார். பயிற்ப் பலகா ளுளனகொள வழுநதி யாராய்தல். மன மொன்றிலுருந்தின் அசன வண்ணமாய மாறு மெனப் தனுபவ மாகலின், வேதப்புறமாய வவ்வாருந் பௌதக காவியங்களிற் பலகா லுமுநிப் பயிலவோர் சம வைதிக நெறி கைவிட்டவை கூறும் கொள்கை வசத்தராய வைதிகராவ ரெனப்பற பெரிபோர் கருத்தெனக், வைதிக காவியங்களி னியல்பும், அவைதிக் காவியங்களி னியல்பும், வைதிககாவியதுடனமுறுபில் விரித்தோதினும்.

அதனபின், தருக்கசங்கிரகதிபிகை தருக்கபரிபாடை சுற்றுத் தருக்க வறிவுடைய ராருக. அதன்மேல், இறையனாரகப்பொருளுரை, பிரயோகவிவேகவுரை, இலக்கணக் கொத்துரை, தொல்காப்பியச்சூர்திரவிருத்தி, இலக்கணவிளக்கச்சுருவளி யென்பவ றறை மகியமையக் கற்று இலக்கணவறிவு விரியச் செய்துகொண்டு, பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை, கலலாடம், பெருந்தேவனுப்பாரத் மென்னுஞ் சங்க விலக்கியங்களை யவற்றுரைகளோ டாராய்ந்து, பின்னாற் திருக்குற டிருக்கோவை மென்னுந் தெய்வ விலக்கியங்ளைப் பரிமேலழகிபாருரை பேராசிரியருரைகளோ டறிவமையப் பல முறை நன்றாராய்ந்து தமிழ்ப்புலமை நிரப்பிக்கொள்க.

இன்னும், தமிழ்ப் பெரும்புலமைச் சிந்தியுமையாத வடமொழி யிலக்கிய விலக் கண வாராய்ச்சியும், பூர்த்தி களே கணிர்துலாராய்ச்சியும், தருக்கதுலாராய்ச்சியும், ஈட்டிக்கொள்க. இதுகாறும் கூறிய நூலுரைகளை இவ்வாறு கசடறக் கற்று முதிர் நத நனமாணுக்கா முததமிழ்ப்புலவர் (B. A) என்னும் பட்டாபிதானத்துக்குரிய ரென டுணாக.

இவ்வுரை தமிழிலக்கண விலக்கிய முதலிய வித்தைகள் கற்று முதிர்ந்தோருட் சைவ நனமாணுக்கா, சைவாசாரியரை யடைந்து வழிப்பட்டு மந்திராதிகார மாச்சுளு திகாரம் யோகாதிகாரங்களை நன்று பயக்குஞ் சைவசமய விசேட தீக்கையுறும், சைவசமயநெறி, சிவதருமோத்தரம், பரமத்தியிரபானு, ஞானுயிர்தம், தத்துவப்பிர காசம், சோமசமபுசிவாசாரியா கிரியாகாண்டகிரமாவலி, சித்தாந்தசாராவலி யென் பனவறறையும், சதுவேதந்தாற்பரியசங்கிரகம், சிவதத்துவவிவேகம், சிவசுருணியிர்தம், பாரததார்பரியசங்கிரகம், இராமாயணதார்பரியசங்கிரகம், பிரமதருக்கத்தவமென் பனவறறையும் கற்று, வைதிக சைவவறிவுடையாராய், வைதிக சைவாணுட்டானங் கைவரப் பயின்றபுகொள்க. சுதகாத்துவந்திள்ளான சித்தாந்த சைவ நனமாணுக்கர் கைவல்லியம் வேதாந்தகுடாமணி முதலிய தேவலாத்துவித வேதாந்த சாத்திரக்

களைக் கற்கவேண்டின், தஞ்சித்தார்தப் பார்வையார் கற்க. இது விசிட்டாந்தவித வைணவ நன்மாணக்கர்களுக்கு மொக்கும்.

சைவ நன்மாணக்கருட் சித்தசுத்தி மிகவுடையராய் நித்திய நித்திய விவேக வுணர்வு தோன்றிப் பிறவிச் சஞ்சி வீர்பேற்றி னவாமிக்குடைய பரிபாகிகளான நல்லோர், சித்தார்த சைவ ஞானசாரியரை யடைந்த வழிபாடாற்றி அகங்கார மமகாரத் த்யாசசியஞ் செயது, திருவாண விஞ்ஞான தீகதையுறது, சிவஞான போதம், சிவஞானசித்தி, சிவப்பிரகாசம், திருவருடப்பயன முதலிய வதவத சைவ சித்தார்த நூல்கள் பதினானையும்வற்றி னுரைக்கோரீம், வேதார்த சித்தார்த சாத திர்ப்பொரு ளனைத்தையு மைய விபரீதமற வடக்கி வினகதம் சகலகலா ரூபமான சிவ ஞானமாபாயுய்த்திணைநிம், ஞானசாரியரை வழிப்பட்டு, முறையாற சேடடல சிந்தித்த நெளிதல செய்து, சிவானுபவன சைவருமாறு சிவோக மெனனு மத்தவித நிடை பேணுக. இங்ஙன ஞானஞ்காரிகளான நல்லோர் ஈசாவசியம், சேனம், பிரசினம், மூண்டகம், மாணடுக்கியம், தைத்தரியம், ஐரேயம், சாரதோக்கியம், பிருகதாரணிய கம், சுவேதாச்சுவதரம், சைவாலியம், அகாவசிரசு, அகாவசிகை யெனனுஞ் சைவோப நிததங்கையும், பவுடசமம், மிருசோத்திரம், சேவ்வாலோத்திரம், சருவஞானோத்திர முதலிய சைவாகமங்களையு, தானாற்றுகரைந்த வேதார்தத் தெளிவான திராவிட சைவ சித்தார்தப் புலமைக் கரணை வாயாதணாது கொள்க. ஈண்டுச் சொல்லிய வுபநிடதங்களின் மெய்ப்பொருள்க ளாண்டான்றித் தவித விசிட்டாந்தவித சேவ லாதவித பாடிய வுரைகளாற பேதிசுக்கப்படமுருகல்பி, சைவ சித்தார்த ஞான குருவரு னுபதேச மாந்திரப் பாவையா லவாற்றின மெய்யுணராத சத்தார்தவித நிலை கடைப்பிடி புதுதயுகக

அதனமேல், இங்ஙன கூறிய வேதார்தத் தெளிவான சைவசித்தார்த நுண்ணு பவ தெய்வசிறுநாற ளிலக்கியமான தேவாரத் திருகாசகத் திருக்கோவை யுத்தரவேத முதலிய தீருமுறைகளைத் திருவருட்ணை லெனது மாறாய்ந்த, ஒத்திப், பரமசிவன திருவடிக் கீழ்ப்பிரிவறப் பொருத்தஞ் சிவனமுத்தி யுணைமநிலை தலைக்கடி வாழ்க.

வைணவநல்லோர், தத்துவசேகரம், தத்துவசுத்திரம், சைவசுத்திரம் முதலிய தஞ்சமய சாத்நிர முறையாற கேட்டுச் சித்தித்து விசிட்டாந்தவித சித்தார்தத் தேறி, நாலாயிரப்பிரபந்தங்களைத் திருவருட் பாவையா னெனது மாறாய்ந்த, நாராயண மூர்த்தி திருவடிக் கீழ்க்குஞ் சரணுத்திலை தலைக்கடி வாழ்க.

மேற்கூறி முததமிழுடடலையெய் முகநன்கு கூறிட வேதார்த சித்தார்த சாத்நிரபுலபையு நனது கைவரப்பெற்றா முதாதமிழ்ப்பெருப்புலவர் (M. A.) என னும் பட்டாபிதானதக குரியநெ றுணாச.

சுலவியறிவின்பயன்.

இனித் தமிழ்ப்புலமையா லிப்பர வீர்பேறு சரத்தித்தடையுமாறு கூறுதம்.

இன்னிலைபரான தமிழ்ப்புலவ ராதநாற்றாற பொருளீட்டி யினனிலைக்கு விதி தக கருமம் வழாது செய்து போகந தயத்தது தருமமுந் தக்காரக்குச் செய்க. பொரு ளீட்டுங்கா லுருளொடு மனப்பொடும பொருத்தி யீட்டுக. எனனை? அருளொடு மன பொடும் பொருத்தி வாராத பொருள பசமட்கலதது ணீர்போலச் செய்தாணியுங் கொண்குறத்தலின். இல்லறதேறி நிற்பார், வறியார்க்கு வேண்டுவன வுதவ் யவர்

வறுமை களை வல்லராதலும், தாமெடுத்தகொண்ட நல்வினையை முடிக்கவல்லராதலும், தம் பங்கவா தருக்கறுக்க வல்லராதலும், வேண்டுமினப் புகர வல்லராதலும், பொருளுடையராய வழியே பாக்கலின், அப்பெற்றிநகரய பொருளை நெறியா விரம்பு கிட்டுக. பொரு ளீட்டுகாத தம்புலனம் யுத்த துணைக்காரணமாமென்று சொன்னு டுட நக்கதன்னு. என்னை? அறிவுடையார வழிபாக்கு மேனையார் செல்வராகவற் காண்டலினை. ஆகவே, அறிவுடையாராதறாரகு மூற்ற செல்வமுடையராதற காசாத, செல்வமுடையராதறாரகு மூற்ற அறிவுடையராதற காசாத. நாயனாரும் “இருவ றுலகத் தப்பறகத் திருவேறு - சென்னை ராஜ்யம் வேறு” எனமெந்த தருள்செய சார. இன்னும், யாக்கும் பொருளி னுணமையு மத காணமாக வெயது வின் பமு முனவினையா னமைத்து கிடந்தன, பொருளினினைமையு மதகாரணமாக வெயதுந கனபமு மகவனமை முனவினையா னமைத்து கிடந்தன. அவை இம்மையறிவு முயற்சிபாலு மென்னமையாலு முாவாவன வென்று சொன்னி மகிழ்தலுங் கவறுமறி வினமைபராம. இவ்வனமாதலின், கல்விபறிவு சொல்லியராய நினது நனதுசெய்திக், ததி னுட்புழை பார்த்து றுறகம் விடேறுக்குறெ யெயுதற்கே சாதனமாவதாமெனக். இனிப் பொருளா பழக்கையான வையுபென்று கொண்டு அகனை யீட்டு முயற்சியின் தி மடிபுகக்குறாத, அகனை யுத முடையாராகி யீட்டுக, “முயற்சி திருவினையாக கும ” “மடியினான முருகர் அமர்ந்திரு”. “ஆதக மதாவினைய செல்லு மழிவினா - துக்க முடையா றுமை” என்பவையின். இனி கல்வியறிவுடையார், பொருள்க் கல்வினாலும் உழவினாலும் நடப்ப சிறப்பாம். வாணிகத்தினாலும் சேவனத்தினாலும் பொருளிட்டி லுடையனைச் சிறப்பினாரும். யாதினலெனின், — கல்வி யுழவுதொழிலுற பொருளிட்டி ம புலவர் க்கு யாக்கிரமயிருந்து இப்பரகாத்தன கவலை புத்தாமற செயதற்கு வல்லுநராவா, மறிநுலகையா னீட்டி ம புலவர் கவலையு ம பாதந்தரமு முடையார யிப்பர சாதன முட்டிநிறுந்து செய்யனீரராவா; அதன லெனக்

இவ்வனம் பொருளிட்டிக் கல்வினாலும் இப்பர சாதனம் பேணி வாழு நற்புல வா, தரு சொற பெலக்கால் யாக்க குறபகாரிகளாய வாழ்க. அவ்வன முபகாரி னளத்தலை பயன நோக்கிச் செயறக, கட்டுக்ககொண்டு செய்க. இனிச் செய்யுந் கொழிலெல்லாம் பரமேசுராராபணமாகச் செய்க. தொழில்களைத் தமக்கன்று கொ ண்டி செய்கவா ரவற்றற றுடக்குறவா; பரமேசுராராபணமாகச் செய்வோ ரவற் றற றுடக்குறா அவரவற்றற றுடக்குறும் யொன்றோ, பரமேசுர னருண்ணா னமு மெய்தப் பிறப்பிறப்பில் பெருவாழ்வு மெய்தப்.

“இனியயென் மருவுமவையாவு ஞானங்கிடைத்தற்கு நியித்த” மாதலின், கரும்ங் களைப் பயக்குகாது பரமேசுராராபணமாகச் செய்வோ பிரம் ஞானமெய்தி வீட் பேறு கூடுவரென்பது வேதாசுமத் துணிபாம். “அன்புமருளு மறிவுக் கடையாளம்” என்பவாசலின், கல்வியறிவுடையா மய்விரண்டையுந் தமக்கணியாகக் கொண்டு போற றல்வேண்டும். அன்பு தொடர்புடைய வுயிரணை மாட்டிம் அருளவவாறணி பெல்லா வுயிரகளித்தது நிக்கு மறிவு வியாபாரமாதலின், அனபினு மருள சிறந்த ஞானசாத னமாம். அன்பு இல்லாததா ரறிவு வியாபாரமும் அரு றி வறததா ரறிவு வியாபா ரமுமாம். இல்லாததிற ரொடபு பற்றி யெழுமணபே துறவறத்திற ரொடபு பற றுது அருளாய முத்தும். நாயனாரும் “அருளெனது மனின் குழி” யென நரு

னிச்செய்தார். பொருட் செல்வ நல்லோர்பா லனறிப் பூரியர்பாலு முளதாவதாம். அருட் செல்வமோ நல்லோர்பாற் றுளே யுளதாவதாம். ஆதலின், அருட்செல்வமே செல்வங்களுள் வைத்துச் சிறந்த நற்செல்வமாம். நாயனாரும் ‘அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம் - பூரியா கண்ணு முள’ என நெய்த்தருளிச்செய்தார். இன்னும், பொருளுடையா ரிவ்வுலக னுகாச்சியே யெய்தப். அருளுடையாா இவ்வுல னுகாச்சியு மவ்வுலக னுகாச்சியுந் தப்பா தெய்தப். இன்னும், அருட்செல்வமுடையா ரிமனமயிற்றுளே தெய்வத்தன்மை யுறறு எல்லா வுயிர்களாலுந் தொழப்படு நீராமயுடையரு மாவர். இங்ஙனமாதின, கலவியறி வுடைய நன்மக்க ளெப்பொழுது மப்பெறித்தாய வருடபெருஞ் செல்வத்தைக் குறிக்கொண்டு கடைப்பிடித் திட்டனனாரும். இவ்வருளற மிகநனஞ்சிறந்து நேராக ஞானசாதனமாதலினனே, “ஈஹிஹாவாபொய்யுஹ” எனறும், “நல்லா நென்ப படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுந் - கொல்லாமை சூழு நெறி” “ஒன்றாக நல லது சொல்லாமை” “அவிசொநிக பாயிரம் வேட்டலி னொன்ற - ஐயிசெகுத னுண் ணுமை என்று” எனறும், “கொல்லா விரதந் குவையுமெல லாமோதக - வெல லாரக்குஞ் சொல்லுவதெ னிச்சை பராபாமே” “கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாற் குத்தாந் கோள்களவு - கல்லாமற் கைதல் ப்ராபுணந் காற்ற கனவினும பொய் - சொல்லாமற் சொல்லினுந் சேனாமற் குணையா பாயையிலே - செல்லாபற் செல்வந் தருவாய் சிதம்பர தேசிகளே” எனறும், உண்மைதூய்சை அந்நவன் முறை யிட்டனவெனக். இனிச் சேவகாருண்ணியம் பேளுற, மொலை யூனுண்போர் சூலா, புலவனொன்று குரவொன்று பிரபஞ்சன பாதகாசிரிய ரென்று முலுத்தி னிலவுகண் றார். “உண்ணுமை யுள்ள ஆயிரிலே யூறுண்ண - வண்ணுதல் செயயா தன்று” “கண்ணையிற் படிந்திட் டாலுந் கடவுளைப் புகித் தாலு-மகஞ்ஞலபாற் கோடி தானம் வள ளலாய வழங்கி னுலஞ்சங்கையில் ராத ஞான தத்தவ முணர்ந்த டாலு-மொருநிப் புலால் புகிப்போன பாயாந் கடைவ னனனே” என மண்ணுமதூல்கண் முறையிதிதிலே யவ ரறியா பொருள்!

யாவாகாயினுந் தாமனுட்டிக்காத வுறுதியினைப் பிற ரனுட்டிக்கப் போகித்தல் பெரும் பேதமையாம். நாயனாரும் “ஓதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குமாதத் தந் தானடக்காட்-பேதையிற் பேதையா ரில்” என மயவா நெறித்தருளிச் செய்தாரென்பது. குண குற தற்குள் பழவினை காரணமாக விமனமயின் மகக்ஷணாபுரி நிர்முதலின், குறறச்செய லுடையராய வொருவ ரககுறற்செய்துள்ளின கேடுணர்ந்த, அவை தவிர்த்து நற்சுண் நற்செய்கையுடையராய்த், தாமுனசெய்த குறறநீராதலைப் பிறாக் கெடுத் தச்சொல்லிக் குணப்பிரசங்குஞ் செய்த தக்கதேயாம். அவா அவவாறு நன்று நாடிச் செய்யுந் குணப் பிரசங்கத்தினை முனைக் குறற் செய்தி காரணமாக வவமதித்த தக்கதனாரும்.

இனித் தமிழ்ப்புலமைபுடையாா கடைப்பிடித்தது செயற்பாலன். தங்குலநலம் பேணல், தந் தேசநன்மைபேணல், தஞ் சமயநன்மைபேணல், நனமாணக்காசுக்கு கல்வி கற்பித்தல், நல்ல னூலுரைகளை யிபற்றவுலென நிகை முதலாயின. முறகாலத்தத் தமிழ்ப்புலவ ரிப்பொதுநன்மைகளைக் கடைப்பிடித்தது செய்த புதமுடம்பு நிறுவிப் பரவாழ்வு பெற்றார். இக்காலத்தத் தமிழ்ப்புலவருட் பெரும்பாலா ரிவை செய்யாத, தந் குடும்ப மோமபுத னொன்றுமே செய்து, கலவியறிவுப் பெரும்பயன் கொள்ளாத, கொண்ணை காலந்நித்தியர்!

இனிக் கலவியெனது நற்பொருட் புலமையாளர் இறைமுதற் கடவு டிருவரு ண்டி யவனையு மவனருள் பெற்ற பெரியாரையும் பாடி உயத்தேநிலைநிற்ப் பொய மையாளரான வுலக மாந்தரைப் பொருட்பெறு கருகிப் பாடுதல் பெருங் குற்றமாம். “பொயமை யாளரைப் பாடாதே யெந்தை புலனா பாடுமின புலவிராகள் ” என்று சமயாசாரியரும், “ஒழிவொன் றிலலாதபல னுழிதோ னுழி நிராவப்போம் - வழி யைத் தருநங்கள் வானவ ரீசனை நிறுத்தோயக - சூழியமிகு நலவ வானகவி கொண்டு புலவீகா - னிழிபக கருகியோ மாண்டிம் பாட்டுலென னுவதே” என்று ஆழ்வாரும், பணித்தருளினார்.

இனித் தஞ்சமய நன்மை நாடும் புலவா நியாயநெறிமாளனே யதனைப் பரிபாஸ னஞ் செய்க. சமயாபிமானன்கொண்டு குடாகக் சமயவாத மொரு ஞானனுஞ் செய யற்க. சமயநகலொலா மொரு முத்தகடவு ளானையின ஒவ்வொ வகுப்பினரா கிய வதிகாரிகள் பொருட்குத் தோற்றவிக்ஷப்பட்டு நிலைபெறுவனவாதலின், குதாங்கத் தாற் தஞ்சமய நாட்டிப் பரசமய நிரந்ததல குற்றமாம். சமயங்கள் ஒரு முதலவ னுணையிறளுனற்சிச சோபானமாயத் தாரதமியப் முதறு நிலைபெறுமாறு ஞானமிாத மென்னுங் கிரந்தத்தில் விரித்துக் கூறினும்.

இன்னும், இக்காலத் தமிழ்ப்புலவா சதபுத்திராப் பெற்று, அவரைக் கலவியறிவு டையராமன்க், குடுமப்பாடி மவாமே லிறக்கி விட்டுப், பிரவஞ்ச வைராக்கியமுறையத் துறந்து மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்துப் பர வீடு பெறு கூடு மெண்ணஞ் சிறிது மில ராய்ச், “சொற்றாநாந்து கொலுனற்சிச சோந்த நடைவீணராயப் புறமுதுறு பண்டம் பழிகாறு மிறசெறிந்து” மக்கன மனைவி யொகத்த பற்றுமுறுகி, அவாநெறிப்பட்டு னீராவா ‘அடலவேண்டு மைந்தன் புலத்தை விடல வேண்டும் - வேண்டிய வெல்லா மொருகுது” “தலைப்பட்டா திரத் துறந்தா மயங்கி - வலைப்பட்டா மறையவர்” எனது நாயனா ருருளிச்செய்தலின், விடாது வந்த விருவகைப்பற்றும் விடறகுது, அவ வரத் துறந்து பற்றற்றான பற்றினைப் பற்றத் தொருதலையாற் செயற்பால தென்க. நன்மனச் சனகனாதியரு மந்தரி முத்தலியோர் மீது பூபாரம் வைத்து ஏகாதமருவியே நினைட கூடிப் பற்றறுத்துச் சின முத்தராயினரெனின், பரநீடுபெறு மனை வாழ்க்கை துறந்து வீரதம் பேணி ஏகாத மருவி மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்தாகக்கே யுளாவதென்பது “தணிபாம் இங்ஙனமாகலின், நிலையாமை நாடி நெஞ்சிற றுற நது மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்துச் செம்பொருண் ஞானசசெவவராய வாழ்தலே ஒரு நன்மகனுக்குக் கலவியறிவின் முக்கியப் பயனைப்பது கடைப்பிடியாயிற்று, “நெஞ்சிற றுறவாரா துறந்தார்போல வருசித்த - வாழ்வாரின் வனகனா லீல” எனறெடுத்தருளிச் செய்தலின், நெஞ்சிற றுறநெனும். “கற்றதனா லாய பயனைன்கொல வாலறிவ- னறறு டொழாஅ ரெனின்,” “கற்றினிடு மெய்ப்பொருள் கண்டா டலைப்படு - மறநீ னிடு வாரா நெறி.”

ஒழிபியன் முற்றிற்று.

நீர்வாவடுதுறை மாதவச் சிவஞானயோகி சுப்பிரமணியதேசிகன் அருளுப் டேசர் பெற்ற சபாபதிநாவலரியற்றிய திராவிடப்பிரகாசிகை முற்றிற்று.

இந்நூலாசிரியரீயற்றியநூல்கள்.

- (க) சிதம்பரசபநாதபூணம்.—இஃது சிதம்பரமான்மிய மைந்தனு னொன்றான ஏம்சபநாத மானமிய மொழிபெயர்ப்பாயுள்ளது; தொல்லாசிரியர் செய்யு ணடைகளைய நடராசமூர்த்தி தலந தீர்த்த வரலாறு உணர்த்துவது.
- (உ) சிவகர்ணமீர்தம் — இது அபயதீக்ஷிதயோகிகள் வடமொழியிலிற்றிய சிவ காணுமீர்த மொழிபெயர்ப்பாயுள்ள வசனகிரந்தம், பூவபகசுஞ் சித்தநாத மென விருபகுதிசுதாட்ச சிவபரததுவ னுதலுவது.
- (ங) சதுர்வேதநாற்பரியசங்கிரகம்.—இது வடமொழியில் அரத்ததாசாரியரீயற்றிய சதுர்வேதநாற்பரியசங்கிரக மொழிபெயர்ப்பாயுள்ள வசனகிரந்தம்; பரம சிவனே நானகு வேதங்களானு மெடுத்தோதப்பபிம் பரம்பொரு ளென்று சாதிப்பது.
- (ச) பாரதநாற்பரியசங்கிரகம் (ரு) இராமாயணநாற்பரியசங்கிரகம்.— இவ்விர ணமும் வடமொழியில் அபயதீக்ஷிதயோகிகளியற்றிய பாரதநாற்பரியசங் கிரகம் இராமாயணநாற்பரியசங்கிரக மொழிபெயர்ப்பாயுள்ளன, பாரத ததானும் இராமாயணததானு னுதலப்பபிம் பரம்பொருள பரமசிவனென்ப சறிவுறுத்தவன.
- (சு) யேசுமதசங்கற்பநிராகரணம்.— இது யேசுமதததர் கொள்கை பூவபகசுமாத லைத் தருக்கத்திறு மெரிப்பது.
- (ஊ) இலக்கணவிளக்கப்பதிப்புணாமறுப்பு — இஃது இலக்கணவிளக்கச்சூருவளி யினமே னிகழ்த்திய குதாக்கமுறுதது அதன டியாயபலம் விளக்கும் வசன கிரந்தம்.
- (ஜ) வைதீக்காவிய தூஷணமறுப்பு —இது பெரியபுராணம், இராமாயணம், தணி கைப்புராணமெனஹும் வைதீக்காவியங்களை, அநியாயமாகத் தூஷித்ததுச் சிந்தாமணியெனஹும் அவைதீக்காவியம் பாராட்டினுரை டியாயத்தினுமறு தது வைதீக்காவியமாட்சி நிலையிட வசனகிரந்தம்.
- (க்) ஞானதுடாமணி.—இது சிவவணமாத நான்கும் பாரபரஞானமா யடங்குமாறு நிரூபிப்பது.
- (கங) ஞானமீர்தம்.—இது சமயங்குளெல்லாம் முழுமுதற்கடவு ளொருவ ளுனையிற் றுனறி அதிகாரிபெதமபற்றித் தாரதமய்ய முறுந டிறகு முறைமை யுணாத தம் வசனகிரந்தம்.
- (கசு) திருச்சிற்ற பலவந்தாதி.
- (கஉ) திருவிடைமருதூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.
- (கங) மாவையந்தாதி
- (கசு) சிதம்பர பாண்டியநாயக மும்மணிக்கோவை.
- (கரு) வடகோவைச் செல்வவீநாயகரீரட்டைமணிமாலே.
- (கசு) நல்லைச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் பதிகம்.
- (கஎ) வநிநகரீத் தண்டபாணிக்கடவுள் பதிகம்.
- (கஅ) புறவார் பனங்காட்டுரீப் புறவடமை பதிகம்.

பரிமேசாதபத்திரம்.

பக்கம்.	பி.	பிதை.	திருத்தம்.
க	க	புயக்கல்	புயக்கல்
க	க	கோனெழுடையலென	கோனென
௧௧	௧	இசையெனறது	இசையென்றது
௧௨	௧௧	அவவழகு	அவவழக்கு
௧௩	௧௨	இப்புடவிற	இப்புடவிற
௧௪	௧௩	முடிவதுஉம	முடிவதுஉம்
௧௫	௧௪	அகத்தினா	அகத்தினார்
௧௬	௧௫	இறமறமிறாராய்ச்சி	இறமறமிறாராய்ச்சி
௧௭	௧௬	மறுநீர்ச்சுணையும்	மறுநீர்ச்சுணையும்
௧௮	௧௭	அவிருபாற்கும	அவிவிருபாற்கும
௧௯	௧௮	வில்லறவினப	இல்லறவின்பு
௨௦	௧௯	அரசனீதிநீதிநூணிந்தை	அரசனீதிநூணிந்தை
௨௧	௨௦	மலைவுடைதரம.	மலைவுடைதரம.
௨௨	௨௧	புடபபிதலாஹம்.	ஒதுபபிதம்.
௨௩	௨௨	பிறந்தம	பிறந்ததம்
௨௪	௨௩	வமைந்தது	வமைந்தது
௨௫	௨௪	புறணிந்த	புறணிந்த
௨௬	௨௫	ஒதுதாக்க	ஒதுதாக்க
௨௭	௨௬	வீரோற்றமு	வீரோற்றமு
௨௮	௨௭	மீரோற்றமு	மீரோற்றமு
௨௯	௨௮	முணாத்தம்	முணாத்தம்
௩௦	௨௯	செய்யப்பட்டது	செய்யப்பட்டது
௩௧	௩௦	தண்டியலங்காரம்	தண்டியலங்காரம்
௩௨	௩௧	யாபபுள்	யாபபுள்
௩௩	௩௨	ஹலிடம்	ஹலிடம்
௩௪	௩௩	யணை	யணை
௩௫	௩௪	யணையார்	யணையார்
௩௬	௩௫	ஒதுயதுஉம.	ஒதுயதுஉம்,
௩௭	௩௬	யுபதேச	யுபதேச
௩௮	௩௭	நம்பாண்டார்	நம்பாண்டார்
௩௯	௩௮	கருவாசக	தருவாசக
௪௦	௩௯	அரசாங்கு	அரசாங்கு
௪௧	௪௦	தருபபாட்டுக்களமும்	தருபபாட்டுக்களமும்
௪௨	௪௧	வாசியார்	வாசியார்
௪௩	௪௨	முபபாதிருக்குறளென	முபபாதிருக்குறளென
௪௪	௪௩	காணவாடு	காணவாடு

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௧௩௨	௧௪	ஏகார	எகார
௧௩௪	௧௧	முலிய	முதலிய
௧௩௬	௧௧	பரம	பிரம
௧௪௪	௩௪	யதனை	யதனை
௧௪௪	௩௬	பொருளல்ல	பொருளல்ல
௧௪௫	௧௮	தனபால	தனபால்
௧௫௪	௩௦	முறணுறு	முடினுறு
௧௫௪	௩௪	பறறி	பறறிப
௧௮௪	௮	கிளக்குகிளக்கு	கிளக்கு
௨௦௨	௩	நிராகரித்து	நிராகரித்துச்
௨௦௩	௧௪	விஷ்ணு	விஷ்ணு
௨௦௪	௧௫	விஷ்ணு	விஷ்ணு
௨௦௭	௨௬	சுற்றின	சுற்றின
௨௦௮	௫	ஆசனத்தினை	ஆசனத்தினை
௨௧௦	௧௩	தீயாசனத்தினை	தீயாசனத்தினை
௨௧௧	௧௩	கலையறிவு	கலையறிவு
௨௧௩	௨௩	ஆவர	ஆவர
	௨௫	பாரபர	பாரபர

இவ்வூல எழுத்துக்களைப் படிப்பதில் எவ்வாறு பிழைகள் திருத்தத்தினைப் படிக்கவேண்டும்.

